

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*First business,
then pleasure . . .*

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

MADELINE HUNTER

*Heiress in
Red Silk*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MADLINE HUNTER'A ÖVGÜLER

HEIRESS FOR HIRE için Övgü

"Zekice yazılmış, tatmin edici bir Regency romanı. Hunter, birbirine çok yakışan bu çifte, akılda kalıcı şüphelilerden oluşan geniş bir kadroyla bolca yer veriyor ve onların zekice dedektiflik çalışmaları sürekli bir zevk. Olay örgüsü hızla ilerliyor, ancak Chase ve Minerva'nın ilişkisi sabırla ele alınıyor, karşılıklı saygının yanı sıra çekimleri de kaynıyor ve nihai aşk sahneleri hassas bir şekilde işleniyor. Esaslı bir gizem ve zeki başroller isteyen romans okurları bu mükemmel aşk hikâyesinin tadını çıkaracak."

-Publishers Weekly, YILDIZLI İNCELEME

"Beklenmedik bir varis, hayırseverinin yeğeniyle aşkı bulurken ikisi de onları bir araya getiren ölümü araştırıyor. Aralarındaki şakalaşma keskin ve heyecan verici."

-Kirkus

"RITA Ödüllü Hunter'ın (*Never Deny a Duke*, 2019) neden seçici tarihi romans okurlarının favorisi olmaya devam ettiği bir sır değil. Ve bunun edebi kanıtı da, iyi işlenmiş, gizem dolu bir olay örgüsüyle ustaca bir araya getirilmiş ve sonsuz eğlenceli karakterlerle süslenmiş son derece seksi bir aşk hikâyesi sunan yeni Dükün Varisi serisinin bu lansmanı."

-Booklist

Bir Dükü Asla Reddetme için Övgü

"Hunter'ın son Çökmüş Dükler Sosyetesini Regency'si, kahramanın kibirli tavırlarından etkilenmeyi reddeden güçlü bir kadın kahramanla baştan çıkarıyor. Yavaş yavaş kaynayan romantizmden hoşlanan okurlar bu zeki, açık sözlü karakterleri ve onların aşka doğru temkinli yolculuklarını sevecek."

-Publishers Weekly

"Hunter'ın olay örgüsünün özgünlüğü ve bunu uygulama becerisi örnek teşkil ediyor. Bunlar, yazarın ilgi çekici karakterler yaratmadaki her zamanki üstün yeteneğiyle birleşince, bu kitap Regency dönemine ait seksi tarihi romanların hayranları için mutlaka okunması gereken bir kitap haline geliyor."

-Booklist

BİR DÜKÜN ŞEYTANI için Övgüler

"Akılda kalıcı karakterler ve zeki, esprili kahramanlardan oluşan bir kadroyla zenginleştirilen bu sayfa çevirme hikayesinde heyecan verici aşk sahneleri bolca var."

-Publishers Weekly, YILDIZLI İNCELEME

"Hunter'ın son kitabında, zeki alaylar, yakıcı duygusallık ve ustaca kurgulanmış olay örgüsünün nefis bir karışımıyla, Çökmüş Dükler'in en kötü şöhretlileri tatmin edici bir romantik macerada birbirlerine düşüyorlar."

-Library Journal

Madeline Hunter'dan Zebra Kitapları

Çökmüş Dükler Topluluğu serisi:
Londra'nın En Tehlikeli Dükü Bir Dükün
Şeytanı
Bir Dükü Asla İnkâr Etme

Bir Dükün Varisi Romantizm serisi:
Kiralık Varis
Kırmızı İpekli Varis

Kırmızı İpekli Mirasçı

MADLINE HUNTER.

ZEBRA BOOKS
KENSINGTON PUBLISHING CORP.
www.kensingtonbooks.com

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

<u>Başlık</u>	
<u>Sayfasına</u>	
<u>Göre de</u>	
<u>Övgü</u>	
<u>Telif Hakkı</u>	
<u>Sayfası İthafı</u>	
<u>Birinci Bölüm</u>	
<u>İkinci Bölüm</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dördüncü</u>	
<u>Beşinci Altıncı</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>On Birinci Bölüm</u>	
<u>On İkinci Bölüm</u>	
<u>On Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Bölüm On Dört Bölüm</u>	
<u>Bölüm On AltıOn Beş</u>	
<u>On Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm Yirminci</u>	
<u>BölümOn Sekizinci On</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirmi Bir</u>	
<u>Bölüm Yirmi İki</u>	
<u>Teaser bölüm</u>	

ZEBRA BOOKS, Kensington Publishing
Corp. tarafından yayımlanmaktadır.
119 West 40th Street
New York, NY 10018
Telif Hakkı © 2021 Madeline Hunter tarafından

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.
ISBN: 978-1-4201-4999-9

ISBN-13: 978-1-4201-5000-1 (e-Kitap)
ISBN-10: 1-4201-5000-6 (e-Kitap)

Oğullarım Thomas ve Joseph için

Birinci Bölüm

Radnor ailesinde eksantriklik, bir goblenin içinde ve dışında dokunan turuncu bir iplik gibi ilerliyordu. Bazı üyeler bu rengi hiç göstermezken, bazıları da bu renkle yanıp tutuşuyordu. Kevin Radnor hala genç bir adamdı, yüzden turuncunun goblenin kendi bölümüne ne kadar hakim olacağını göreceğiz.

Babasına ve amcasına damgasını vuran özelliğın bazı kanıtlarını zaten gösteriyordu. Bir konu dikkatini çektiğinde, onu dikkate değer bir kararlılıkla derinlemesine araştırırdı. Böylece, henüz otuz yaşına gelmeden eskrim, mekanik, mühendislik, güveller, eski Yunanca, kimya ve cinsel duygusallık konularında olağanüstü bir uzmanlık kazanmıştı.

Mart ayı sonlarında onu Portman Meydanı civarındaki bir geneleve getiren de bu araştırmaların sonucusuydu. Son zamanlarda karşılaştığı bir iş sorunu dikkatini dağıtmıştı ve kara kara düşünmesini ancak zevk dindirebilirdi. Ziyaret ettiği ev, mesleklerine çaresizlikten değil, hevesle katılan kadınlarla tanınıyordu. Bu, zavallı bir kadının mahvolmasına yol açmaktan duyduğu vicdan azabını hafifletiyor, ayrıca coşkuyla birlikte hem icat hem de neşe geldiği için ona cazip geliyordu.

Beatrice adını kullanan bir fahişenin odasında beline kadar soyunmuş bir şekilde otururken, kızıl saçlı güzel kadın yavaşça kendi giysilerini çıkardı. Özellikle Beatrice soyunmayı bir sanata dönüştürdüğü için endişeleri şimdiden azalmıştı. Şu anda kombinezonu ve hortumuna kadar soyunmuş, bir çorabını indirmek için eğiliyordu. Duruşu yuvarlak, dolgun poposunu ortaya çıkarmıştı ve Kevin bu poponun yarık boyunca yontulmuş olduğunu fark etti.

Beatrice çorabı çıkardıktan hemen sonra kapıda bir gıcırtı duyuldu.

"Burada bir beyefendi var," diye seslendi Beatrice.

"Sadece geldiğini bilmeni istedim. Yeni şapka," dedi boğuk bir kadın sesi. "Çok güzel."

Beatrice diğer çorabı giymeye başladı ama Kevin şu anda dikkatini en çok kapüşon haberinin çektiğini görebiliyordu.

"Git gör," dedi. "Benim için sakıncası yok."

Ona doğru zıpladı ve bir öpücük verdi. Sonra aceleyle kapıya gitti ve kapıyı yarıya kadar açtı.

"Gördün mü?" dedi diğer kadın.

"Aman Tanrım, bu sefer kendini aşmış," dedi Beatrice. "Şu kurdeleye ve ne kadar karmaşık ördüğüne bir bakın."

"Rosamund en iyisidir," dedi arkadaşı.

Rosamund. Bu isim bağırlı olmuş olabilirdi, Kevin'in dikkatini o kadar iyi çekmişti ki. Ayağa kalktı ve kapıdaki kadınlara katıldı. "Güzel şapkaları çok severim," dedi. "Bir bakayım."

Bone gerçekten de güzeldi, maviler ve pembeler yaklaşan bahara uygundu. Yüksek tacı örtmek için krem rengi bir kumaş özenle dikilmişti ve tabanındaki kurdeleler küçük rozetler oluşturmak için özenli bir çaba gösteriyordu.

Şapkaya hayran kalmıştı ama onu daha çok ilgilendiren koridorun zeminindeki şapka kutusuydu. Şapkanın yuvasına dönebilmesi için onu kaldırdı. Yan tarafına yapıştırılmış bir etikette Jameson's Millinery, Richmond yazıyordu.

İfadesini soğukkanlılıkla korudu ama kapı kapanır kapanmaz sandalyeye doğru yürüdü ve gömleğini eline aldı.

"Ne?" Beatrice haykırdı. "Düşündüm ki-"

"Birdenbire bu akşam bir şeyle ilgilenmem gerektiğini hatırladım. Merak etmeyin, Bayan Darling'e yine de ödeme yapacağım."

Beatrice suratını astı. "Biraz eğlence bekliyordum. Sen benim favorilerimden birisin."

"Sen de benimkilerden biri olduğun için. Ancak başka bir gece."

On beş dakika sonra Kevin, Mayfair'deki Brook Sokağı'nda bir evin önünde koşan atını çekti. Binek hayvanını bir direğe bağladıktan sonra kapıya doğru koştu. Kapı açıldığında hizmetçiyi iterek geçti ve arkasından gelen itiraz seslerine aldırmadan merdivenleri koşarak çıktı.

Loş bir yatak odasına girene kadar kapıları kırarak daireye daldı.

Bir kadın şok içinde haykırdı.

"*Lanet olsun Kevin*," diye bağırdı bir adam.

Bu onu kısa sürede kendine getirdi. Yataktan iki çift göz ona dik dik bakıyordu. Kadınınki, burnuna kadar çekilmiş çarşafın kenarından bakıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, Chase, bazen ailene katlanmak zorunda değilsin," dedi öfkeyle.

"İçten özürlerimi sunarım, Minerva. Chase. Gerçekten. Sadece ben onu buldum. Sonunda Rosamund Jameson'ı buldum."

* * *

Rosamund dükkânının penceresinin önünde duran kadının içeri girmesini umuyordu. Sadece en iyi yapılmış giysiler gibi üzerine oturan mavi, yünlü pardösüsüne bakılırsa, kaliteli birine benziyordu. Şapkası da iyi bir paraya mal olmuştu ama Rosamund şapkayı zihninde yeniden işlemekten kendini alamadı. Mavinin daha güçlü bir tonunu bulabilirdi, kadının koyu renk saçlarıyla daha iyi kontrast oluşturacak daha parlak bir ton. Şapkanın kenarları da biraz kırılabilirdi. Kadının güzel bir yüzü ve etkileyici koyu renk gözleri vardı ve bu kadar gölge yapan bir siperlik kullanmak utanç vericiydi.

Ama ne yazık ki hanımefendi uzaklaştı ve Rosamund dikkatini Jameson's Millinery'nin son kalan kışlık şapkalarından birini almaya karar veren Bayan Grimley'e verdi. Bayan Grimley sezon bittiği için daha düşük bir fiyat talep etmiş, Rosamund da kabul etmişti. Şapkanın kürklü olması Rosamund'un pişmanlık duyduğu bir hoşgörüydü. Bu kürk müşterileri tarafından çok beğenilmişti ama fiyatı müşterileri için çok yüksekti. Bu da kendi parasının bütün kış o şapkanın içinde durduğu anlamına geliyordu.

Şapkayı özel kutularından birine yerleştirirken, "İlkbahar bahçe partileri için bir şapka yaptırabilir miyim?" diye sordu. Sevdiğinden daha pahalıya mal oluyorlardı ama bütün iyi modacılar bunları kullanıyordu ve hırsı bu masrafi göze almasını gerektiriyordu. Krem rengi, baskılı etiketiyle güzel bir kontrast oluşturan mor tonlu mukavvayı seçmekten keyif almıştı.

"Bunu düşüneceğim," dedi Bayan Grimley. "Londra'ya gidiyorum ve kız kardeşimle birlikte oradaki mağazaları gezeceğiz, ama döndüğümde yine de bir şeye ihtiyacım olabilir."

Rosamund gülümsedi ama yüreği burkuldu. Bu dükkânı Londra'da asla açamazdı ve Richmond'un ona iş kurma fırsatı verdiği için minnettardı. Ancak Richmond Londra'ya çok yakındı ve en iyi müşterileri Londra'da bıraktıkları her beş komisyona karşılık ona bir komisyon veriyordu. Bir gün Mayfair'de Richmond'da aldığı iki katını alabileceği güzel bir dükkânı olacaktı ama her seferinde bir adım atması gerekiyordu.

"İhtiyacınız olursa sizin için bir şaheser yaratmayı dört gözle bekleyeceğim." Kordonu kutunun üst kısmına bağladı ve Bayan Grimley'e uzattı. "İstedığınız kapakları bir iki gün içinde hazırlayıp evinize göndereceğim. Neredeyse bitmiş olacaklar."

Şapkalarda pek sanatsal bir eğlence bulamıyordu, ama onlardan çok sayıda dikti. En zengin müşterileri bile bu tür faydacı ürünler için Londra fiyatlarını ödemeye gerek olmadığını düşünüyordu. Aslında kepler dükkânını canlı tutuyordu. Bir de Londra'dan, Beatrice gibi eski dostlarından gelen siparişler.

İki hafta önce oraya gönderdiği boneyi düşündü ve Beatrice'in onu parkta giydiğini hayal etti. Bone için grogren rozet yapmanın yeni bir yolunu bulmuştu, bu yöntemi kimseyle paylaşmayacaktı. Belki bir gün güzel hanımlar bu rozetler yüzünden onu Londra'da arayıp bulacaklardı.

Bayan Grimley gitti. Rosamund tezgahı topladı, sonra da raftaki bazı süsleri yeniden düzenlemek için döndü. Her zaman uçlarının kutularından ve sepetlerinden düşmesine izin verir, renklerini göstermek için ışığı yansıtırdı. Onları yem olarak kullanır, yüzen zengin balıkların dikkatini çekmek için aşağıya doğru sarkardı.

Müşterilere şapka ve bone taktığı masanın üzerinde, pencerenin yanında duran aynanın tozunu alıyordu ki, mavi pelerinli kadının bir kez daha dükkânın camından içeri baktığını fark etti. Rosamund toz alırken onu içeri girmeye teşvik etmek için gülümsedi.

Girdi de. Kapının içinde durakladı, bakışları dükkânı süzdü, bonelerden raflara ve tezgâha doğru ilerledi ve sonunda Rosamund'un üzerinde durdu. Rosamund'u baştan aşağı süzdükten sonra bir adım daha yaklaştı. "Rosamund Jameson siz misiniz? Son zamanlarda Londra'da Warwick Caddesi'nde mi yaşıyordunuz?"

"Evet. O benim."

Kadın avizesinden bir kart çıkardı. "Benim adım Minerva Radnor. Ben de seni arıyordum."

Rosamund kartı okudu. *Hepplewhite'in Gizli Soruşturmalar Ofisi*. "Burada adınızın Minerva Hepplewhite olduğu yazıyor."

"Evlendim ama makam benim soyadımda kaldı."

"Sanırım buraya yeni bir şapka istediğiniz için gelmediniz."

Bayan Radnor gülümsedi. Koyu renk gözleri parladı. "Hayır, ama sizinkiler çok güzel görünüyor. Aylardır sizi bulmaya ve aldığınız bir mirastan bahsetmeye çalışıyorum. Önemli bir miras."

* * *

"Dükkânınızı kapatmanıza gerek yok," dedi Bayan Radnor. "Biri içeri girer ve ilgilenilmesi gerekirse beklerim."

"Sanki şimdi bir patronla konuşabilmişim gibi." Rosamund perdeleri pencerenin üzerine çekti ve kapıyı kilitledi. "Zar zor nefes alabiliyorum."

"Belki bazı tıbbi ruhlar ?"

Rosamund omzunun üzerinden misafirine baktı. "Ruhlara ihtiyacım yok. Sadece bir açıklama ..."

"Elbette." Bayan Radnor ikinci bir sandalyeyi aynanın bulunduğu masaya taşıdı, böylece ikisi de oturabilecekti.

"Bu mirası bana kim bıraktı?"

"Hollinburgh Dükü." Bayan Radnor dikkatle Rosamund'a baktı. "Onu tanıyor muydunuz?"

Rosamund aklını toplarken bu şaşırtıcı haberi sindirmek için bir an durdu. "Onu tanıyordum. Sadece bir kez konuştuk." Bayan Radnor'un kendisine neden bu kadar yakından baktığını anlamıştı. "Sevgili değildik. Eğer öyle düşünüyorsanız, öyle bir şey değildi."

"Hiçbir şekilde düşünmüyorum. Görüyorsunuz, o da bana bir miras bıraktı. Biz sevgili de değildik. Aslında hiç tanışmamıştık. Onunla en azından bir kez konuşmuş olmanız beni çok etkiledi."

"Uzun bir konuşma değildi ama benim hakkımda bir şeyler öğrendi." Belki de çok fazla sır vermişti ama bu konuşma Rosamund'un yorgun olduğu bir anda ve onun hiç tanımadığı bir arkadaşına gösterdiği nezaket yüzünden gerçekleşmişti. Rosamund onun kim olduğunu biliyordu ve onunla sohbet etmenin bu kadar kolay olmasına şaşırmıştı. "Çok nazikti. Bana içinde on gine olan bir çanta verdi. Bu sayede bu dükkânı açabildim."

Bayan Radnor tekrar dükkânın etrafına bakındı. "Bu ne zaman oldu? Vasiyette verilen tek adres Londra'daki bir sokaktı ama orada sizi tanıyan kimse yoktu."

"Bir yıldan biraz fazla bir süre orada yaşadım. Tanıdığım bir kadından devraldım ve itiraf etmeliyim ki ev sahibine haber vermedik çünkü haber verseydik kirayı artırabilirdi. Sonuç olarak içime kapandım. Şehirdeki bir tuhafiye dükkanında çalışırken orada yaşadım, hesaplar hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrendim ve kumaşlar, malzemeler ve benzeri şeyler için kaynaklar buldum. Böyle bir şeyi başarmak için bir hayalden daha fazlası gerekiyor."

"Ve bunun için ne gerektiğini anladınız ve onu elde etmeye koyuldunuz."

"Onun gibi bir şey. Sonra buraya taşındım çünkü Richmond'da bir yer kiralamak çok daha az maliyetliydi ve çok fazla rekabet yoktu."

"Dük ile tanıştığınızda neredeydiniz?"

Rosamund'un sırtı sertleşti. "Mirası alabilmem için tüm geçmişimi anlatmam şart mı?" Sesinin ne kadar sert çıktığına pişman oldu. Bayan Radnor bunu fark etmemiş gibiydi. "Tanrım, hayır. Kendi adıma bunun için çok minnettarım. Burnumu sokmak istememiştim." Retikülünden iki kart daha çıkardı. "İşte mirası almak için görmeniz gereken avukat. Bu da benim kişisel kartım. Merhum dükün beklenmedik hediyeler verdiği iki kadın olarak bir nevi kardeş sayılırız, değil mi?"

Kasabaya geldiğinizde, size herhangi bir şekilde yardımcı olabileceksem lütfen beni arayın. Aslında, bana yazarsanız Geldiğinde seni benimle kalman için davet edeceğim."

Rosamund kararsız parmaklarıyla kartları aldı.

"Mirasın miktarını bile merak etmeyecek kadar şokta ?" diye sordu misafiri nazikçe.

"Her ne olursa olsun, şu anda sahip olduğumdan daha fazla olacak." Belki de hayalini kurduğu Londra'daki dükkânı açmak için yeterli olacaktı. Ya da kız kardeşinin geleceğine yardım etmek için. Bu fikirler düşüncelerine daha sağlam kazandırdı. "Yüze yaklaşıp yaklaşmadığını bilmek güzel olurdu. Bu benim bazı planlarım için çok iyi olur."

"Bundan çok daha fazlası var Bayan Jameson. Size binlerce sterlin miras kaldı."

Binlerce kilo. Rosamund vücuduna hava girebilmesi için nefes almaya konsantre olmak zorundaydı.

"Dahası, Dük'ün yarı sahibi olduğu bir iş var. Yarısını size bıraktı."

"Dükün ... bir tuhafiye dükkânı mı vardı?"

Bayan Radnor gülümseyerek uzandı ve elini Rosamund'un elinin üzerine koydu. "Bir tuhafiye işi değil. Oldukça farklı. Lütfen en kısa zamanda Londra'ya gelmeyi ayarlayın. Tüm bunları zamanında halletmenize yardımcı olacağım."

Rosamund bir kahkaha attı ve sonra onun gözyaşlarına boğulmak üzere olduğuna dair korkunç bir şüpheye kapıldı. Bunun yerine Rosamund'un elini iki eliyle kavradı ve "Bayılmadan ayakta durabildiğim anda Londra'ya gideceğim," dedi.

İkinci Bölüm

İki hafta sonra Kevin Radnor yine atını Mayfair'den kuzeni Chase'in evine doğru sürdü. Son ziyaretindekinden daha fazla olan heyecanına rağmen, ilerlemesi yavaştı. Sosyete sezon için Kasabaya gelmeye başlamıştı ve aylardır huzur içinde olan yollar şimdi at arabaları ve at arabalarıyla tıkanmıştı.

Vardığında atından atladı, dizginleri bir seyise verdi ve içeri girerken geçen seferkinden daha fazla tören göstermedi. Uşak ona sadece sabah odasını işaret etti.

Chase ve Minerva buraya yeni taşınmışlardı, bu yüzden bahçeye bakan aydınlık ve havadar sabah odasına varana kadar seyrek döşenmiş odalardan geçti.

"Nerede o?" diye sordu aniden gelişini duyurmak için.

Kuzeni Chase ona şöyle bir baktı, sonra fındandaki kahveyi ağzına götürüp içmeyi bitirdi.

"Seni görmek ne güzel, Kevin. Hem de bu kadar erken." Minerva dönüp köşedeki küçük masanın üzerindeki saate baktı. "Saat daha on bile olmadı."

Minerva'nın alaycılığına hiç tahammülü yoktu. "Chase dün Bayan Jameson'ın Kasabaya geleceğini ve sizin ona misafirperverlik gösterdiğinizi yazmış, yani kadının bu evde olduğunu biliyorum."

"İşte orada," dedi Minerva. "Sadece iki gün önce geldi ve dün de avukatı ziyaret etti. Şu anda odasında, muhtemelen uyuyordur."

Kapıya doğru döndü.

"Dur." Chase'in komutu onu adımlarının ortasında yakaladı.

Kevin ona dönüp baktığında Chase'in mavi gözleri parladı.

Chase, "*Oturun*, oraya çıkıp bir kapıyı açıp istediğiniz konuşmayı yapamazsınız," dedi. "Sabırsızlığınızı anlıyorum, ama biraz daha beklemeniz gerekecek."

"Bir yıl bekledim, lanet olsun. Ve *onu buldum*." O bulmuştu. Amcalarının servet bu gizemli kadınları bulmakla görevlendirilen dedektif Chase değil. Chase değil, mesleği araştırma yapmak olan

Sorular. Minerva da öyle, o da kendine özgü bir mesleğe sahipti.

Minerva ona, bir hemşirenin öfke nöbeti geçiren yorgun bir çocuğa bakışını hatırlatan sempatik bir bakış attı. "Neden biraz kahvaltı etmiyorsun?"

İsteksizce büfeye gitti ve kendisi için bir tabak yumurta ve kek hazırladı. Chase'in karşısına oturduğunda uşak kahve getirdi. Ancak akıllı, son zamanlardaki uykusuz gecelerinin aksine, geleceğini ellerinde tutan kadının huzur içinde uyuduğu evin üst katlarındaydı.

Yemek biraz sakinleşmesine yardımcı oldu.

"En son ne zaman düzgün bir yemek yedin?" Chase sordu.

Kevin tabağına baktı, tabağında bir yığın yumurta ve üç kekten ikisi kalmamıştı. "Dün gece. Hayır, bekle. Ondan önceki gece. Çok meşguldüm."

"Hala kumar oranlarıyla ilgili sorunu çözmeye mi çalışıyorsun?"

"Problemler değil. Olasılıklar. Ve evet, bunlar hakkında biraz düşündüm."

"Bir şekilde doğru görünmüyor. Matematiksel bir avantajla kumar oynamak."

"Kesinlikle bir avantajım *olmadan* kumar oynamayacağım. Önemli olan hızlı bir şekilde çok para kazanmak, kaybetmek değil."

O paraya neden ihtiyacı olduğunu bilen Chase omuz silkti. "Bir yolunu bulacaksın."

"Bunun bir önemi olmayabilir. Evinizde her şeyi anlamsız kılabilecek bir kadını barındırıyorsunuz." Minerva'ya dönerken sesini sakın, hatta kayıtsız olmaya zorladı. "Avukata yaptığın ziyaret nasıl geçti?"

"Pekâlâ. Bayan Jameson elbette çok şaşırdı. Bay Sanders her zamanki sakın ve babacan tavrıyla her şeyi net bir şekilde açıkladı. Sorularına eksiksiz yanıt verdi."

"Ne sorusu?"

Minerva'nın ağzı biraz açıldı, sonra kapandı. Chase'e soran gözlerle baktı, o da "Bu bir hataydı, hayatım," diyen bir bakışla karşılık verdi.

Minerva biraz çay içti. "Fonlara erişim konusunda tipik soruları vardı. Benimkinin aksine, onunki güven içinde değil. Dük onu tanıyordu ve muhtemelen herkesin şeyi gördü, çok akıllı başında bir kadın olduğunu"

ve oldukça pratik. Belki de kızının parayı tek başına idare edip edemeyeceği konusunda o kadar endişelenmeyecektir."

Kevin çok ince bir gülümsemenin oluştuğunu hissetti. Amcası, merhum dük, neredeyse bir yabancı olan bir kadına, en sevdiği yeğenlerinden biri olan Kevin'e bıraktığından daha fazla para bırakmıştı. Hem de bedava ve temiz olarak. "Peki ya geri kalanı? Ticari girişim?" *Onun* iş girişimi.

Minerva boğazını temizledi. "Evet, o. Bay Sanders'a bununla ne yapması gerektiğini sordu. Ona seçenekleri söylemekle yükümlüydü." Yüzünü buruşturdu. "Yarısını satma fikri ona cazip geldi."

Cehennem ve lanet. Sanders'ı öldürecekti.

"Onu görmeliyim," dedi. "Git ve onu getir. Ya öyle yaparsın ya da Chase merdivenlerde kılıçlarla benimle dövüşerek kendim gitmemi engellemeye çalışır."

Minerva'nın gözleri kısıldı. Chase'e dönüp aynı kızgınlıkla baktı ama Chase'in o anda daha fazla kahve içmeye karar verdiğini gördü.

Minerva ayağa kalktı. "Sanırım henüz kalkıp kalkmadığına bakabilirim. Ancak, size kolaylık olsun diye onu uyandırmayacağım ve eğer henüz giyinmemişse, uzun süre beklemeniz gerekecek. Medeni bir insanın yapacağı gibi öğleden sonra tekrar aramalısınız."

"Uzun bir bekleyiş olsa da umurumda değil. O gelene kadar kütüphanede kalacağım."

Minerva gitti. Chase bir yığın mektup çekti ve onları karıştırmaya başladı. Kevin yine büfeden yararlandı.

Koltuğuna geri oturdu. Tüm Radnor kuzenlerinin kendine has güçlü yanları vardı ve Chase'inkilerden biri de bilgiyi bulma ve değerini değerlendirme yeteneğiydi. Ayrıca bir insanı çok çabuk tanıyabilirdi. Bu yeteneklerini bir meslek haline getirmişti.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Kevin sordu.

Chase bir mektup bıraktı ve soruyu düşündü. "Mantıklı ve bağımsız biri. Kendine bir dükkân açtı ve görünüşe göre başarılı da oluyor. En azından bir asistanı ve çırağı olduğu için, buraya gelirken dükkânı onların eline bırakmasına izin verecek kadar. Sıradan biri olarak doğmuş ama içinde çok az köylülük kalmış. Zeki görünüyordu ama onunla çok uzun konuşmadım."

"Neye benziyor?"

"Sarı saçları var. Bunun dışında, benim görüşüm en iyi ihtimalle öznel olacaktır. Fark eder mi?"

Sarı saç. Gri olacağını düşünmüştü. Neden böyle düşündüğünü bilmiyordu. Belki de modacıların çoğu kendi dükkânlarını açacak parayı bulamadan yaşça ilerlemişlerdi ve o da aynı şeyin değirmenciler için de geçerli olacağını varsaymıştı. Elbette çoğu kadının, kendilerine iş kurmak için kullanabilecekleri küçük bir kese veren bir dükü yoktu.

"Minerva şapkalarının çok güzel olduğunu düşünüyor. Ona göre bayağı olmadan dramatik," dedi Chase. "Elimde başka bir şey olmadığı için sinirlenmiş görünüyorsun."

"Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz, bu yüzden onu yakından inceleyeceğinizi ve birkaç gizli soru soracağınızı varsaydım."

Chase yarıda kalan mektubunu alırken genişçe gülümsedi. "Yakında kendi soruşturmanızı yürütebileceğinizi biliyordum."

Kevin, kuzeninin neyi bu kadar eğlenceli bulduğunu merak ederek kahvaltısına döndü.

* * *

Burası Rosamund'un şimdiye kadar girdiği en güzel evdi kuşkusuz. Yatağının üzerindeki perdelere, pencerelere ve duvarlardaki zarif tablolara bir kez daha hayran kaldı. Odanın büyüklüğü onu etkilemişti, tıpkı aşağıdaki kamusal alanlar gibi. Hala seyrek döşenmiş olmasına rağmen, var olan mobilyalar yüksek kalitedeydi.

Copley'ler bile böyle yaşamıyordu ve onlar kibar insanlardı. Elbette Bay ve Bayan Radnor kadar değil. Ne de olsa Chase Radnor bir dükün torunu ve şimdikinin kuzeniydi.

Pişmanlık içinde yataktan kalktı. En az bir saat uyanık kalmış, servetindeki değişikliği ve bu parayla ne yapacağını düşünmüştü. Kız kardeşinin, kendisinin yaptığı gibi yabancı bir evde hizmetçilik yapmak zorunda kalmaması için bir kenara biraz para koyacaktı. Lily de düzgün bir eğitim alacaktı. Artık Lily'nin ihtiyaçlarını karşılayabilecek olması bu mirasla ilgili en büyük sevinciydi.

Kalanının bir kısmını Londra'daki dükkânını açmak için kullanacaktı. Bayan Ingram, her ikisinin de devam edip etmeyeceğine karar verilene kadar Richmond'daki dükkâna devam edebilirdi. Yine de burada, kasabada yardıma ihtiyacı olacaktı. Araştırmaya başlaması gereken şeylerden biri de buydu.

Bu evde sonsuza kadar kalamazdı, bu yüzden kendine ait bir yere ihtiyacı vardı, hem de yakında. Ancak bu, düşüncelerinin pratik, mantıklı ve net olmaktan çıkıp daha karışık bir hal aldığı noktaydı.

Şimdi pencereden dışarı, bulutlu güne bakıyordu. Bahçenin altında, yere yakın yerlerde yeşillenmeye başlamıştı. Büyük olasılıkla soğanlar sürgün veriyordu. Lalelerin ve nergislerin tamamen açıp çiçeklendiğini hayal ederken yeni evini düşünmeye devam etti. Lily onu ziyaret ettiğinde bile küçük bir daire yeterli olacaktı. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Yine de her şey evin amacına bağlıydı, değil mi?

Eğer değirmenci olmak istiyorsa, mütevazı bir ev iş görürdü. Ancak, eğer niyet-

Rüya sözcüklerini söylemekte tereddüt etti. Her zaman çok fazla umut etmenin umudun kendisini yok edeceğinden korkardı. Yine de bu diğer adımı düşünecekse, nedeniyle yüzleşmesi gerekiyordu. Kendini tam da bunu yapmaya zorlarken kalbi acı ve özlemle gerildi.

Soru şuydu: Eğer kadın varlıklı olsaydı, güzel bir evde yaşasaydı ve güzel giysiler giyseydi, bir hizmetçiden ya da değirmenciden daha fazlası olsaydı, Charles'ın onunla evlenmesi için yeterince iyi olur muydu?

Adını düşünürken gözlerini kapattı ve onu zihninde net bir şekilde gördü, çok yakışıklı ve güzeldi, ilk gördüğü günden beri kalbinin daha hızlı atmasına neden olan bir gülümsemeye sahipti. Yüzünün anısı son beş yıl boyunca özenle korunmuştu. Gerçek aşk, inanç ve sadakat onu korumuştur. Böyle bir aşk, mümkünse bir hayatı hak ediyordu, değil mi? Bir geleceği? Zengin olsaydı ailesi bile onu kabul edebilirdi ve Charles, kendi seçimiyle onu asla terk etmemişti. Zorlanmış ve gönderilmişti, tıpkı Copley'lerin evinden zorla çıkarıldığı gibi.

At arabası onu sahile götürmeden önce ona verdiği son öpücüğü yeniden yaşadı. Eve geri dönmüş ve onun gidişini izlemek için sokağın gölgelerinde beklemişti. Onu görmüş ve ailesinin bakışlarına ve yeni öğretmeninin emirlerine aldırmadan doğruca ona doğru yürümüşü. Onu kollarına alıp doya doya öpmüş ve bir gün birlikte olacaklarına söz vermişti.

Doğası gereği hayalperest biri değildi. O günün geleceğine güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ne de olsa o bir beyefendinin oğluydu ve kendisi de Oxfordshire'da kiracı bir çiftçinin kızıydı. Böyle eşleşmeler yapılmazdı. İçinde bulunduğu durumda istese bile bunu düşünecek zamanı yoktu. Yine de onu sevmeye ve her şeye rağmen gizlice umut etmeye devam etti. Ve hayal kurmaya.

Şimdi, bu mirasla, rüyayı gerçeğe dönüştürme şansı vardı.

Düşünceleri koşturuyordu. Listedeki ilk maddeler hızla geldi, sonra diğerlerine daha ciddi bir şekilde baktı. Bu işe yarayacak mıydı? Riske girmeli miydi? Pencerenin dışındaki soğanlar gibi, hayali de boy atmak ve çiçek açmak isteyen filizler gönderdi.

Kapıdaki bir çizik onu böldü. Kişiye içeri girmesini söyledi ve Minerva yanındaki hizmetçiyle birlikte kapıyı açtı.

"Uyandığınızı görüyorum. Mary sana su getirdi ve giyinmene yardım edecek."

"Geç oldu sanırım. Güne başlamanın vakti geçti. Öğleden sonra gitmek istediğim bazı yerler var."

Minerva içeri girdi ve hizmetçiyi dışarıda bırakarak kapıyı kapattı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. İş ortağın aşağıda, seninle buluşmayı bekliyor."

İş ortağı mı? Oh, evet. "Diğer Bay Radnor demek istiyorsunuz. Kenneth."

"Kevin. Size söylediğim gibi, o kocamın kuzeni."

"O zaman onu görmeliyim, böylece kocanız hakarete uğramaz."

"Onu görmelisiniz çünkü bu girişimde birbirinize bağlısınız, kocam yüzünden değil."

İyi kalpli Bay Sanders anlattığında bu iş hakkında hiçbir şey anlamamıştı. Gerçi pek dinlememişti de. Kendisine miras kalan paranın şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. Diğer Bay Radnor'la da henüz tanışmak istemiyordu. Bugün olmazdı. Bu evin etrafındaki sokaklarda dolaşmak, kiralanacak dükkânlar ve evler aramak istiyordu. Kendini Charles'la birlikte bir arabaya binerken hayal etmek istiyordu. . .

"Birazdan giyinip aşağı ineceğim."

* * *

Kevin yarım saat boyunca kütüphanede volta attı, sonra raftan bir kitap seçti ve kendini divanın üzerine attı. Bir süre okudu, sonra gözlerinin taradığı tek bir kelimeyi bile hatırlamadığını fark etti. Kitabı bir kenara fırlattı, başını mindere yasladı ve gözlerini kapattı.

Cehennem gibiydi. Erkeklerle nasıl iş konuşulacağını öğrenmişti. Hatta sanayicilerin birbirleriyle kurdukları samimiyeti bile benimsemişti, her ne kadar bu ona doğuştan gelmeseydi de. Ama bir kadın? Dük amcası öldüğünden beri ilk kez, adamın sonunda biraz delirip delirmediğini merak ediyordu.

Eski ihanet duygusu içinde kabarmaya başladı, ama onu yuttu. Bu, Frederick Amca'nın istediği gibi kullanabileceği kişisel servetiydi. Tuhaf bir cömertlik ve aşılmaz bir eksantriklik jestiyle, gelecek vaat eden bir girişimin yarısını, geçmiş şüpheli, makine ve mühendislik bilgisi olmayan küçük bir değirmenciye vermeye karar verirse, bu onun hakkıydı.

Ayrıca bu kararın belki de Kevin'in kendisine olan inanç eksikliğinden kaynaklandığını kabul edecek kadar sık ve uzun süre düşünmüştü. Her ne kadar bu düşünceyi göz ardı etmeyi tercih etse de, tamamen reddetmek zordu. Şimdi de aklına gelmişti. Ancak bu kez *reddedebilirdi*. Eğer Frederick Amca Kevin'e bu girişimde tek başına güvenmediyse, diğer yarısını başarılı bir endüstri adamına bırakabilirdi. Rosamund Jameson'a değil. Onu bulmak bile, endüstri meselelerinin her geçen gün daha da hızlandığı bir zamanda, bir yıllık ilerlemesine mal olmuştu.

Kütüphane kapısı açıldı. Minerva gözlerinde kararlı bir bakışla ona doğru ilerlerken hemen ayağa kalktı. Bu bakışı çok sık takınırdı. Chase'in onu biraz şirret bulmaması şaşılacak bir şeydi. Kevin kesinlikle öyle buluyordu.

"Yakında inecek. Sadece birkaç dakika. O gelmeden önce sana *çok* açık bir şey istiyorum." O kadar yaklaştı ki, gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. "O benim misafirim ve umarım arkadaşım olur. Ondan hoşlanıyorum. Ona bir hanımefendiye gösterdiğin saygıyla davranacaksın. Gözünü korkutmayacaksın, sabrını kaybetmeyeceksin ya da onu bir deneme olarak gördüğünü belli etmeyeceksin. Sözle, davranışla, düşünceli bir iç çekişle ya da küçümseyici bir ses tonuyla ona herhangi bir şekilde hakaret edersen, hayatını zindan ederim."

"Ben asla kadınları aşağılamam."

"aşkına, sırf varlığını bile bazen kadınları aşağılıyor. Ama ben söyleyeceğimi söyledim. Terbiyeli ol."

Bununla birlikte döndü ve kütüphaneden dışarı çıktı.

Kevin öfkeyle başını salladı. Kadınları aşağılamak mı? Ne kadar saçma bir şeydi bu. Kadınları asla aşağılamazdı. Onlarla neredeyse hiç konuşmazdı.

Hafif bir hışırtı farkındalığına nüfuz etti. Sese doğru döndü. Kütüphane kapısının hemen önünde bir kadın duruyordu. Adam ona baktı, kadın da ona baktı.

Rosamund Jameson küçük bir değirmenci değildi. Küçük bir şey de değildi. Çoğu kadından daha uzun boyluydu ve giydiği sade, gri pelisse elbise son derece biçimli ve şehvetli bir vücuda sahip olduğunu gösteriyordu. Kıvrak, kimsenin onu tanımlamak için kullanacağı bir kelime değildi.

Kadının dış görünüşünün geri kalanı şok olmuş bilincine bir sürü tokat gibi çarptı. Mavi gözler. Sarı bukleler. Porselen ten. Dolgun dudaklar.

Kadın çok güzeldi. Lezzetli bir şekilde.

* * *

Ona sanki kusurlarını araştırıyormuş gibi bakıyordu. Görmek istese bir sürü kusur bulacağına şüphe yoktu.

Adam onu selamlamayı geciktirirken o kendi muayenesini yaptı. Kuzeni gibi Kevin Radnor da uzun boyluydu. Dolgun, siyah saçları çenesine ve kravatına doğru sarkıyordu. Bunun yeni bir moda mı olduğunu, yoksa son zamanlarda saçlarını kestirmeyi mi ihmal ettiğini bilmiyordu.

Kuzenin aksine, koyu renk gözleri vardı. Çok koyu ve derin. Onlar ve saçları onu biraz dramatik gösteriyordu. Onun yakışıklı olduğunu, güzel bir burnu ve ağzı olduğunu inkâr edemezdi. Biraz sert olan çenesi onu çok ince görünmekten alıkoyuyordu. Yüz hatlarında kuzenin sertliğinden eser yoktu, bu yüzden çenesi onu güzel olmaktan kurtarıyordu. Minerva onun derin düşüncelere daldığı konusunda onu uyarmıştı ve Rosamund onun bunu yaptığını ve sonra da çok şiirsel görüldüğünü hayal edebiliyordu.

Elbette Charles'la boy ölçüşemezdi. Charles'ın parlak gülümsemelerinden ve ışıltılı gözlerinden hiçbirisi yoktu. Kevin Radnor'ın Copley'lerin evinden geçen katı, dikkati dağınık öğretmenlerle, hâlâ genç olan ama eğlenmeyi unutmuş adamlarla daha çok ortak yönü vardı. Rosamund ruhu olan bir kadının onlardan herhangi birini isteyebileceğini hayal bile edememişti ve şimdi karşısındaki adam için de aynı şeyi düşünüyordu.

Sonunda adamın kendisine bakışlarından rahatsız olarak odanın içine doğru ilerledi. "Ben Rosamund Jameson. Benimle konuşmak istemişsiniz."

Kendine geldi. "Evet. Artık girişiminin yarısına sahip olduğunuzu düşünürsek tanışmamız gerektiğini düşündüm."

"Eğer yarısı benimse, bu *bizim* girişimimiz değil mi?"

Onu meşgul eden her neyse, şimdi ortadan kaybolmuştu. Gururlu ve kendinden emin bir adamın hoşgörü gösteren gülümsemesini takındı. "Neden oturup bunun hakkında konuşmuyoruz?"

Kadın divanın kenarına tünedi. Adam yakındaki döşemeli bir sandalyeye oturdu ve doğrudan konuşabilmeleri için sandalyeye açı verdi.

"Yarım bir işi miras olarak almanın sizi şaşırtmasını bekliyorum," dedi.

"Herhangi bir şeyi miras almak beni şaşırttı. Ama evet, bu kısım özellikle şaşırtıcıydı."

"Avukat girişimi açıkladı mı?"

Yüzünü soğukkanlı tuttu, gözdağı vermemek için direndi. "Makineleri geliştirecek bir icatla ilgili," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Buharlı motorlar."

"Açıklaması çok kısaydı. İtiraf etmeliyim ki ayrıntıları anlamadım." "Bu şaşırtıcı değil. Erkekler bile anlamakta güçlük çekiyor."

Bunu söylerken sesi çok üstün geliyordu. "Belki de *erkekler* için *bile* anlamak zorsa, onlara nasıl çalıştığını göstermelisiniz. Bunun her şeyi açıklığa kavuşturacağını düşünüyorum."

Adam hoşgörüyü gülümsedi. O da bu gülümsemeyi umursamadı. "Yapamam. Eğer yaparsam, herhangi biri tasarımı çalabilir ve kopyalayabilir."

"Bay Radnor, bir sonraki sorum çok kadınca olacaksa beni bağışlayın ama kimseye gösteremiyorsanız, bu şirket bu icattan nasıl para kazanıyor?"

"Kendim üretmek niyetindeyim."

Ben. Benim. I. "Yani onu üretmeyi planlıyoruz. Fabrikamız var mı?"

"Henüz değil. Bir geliştirme bekliyorum. Bu temin edildikten sonra üretilebilir."

Yani bu girişim, hiç inşa edilmemiş, fabrikası olmayan ve hala nihai geliştirmesi yapılmamış bir icada dayanıyordu. "Size hissemi satmayı düşündüğümü söylemeliyim."

Gözleri fırtınalı bir hal aldı. Ona doğru eğildi. "Bunu yapamazsın."

"Avukat yapabileceğimi söyledi."

"Bu her şeyi yok eder. Eğer satarsanız, satın alan kişi hisselerinin bir kısmını başkalarına satabilir. Her biri buluşu görmek isteyecektir, bu da herhangi birinin onu çalabileceği anlamına gelir. Bu, bir şey ifade edebilmesi için çok sıkı tutulması gereken bir girişim."

"Birinin bu fikri çalacağından mı endişe ediyorsunuz?"

"Elbette öyleyim. O kadar değerli ki, başkaları çizimleri görmesin diye patentini bile almaya cesaret edemiyorum."

"Bir şekilde çalacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Kurnazca sandalyesine yeniden oturdu. "Çalmak gibi değil. Zaten sahip olduğunuz bir şeyi çalamazsınız."

"Aslında bunun yarısının bana ait olduğunu kabul etmenize sevindim."

"Ama ..." Söyleyeceği şey hakkında iki kez düşünüyor gibiydi. Kadın, adamın tereddüt etmesine neden olan dürtünün, sağduyusuna galip geldiği o anı gördü. "Sen bir mirasçısın. Peşinde birçok erkek olacak. İçlerinden biri seni gereksiz yere etkileyebilir."

"Başımı kaybetmek mi demek istiyorsun?" "Evet."

"Aşkla öylesine sarhoş olurum ki, kendi çıkarıma olmayan bir şey yaparım." Yanıt yok, sadece belli belirsiz bir baş sallama.

"Sen kadınların yarım akıllı olduğunu ve duyguları tarafından yönetildiğini düşünen bir adamsın, bence."

Huysuzca kaşlarını çattı. "Erkekler de kafalarını kaybeder. Bunun senin güzel bir kadın olmanla hiçbir ilgisi yok."

"Güzel" kelimesini duyunca irkildi. Kelime ağzından çıktıktan sonra o da irkildi. "Ve evlenebilirsin," diye hızla ekledi. "Kocan bildiğin her şeyi öğrenmek isteyebilir. Hatta işletmenin sırlarını öğrenmek gözünüzü bile korkutabilir."

Charles bunu yapmazdı. Bu düşünce karşısında hemen kendini azarladı. Bir hayale büyümesi için biraz yer vermek başka bir şeydi, Bay Radnor'ın aşkın onu yapacağını varsaydığı kadar şaşkın olmak başka bir şey.

"Bay Radnor, sizin için de aynı şekilde endişelenebilirim. Bir kadının büyümesine kapılabilir ve ondan etkilenecek sırlarınızı paylaşabilirsiniz. Ya da onu mutlu etmek veya kumar borçlarını ödemek için şirketin parasını kullanırsınız."

Bunu eğlenceli buldu. "Ben asla büyülenmem, bu yüzden endişelenecek bir şey yok."

"Hiç mi? Bir kere bile mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir kez bile. Bu icat sizi çok zengin bir kadın yapma potansiyeline sahip Bayan Jameson. Hayal gücünüzün ötesinde bir zenginlik. Yapılan her buhar makinesinin bu buluşa ihtiyacı olacak. Şimdiden raylar üzerinde giden araçlara yerleştirmeye başladılar bile. Yirmi yıl içinde bunlar her yerde olacak. Sonra fabrikalardaki makineler ve diğer uygulamalar var. Yakında binlerce buhar makinesi kullanılacak. Şimdi satmak aptallık olur."

Parasını bu icat yerine o raylı araçlardan birine yatırırsa daha iyi olacak gibi görünüyordu. Bir , bu icadı görmek zorunda kalmayacaktı.

bu adamı düzenli olarak görüyordu. Bakışları şu anda olduğu gibi yoğunlaştığında onu rahatsız ediyordu. Aldığı kadar iyi vermek bir yana, kendi zeminini korumak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Gülümsedi. Hoş bir gülümseme. Doğruyu söylemek gerekirse biraz baştan çıkarıcıydı. "Her şeyle ben ilgileneceğim. Para gelmeye başlayana kadar diğer işlerinle ilgilenebilirsin. Sonra hepsini nasıl harcayacağın konusunda endişelenebilirsin." Elini frakının içine soktu ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Eşit ortaklar olduğumuz için, fonlar ve gelişmelerle ilgili kararlarda ikimizin de hemfikir olması gerekiyor. Ancak, bunu imzaladıktan sonra sizi bu yükümlülükten kurtarabilirim."

Kadın kâğıdı aldı ve okudu. O okurken, adam ayağa kalktı, yazı masasına gitti ve bir kalem ve hokkayla döndü. Onları divanın yanındaki masanın üzerine koydu.

"Anlıyor musun?" diye sordu.

Kısmen. Çoğunlukla. Araya giren bazı büyük kelimeler vardı ama ana noktaları anladığını düşünüyordu. "Bu belge size girişimin tam kontrolünü ve benim imzam olmadan sözleşme yapma, para harcama ve bu icadın gelecekteki kullanımına ve maliyetine karar verme hakkını verecektir." Başını kaldırıp ona baktı. "Size aptal bir kadın gibi mi görünüyorum Bay Radnor? Eğer hissemi satmazsam -ki bugün burada olan hiçbir şey beni hissemi elimde tutmaya ikna etmedi- ileriye dönük kararlara dahil olacağım. Bunu imzalamaya hiç niyetim yok."

Kâğıdın parmaklarından kayıp yere düşmesine izin verdi.

Aniden ayağa kalktı, döndü ve mırıldandı. Birkaç renkli küfür arasında "imkânsız kadın" kelimelerini duyduğunu düşündü. Kontrolünü yeniden kazanmasına izin verdi, bu da birkaç uzun dakika sürdü. Sonunda ona döndü, yüzü hâlâ öfkesini yansıtıyordu.

"İşin içinde olmakta ısrar edersen her şeyi başarmak üç kat daha uzun sürer. Her kararın ayrıntılarını açıklamak ve sana mekanik ve matematik dersleri vermek için saatlerimi harcayacağım," dedi. "Hatta çok uzun sürdüğünü ve tüm planın zararına olacak şekilde bu işi muallakta bıraktığını tespit etmek için bile."

Ayağa kalktı. "Yine de şimdi buradayım. Size bir şey sormama izin verin, Bay Radnor. Hiç kârlı bir iş yürüttünüz mü?"

Adam yeterince hızlı yanıt vermedi, bu yüzden kadın cevabı biliyordu.

"Evet, . Şimdi, öğleden sonra yapmam gereken işler var. Size iyi günler." Başı dik bir şekilde kütüphaneden çıktı ve yatak odasına geri kadar yastığına bağırarak öfkesini boşaltmayı bekledi.

Üçüncü Bölüm

"Evet, öyle." Kevin, Rosamund Jameson'ın son sözlerini taklit ederek o çok sinir bozucu kadınla yaptığı sinir bozucu görüşmeyi anlatmayı bitirdi. Yalnızca onun sesini yanlış tonladığını biliyordu. Onunki daha yumuşaktı, neredeyse kadife gibi bir tınısı vardı. Yine de önemli olan kelimelerdi. "Sanki kadınlar için bir şapka dükkânı işletmek, bir sanayi şirketini yönetmekle kıyaslanabilirmiş gibi."

Chase ve Nicholas'a anlatarak her şeyi aklından çıkardığı için kendini daha iyi hissediyordu. Nicholas'ın soyunma odasında, Nicholas yeni dük olduğunda Whiteford Evi'nin geri kalanıyla birlikte miras kalan o çirkin, mavi döşemeli sandalyelerde oturuyorlardı. Nicholas malikânesinde geçirdiği bir ayın ardından Kasaba'ya yeni gelmişti. Chase ve Kevin içeri girdiğinde uşağı gönderdiği için bavulları hâlâ odada duruyordu.

Şimdi bir şişe bordo şarabı paylaşıyorlardı ve politikadan ve Chase'in evlilik mutluluğundan uzun uzun konuştuktan sonra Chase girişim hakkında sorular sordu.

Nicholas, "Başka bir deyişle, görüşme başarısızlıkla sonuçlandı," dedi.

Kevin ateşin kadehindeki şarapta nasıl turuncu hayalet alevler yarattığını izledi. "Mantık dinlemezdi."

Kuzenleri bir süre sessiz kaldı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Onaylamıyorlardı. Şimdi iki mızımız teyze gibi nasıl ve neden onaylamadıklarını açıklamalarını dinlemek zorunda kalacaktı.

"Ona hiçbir şekilde hakaret etmedim," demek zorunda hissetti kendini, çünkü Chase görüşmenin içeriğini Minerva'ya rapor edebilirdi. Minerva'nın hayatını zindan edeceğini pek düşünmüyordu ama eğer gerçekten kafasına koyarsa, potansiyelin varlığından şüpheleniyordu.

Chase, "Ayrıca onu hiçbir şekilde pohpohlamadın," dedi.

"Doğru değil." Ona güzel demişti, değil mi? Bunu bu ikisine söyleyeceğinden değil. İkisini de şaşırtarak ağzından kaçırmıştı, onunla pazarlık ederken bile güzelliğinin ne kadar farkında olduğunun bir sonucuydu bu. Bu onu haksız bir dezavantaja sokmuştu. Kadının görünüşü ve varlığı net düşünmesini engellemeseydi, o belgeyi imzalamış olarak oradan ayrılabilirdi.

"Aslında, onun çok akli başında, akıllı bir kadın olduğunu ima ettim." Bununla geriliyordu, ama onun yarım akıllı, duyguları tarafından yönetilen ya da aptal olduğunu söylemediğine göre, aslında tam tersini ima etmişti.

Chase biraz rahatlayarak, "Bunu iyi oldu," dedi.

Chase, Minerva tarafından neler olup bittiğini öğrenmekle görevlendirilmişti.

Nicholas bacaklarını uzattı. "'İma etmek' yeterli olmayabilir. Kulağa pek iyi bitmiş gibi gelmiyor ve görünüşe göre çok sinirlenmiş bir şekilde aniden ayrıldı. Bunu telafi etmelisin. Bu fikre kaşlarını çatmayı bırak. Onun payını satın almadığınız sürece bu kadına göbekten bağlısınız ki bunu yapmaya gücünüz yetmez. İlerlemek için bir yol bulmalısınız. Dostluk yolu yumuşatır, karşılıklı kızgınlık ise yolu çok kayalık ve belki de geçilmez hale getirir."

"O haklı," dedi Chase. "Eğer senden başka biri olsaydı ve bu girişim ve Amca'nın bu kadına vasiyetinden duyduğun acı olmasaydı, gerçeği hemen anlardın."

Kevin isteksizce Nicholas'ın mantıklı olduğunu kabul etti. "Sanırım Richmond'da onu arayabilir ve birbirimizin ilgi alanlarına uyum sağlamaya çalışmamızı önerebilirim."

"Oraya gitmenize gerek yok," dedi Chase. "Bir süreliğine misafirimiz olarak kalacak ve Londra'da bir ev arayacak."

Bu hoş bir haber değildi. En azından yolunun olmayacağını düşünmüştü. "O zaman onu senin evinde ziyaret edeceğim."

Nicholas Chase'e döndü. "Neyle karşı karşıya? Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence o kimsenin aptalı değil. Ayrıca, çekici olduğunu da söylemeliyim. Sence de öyle değil mi, Kevin?"

Kevin kayıtsızca başını salladı, sanki gerçekten fark etmemiş ama şimdi söz konusu edilince kabul etmek zorunda kalmış bir adam gibi.

"Şimdi öyle mi," dedi Nicholas ilgiyle. "Ne kadar çekici? Orta derecede mi çekici yoksa çok mu çekici?"

"Evli bir adam olarak fark etmemeliydim ..." dedi Chase. "Ancak, onu ilk gördüğümde aklıma gelen kelime ... tatlı oldu."

Kevin ifadesizliğini korudu.

Nicholas sırtıttı. "Bu dostça davranmayı daha da kolaylaştırır kuzen."

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," dedi Kevin, artık konuyu değiştirmek istiyordu. "Merak ettiğim bir şey var, Nicholas. Yaşına yaklaşmamış bekâr bir dük olarak bu sezon koca avcılar arasında çok aranan bir tilki olmalısın. Geçen yıl yas tutuyor olman seni en kötü durumdan kurtardı ama bu yeni bir gün. Bir kızın annesi kuyruğunuzu duvara çivilemeden önümüzdeki birkaç ayı nasıl atlatmayı planlıyorsunuz?"

* * *

Rosamund kendisi için hazırladığı uzun ayak işleri listesini kontrol etti. Bugünkü gezintisi için en acil olanını seçmişti. Kendine kalacak bir yer bulması gerekiyordu ve öğleden sonra bu amaçla bir adamla buluşacaktı. Ev sahiplerinin cömertliğini sonsuza kadar sürdüremezdi.

Ancak önce en iyi alışveriş caddelerine göz atacaktı. Aynada şapkasını kontrol etti, kıpkırmızı pelisesinin korsajını düzeltti, eldivenlerini ve retikülünü aldı. Görünüşünün toplayabileceğinin en iyisi olduğunu kabul ederek kabul salonuna indi.

Görevli hizmetkâr eğildi. "Bir araba çağırmamı ister misiniz? Eğer dışarı çıkmak isterseniz bir seyisin sizi arabaya bindirmesi talimatını aldım."

"Sanırım yürüyeceğim, teşekkür

." "Ama bana talimat verildi ..."

Zavallı genç adam, verilmesini istemediği bir emre itaatsizlik etmekten endişe ediyordu. Yapması gerekeni yapmak için arabadan indiğinde yanında sabırsızlıkla bekleyen bir damat istemiyordu. İşini yürüyerek halletmesi daha iyiydi zaten.

"Eğer cabriolet'i , bayanı ben kullanacağım." Sese doğru döndü. "Oh.

Sizsiniz."

Kevin Radnor belli belirsiz bir selam

verdi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Aşağı gelmeni bekliyorum."

"Bu hafta birbirimizle yeterince vakit geçirdiğimizi düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Nazik ya da dostça davranmadığımı kabul ediyorum, eğer kastettiğiniz buysa."

Adamın itirafı kadını duraksattı. Erkekler genellikle yanıldıklarını kabul etmezlerdi. Bunu yapması onu silahsızlandırdı.

"Bana ilginizi çekecek işler bulamayacaksınız. Çoğunu yürüyerek halletmeniz daha iyi olacaktır."

"O zaman sizi yürümeniz gereken yere götüreceğim."

Uşak arabayı çoktan göndermişti. Bay Radnor'dan, kendisi nezaketsiz ve düşmanca davranmadan kurtulmanın bir yolunu bulamıyordu. Adam ona dışarı kadar eşlik ettiğinde itiraz etmedi.

"Bu çok çekici bir kaput," dedi.

Adam sadece onu pohpohluyordu, ama o ağzına dokundu ve küçük bir gülümsemeye engel olamadı.

"Sizinkilerden biri mi?"

"Her zaman kendi kreasyonlarımı giyerim."

"Renkler takımınıza ve size çok yakışmış. Müşterileriniz için de böyle mi tasarlıyorsunuz?"

"Ben biliyorum." Farklı yüzlerin farklı şekillerde siperliklere ihtiyaç duyduğunu, bazı kadınların çene altından ince bağlarla güzel görünürken diğerlerinin geniş bağlarla gurur duyduğunu anlatmaya başladı. Adam dikkatle dinliyor gibi görünüyordu ama araba önlerinde durduğunda gerçekten dinleyip dinlemediğini merak etti.

"Aklımda Oxford Caddesi'ne gitmek var," dedi. "Kiralık dükkan var mı diye bakmak için."

Atı hareket ettirdi. "Londra'da bir dükkan açmayı düşünüyor musunuz?" "Muhtemelen."

"Peki ya Richmond'daki dükkanınız?"

"Onu da saklayabilirim. Her şey önümüzdeki birkaç gün içinde ne öğreneceğime bağlı."

"Chase burada, kasabada yaşamayı düşündüğünüzü söyledi."

"Bu aynı zamanda ne öğreneceğime de bağlı." Bu ikisinin kuzen olduğunu unutmamalıydı ve Chase muhtemelen Kevin'e bilmek istediği her şeyi söyleyecekti.

"Dükkanlar yerine kiralanacak evlere mu?"

Adamın bütün gün hoş karşılanmayan tavsiyelerde bulunup bulunmayacağını merak etti. "Önce birkaç dükkâna bakacağım, eğer sizin için de uygunsa."

Oxford Caddesi'ne döndü ve arabayı durdurdu. Dizginleri bağladı, arabaya göz kulak olması için bir çocuğa para verdi, sonra da kadının inmesine yardım etti.

"Teşekkür ederim, artık idare edebilirim," dedi umutla. "Kendimi geri götürmek için bir taksi kiralayacağım."

"Sokaklarda yalnız yürümemeniz için size eşlik edeceğim. Kasaba bugünlerde huzursuz ve güvenli değil. Ayrıca, daha önce hiç alışveriş yapmadım."

İstedığı bölgede cadde seviyesinde dükkân yoktu ama ara sokaklarda birkaç tane buldu. Gilbert Sokağı'nın birkaç metre aşağısındaki bir dükkânın penceresine yaklaşarak içeri baktı. Sonra köşeyi dönerek Oxford'a geri döndü ve başını yukarı kaldırarak aşağıya doğru yürüdü.

Onun yanında Kevin Radnor da aynı şeyi yaptı. "Ne ?"

"Bunun üstündeki alan müsait olabilir, buradaki gibi." Üzerinde "Kiralık" yazan bir vitrinin altında durdu. Dükkân ikinci kattaydı.

"Londra'daki çoğu kadın mağazası böyle," dedi ona değil de kendine. "Elbette daha ucuza geliyor. Ancak ..." Geri çekildi ve aşağıdaki, sokak seviyesindeki dükkânı inceledi. Mücevher satılıyordu. "Ayrıca daha özel olacak. Bir kadın bir kapıdan girer ve çıkana kadar görünmez olur. Pencerenin önünden geçerken kimse ona bakmıyor. Soru

-" Köşeden geri döndü, sonra Oxford'da biri geçerken ne fark edileceğini görmek için yan sokağa geçti.

Kevin Radnor onu bir gölge gibi takip etti. "Asıl soru ne?"

"Cadde üzerinde bir dükkana sahip olmak avantaj mı yoksa dezavantaj mı? Richmond'da cadde seviyesinde kendime ait bir dükkânım var ve mallarımın yoldan geçenler tarafından görülebiliyor olması bana yeni müşteriler kazandırıyor. Şehirde çalıştığım değirmenci dükkânı da öyle. Ancak Mayfair'de modacılar ve değirmenciler, kiralama maliyetinin yanı sıra başka nedenlerle de yukarıda olabilirler. Daha halka açık bir kuruluşa tepeden bakılabilir. Burada sokak seviyesinin çok yaygın olup olmadığını bildiğinizi sanmıyorum?"

"Ben kadın eşyası almam, nereden bileyim?"

"Pek çok erkek kadınların eşyalarını satın alır, Bay Radnor. Eğer hiç almadıysanız sıra dışı bir beyefendi olduğunuzu söyleyebilirim."

"Metresler için demek istiyorsun. Ben öyle hediyeler almam."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Hiç büyülenmediğinizi söylediniz ve şimdi de hediye aldığınız bir metresiniz ya da sevgiliniz olmadığını iddia ediyorsunuz. Keşif misin sen?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Pek sayılmaz."

Bir an için, bakışları birleşirken, farklı bir Kevin Radnor gördü. Düşünceli olmaktan çok için için yanan. Açıkçası şehvetli. Bu onu şaşırttı.

Kendisini bu şekilde ortaya koyması, gerçekte tanık olduğu şeyin erkeksi bir ilgi olduğunu fark edene kadar. Ona.

Bu adamın vereceği tepkiye hazırlıklı değildi. Kendi tepkisini de beklemiyordu. Kapüşonlu, delici bakışları kendisine rağmen dikkatini çekmiş ve vücudunda ılık küçük titremeler uyandırmıştı.

Dükkânı işaret etti. "Normalde ne yapılırsa yapılsın, bir hanımefendinin iki set merdiven çıkmamayı tercih edeceğini düşünürdüm. Bir şeyin sıradan olmaması, asla olmayacağı anlamına gelmez."

"Bunu Minerva'ya soracağım, ama buna hakkınız olabilir. Neden kadınlar bir bone ya da elbise almak için merdivenleri tırmanmak zorunda kalsın ki?" Arabaya doğru yürümeye başladı, Kevin Radnor'ın yanında adım adım ilerlediğinin farkındaydı.

* * *

Kevin arabayı Chapel Sokağındaki evin önünde durdurduğunda bina sahiplerini temsil eden adam dışarıda bekliyordu. Kevin dizginleri bağlarken evin dış cephesine baktı. Mütevazı bir ev değildi. Yüksek giriş kapısının üzerinde üç kat yükseliyordu. Bu mahallede kiraya vermek epey pahalıya mal olurdu.

Görünüşe göre, Bayan Jameson mirasını harcamaya hevesliydi.

Aşağı inmesine yardım etti ve kartını aldıktan sonra onu acenteye tanıştırdı. Bay Maitland gülümsedi ve kapıyı açtı. "Size de uygunsa en son kiler mutfağını ve odaları gezeceğiz efendim. Çoğu çift ortak odalarla daha çok ilgilenir. Kütüphane tam burada."

"Yanlış anladınız Bay Maitland," dedi Bayan Jameson. "Bay Radnor bugün bana eşlik ediyor ama kiralanan evde sadece ben yaşayacağım."

Bay Maitland şaşırmadığını ifade etti, ama kütüphanenin oranlarını ve havadar alanını övmeden önce Kevin'e doğru ısıltılı bir bakış gönderdi.

Bayan Jameson, ajanın kendisi hakkında kendi kanaatlerini oluşturduğundan habersiz etrafta volta atıyordu. Kevin de onu uyarmak ya da adamı düzeltmek için bir neden göremiyordu. Kira sözleşmesini imzalama zamanı geldiğinde Bay Maitland işin aslını öğrenecekti.

Uzun bir duvarı kaplayan ve şömineyi çevreleyen boş kitaplıkların önünde durdu. "Oldukça kasvetli görünüyorlar."

Bay Maitland, "Siz sonra doldurmayacaklar," dedi.

Bayan Jameson zar zor başını salladı. Yemek odası ve sabah odasını görmek için Bay Maitland'ın peşinden dışarı çıktı. Yukarı çıkarak misafir odasını, galeriyi ve geniş bir daireyi gördüler. Bir sonraki katta daha fazla yatak odası, en üst katta ise hizmetkârların odaları vardı.

Merdivenlerden inerlerken Kevin, "Çok güzel bir ev," dedi. "Geniş." Bir kadın bu kadar geniş bir alanda neye ihtiyaç duyabilirdi ki?

Bayan Jameson adımlarını yavaşlattı, böylece adam merdivende onun arkasından geldi. "Burası çok iyi bir sokak, değil mi?" diye sordu sessizce.

"Mükemmel bir sokak. Ancak bu evin en az üç hizmetçiye ihtiyacı olacak. Büyük olasılıkla beş ya da altı. Buna atlar için seyisler ya da eğer varsa bir araba için personel dahil değil."

Kütüphanenin dışında durdu ve Bay Maitland'ın biraz daha uzaklaşmasına izin verdi. "Bir hanımefendinin yaşayacağı türden bir ev mi demek istiyorsunuz?"

"İsteyen ve parası yeten herkes burada yaşayabilir. Ama evet, bir hanımefendi burada rahat edebilir."

"Ben de öyle düşünüyorum." Başını eğdi. "Nerede yaşıyorsun?"

"Şehirde olduğum zamanlarda ailemin evinde."

"Hala ailenle birlikte misin?"

"O sadece benim babam ve çok büyük bir ev. Ara sıra onunla yemek yemeyi kabul etmeseydim, birbirimizi hiç göremezdik."

"Ne kadar ilginç." Aşağıya açılan kapının yanında sabırla bekleyen Bay Maitland'a doğru yürüdü.

Her şey bittiğinde Bay Maitland onları isterlerse tekrar gezinmeleri ya da Kevin'in tahminine göre evin, metresini memnun etmek isteyen bir adam için uygunluğunu tartışmaları için yalnız bıraktı. Bayan Jameson kütüphaneye döndü ve yine o kitaplıkları düşündü.

"Bir kütüphane hiç aklıma gelmemişti." Sanki aniden orada durduğunu hatırlamış gibi ona baktı. "Benim hiç kitabım yok. Bunlar boş olursa tuhaf görünürler."

"Sadece bazı kitaplar satın alacaksınız. Sadece beğendiklerinizi alın. Ya da isterseniz bir kitapçı sizin için bir seçim yapacak." Adam kadının kaşlarını çattığını fark etti. "Okumayı biliyor musunuz?"

"Yeterince iyi biliyorum. Muhtemelen bir kitapçının seçtiklerini okuyacak kadar iyi değil." Onun yanından geçerek girişe doğru yürüdü. "Sanırım bu konuda daha iyi olmaya çalışacağım, böylece önüme konan süslü belgelerin ayrıntılarını anlayabileceğimden emin olabilirim."

Sorduğu soru için kendine lanet etti. Aslında onun önüne koyduğu süslü belgeyi okumasını izlemişti. "Pek çok şey gibi, yaptıkça daha kolay geliyor. Ne okumaktan hoşlanırsınız?"

"Yıllar önce içinde şövalye ve leydi resimleri olan bir kitap okumaya başladım. Fazla ilerleyemeden bir daha ödünç alamadım ama hoşuma gitmişti. Belki bir kitapçıda o kitabın bir kopyası var mı diye bakarım."

Bay Maitland kapıyı kilitledi ve çıktı. Bayan Jameson başını geriye eğerek evin yüksekliğine baktı ve Kevin'e çok güzel profilini gösterdi. Aklına "güzel" kelimesi geldi. Yüzü güzelden çok zarif, tatlıdan çok klasikti. Chase'in onun tatlı olduğu tanımına gelince, bu daha çok boynun altındaki formuyla ilgiliydi. Pardösüsünün içinde bile dolgun göğüslerin ve dar bir belin izlerini görebiliyordu. Hayal gücü son gün boyunca onu soyarken ne kadar tatlı olabileceğini keşfetmek için çok fazla zaman harcamıştı.

Onu girişimin gitmesi gereken yöne doğru yönlendirmeye çalışırken aptal durumuna düşmek istemiyorsa, bu durum derhal sona ermeliydi. Kendisini Bayan Jameson'la evlendirmenin Dük'ün iyi bir şaka fikri olduğu aklına gelmişti. Frederick Amca'nın espri anlayışı bazen tuhaf bir hal alıyordu.

Arabaya döndü. "Sanırım bu iş görür."

"Çok büyük." En son isteyeceği şey, kadının daha fazla para arayacak kadar pahalı bir evi kiraya vermesiydi. Bu onu sadece işletmenin yarısını satmaya teşvik ederdi.

"Öyle demiştiniz. En az üç hizmetkâr demiştiniz. Yine de bir hanımefendinin yaşayabileceği türden bir ev olması hoşuma gitti."

"Niyetiniz bir insan gibi yaşamak mı?"

Kendisini arabaya bindirmesine izin verdi. "Sanırım niyetim şu anda olduğum varis gibi yaşamak olabilir. Hesaplarımı yaptıktan sonra karar vereceğim."

* * *

O akşam yemekten sonra Rosamund, Minerva ile birlikte kütüphaneye yerleşti. Minerva masada başlayan sohbeti sürdürerek, "Ev tam da aradığımız gibi görünüyor," dedi. "O sokak oldukça moda."

Ses tonu bundan daha şık olduğunu ima ediyordu. Soylu bir aileden gelen ve bir dükün torunuyla evli olan Minerva'nın kanıtlaması gereken pek bir şey yoktu.

Onun ve kocasının kanı onu kabul edilebilir kılıyordu.

Rosamund evi çok sevmişti ve masrafları yolunda ilerliyordu. Charles'ın ziyarete geldiğini ve bundan etkilendiğini hayal etmişti. Onunla birlikte yürüyen adamın Kevin Radnor yerine Charles olduğunu, her şeyi anladığını ve artık ailesine hizmet eden ve ailesinin reddettiğı bir çiftçi kızı olmadığı için memnun olduğunu hayal etmişti. "Bay Radnor bunun benim için çok büyük olduğunu düşündü. Sanırım o mahalleyi düşünmeme bile şaşırdı. Sanırım benim gibi insanlar normalde

orada yaşamak."

Minerva bakışlarını ona dikti. "Böyle şeyler sizin için önemliyse, rahat edeceğiniz başka yerler de var."

Rosamund, Minerva'nın her zaman bu kadar açık sözlü olmasını seviyordu. Yeni arkadaşının uyarısını duymuştu. *Burası senin gibiler için değil ve bazı komşular sen orada yokmuşsun gibi davranacak. Eğer bu seni incitecekse, o zaman başka bir yerde yaşı.*

Keşke o da aynı açık sözlülüğü gösterebilseydi ve o evi neden istediğini ve Minerva'dan kendisi gibi olmayan başka konularda neden yardım isteyeceğini anlatabilseydi. Ama gerçekte ihtimali olmadığından korktuğı gizli rüyasını dile getirmeye cesaret edemiyordu.

"Eğer görmezden gelinirsem, buna aldırmam. Umarım kız kardeşim bana katılacak yaşı geldiğinde, bir süredir orada olduğum için daha iyi kabul görür."

"Onu ne zaman göreceksin? Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Birkaç gün içinde kuzeye gitmeyi ve onu tavsiye ettiğiniz okula götürmeyi planlıyorum. Belki bir sonraki okul tatilinde sizi burada ziyaret edebiliriz."

Minerva şimdiden çok yardımcı olmuştu. O okul hakkında bilgi edinmiş, hatta Rosamund'un okulun sahibine yazacağı mektubun imla ve yazım kurallarına uygun olmasını sağlamıştı. Rosamund daha fazla yardım istemekte tereddüt etti ama gidecek başka yeri yoktu.

"Lily için birkaç elbise diktirmek istiyorum. Ölçülerini aldım ve giysilerin süslü olmasına gerek yok. Hızlı bir şekilde iyi ve pratik giysiler dikebilecek bir terzi önerebilir misiniz?"

Minerva muzipçe gülümsedi. "Bu soruyu sabırsızlıkla bekliyordum. Sadece gardırobun kız kardeşin için değil, senin için yapılmasını bekliyordum."

Rosamund güldü. "Sanırım ben de kendim için birkaç şey sipariş edebilirim."

"O zaman iyi bir modacıya gitmeliyiz ki sipariş ettiğiniz her şey sadece pratik değil, aynı zamanda şık da olsun. Senin için olduğu kadar kız kardeşin için de. Diğer

O okuldaki kızlar okuldayken basit bir gri giyebilirler ama okula çok daha iyi bir kıyafetle gelir ve giderler." Düşünürken çenesine vurdu. "Sanırım tam yerini biliyorum. Yarın gideceğiz."

"Bay Radnor yarın beni depolara kadar eşlik etmek üzere tekrar arayacağını söyledi. Belki o gelmeden gidersek-"

"Hayır, hayır. Bırakın gelsin. Erken gelmesi için ona bir not göndereceğim, böylece yeterli zamanımız olur. Arabamızı alacağız, böylece hep birlikte gidebiliriz." Eğildi ve sırtıttı. "Onu çok sıkacağız. Bir modistin kabul odasında saatlerce oturduktan sonra hareketlerinizi yakından izlemeye çalışmak için o kadar acele etmeyecektir."

Yaptığı şey bu muydu? Onu gözünün önünde tutmak mı? Bunu fark etmemesi ne kadar aptalcaydı. Elbette Minerva haklıydı. Kevin Radnor sadece dostça davranmıyordu. Onun şirketteki hisselerini satın almak isteyen yatırımcılarla görüşmediğinden emin olmak istiyordu. Şirketlerinin.

Belki de onda gördüğünü sandığı erkek ilgisi konusunda da yanılmıştı. Hiç şüphe yok ki o sadece onu nasıl idare edeceğini hesaplıyordu. Onun için kadın sadece planlarını zorlaştıran bir sorundu. Bu durumda, ne kadar da rahatlamıştı; hoş karşılanmayan teklifleri savuşturmak bir yana, onunla iş yapmak bile yeterince sorun yaratıyordu.

Şimdi yanında çok rahat bir şekilde oturan Minerva'ya baktı. Minerva, eşit olmasalar bile, eşit olmadıklarını ima eden hiçbir şey yapmamış ya da söylememişti.

Rosamund, "Siz ve kocanız araştırma yaptığınız için tanıştık," diye söze girdi. "Bunu ilginç buluyor musunuz?"

"Her biri çözülmesi gereken bir bulmaca. Çok ilgi çekici ve bazen de heyecan verici olabilir."

"İnsanlar hizmetlerinizden faydalanmak için size sırlarını anlatıyorlar mı?"

"Bazen bu gereklidir. Bu nedenle mesleğimiz *gizli* soruşturmalardan biridir. Diğer zamanlarda araştırma çok basittir ve tek istediğim tehlikeli olabileceği konusunda uyarılmaktır." Minerva Rosamund'a merakla baktı. "Sizin için yapmamı istediğiniz bir araştırma mı var? Var gibi görünüyor."

"Belki de . . . Olabilir."

"Bu konudaki sırların ve hatta talebin kendisinin asla kimseye söylenmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Rosamund Minerva'ya güvenmeye karar verdi. "Yardımlını istiyorum. Ben kendi kendime daireler çizerken, sen nasıl yapacağını bilirsin." Rüyaya doğru şimdiye kadarki en büyük adımını attı. "Birini bulmanı ya da en azından ona ne olduğunu öğrenmeni istiyorum."

Dördüncü Bölüm

Kevin, Minerva'nın kendisini Bayan Jameson'la arkadaş olma planının içine sokmasını tamamen sinir bozucu buluyordu. Yine de işte buradaydı, moda ve kumaş hakkındaki tüm o konuşmalara katlandıktan sonra ikisini de New Bond Caddesi'ndeki arabadan indiriyordu.

Bu modistin mesleğini icra ettiği birinci kata baktı.

"Gel bakalım Kevin," dedi Minerva. "Bir erkeğin fikrini almak isteyebiliriz. Eğer öyleyse, senin yapman gerekecek."

Yüzü ifadesiz, onları merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve modacının salonuna girdi. Madam Tissot Minerva'yı tanıyordu ve iki gardırobun gerekli olduğunu öğrenince hanımları uzaklaştırarak onu rahatsız mobilyalarla döşenmiş bir odada vakit geçirmek zorunda bıraktı.

Çelimsiz masa ve sandalyeleriyle kadınlara özgü odayı incelerken aklına Minerva'nın hayatını tatsızlaştırmaktan kastettiği şeyin bu olduğu geldi. Bundan daha iyisini yapmak zorundaydı. Kiminle uğraştığını bilmiyordu.

Döşemeli bir sandalyeyi denedi. Onun boyunda bir adam için yapılmamıştı ama bir o yana bir bu yana yayıldıktan sonra bir yer bulmayı başardı. Sonra gözlerini kapadı ve zihnine çekildi. Her şeyi olasılık hesaplarına bırakmadan önceki son düşüncesi, ikinci gardırobun kimin için olduğunu merak etmesiydi.

Bir süre sonra hayal aleminden çıktı ve cep saatini kontrol etti. Bir saatten fazla bir süredir buradaydılar. Kapılardan birinin arkasından kadınsı kahkahalar ve konuşmalar duyabiliyordu. Bir not bırakıp gitmeyi düşündü ama Bayan Jameson'ın güvenini ve dostluğunu kazanmak için bir kampanya yürütüyordu. Bu da onunla zaman geçirmesini gerektiriyordu. Minerva planlarını bozmasaydı, şimdi bunu yapıyor olacaktı.

Sesler yükseldi ve birkaç konuşma parçacığı duydu. "Oh, yapmalısın, Rosamund."

"Çok cesurca değil mi?" Sonra bir sürü kahkaha.

"de değil," dedi Madam Tissot. "Elbise çok mütevazı olacak ve rengi de bu yıl moda olacak."

"Emin değilim..."

O odada bir karar verilmesi gerekiyor gibiydi. Modadan anlamıyor olabilirdi ama bir kadının ne zaman güzelliğini ortaya çıkaracak şekilde giyindiğini ve ayrıca kabul edilebilir cüretkârlıkla skandal yaratacak cüretkârlık arasındaki farkı biliyordu.

Zeus'un bildiği kadarıyla burada ne kadar süre oturmaktan daha iyiydi. Ayrıca, bir bakıma *onun* parasını harcıyordu. Bu düşünceyle kapıya doğru yürüdü ve açtı.

Üç kadın şaşkın bakışlarını ona çevirdi. Madam Tissot göğsünü kalbinin üzerine doğru sıvazladı. Minerva'nın şaşkınlığı yerini eğlenceye bıraktı. Bayan Jameson-Bayan Jameson onun nefesini kesti.

Göğsünden ayak parmaklarına kadar kumaşla kaplanmıştı. Koyu kırmızı bir kumaştı ve hafif bir parlaklığı vardı. Krem rengi omuzları görünüyordu ve kumaşı tutuş şekline göre sırtının da görüldüğünü tahmin etti. Kırmızı kumaşı daha sıkı tutarak ona baktı.

Kırmızı ipeğin altında çıplak olup olmadığını merak etti. Öyle görünüyordu. Muhtemelen öyle değildi. Belki de kombinezonunun askıları sadece indirilmişti-

Modacı dilini şaklattı. "Efendim, ben örtünürken erkeklerin burada olması alışılmış bir şey değil."

"Gerçekten, Kevin." Minerva dramatik bir şekilde iç çekti. "Sana ihtiyacımız olabileceğini söyledim, ama olsaydı sana söylerdim."

Ne saçmalık. Sanki daha önce hiç yarı çıplak bir kadın görmemişti. "Bayan Jameson'ın kararsız olduğu açıktı, ben de kararı hızlandırmak için bir erkeğin görüşüne ihtiyacınız olduğu sonucuna vardım." Kırmızı kumaşı işaret etti. "Çok güzel ve bunu kullanmalısınız." Madam Tissot'ya döndü. "Elbise konusunda dikkatli olmalısınız. Kaba olmasın. Kırmızı riskli olabilir."

Madam Tissot Minerva'ya baktı. Minerva da Bayan Jameson'a. Bayan Jameson omuz silkti ve başını salladı.

"Kırmızı ipek," dedi Madam Tissot.

Kevin, Minerva'nın önünde moda tabaklarının dizili olduğu masaya doğru ilerledi. Her birini inceledi, sonra durakladı. "Bu sade olanlar ne için? Bir mağazada bile kadınlar bundan daha iyilerini giyer."

"Bunlar kız kardeşim için, okulunda giymesi için," dedi Bayan Jameson.

Ona doğru baktı. Madam Tissot onu daha da örtmüştü, hantal bir muslin manto onu o kadar iyi örtüyordu ki, şimdi sadece güzel başı görünüyordu.

"Kız kardeşin mi?"

Bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordu. Aslında bildiği kadarıyla dört tane kız kardeşi, üç erkek kardeşi ve iki teyzesi vardı. Taşrada bir yerde anne babası bile olabilirdi. Büyük bir ev kiralamak için çok iyi bir nedeni olabilirdi. Ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu çünkü ona bunu hiç sormamıştı. Ya da kendisi hakkında hiçbir şey. Nicholas ve Chase'in ona başlarını salladıklarını hayal edebiliyordu. Dillerini gıdıkladıklarını. *Kötü iş, Kevin.*

Kötü yapılmış.

Minerva, "Belki bizi yalnız bırakırsanız Rosamund giyinebilir ve biz de yola çıkabiliriz," dedi.

"Elbette." Kapıyı açtı. " edin."

* * *

"O depolarda geçirdiğiniz iki saatten sonra biraz hava almak isteyeceğinize şüphe yok." Araba Mayfair'e geri dönerken Kevin bu fikri ortaya attı. "Neden bir süre parkta dolaşmıyoruz?"

Minerva retikülünden küçük bir saat çıkardı. "Gelemem. Bir soruşturma için ajanlarımızdan biriyle görüşmem gerekiyor. Arabacı beni bıraksın yeter."

"Belki kısa bir yolculuk," dedi Rosamund. Depolar çok tozluydu, ama genelde öyleydi. Değirmenciler için yeni ürünleri incelemiş ve bir şapka için hasır bir formun yanı sıra, hepsi sabah teslim edilecek olan bazı nosyonlar satın almıştı. Daha da önemlisi, dükkân sahiplerine ve müşteriilere hizmet eden bazı adamlara kendini sevdirmişti.

Hava serinlemişti ama yine de arabanın penceresini açtı. Keskin esinti tenine iyi geldi. Dışarı baktı ama göz ucuyla Kevin Radnor'ı görebildi.

Tonlarca ağırlıkta doğmuş bir adam için görgü kurallarına pek dikkat ettiği söylenemezdi. Soyunma odasında aniden ortaya çıkması hepsini şaşkına çevirmişti. Fark etmiş olmalıydı ama Madam Tissot özellikle öyle olmadığını söylediği halde, bu davetsiz misafiri gayet normal karşılamıştı.

İç çamaşırlarını örten bol ipekten başka bir şey yoktu. Kesinlikle bakmıştı ama süzmemişti. Sanki her dekolte giyinen kadınlarla karşılaşıyormuş gibi tepki vermişti. Belki de öyleydi. Ama sevgilileri değil. Metresleri değil. Bu konuda çok açıktı.

Eğer "pek" keşif değilse bu başka bir anlama geliyordu. Önümüzdeki birkaç gün içinde yapılacaklar listesine bir madde daha ekledi.

Minerva'yı bıraktıktan sonra araba Hyde Park'a girdi ve beyefendileri ve hanımefendileri moda saatinin tadını çıkarırken ilerleyen uzun araba kuyruğunda yerini aldı.

Kevin, "Eğer çok kalabalıksa başka bir yere gidebiliriz," dedi.

"Benim için fark etmez. Kadınları izlemeyi seviyorum. Onların bonelerinden ve şapkalarından fikirler alıyorum ve kıyafetlerine imreniyorum."

"Daha önce burada bulundunuz mu?"

"Biz tezgâhtar kızlar her geliriz. Bizi hiç fark etmiyorsunuz çünkü siz faytonlara ya da atlara biniyorsunuz, biz ise aşağıda, kenarlarda yaya olarak dolaşıyoruz."

"Atımla yanınızdan geçseydim eminim sizi fark ederdim." "Düşüncelerinizde kaybolduğunuzda, hiçbir şeyi fark etmediğinizi düşünüyorum hiç."

Konuyu tartışmadı. Esintinin içeri girebilmesi için diğer pencereyi açtı. "Kaç tane kız kardeşin var?"

"Sadece bir tane. Lily on dört yaşında, benden çok daha küçük. Babamız vefat ettiğinde o daha çocuktı. İş bulana kadar onu taşrada bırakmak zorunda kaldım."

"Ancak şimdi bir okula gidecek. Bu yüzden o sade elbiselerin sipariş edildiğini söylemişsiniz."

"Minerva bir okul bulmama yardım etti. Lily'nin biraz gerekecek. Ama iyi bir eğitim alarak mezun olacak. Büyüdüğünde iyi bir evlilik yapacağından umutluyum. Bu konuda yardımcı olması için mirasın bir kısmını ona bıraktım." Yine çok fazla konuştuğunu, bu adamı ilgilendirmeyen şeyler hakkında konuştuğunu fark etti. "Her neyse, planım bu."

"Kendini şımartmadan önce onu düşünmüş olman çok cömertçe bir davranış."

Bunu söylerken samimi görünüyordu. "İşe yarayacağını düşünüyor musun? Eğer eğitimini tamamlar, işini bitirir ve iyi bir evlilik yaparsa? Bir beyefendi olmasını isterim, böylece para konusunda endişelenmesine gerek kalmaz. Orta halli bir beyefendi olabilir."

"Bu şekilde de olabilir. Minerva'dan bir arkadaş edindin. Günü geldiğinde, bu tür beyefendilerin arasına katılmasına yardımcı olabilir."

"O hala kiracı bir çiftçinin kızı olacak. Bunu değiştiremem." "Bir servet, insanın doğumunun ayrıntılarını gizlemenin bir yolunu bulur."

Öyle umuyordu. Sadece Lily için değil, kendisi için de. Büyük bir servetin pek çok şeyi gizleyeceğine güveniyordu. Yine de saklayamayacağı şeyler vardı. Bunu biliyordu. Bir kere eğitim almamıştı. Duyduğu hanımlar gibi konuşmuyordu. Okuması fena sayılmazdı ve yazarken eli zarif değildi.

Sen şapka yapıyorsun, dedi iç sesi. En güzel gardırop, en büyük ev, senin kim olduğunu değiştirmeyecek. Charles seninle asla evlenmeyecek.

"Kara kara düşünüyorsun," dedi.

Sanki bu suçlamayı kabul etmek yerine yapmasının ne kadar tuhaf olduğunu biliyormuş gibi gülümsediğini görmek için ona baktı. Gülmek zorunda kaldı.

"Bakalım sizi neyin meşgul ettiğini tahmin edebilecek miyim?" Öne doğru eğildi ve o rahatsız edici, delici bakışlarıyla kızın gözlerinin içine baktı. "Onun için ne yaparsan yap, onu geride tutacağını düşünüyorsun."

Tahmin etmesi ona dokundu. Bildiğini. Hem aynı fikirde olup hem de soğukkanlılığını koruyamadı, bu yüzden sadece ona baktı. Bu bağlantılı bakış ve yakınlıkları, içinde küçük bir uğultuya neden oldu.

"Bir bayanı taklit etmek o kadar da zor değil. Sadece biraz pratik gerektirir. Böyle bir değişiklik sizi bir hanımefendi yapmaz, ama geçmişinizi öğrenene kadar insanların sizi başka türlü tanımasını da engeller." Yavaş bir gülümseme belirdi. "Bunun bile değiştirildiği biliniyor."

Ne şaşırtıcı bir öneri. Charles ve ailesiyle ilgili olarak kendine yeni bir tarih yaratmak artık çok geçti, ama kız kardeşinin hatırı için-

"Chase? İçerideki sen misin?" Kadının sesi Rosamund'un kulağında neredeyse bağırıyordu. Başını çevirdiğinde, içindekilere kahve ikram edebileceği kadar yakın bir başka yolcu arabası gördü.

"Hayır, o Kevin," dedi daha genç bir ses. "Kevin, seni burada görmek ne tuhaf. Bu saatte parka hiç gelmezsin."

İki kadının yüzü diğer vagonun penceresini dolduruyordu. Koyu renk saçlı, yaşlı bir kadın Kevin'i görebilmek için gözlerini kıstı. Sarı saçlı daha genç bir kadın ise doğrudan Rosamund'un kendisine bakıyordu. Rosamund'a göre her ikisi de kendilerine hiç yakışmayan boneler takıyordu. Yine de pahalıydı. Koyu renk saçlı kadının şapkasının alt tarafındaki karmaşık plise dikkatini çekti.

Onun karşısında Kevin bir iniltiyi bastırdı. Pencereye doğru kaydı. "Agnes Teyze. İyi görünüyorsun."

"Hayatta olduğumu görünce muhtemelen şok olmuşsundur. Şehirdeyken beni hiç aramazsın."

"Çok meşguldüm."

Bakışları ondan Rosamund'un oturduğu yere kayd. "Görebiliyorum. Bu Chase'in arabası değil mi?"

"Evet, öyle. Bu öğleden sonra misafirlerinden birine eşlik edeceğim."

"Onu tanıştıracak mısın? Kendinizi ticarete vermeniz yeterince kötü, bir de esnaf arkadaşlarınızın kaba davranışlarını mı benimsemelisiniz?"

Rosamund, Kevin'in gülümsemesinin nasıl ince bir çizgi oluşturduğunu gördü. Özür dilemeye benzer bir ifadeyle ona baktı. "Agnes Teyze, Felicity, sizi Bayan Jameson'la tanıştıracak mıyım? Bayan Jameson, bu benim teyzem Leydi Agnes Radnor ve kuzenimin eşi Bayan Walter Radnor."

İki kaş çatma. İki dalgın yüz. Sonra birbirlerine dönmüş iki şaşkın ifade. "Duydun mu Felicity? Bu *Rosamund Jameson*," dedi Leydi Agnes.

"Duydum. Aman Tanrım." Genç kadın Rosamund'a sertçe baktı. "Oh benim."

"Chase ne cüretle onun bulunduğunu hepimize haber vermez?" Leydi Agnes yüksek sesle söyledi.

"Ona sormanız gerekecek," dedi Kevin. "Şimdi, onun evine dönmemiz gerekiyor."

"Saçmalık. Arabayı durdurun ki Bayan Jameson'la tanışabileyim." Leydi Agnes yüksek sesle kendi arabasının dereden çekilmesini emretti. "Tam bir yıldır bekliyoruz. Onun asla bulunamayacağına inanmaya başlamıştım. Dolores en hafif tabirle şok olacak."

Kevin nefesinin altından küfretti. "Artık bunun için başka bir şey yok. Şimdiden özür dilememe izin verin, Bayan Jameson." Arabacıya bir an önce yoldan çıkması için talimat vermek üzere arabanın kapısını açtı.

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" Rosamund, araba durmak için manevra yaparken sordu.

"Neden benimle konuşmak istesinler ki? Leydi Agnes beni *gördüğüne* bile sevinmiş görünmüyordu."

"Teyzem kendi acısını beslemek için hiçbir fırsatı kaçırmaz." Kapıyı açtı ve dışarı çıktı, sonra ona elini uzattı.

Aşağı indi, sonra eteğini düzeltti. "Anlamıyorum."

Başının yan tarafını kaşıdı. "Mesele şu ki. Eğer sen hiç bulunmasaydın, eninde sonunda mirasın hepimiz arasında paylaşılacaktı."

Başka bir deyişle, tüm aile onun ölmüş olmasını umuyordu.

* * *

Leydi Agnes onu tepeden tırnağa inceledikten sonra konuşmaya tenezzül etti. "Evet, Bayan Jameson, sizi bulmak yeterince uzun sürdü."

"Bir servetin beklediğini bilseydim, daha erken bulunurdum."

"Gerçekten." Yine o uzun inceleme. Yüz ifadesinden etkilenmediği anlaşılıyordu. Rosamund o gözlerin daraldığını ve kaputunun üzerinde durakladığını fark etti. *Onun gibi biri için fazla iyi*, diyordu o gözler.

"Richmond'da yaşıyor," dedi Kevin. "Bu yüzden gecikti. Londra gazetelerindeki ilanları hiç görmedi."

"Büyük gazeteler İngiltere'nin her yerinde bulunabilir," dedi Leydi Agnes.

Kevin, "Sanırım birisi bir yabancından beklenmedik bir servet almayı umuyorsa, o kişi her baskıyı temin edip okumayı ayarlayacaktır," dedi. "Görünüşe göre Bayan Jameson o kişi değil."

Teyzesi aptal değildi ve onunla alay ettiğini biliyordu. Büzüşmüş gülümsemesinin üzerinde kötü bir bakış alevlendi. "Görünüşe göre öyle değil. Evlenmemiş olmak için oldukça yaşlısınız Bayan Jameson. Görünüştünüzde şikayet edilecek pek bir şey olmadığını düşünürsek, bunu çok tuhaf buluyorum."

"Agnes Teyze," diye uyardı Kevin.

"Kendimi başka şeylere adadım, Leydi Agnes," dedi Rosamund. "İlgilenmem gereken bir tuhafıye dükkânım var. Bu nedenle koca aramak bir kenara bırakıldı."

"Bir tezgâhtar kız. Evet. Dük'ün vasiyetini öğrenmek sizi şaşırtmadı mı? Kesinlikle bizim için çok özeldi."

"Benim için de öyle. Onu çok az tanıyordum."

Derin, nüfuz edici bir inceleme şimdi. "Peki, onu nasıl bu kadar az tanıdığınızı sorabilir miyim?"

"Hayır, soramazsınız," dedi Kevin. "Bayan Jameson tüm Radnor ailesinin mirastan daha tuhaf olduğuna karar vermeden önce hepimiz bir tur atalım." Düşünceli bir tavırla döndü ve teyzesine baktı, ta ki teyzesi de onunla aynı hizaya gelene kadar.

Böylece Rosamund, Kevin'in kuzenlerinden birinin karısı olan Felicity adındaki genç kadının yanında yürümeye başladı. Kırılğan yüz hatlarına sahip güzel bir kadındı. Rosamund'a o küçük porselen heykelleri hatırlatıyordu, her zaman küçük, sivri burunlu ve boş, mavi gözlü olanları.

Felicity, "Taktığın şapka çok yakışıklı," dedi.

Rosamund kaba düşünceleri için hemen kendini suçlu hissetti. "Teşekkür . Kendim yaptım."

"Ne kadar yetenekli bir insansınız! Tabii ki ... artık kendiniz yapmak zorunda kalmayacaksınız, değil mi?"

"Oh, ama istiyorum. Bu benim ticaretim."

Felicity güldü. "Gel bakalım. Servetinle kendine istediğin şapkayı ya da gardırobu alabilirsin ve ticareti tamamen bırakabilirsin."

" sanmıyorum. Bundan çok keyif alıyorum." Felicity gözlerini kırıştırdı.

"Henüz evlenmemiş olmanız ne kadar üzücü. Bunun kısa sürede telafi edileceğini umuyorum."

"Avukat beni servet avcıları konusunda uyardı. Bence onlardan uzak durmak en iyisi, sizce de öyle değil mi?"

"Bu onların kendi kaderlerine bağlı." Adımlarını yavaşlatarak Rosamund'u da peşinden sürükledi. "Kevin muhtemelen mirasın bir kısmı konusunda kaba davrandı. Onun adına özür dilerdim ama bunu yapmaktan vazgeçtim. Yine de bu seferlik belki anlaşılabilir. Gördüğünüz gibi para umurunda değildi. Sadece o icat ve dükün mirasın yarısını bir yabancıya bırakmış olması."

"Bu konuda doğru bir anlayışa vardık, o yüzden çok kaba davranmadı."

"Ona kendi payını mı vereceksin? Onun kabul edebileceği başka bir anlayış düşünemiyorum."

"Bunu yapmayı planlamıyorum ve o da bunu biliyor." Rosamund onların Kevin ve Leydi Agnes'ten nasıl geri çekildiklerini fark etti.

"Sanırım bunu mülke geri verebilirsiniz. Kimse vasiyetleri kabul etmek zorunda değil."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Kendinizi ondan kurtarmak için elbette. Kocam bana bunun hiçbir değeri olmamasına rağmen kişiye pahalıya mal olabileceğini açıkladı. Bir ortak borçlardan ve ek yatırımlardan sorumludur. Bu sizin başınıza gelirse çok yazık olur."

Felicity sinsi bir kadın olduğunu gösteriyordu. Rosamund onun bu tavsiyeleri neden verdiğini merak ediyordu. "Eğer geri çevirirsem, onun yerine kim alacak?"

"Sanırım kuzenler arasında paylaştırılır, ancak büyük olasılıkla diğerleri satar ve teklif edilen kuruşları alır. Elbette Kevin kendi payına düşeni alır."

Yarısının bu şekilde parçalanması Kevin'in istemediği tek şeydi. Ve eğer bu kadar değersizse, Felicity'nin ona ne olduğunu neden önemsediyini anlayamıyordu.

"Sanırım önce neyin ne olduğunu görmek için bir süre saklayacağım. Böylece kuzenlerim onunla uğraşmak zorunda kalmamış olur."

Felicity dehşete düşmüş görünüyordu. "Bayan Jameson, bundan kurtulmak isteyebileceğinizi söylediğimde bunu sadece sizin iyiliğiniz için yaptım." Kimsenin emin olmak istercesine etrafına bakındı. "Kevin'in ortağı olmayı gerçekten istemezsiniz. Muhtemelen seni mahvedecek. Ve ..." Sesini alçalttı. "Sana söylenmemiş olabilir ama son ortağı şüpheli koşullar altında öldü."

Rosamund bu olay karşısında öylesine irkildi ki az kalsın patikadan düşen bir dala takılıp düşüyordu. Felicity bu tepkiden memnuniyet duydu. İleride Kevin ve teyzesinin konuşmasının tartışmaya dönüştüğü görülüyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Buna kaza dendi ama aileden hiç kimse Dük'ün bir aksilik yaşayıp o korkuluktan düştüğünü düşünmüyor. Atladığını da düşünmüyoruz. Geriye tek bir yol kalıyor, aşağıda yere çakılması."

Rosamund bu kadını pek umursamadığına karar verdi. "Dük'ün düşmesinin sebebinin Kevin Radnor olduğunu ima ettiniz. Lütfen şimdi açıkça konuşun. Buna inanmak için bir nedeniniz var mı, yoksa sadece ondan hoşlanmıyor musunuz?"

Felicity'nin göz kapakları düştü. Burnunun ucuna bakabilmek için başını kaldırdı. Rosamund bu ifadeyi çok iyi biliyordu. Bir hanımefendi kendisinden aşağı olan birine haddini bildirmek üzereydi.

"Çok sevimsiz biri ama sebepsiz yere şüphelenmiyorum. Olay Dük'ün malikanesi Melton Park'ta oldu. Diğerlerinin hiçbiri orada değildi. Kevin Fransa'da olduğunu iddia etti ama aslında İngiltere'deydi. Ertesi gün onu kasabada bizzat gördüm. Vasiyetnameyi ve Dük'ün şirketinin yarısının el değiştirdiğini öğrendiyse, düşüncesizce hareket edecek kadar öfkelenmek için bir nedeni vardı. Bu sizin için yeterince açık mı?" Somurtkan bir kararlılıkla yürümeye başladı. "Seni bağışlamayı umuyordum. Bunun bir hata olduğunu görebiliyorum."

Rosamund, Kevin ve Leydi Agnes'in arkasına kadar Felicity'nin adımlarına eşlik etti. Leydi Agnes'in sözlerini duymak için tam zamanında oraya varmışlardı,

"Ben sadece her ikinizin de var olan her şeyi birilerinin ödeyeceği fiyata satmanızın en mantıklı çözüm olduğunu tavsiye ediyorum. Gelecekte daha değerli olması pek olası değil ve bu sizi bu yakışksız ortaklıktan kurtaracaktır."

Onun gelişı Leydi Agnes'i kısa sürede yakaladı. Duyulduğundan habersiz, hoş sohbetlere daldı. "Baksana parktaki sarmaşıklar ne güzel canlanmış, Felicity. Ben de tam Kevin'e yeni bahçıvanımın arka duvarımda birkaç sarmaşık başlattığını söylüyordum."

Beşinci Bölüm

Rosamund kendisini Kevin Radnor'dan yardım isterken bulacağını hiç düşünmemişti ama ertesi sabah kütüphanedeki yazı masasının başına oturup tam da bunu yapan bir mektup kaleme aldı. Düşünceleriyle boğuştuğu uzun bir gecenin sonunda bu kez Minerva yerine Kevin'den tavsiye isteyeceği sonucuna varmıştı, çünkü Minerva ona zaten çok yardımcı olmuştu.

Bu buluşma ona Felicity'nin şüphelerinde doğruluk payı olup olmadığını öğrenme şansı da verebilirdi. Kadın sorun çıkarmaktan zevk alan bir tipti.

Mektup üzerinde çok uğraştı, kâğıtta çok fazla çarpı işareti ve mürekkep lekesi bıraktı. Daha bitirmeden her şey bir felakete dönüşmüştü. Minerva tam Rosamund yeni bir kâğıt çıkarırken kütüphaneye girdi.

Onun mektup yazdığını gören Minerva bir kitapla oturdu ve müdahale etmedi. Rosamund tekrar denedi, işler yine kötü gitmeye başlayınca sıkıntıyla mırıldandı. Kalemi bıraktı ve elleriyle gözlerini kapattı.

"Ağlıyor musun?"

Gözlerini açtığı anda Minerva'nın hemen yanında durduğunu gördü.

"Hayır. Çılgılık atmamaya çalışıyorum." Kâğıdı işaret etti. "Elim kötü, hecelemem kötü ve her yere mürekkep damlatmadan kalem kullanamıyorum."

Minerva mektubu inceledi. "Eğer istersen, bana ne yazmamı söylersen onu yazarım. Ya da hizmetkârlardan birini mesajla birlikte gönderebiliriz."

Rosamund kalemi tekrar eline aldı. "Okula bir tane yazdın. Hepsini senin yapmana izin veremem. Öğrenmem gerek."

Minerva'nın eli kalemi tutan eli kapattı. "Pratik yapmana yardım edeceğim. Ancak bunu bir saat içinde öğrenemezsin. Şimdilik şu haberciye gönderelim."

Böylece saat on birde Kevin Radnor, arkasında bir uşağın durduğu güzel bir at arabasıyla ona avukatın ofisine kadar eşlik etmek üzere geldi. "Bu babamın," diye açıkladı. "Hiç kullanmaz."

Kadın minderine yerleşti, adam da ona dönük oturdu. Kara bulutlar gökyüzünü karartmıştı. Yağmur yağmamasını umuyordu.

"Beni çağırdığınız için gururum okşandı," dedi. "Arkadaş olabileceğimizi ve hizmet edebileceğim herhangi bir konuda benden yardım isteyeceğinizi umuyorum."

"Yasal işler söz konusu olduğu için yanımda birinin olmasının daha iyi olacağını düşündüm." Ayrıca iş ortağıyla da bir şeyler konuşmak istiyordu. Doğru anı bekleyecek ve cesareti olmasını umacaktı.

Mayfair'den geçerlerken sokaklarda dolaşan kadınları inceleme fırsatı buldu. Açık bir pencereden, alışlagelenden daha geniş kenarlı, çekici bir şapka gördü. Retikülünden küçük bir kâğıt parçası ve bir kalem çıkardı ve hızla kabataslak bir çizimini yaptı.

Kevin öne doğru eğildi ve onun kâğıdına baktı. "Sana nasıl çizileceği öğretildi mi?"

"Öğretildi mi? Hayır, sadece gördüklerimi kendime hatırlatacak kadar yaklaşımaya çalışıyorum."

"Görünüşe göre bu konuda doğal bir yeteneğiniz var."

Küçük çizimine baktı. Şapkanın şeklini ve açılı kenarını oldukça iyi yakalamıştı.

Yağmur yağmadan önce Bay Sanders'ın şehirdeki odasına vardılar. Kadın avukatı sevmişti. Tavırları ve görünüşüyle ona kibar bir amcağı hatırlatıyordu. Onunla ilk karşılaştığında ve ona mirası açıkladığında, belki de yaşadığı şok nedeniyle her şeyi kavramasının zor olacağını bildiği için bunu yavaşça yapmaya özen göstermişti.

Bay Radnor'ı selamladıktan sonra tüm dikkatini ona yöneltti. "Evin kira kontratı elimde. Ev sahibi talep ettiğim değişikliklerin çoğunu kabul etti." Ona göz kırptı. "Bana verdiği ilk teklif, muhtemelen bir kadının eksikliklerini fark edecek deneyime sahip olmayacağı varsayımıyla pek de olumlu değildi."

"Bu yüzden senden bana tavsiyede bulunmanı istedim." Richmond'da kira sözleşmesini imzaladığında deneyimsiz bir kadındı ve ev sahibiyle yaptığı görüşmelerde daha güçlü davranmadığı için pişmanlık duyuyordu.

"Sağduyunuz için sizi kutluyorum. Sonradan düzeltmeye çalışmaktansa bu tür şeyleri başlangıçta tespit etmek çok daha kolay." Büyük parşömen belgeyi kadına uzattı. "Kiranın sokaktaki diğer kiralarla aynı seviyeye indirildiğini göreceksiniz. Ayrıca şartlar da biraz değiştirildi. Bazı acımasız hükümler kaldırılmıştır. Örneğin,

mobilyalar için ekstra bir şey yok. Evin tarif ediliş şekline uygun olarak artık mobilyalar da dahil edilmiştir."

Okumaya başladı ve "draconian" kelimesinin "kötü" demenin süslü bir yolu olduğunu tahmin etti. Belgede kullanılan el yazısı dikkatini dağıttı. Dramatik süslemelerle mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş harfler, kelimelerin içinden şarkı söylüyordu. Elbette bunu bir memur kaleme almıştı ama yine de bu kadar güzel görünmesine imrendi.

"Anlıyor musun?" Alçak ses onun yanından, Kevin'in oturduğu yerden geldi. Kadın ona baktı. Bay Sanders hafifçe eğlenerek gülümsedi.

"Evet. Bunu benim için yaptığınız için teşekkür ederim Bay Sanders. Sahibinin çoktan imzaladığını görüyorum."

"Üç kopyayı da imzaladı. Eğer imzalarsanız, iş tamamdır."

Eldivenlerini çıkardı. Mürekkebi akıtmamaya çalışarak her bir nüshaya teker teker elinden geldiğince düzgün bir şekilde imzasını attı. Bay Sanders bir tanesini lekeledikten sonra katladı ve ona uzattı. "Artık Londra'da ikamet ediyorsunuz, Bayan Jameson."

Bu cesur bir adımdı. Cesur bir adım. Artık geri dönüş yoktu.

Hayal gücü yükseliyor, mobilyaları yeniden düzenliyor ve daha fazlasını satın alıyordu. Lily'yi ikinci kattaki o güzel yatak odasında hayal ediyordu. Charles'ın ön merdivenlerden kapıya doğru yürüdüğünü gördü.

Bay Sanders başka belgeler de getirdi. "Bu dükkanın kira kontratı. Bu çok daha açıklayıcı. Cadde seviyesindeki dükkanla birlikte ilk katı da içeriyor." Parşömeni yere bıraktı.

Şartları okudu. Kevin onun omzunun üzerinden okumaya çalıştı.

"Karşı caddedeki dükkânı mı alıyorsunuz?" diye sordu.

Başını salladı. "Birisi bana bir şeyin yapılmamış olmasının onun yapılamayacağı anlamına gelmediğini söylemişti." Kalemi eline aldı ve imzasını attı.

Bay Sanders bu belgeleri de bitirdi. "Her iki yere de yerleşerek meşgul bir kadın olacağınızı söyleyebilirim."

Bay Sanders'ın yanından ayrıldı. Antrede Bay Radnor'a fısıldadı: "Şimdi kâtibe ücreti sorayım mı?"

"Size bir mektup gönderilecek."

Arabaya tekrar oturur oturmaz yağmur başladı. Dehşet içinde yağmurun camlarda oluşturduğu şelalelere baktı. Bu gezinin geri kalanı için yaptığı plan artık işe yaramayacaktı.

"Senin için bir şeyim var." Kevin'in elinde bezle kaplı bir kutu vardı. Ona verdi.

Bu bir kutu değildi. Bir kitap ortaya çıkardı. Kitabı açtığında Walter Scott'ın bir romanı olduğunu gördü.

"Okuduğunuz kitap bu mu bilmiyorum. Ancak çok popüler ve belki hoşunuza gider. İçinde şövalyeler var."

Avucunu yavaşça kahverengi deri kılıfa sürttü. Kenarları boyunca bir desen gösterecek şekilde oyulmuştu. "Hemen okuyacağım, böylece yakında iade edebilirim."

"Bu benim kütüphanemden değil. Bu bir hediye. Bu sizin."

O güzel kapağa baktı. Sahip olduğu ilk kitaptı bu. "Kitaplığımda ona özel bir yer vereceğim. Çok teşekkür ederim." Başını kaldırdığında onun kendisine gülümsediğini gördü. Ne kadar yakışıklı bir gülümsemesi vardı. Gülümseme yüzünün asil hatlarını yumuşatıyor, gözlerini etkiliyor, böylece ciddi ve düşünceli görünmelerini engelliyordu.

Cömertliği ona cesaret verdi. "Keşke yağmur başlamasaydı. Seninle bir şey konuşmak için parka gitmeyi teklif edecektim."

Dışarıda şiddetle yağan yağmura baktı. "Ailemin evine gidebiliriz. Babam zaten sizinle görüşmek istiyor. Bu işi tamamlayabilir, öğle yemeği yiyebilir, sonra da özel olarak konuşmak için ondan kaçabiliriz. Bu senin için uygun mu?"

Başını salladı, ancak babasıyla ilgili kısım onu duraksattı. Agnes teyzesi ve Felicity'den sonra bu akrabalarından iyi şeyler beklemiyordu.

* * *

Kevin günün iyi ve kötü yanlarını tarttı. Sanders'ın odasında kendisine ihtiyaç duyulmadığı açıktı. Belki de hukuki meseleler gözünü korkuttuğu için bir eskort istemişti. Buna pek inanmasa da kabul etmeye karar verdi.

Konuşma isteği, belki de o evi ve dükkânı kiralamak dışında başka nedenlerle de kendisine eşlik etmesini istediğini ortaya koyuyordu. Havanın neden olduğu soruna bulduğu çözüm, babasının müdahalesine maruz kalması anlamına gelse bile tereddüt etmeden geldi. Bu fikri hemen benimsedi

Çünkü Bayan Jameson'la vakit geçirmeye devam etmenin kolay bir yolu gibi görünmüştü.

Bunu kabul etmek, itiraf etmek onu yolculuğun geri kalanında sessiz düşüncelere itti. *Amaç onu daha idare edilebilir hale getirmek, seni aptal yerine koymak değil.*

Zamanını retikülünü karıştırarak geçirdi, sonra kitabı açtı ve ön sayfalarını çevirdi. Pahalı bir kitap değildi ama ona çok değerliymiş gibi davranıyordu. Kitabı aldığıında duyduğu şaşkınlık onu etkilemişti. Onun sık sık hediye almadığını tahmin ediyordu.

Ona bakmamaya çalıştı ama işte oradaydı, güzel, kendine hakim, *tatlı*. Chase bununla doğru kelimeyi seçmişti. Kız kardeşi için ısmarladığı okul çuvaları kadar biçimsiz bir elbise giyebilir ve yine de bir erkeği yarı deli edebilirdi. Sarı elbisesi ve soluk yeşil pardösüsü, takımın mütevazılığına rağmen formunu ortaya çıkarıyordu. Yalnızca yakınlığı bile onu gizlenmesi zor bir tahrik duygusuna yaklaştırmıştı. Böyle utanç verici bir gelişmeden kaçınmak için düşüncelerini eski Yunanca oluşturmaya başladı.

Ona karşı hissettiği ve birçok yönden kendisini engelleyeceğini düşündüğü uygunsuz çekimin üstesinden gelmesi gerekiyordu. Yine de bunu yapmak çok zor olmamalıydı. Londra'da yüzlerce güzel kadın vardı ve o bunların hiçbirini nadiren fark ediyordu. Anlamsız aşklara zaman ya da para harcayacak türden bir adam olmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Evine onun rahatı için yeterince hızlı varamazlardı. Uşak kapıyı açar açmaz arabadan dışarı fırladı ve uşağın yapmasına izin vermek yerine Bayan Jameson'ı aşağı indirdi. Bayan Jameson henüz eldivenlerini giymemişti ve elinin sıcaklığı kendi eldivenine nüfuz ederek düşüncelerini tekrar gitmemeleri gereken yerlere gönderdi. Ne kadar sinir bozucu.

Kapıya doğru yürürlerken eldivenlerini giydi ve bir yandan da evin yüksekliğine ve genişliğine baktı. "Böyle bir evde yaşarken yeni evimi nasıl büyük bulduğunuzu anlamıyorum."

"Bu çok büyük, özellikle de genellikle tek kişi için." Çok daha fazla kişi düşünülerken satın alınmıştı. Babası geniş bir aile kurmayı düşünmüş, ancak karısı ilk çocuklarını doğururken ölmüştü.

Kâhya onları içeri almak için kapıyı açtı.

"Babamın orijinal biri olduğu konusunda sizi uyarmalıyım. Aslında eksantriktir."

Gözlerini kocaman açtı. "Öyle mi? Bu kadar geleneksel olduğunuzda bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum." Kendinden memnun bir gülümsemeyle eşiği geçti.

Kevin takip etti. Onu uyarmıştı. Bayan Jameson *onun* eksantrik olduğunu düşünüyorsa, büyük bir şok yaşayacaktı.

* * *

Onu kütüphaneye getirdi. Kütüphanenin büyüklüğü onu şaşırtmıştı. Üç duvarı dolduran devasa kitaplıklara baktı. Dördüncüsünde tablolar asılıydı. Ve başka bir şey.

Gri ve bej güvelerin sıralandığı on çerçevenin önünde durmaya gitti. Her biri etiketlenmişti. Bunların hepsini toplamak ve tasnif etmek saatler sürmüş olmalıydı. Yine de bu şekilde sıralandıklarında aralarındaki farkları görebiliyordu.

Kevin'varlığını yanında hissetti.

"Kelebekler değil, güveler," dedi.

"Herkesin kelebekleri vardır."

Önce çerçevelere, sonra ona baktı. Kıkırdadı. "Bunu eğlenceli buluyorsun, değil mi?"

"*Güveler mi?* Konuklarınız bunları gördüklerinde kibar bir şeyler söylemek için epey zorlanıyor olmalılar." Ciddi ve çalışkan genç Kevin Radnor'ın isimleri okuduğunu ve bu güvelerin diğerlerinden ne kadar farklı olduğunu anlattığını hayal etti. Yarattığı sosyal rahatsızlıktan hoşlandığına şüphe yoktu. "Hepsi bir şaka, değil mi?"

Yavaş bir gülümseme oluştu. "Sakın belli etme. Başka kimse tahmin edemedi." "Çünkü mizah anlayışın çok sinsî."

"Görünüşe göre herkes için değil."

Güldü ve uzaklaştı. Güveler.

Kitaplıklar dikkatini çekti. Bakışları onların ve içlerindeki birçok kitabın üzerinde gezindi. "Bunların hepsi babanın mı?"

"Bazıları benim. Bazılarını o aldı. Diğerleri de miras kaldı. Büyükbabam bir bibliyofildi ve vefat ettiğinde kütüphanesi oğulları arasında paylaştırılmıştı."

"Aile geçmişiniz o raflarda olmalı."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim, ancak muhtemelen nesillerdir ailede olan birkaç nadir eser keşfettim."

Yan yana deri ciltli kitapları incelediler. Haftada bir tane satın alsa bu kadar kitaba asla sahip olamazdı.

Birden poposunu bir şey dürttü ve onu ürküttü. "Bay Radnor, beni şaşırtıyorsunuz. Lütfen elinizi çekin." "Elimi mi?"

"Kıçımdaki."

"Bu fikir her ne kadar çekici olsa da, sizi temin ederim ki ben asla o kadar kaba biri değilim." Masum olduğunu kanıtlamak için iki elini de havaya kaldırdı.

Kaşlarını çattı. "Ne-" Aniden arkasını döndü. "Ben hiç-" Geri çekildi.

O da döndü ve iç çekti. "Baba, gerçekten yapmamalısın," diye seslendi ve aygıtın daha fazla ilerlemesini engellemek için aşağı uzandı.

Boyalı metal bir yüzü olan, eski moda kıyafetler, botlar ve üç boynuzlu bir şapka giyen metal bir mekanizmaya bakmak için eğildi. "Büyük bir oyuncak bebeğe benziyor."

"Bu bir otomat. Alışılmadık bir şey, çünkü yuvarlanıyor." Tabanındaki tekerlekleri göstermek için onu kaldırdı. "Kusurlu bir fikir, çünkü bir kez harekete geçtiğinde, gevşemediği ya da bir şeye çarpmadığı sürece hareket etmeye devam ediyor. Tıpkı senin gibi." Mekanik adamın ellerinden birinde tuttuğu ve dışarı doğru çıkıntı yapan tabağı işaret etti.

Mekanik adamı havaya kaldırdığında, göz kapakları açılıp kapandı ve alçak, metalik bir uğultu bir gülümseme oluştu ve oluşmadı. Tekerlekler dönmeye devam etti.

"Baba, göster kendini! Gel misafirimle tanış."

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu, tekerlekleri inceleyerek ve figürün içine bakmaya çalışarak.

"Amcam merhum düğün için inşa edilmişti. Ancak babamın eline geçtikten sonra tamir ettim. Mekanizmanın bir kısmı kırılmıştı. Ah, işte yaramazlık yapan kişi."

Kafasını kaldırdığında uzun boylu, zayıf, beyaz saçlı bir adamın kapının hemen önünde durduğunu gördü. Geniş geniş gülümsüyordu, yaptığı şakadan memnun olduğu belliydi. Ondandır oğluna baktı ve sonra tekrar geri döndü. Aynı adamı farklı yaşlarda görmek gibiydi, birbirlerine çok benziyorlardı.

Odaya girdi ve Kevin tanıştırma konuşmasını yaptı.

Babası küçük adamı Kevin'in elinden aldı. "Sana vurmaması gerekiyordu. Niyetimiz yuvarlanıp gitmesiydi."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Kevin nefesinin altından. "O zaman belki de nişan alma konusunda çalışmalısın. Her zaman düz bir çizgide hareket eder."

"Evet, belki de öyle yapmalıyım. Hoş geldiniz, Bayan Jameson. Oğlum bana sonunda bulunduğunuzu söyledi. Tahmin edebileceğiniz gibi çok rahatladı. Ben de öyle. Mekanik uşağımdan etkilenmiş görünüyorsunuz. Gelin de size diğerlerini göstereyim."

Görkemli bir koridorda yürüdüler. Soluk mavi duvarları ve ince oymalı beyaz pervazları olan büyük bir merdivene çıktılar. Kıdemli Bay Radnor iki kapıyı birden açarak masalar ve kaidelerle dolu, hepsinde de otomatlar bulunan devasa bir odayı ortaya çıkardı.

"Burası onun misafir odası," diye mırıldandı Kevin, babası ilerleyip anahtarları ve kolları çevirmeye, mekanizmaları canlandırmaya başlarken.

"Bunları çok seviyor olmalı," fısıldadı. "Oh, evet."

" gelin, içeri gelin Bayan Jameson. Çekinmenize gerek yok," diye babası. "Küçük uşak otomatının aksine, bunlar odanın içinde hareket etmiyor."

İçeri girdi ve koleksiyonun çeşitliliğine hayran kaldı. Bunlardan yüze yakın olmalıydı. Büyük ya da küçük, her birinin kendine özgü hareketleri vardı. Küçük bir sincap kuyruğunu kabarttı ve bir ceviz ısırdı. Bir saat çaldı ve içeriden bir grup figür çıkıp odun kesmeye ve doğramaya başladı. Bir masanın iki yanında oturan iki adam iskambil oynuyor gibiydi.

Özellikle büyük bir kuğu onu büyülemişti. En az bir metre yüksekliğinde ve yüzlerce parlak, boyalı metal parçasından yapılmış olan bu kuğu boynunu eğiyor, çeviriyor ve yukarı aşağı yükselen tüylerini okşuyordu. Sonra geri döndü, başını eğdi ve gagasındaki küçük metal bir balıkla kaldırdı.

"İngiltere'deki en iyi koleksiyona sahibim. En büyüğü de. Muhtemelen dünyanın da en büyüğü, ama farkında olmadığım gizli bir hazine olmasın diye bu iddiada bulunmaya cesaret edemiyorum. Buradaki Bavyera'dan. Bu da Napoli'den geldi."

"Bunlar ne için?"

"Ne için? Neden, zevk verirler. Eğlendirirler. Yaratıcılarının ustalığını ve sanatını gösterirler." Adam ona ters ters baktı. "Ah. Nasıl yararlı olduklarını kastediyorsun. Görüyorum ki ortağınız Kevin'de kendinize benzer bir zihin bulmuşsunuz."

Bir şey üretmiyorsa ya da birine para kazandırmıyorsa o şeyin bir değeri olmadığına inanan başka biri."

"Onların bir değeri olmadığını ya da kimseye para kazandırmadığını söylemedi. Ne de olsa onlar için cömertçe ödeme yaptınız. Ve eğer onları satacak olursanız, hatırı sayılır olan değerleri ortaya çıkacaktır."

Kaşlarını çattı. "Her zamanki gibi kelimelerimi ayrıştırıyorsun."

"Dolu yemeğinizi gördünüz mü Bayan Jameson? Sanırım aşçı birazdan öğle yemeği gönderecek."

"Hem bitirdim hem de gözlerim kamaştı. Nadir koleksiyonunuzu paylaştığınız için teşekkür ederim efendim."

Kevin ona dışarı kadar eşlik etti. Babası, onu dehşete düşürerek, onlarla birlikte geldi.

Öğle yemeği lezzetliydi ama bir sınavdı. Her yemek için doğru aletleri kullanmaya ve düzgün konuşmaya gayret etti. Oldukça iyi ilerledi, yaşlı Bay Radnor zamanı ayaktakımının gösterileri ve şikayetleriyle Kasaba'yı nasıl yaşanmaz hale getirdiğine dair tek taraflı konuşmalarla doldurdu. Yemek, baba ve oğulun fikir ayrılığına düştüğü keskin ve kısa tartışmalarla noktalandı.

Uşak pastayı getirdiği sırada kaçınılmaz soru geldi.

"Merak ediyorum, Bayan Jameson. Kardeşim Hollinburgh ile nasıl tanıştınız?"

Kelimelerini dikkatle seçti. "Ortak bir arkadaşımız vardı. Hastalandığında ona ben baktım."

"Ve bunun için size bir servet mi bıraktı?"

Omuz silkti. "Onun düşüncelerinin ne olduğunu bilemem. O senin kardeşin olduğu için, belki sen bilebilirsin."

Ona uzun uzun baktı, sonra gülümsedi ve kıkırdadı. "Aklını ya da niyetini açıklamak mı? Sanki biri açıklayabilirmiş gibi. Ayrıca onu son on yılda çok az gördüm, son beş yılda ise hiç görmedim."

"Yine de çok yakınlarda yaşıyordunuz. Başka bir yerde olmasa bile parkta birbirinizi görmüş olmanız gerekirdi."

"Babam beş yıldır bu evden dışarı çıkmadı," dedi Kevin gerçekçi bir tavırla.

Babası onun şaşkınlığını fark etti. "Kasaba artık çok kalabalık. Çok kirli. Arkadaşlarım beni burada ziyaret ediyor. Ailem ziyaret etmemeyi tercih etti."

Kevin, "Kız kardeşlerin *onları* araman gerektiğini düşünüyor," dedi.

"Hepsi de şımarık kızlar. Şimdi, Bayan Jameson, bir servetiniz ve oğlumun girişiminin yarısı var. Ne yazık ki evli değilsiniz. Yakında evleneceğinize inanabilir miyim?"

"Yalnızlığınız size en sıradan nezaket kurallarını bile unutturmuş baba. Kimse kadınlara bunu sormaz."

"Eminim Bayan Jameson için sakıncası yoktur." "Aslında, efendim, var."

Bu yanıt karşısında irkildi. "O zaman özür dilemeliyim. Ancak, neden sorduğumu söylememe izin verin. Eğer evli olsaydınız, oğlumun bu icadını alıp onunla bir şeyler yapabilecek, böylece onu tüm zamanını böyle önemsiz konulara harcama zorunluluğundan kurtaracak, ticaret ya da mekanik konusunda iyi bilgi sahibi bir kocanız olabilirdi."

Kevin'in çenesi sertleşti.

Babası taş suratlı ve aynı derecede kavgacı bir şekilde arkasına baktı.

Rosamund birinden diğerine baktı. Hava, yaklaşan fırtınayla birlikte oldukça çatırdıyordu.

Geri çekilmeyi seçen Kevin oldu. "Yemek bitti," dedi ona. "Hadi gidelim ve babamın duymayacağı, sınıf dışı şeylerden konuşabileceğimiz bir yer bulalım. Yağmur durdu, bu yüzden bahçe müsait."

Hızla ayağa kalktı ve ev sahibine doğru beceriksizce bir reverans yaptı. Kevin ona odadan çıkarken eşlik etti.

Yalnız kaldıklarında, "Babamın iğrenç davranışı için özür dilerim," dedi.

"Beklediğimden daha iyi geçti. Bana doğrudan hakaret edeceğini düşünmüştüm. Bunu *sana* saklamasını hiç beklemiyordum."

"Kavga çıkarmaktan daha çok sevdiği bir şey yok. Eminim oltaya gelmeyi reddettiğim için büyük hayal kırıklığına uğramıştır."

"Bu her gün için yorucu olmalı."

"Sizi temin ederim ki onu çok sık görmemeyi başarıyorum." "Sizi yemlemekten hoşlanıyorsa neden hala burada yaşıyorsunuz?"

Onu sabah odasına götürdü ve bahçeye açılan kapıyı açtı. "Ailesi onu hiç ziyaret etmiyor ve arkadaşları da yıllar önce bunu yapmayı bıraktı. Eğer ben burada yaşamasaydım, tamamen yalnız kalacaktı."

* * *

Kısa bir yağmur yağmıştı ve Bayan Jameson'ın yanında yürürken esen rüzgâr çimenleri ve patikaları kurutmaya başlamıştı bile.

Ona bir bakış fırlattı. Bitkilerdeki yeni büyümeye bakmasına rağmen, yüz ifadesi bir şeylerle meşgul olduğunu gösteriyordu. Belki biraz da korku, sanki şimdi tereddüt ediyormuş gibi.

"Bir şey hakkında konuşmak istediğini söylemiştin."

"İki şey var. Birincisi garip.... Parktayken Bayan Radnor bana merhum Dük'ün ölümünün biraz gizemli olduğuna dair bir şeyler söyledi. "Belki de bir kaza değildi." dedi.

Felicity her şeye karışan küçük bir aptaldı. "Kimse gerçekten ne olduğunu bilmiyor."

"Ailenin onun öldürülmüş olabileceğini düşündüğünü söyledi."

"İçişleri Bakanlığı olayı inceledi ve bunun bir kaza olduğuna karar verdi." "Sizce öyle miydi?"

Lanet olsun. "Bu tür konularda daha bilgili olanlara bırakıyorum. Chase soruşturma yaptı, biliyorum ve bunun bir kazadan başka bir şey olduğunu açıklamadı, yani öyle görünüyor. Peki ya konuşmak istediğiniz diğer konu?" diye sordu hafifçe, artık devam edeceğini umarak. Tehlikeli bir duraksamadan sonra kadın devam etti.

"Biraz yardıma ihtiyacım var. Minerva'ya yük olmak istemiyorum." Yürümeyi bıraktı ve onunla yüzleşti. "Birin bana nasıl hanımefendi olunacağını göstermesini istiyorum. Dediğin gibi bu yapılabilir. Minerva el yazımı konusunda bana yardım edecek ve sen de bunu yapmanın okumamı geliştireceğini söyledin, ama geri kalan her şeyi -yapmanın ne olduğunu öğrenmeden yapamam. Konuşma, yürüyüş, bir şeyleri yapmanın kaliteli yolu." Kızardı. Ciddi ifadesi onu etkilemişti. "Belki bunu yapan birini tanıyorsundur diye düşündüm. Benim gibi insanları iyileştiren birini."

"Düzeltilmeye ihtiyacın yok."

"Yapıyorum. Dükkânım için bile. Denedim. Bazı arkadaşlarım vardı, onları taklit ettim ve daha iyi oldum ama hala hata yaptığımı biliyorum, özellikle de telaşlandığımda ya da heyecanlandığımda. Böyle birini tanıyor musun? Bana kim ders verebilir?"

"Bulabilirim. Eğer bir kişi yoksa, birkaç kişi de olabilir. Örneğin konuşma için bir kişi. Diğerleri başka şeyler için." Onun verilen görevleri yerine getirdiğini, bu görevlerde ustalaştığını ve istediği şekilde hanımefendi olduğunu hayal etti. Bu görüntü onu biraz üzdü. "Umarım böyle bir gelişim programının seni mahvetmesine izin vermezsin."

"Beni mahvetmek mi?"

El yordamıyla bunu ifade etmenin bir yolunu aradı. "Çok pahalı bir şapka taktığınızda, bu sizin kim olduğunuzu değiştirir mi? Hiç sanmıyorum. Aradığınız bu iyileştirmeler yeni bir şapka gibi olsun."

"Havalara girme demek istiyorsun."

"Demek istediğim, ne tür bir şapka takıyor olursanız olun, kim olduğunuzun değerini unutmayın."

Kızın ifadesi netleşti. Ona bakarken gözlerinde gördüğü minnettarlıktan etkilenmemeye çalıştı. "Sanırım anlıyorum," dedi. "Bu iş bittiğinde ne kadar değerli olacaksam şimdi de o kadar değerli olacağımı unutmamalıyım."

O zaman ona gülümsedi ve bu gülümsemede o kadar çok tatlılık vardı ki göğsünde bir şey ağrıyordu.

"Kesinlikle," dedi, belki biraz sert bir şekilde. "Şimdi, bunu yapmak istediğine emin misin? Çünkü başladığınızda eleştiri üstüne eleştiri alacaksınız."

"Eminim."

Eğer midesi kaldırıyorsa bunu şimdi de öğrenebilirlerdi. "Örneğin, konuşman küçüklüğünden muhtemelen çok daha farklı ve aksanının çoğunu atmış olsan da, hala bazı önemli hataları sürdürüyorsun. Örneğin 'Ben'. "Ben de aynı şekilde değerliyim. "Ben" olacak. Asla 'ben' değil."

Sözlerinin onun yüzündeki etkisini izledi.

Kadın adamın söylediklerini özümserken, adamın şaşkınlığına rağmen herhangi bir utanç ya da mahcubiyet belirtisi göstermedi.

"Ben,' diye tekrarladı. "Ben de aynı şekilde değerliyim.

'Ben' değil." Adam başını salladı.

Ona gülümsedi.

"Evet. İşte böyle. Aynen . Kaydığım zaman tekrar yapmalısın. Hemen."

Şaşkınlık içinde parmak uçlarında durdu ve onu yanağından öptü.

Yüzü onunkine çok yakındı. Tehlikeli derecede yakın.

Kendi öpücüğü o anda, hiç düşünmeden geldi. Sadece dudaklarını onunkilere değdirdi ama o anda dudaklarının sıcaklığını ve kadife yumuşaklığını hissetti ve onun kokusunu içine çekti.

Bir adım geri çekilirken elleri dudaklarına gitti. O da geri adım attı.

Uzun bir sayımdan sonra bakışlarını onunkilerden ayırdı, ama muhtemelen sonuncusundan sonra sadece bir saniye daha sürdü.

Kadın eve doğru yürümeye başladı ve adam da onun yanına düştü.

Birkaç dakika sonra, "Derslerin uzun süreceğini düşünüyor musun?" dedi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

O da aynı şeyi yaptı. "Öğretmen bulmak biraz zaman alacak."

"Kız kardeşimi okuluna götürmek için bir süreliğine Kasaba'dan ayrılıyorum. Döndüğümde başlamayı umuyorum."

Sabah odasının kapısını açtı. Yanından geçerken ona uzun uzun baktı *ve az önce aramızda geçenleri unutmanın en iyisi olacağını* söyledi.

Kesinlikle haklıydı. Ona göre hiçbir şey olmamıştı. Karasevdaya hiç inanmamıştı ve şimdi de inanmayacaktı.

Altıncı Bölüm

Rosamund terasta yapılan tartışmaya kulak misafiri olmaktan kendini alamadı. Sabah odasının penceresi açık bırakılmıştı ve Minerva, Chase ve dört ajanları yirmi metreden daha az bir mesafede oturuyorlardı.

Sarı saçlı, güzel bir frak giymiş genç bir adam şu anki talimatlarının nesnesi gibi görünüyordu.

"Onun ofisinde olacağın bir durum dışında hiçbir durumu kabul etme Jeremy. Onun mallarını yolda satmak ya da buna benzer bir şey yapmak istemezsin. Ona yakın olmana ihtiyacımız var," dedi Chase.

"Başka bir şeyi reddedeceğim."

"Güzel," dedi Minerva. "Sen, Elise, onun evinde çalışmak için başvuracaksın. Oda hizmetçisi en iyisi olur. O zaman etrafta dolaşabilirsin."

Elise adındaki genç kadın başını salladı.

İnce, seyrek saçlı, ağzı büzülmüş bir adam elini kaldırdı. "Ya ben?"

"Ah, Brigsby," dedi Chase. "Buraya bu soruşturma için değil, başka bir amaç için geldiniz."

"Anlamıyorum. Sonuncusunda istisnasız bir performans sergilediğimi söylemiştiniz."

"Doğru, ama bu seferki senin yeteneklerini gerektirmiyor."

Brigsby kederli görünüyordu. "Sanırım ne konuşmak istediğinizi biliyorum.

Ben de bunu bekliyordum. Madem buradasın, uşak ve hizmetçilerle birlikte daireyi düşünüyorsun." Duruşunu düzeltti ve cesur bir yüz ifadesi takındı. "Bana iyi bir referans vereceğinize inanıyorum." "Gitmene izin vermeyecek," dedi

Minerva. "Biraz sabırlı olabilir misin?

Burada işimiz bitene kadar her şey açıklığa kavuşacak mı?"

Brigsby geri çekildi, diğerlerinin içeri girebilmesi için dışarı eğildi.

"Ya ben?" diye sordu şişman bir kadın. Kır saçlı ve dolgun vücutlu kadın, büyük bir bonenin altına dantel işlemeli bir şapka takmıştı. Bu da yumuşak, kırışık yüzünü iki kat daha fazla çerçeveliyordu. Rosamund o yaşlı kadını oturtup, daha ölçülü bir başlığın her yaşta ne kadar güzel durabileceğini göstermeyi çok isterdi.

Minerva, "Başka bir soruşturma için sana ihtiyaç var, Beth," dedi. "Bay Falkner, Bay Chillingsworth'ten daha mütevazı yaşıyor. Rupert'tan çok uzakta değil.

Bayan Drable'ın dediğine göre bir aşçıya ihtiyacı varmış. Bunun için sizin adınızı öne çıkaracak."

"Mutfaktan etrafı kurcalamak zor."

"Her zaman beceriklisin ve şu anda içeri girmenin tek yolu bu." Önce Chase'e, sonra da diğerlerine baktı. "Sorular? Hepimiz neyin gerekli olduğunu doğru anladık mı?"

Kafalar sallandı. Sandalyeler gıcırdadı. Chase ve Briggsby bahçeye doğru yürüdüler. Sarışın genç adam evin etrafında dolaştı. Yaşlı kadın ve kız sabah odasına girdiler, Minerva da onları izledi. Onlar gitti ama Minerva, Rosamund'un hâlâ kahvaltısını yaptığı masaya oturdu.

Kahve istedikten sonra "Bavulunuz hazır mı?" diye sordu. "Çoktan indi. Araba bir saat içinde gelecek."

"İyi bir kahvaltı yapın. Size birkaç saat yetmesi gerekecek ve fayton hanlarındaki yemekleri tatsız bulabilirsiniz."

Rosamund neredeyse hiç dokunmadığı yemeğine baktı. Son bir saatini kız kardeşine ne söyleyeceğini planlayarak ve Kevin'i merak ederek geçirmişti.

Yapmamaya çalışsa da o öpücüğü yeniden yaşadı. O büyük evden ayrıldığından beri bu anı birkaç kez ansızın aklına gelmişti. Dudaklarının üzerindeki o yumuşak, sıcak, yavaş ve şehvetli süzülüşü hâlâ hissedebiliyordu. Kendi dudakları da karşılık olarak zonklamış ve yanakları karıncalanmıştı. Bir an için hareket edememişti.

İki saniye, belki üç. En fazla beş ya da altı. Hiçbiri bundan daha uzun sürmedi. Yine de bunu aklından çıkarmak zordu.

"Gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum," dedi Minerva. Hizmetçiye gitmesini işaret etti.

Rosamund tüm dikkatini arkadaşına yöneltti.

"Talep ettiğiniz soruşturmayı yürüttüm. Bazı bilgiler edindim."

Charles'ı. Bahçede Kevin'la yaşadığı o an ve o anı sürekli yeniden yaşadığı için hemen suçluluk duydu.

"Londra'da değil," dedi Minerva. "Bu sezon burada olacağını da sanmıyorum. O Paris'te. Birkaç yıldır orada yaşıyor."

Yüreği sızladı. Onu görmeyecek bir adamı etkilemek için büyük bir ev kiralamıştı. Aynı ülkede bile yaşamadığı bir adam için konuşma ve davranışlarını geliştirmek üzere özel öğretmenler tutacaktı. *Zeki, zeki kız.* "Ailesi hâlâ burada mı?"

"Oh, evet. Copley'ler bana verdiğiniz aynı evde kalıyorlar. Şu anda ikamet ediyorlar."

Bir gün güzel bir arabaya binmiş ve Madam Tissot'nun elbiselerinden birini giymişken parkta yanlarından geçip geçemeyeceğini merak etti. Onlara selam verecek ve kendisine zalimce davranmamışlar gibi davranacaktı. Tepkileri ne olacaktı? Şaşkınlık, hatta kafa karışıklığı olacağını hayal etti. Her ne kadar harcadığı parayı haklı çıkaracak kadar olmasa da, bunun bir değeri olabilirdi.

"O evli değil."

Minerva bunu çok sakın bir şekilde, bir soruşturmadan elde edilen başka bir bilgi olarak dile getirdi. Ses tonundan bunun çok önemli bir şey olduğunu düşündüğü anlaşılmıyordu.

Minerva'nın bunun söz konusu müşteri için çok önemli bir ayrıntı olduğunu tahmin ettiğini sadece Rosamund biliyordu. Minerva'nın ifadesindeki çalışılmış kayıtsızlıktan ve o anda kahvesini yudumlamayı seçmesinden anlamıştı.

Yeni arkadaşı ne kadar şey biliyordu? Kadının mesleği araştırma yapmaktı. Son zamanlarda Rosamund'un kendisi hakkında da araştırma yapmış mıydı?

Sabah postasını taşıyan bir hizmetçi içeri girdi. Minerva'nın önüne uzun bir deste, Chase'in kullandığı yere de bir tane daha koydu. Sonra Rosamund'u şaşırtacak şekilde büyük bir mektupla birlikte çok daha küçük bir mektubu da onun yerine koydu.

Küçük olanın Beatrice'den geldiğini biliyordu. Arkadaşına bir soru yazmıştı ve işte cevabı. Arabada okumak için bir kenara koydu. Büyük mektuba baktı. Adını yazan el zarif harfler oluşturmuştu.

"Ah, canım," diye mırıldandı Minerva.

Rosamund başını çevirdiğinde Minerva'nın yığınının aynı mektubu çıkardığını gördü.

"Ah, canım," dedi yine. Bu sefer sertçe. Neredeyse bir lanet gibi. Mektubu kesip açtı ve okudu, sonra Rosamund'un önündeki mektuba sertçe baktı.

Rosamund onunkini aldı ve açtı. Ne kadar güzel bir el. Kadınsı. Katibin el yazısı kadar etkileyiciydi ama bir daktilo tarzı olmadığı da açıktı. "Bir hafta sonraki akşam yemeği için bir davetiye."

"Gerçekten de öyle," dedi Minerva. "Reddedebilirsiniz."

"Leydi Agnes Radnor. Oh, onunla tanıştım. Parkta."

"Öyle mi? Ne talihsizlik. Gerçekten, reddetmelisiniz. Zorlu bir yolculuktan yeni dönmüş olacaksınız ve tüm bu insanlarla bu kadar çabuk tanışmanız beklenemez."

"Tüm bu insanlar mı?"

"Aile. Eminim hepsi seni muayene etmek için orada olacaktır. Düşmanımın başına gelmesini istemem ve senin de hepsine birden katlanmanı düşünmek bile istemiyorum."

"Sanırım sadece merak ediyorlar."

"Çok nazıksınız. *Gerçekten.*"

Minerva'nın onu kurtarmak istemesi onu etkilemişti ama neden? Eninde sonunda Kevin'in akrabalarıyla tanışacaktı. Agnes, Felicity ve Kevin'in babasından sonra, daha ne kadar kötü olabilirdi ki? Bu daveti reddetmek sadece çileyi geciktirecekti.

"Bu partiye katılacağıma inanıyorum. Parti bittikten sonra ilgilerini kaybedebilirler." "Pek olası değil."

Güldü. "Yukarı çıkmalı ve ayrılmaya hazırlanmalıyım. Rapor için teşekkür ederim. Soruşturmanız hızlı ve kapsamlıydı. Size borçlu olduğum ücreti bana bildirmelisiniz." Ayağa kalktı. "Misafirperverliğiniz için de tüm kalbimle teşekkür ederim."

* * *

"Neden 'oluyorum' yerine 'varım' dediğimizi merak ediyorum. Ne de olsa fiil 'olmak'tır. Yine de, şimdiki zamanda çekimlediğimizde, 'olmak' bulunmaz." Kevin omuz silkti. "Gerçi çoğu dilde benzer bir durum söz konusu. Yine de bu bir açıklama gerektiriyor."

"Bu yolculukta seni meşgul eden şey bu mu?" Nicholas sordu. "Önemli bir şey üzerinde kara kara düşündüğünüzü sanıyordum. Bazen derin düşüncelere daldığında senin zihninin de benimkiyle aynı türden zihinsel enkazda dolaştığını hatırlamam gerekecek."

Kasabanın dışındaki Middlesex kırsalında ilerlemeye devam ettiler, erken büyüme gösteren tarlaların ve çiçeklerle bezenmiş ağaçların yanından geçtiler. Hava sadece Nisan havası gibi bahar kokuyordu.

"Dilbilim hakkında konuşmak için mi beni bu gezintiye çağırdın?" Nicholas sordu.

"Hiç de değil."

"O zaman neden?"

"Belki de sadece arkadaş arıyordum ve senin de biraz arkadaş ihtiyacın olabileceğini düşündüm." "Kevin, asla arkadaş istemiyorsun. Daha önce hiç bu kadar

toplum olmadan rahat."

"Öte yandan sen bunu arzuluyorsun. Ben sadece seni düşünüyorum ve cömert davranıyorum."

"Cömert davranmıyorsun. Bir şey istiyorsun. Ama ben sabırlı bir adamım ve bunu bekleyebilirim."

On dakika beklemek zorunda kaldı. O sırada iyi bir meyhanenin bulunduğu bir kavşağa ulaştılar ve dinlenmek için atlarından indiler.

Biraları aralarındaki panolara oturduğunda Kevin, "Biraz tavsiye işime yarayabilir," dedi.

"Önce şirket, şimdi de tavsiye. Bugün sürprizlerle dolusun. Benden tavsiye almanızı gerektirecek bir şey düşünemiyorum, tabii kendinizi birdenbire gelir eksikliği nedeniyle bakamayacağınız bir mülkle bulmazsanız. Bu konuda uzman oldum."

Nicholas'ın sesi tam olarak acı dolu değildi. Ancak Frederick Amca vasiyetinde Kevin'i nasıl hayal kırıklığına uğrattıysa, varisini de maddi sıkıntılar içinde bırakmıştı. Nicholas'a unvan ve mülkler miras kalmıştı ama yeterli parası yoktu. Son aylarda kendini bu ikilemi çözmeye adanmıştı.

"Bayan Jameson'a yardım etmeyi kabul ettim ama bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Daha da kötüsü, bir çözüm bulmak için en fazla bir

haftam var." "Senden ne yapmanı istiyor?"

"Onu kendini geliştirme programına dahil edecek eğitmenler ve öğretmenler bulun. O da dönüşümü çok hızlı tamamlayacağını düşünüyor."

"Yapılacak çok fazla iyileştirme var mı?"

Kevin neredeyse öyle bir şey olmadığında ısrar edecekti ama bunu düşündü. Bayan Jameson'a duyduğu ilgi olaylara bakışını renklendiriyor olabilirdi. Onu bu haliyle seviyordu, girişim konusunda inatçı olduğu zamanlar hariç.

"Sanırım bir süredir bu işi kendi başına yapıyor. Başkalarının konuşma ve giyim tarzını taklit ediyor. Chase'in de bahsettiği gibi, bir taşralı gibi görünmüyor. Ancak, geri döndüğü anlar da olabiliyor." Büyüleyici anlar. Bir süredir kendi yolunu çizen ve normalde kendine sahip olmanın zırhını giyen bir kadının kırılma anları. *Onun düşman olduğunu unutuyorsun, seni aptal.*

"Bunun teyzelere gelecek hafta gıdaklayacakları bir şey vereceğini umuyorum."

"Teyzeler mi?"

Nicholas biraz daha bira istedi. "Akşam yemeği partisi. Agnes Teyze'nin. Hepimiz davetliydik ve Bayan Jameson da davetliydi. Hepimiz için ona iyice bakmak için bir fırsat olacak." Meyhaneci birayı koyana kadar bekledi. "Şaşırmış görünüyorsunuz. Davetli değil miydiniz?"

"Hayır."

"Gözden kaçmış olabilir."

"Bundan şüpheliyim."

"Belki de Agnes Teyze, işletmenin yarısını aldığı için onunla kavga etmenden korkmuştur. Teyzelerin bu konuyu tartıştığını ve senin bütün akşam kara kara düşündüğünü, salonun bir köşesinden düşmanına baktığını hayal et. Düşündüm de, ben de seni davet etmezdim."

"Beni bu yüzden davet etmedi. Zavallı Bayan Jameson'ın kabalıkları karşısında orada yalnız ve çaresiz kalmasını istiyor."

"Zavallı Bayan Jameson? *Zavallı mı?* Muhtemelen daha çok parası vardır."

"Kastettiğim bu değildi."

"Ne o zaman? Hassas biri mi? Kolayca korkar mı? Onun hakkında böyle bir tanımlama duymadım. Herkes kadar, belki de çoğundan daha iyi idare edecektir. Ne de olsa ailemizin onun hakkında ne düşündüğü muhtemelen umurunda bile değildir."

Kevin bunun gerçekliğini ve sonuçlarını düşünerek kaşlarını çattı. Büyük olasılıkla umurunda değildi, ama daha büyük bir şekilde kabul edilmek istiyordu. "Bu davet kendini geliştirme programından sonra gelseydi daha iyi olurdu. Ayarlamaları kiminle yapmamı önerirsiniz?"

"Nereden bileyim?"

"Siz kasabada yaşayan birisiniz. Mutlaka bu tür şeyler yapan insanları duymuşsunuzdur. Belki de böyle bir programı tamamlamış biriyle tanışmışsınızdır ve beni oraya yönlendirebilirsiniz."

"Sizi neden bu işle görevlendirdi bilmiyorum. Böyle eğitmenler bulmam gerekseydi Minerva'ya sorardım. İnsanları bulmak onun işi, değil mi? Birkaç mektupla muhtemelen ihtiyacınız olan tüm isimleri bulabilir."

Bu da Bayan Jameson'ın neden Minerva'ya sormadığı sorusunu akla getiriyordu. Şimdiden çok fazla şey dayattığını düşünüyor olabilirdi. Eğer doğru hatırlıyorsa, Minerva ona el yazısı konusunda yardım edecekti. Bayan Jameson o çevreden daha fazla cömertlik istemenin yakışık almayacağını düşünebilirdi.

Bu anlaşılabilir. Bayan Jameson bu dostluktan faydalanmak istemezdi. Öte yandan o, bunu yapmaktan hiç çekinmiyordu.

* * *

Parker Kız Okulu, Essex'te, Londra'ya giden ana yolun dışında eski bir malikanede bulunuyordu. Yüz yıl önce gerçekten bir olabilirdi, ama şimdi sadece büyüklüğü bunu gösteriyordu. Görünüşte daha çok büyük bir kulübeyi andırıyordu ve Rosamund'un gözünde bu mevsimde biraz bakıma ihtiyacı vardı.

Lily onu görür görmez sustu ve müdire Bayan Parker'la tanışma faslı, okulun odaları ve refrakterinin gezilmesi boyunca da öyle kaldı. Orayı ziyaret ettiklerinde kızlar yemeğe oturmuşlardı ve Rosamund diğer öğrencilere ilk kez yakından bakmıştı. Sonunda bir oda hizmetçisi onları Lily'nin kullanacağı odaya getirdi.

Rosamund Lily'nin giysilerini yerleştirmeye koyulurken, kız kardeşi yataкта oturmuş onu izliyordu. Rosamund Lily'nin son bir yılda ne kadar değiştiğine hayret ederek ona bakmaya devam etti.

Şimdi daha uzun. O güne kadar garip, aşırı iri olan yüz hatları Lily'nin yüzünde birdenbire uyum bulmuştu. Rosamund o yüzü inceledi, hâlâ gençti ama şimdi güzel ve tazeydi. Kız kardeşini birkaç yaş daha büyük, sarı saçları toplanmış ve kıvrılmış, kıvrak vücudu beyaz bir sütunla kaplanmış olarak hayal etti.

Rosamund, "Geceliklerinizi şuradaki çekmeceye koyayım," dedi. Çekmeceyi kapattı ve dışarı bakmak için pencereye gitti. "Güzel bir beklentin var." Tekrar kız kardeşine baktı. "Diğer kızlar da güzel görünüyordu."

"Gururlu görünüyorlardı. Henüz söylemedilerse bile yakında benim hakkımda bir şeyler söyleyecekler." Rosamund'a ters ters baktı. "Burada kalmak istediğimi söyledim. Okula falan ihtiyacım yok. En azından burada. Burası benim gibiler için değil."

"Ödeyebilecek herkes için, Lily. Bayan Parker henüz fazla eğitim almadığınızı biliyor. Arayı kapatmana yardım etmek istiyor."

"Çocuklarla birlikte olacağım demek istiyorsun. Şu küçük masaların olduğu odada. Bir tanesine bile sığamam."

"Sana uygun bir tane getirecekler." Lily'nin önünde diz çöktü ve ellerini kavradı. "Eğer denersen, bir yıl içinde kendi yaşındaki kızlarla birlikte diğer odada olacaksın. Zekisin ve çabuk öğreneceksin. Bunu biliyorum."

Lily elini salladı ve kavgacı bir tavırla yere baktı. "Görünüşe göre bu konuda benim de söz hakkım olmalı. Ne de olsa bu benim hayatım."

"Ama yok. İyi konuşmayı, iyi yazmayı ve okumayı benim şu anda bildiğimden daha iyi öğrenmeni istiyorum."

"Yani ben de senin gibi hava atabilir miyim?" Alaycı bir homurtu çıkardı.

"Bu havalar sayesinde bir boneyi on beş şiline satabiliyorum, oysa onlar olmadan üç şilinden fazlasına satamazdım."

"O zaman İngiltere'nin en iyi konuşan çiftçi kızı olacağım."

"Eğer istediğimi , bir çiftlik kızından çok daha fazlası olacaksın." "Çiftlik kızı olmak senin için yeterince iyi değil mi?"

Rosamund topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve ayağa kalktı. "Senin için yeterince iyi değil, Lily." Bavulundan çıkardığı valizi bir kenara bıraktı ve başka bir valiz çıkardı. Onu yatağın üzerine koydu. "Bak burada senin için ne var. Beni ziyarete geldiğinde bunu arabada giyebilirsin."

Çantayı açtı. Lily içine baktı. Kaşları çatıldı ve yüzünde bir merak ifadesi belirdi. Uzandı ve valizin içindekilerin en üstünde duran giysiyi kaldırdı. "Burada ne var?"

Rosamund onu aldı ve havada tutabilmek için bıraktı. "Ayağa kalk ki uzunluğunu doğru ayarlayıp ayarlamadığımı görebileyim."

Lily ayağa kalktı. Rosamund elbiseyi ona doğru tuttu. Lily güzel, yumuşak musline baktı. Krem rengi ve mavi çiçek dallarıyla süslü elbisenin bedeninde ve kollarında ince bir dantel sırası vardı.

Rosamund kız kardeşinin tepkisinden memnun, "mavi bir pelerin de var," dedi. "Beni Londra'da ziyaret ettiğinde, daha fazlasını yaptıracağız."

Lily avucunu kumaşın üzerinde gezdirdi. "Çok güzel olacak. Senin giydiğinden daha güzel."

"Ben de kendim için bir şeyler yaptırdım ama önce bunun bitmesini istedim ki getirebileyim. Bunlarla birlikte." Okul elbiselerini kaldırdı ve yere koydu. "Güzel bir elbise daha var, o da bitince sana göndereceğim."

Lily okul kıyafetlerini inceledikten sonra krem rengi müslüne döndü. "Bunun için körüğünü nereden buldun Rose? Bayan Farley dedi ki-" Aniden durdu.

"Ne dedi?"

Lily omuz silktilti. "Seni o arabayla gelirken gördüğünde yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. *Geçen sefer bir kök , bu sefer ise kapalı bir*

Araba, dedi. Kız kardeşin şeytanla pazarlık yaptı. Şimdi de bu süslü okul ve bu elbise."

Rosamund, Bayan Farley'nin yüzündeki o ifadeyi hiç kaçırmamıştı. Ziyareti boyunca bu ifade orada kalmış, Lily'yi Farley'lerin gözetiminden alıp bir okula yerleştireceğini açıkladığında daha da kötülemişti.

Lily'den elbiseyi aldı ve bir kenara koydu. Sonra Lily'yi yatağın üzerinde yanına oturttu. "Şeytanla pazarlık yapmadım." Lily'nin bunun ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak ediyordu. "Bana çok para miras kaldı, Lily. Sürpriz oldu. Beklenmedik bir hediye. Ve bu benim ve senin için her şeyi değiştirdi. Her şeyi."

Sonra her şeyi anlattı. Mirası, yeni evi ve dükkanlarıyla ilgili planlarını. "Sana yazıp anlatacaktım ama hepsini bir kerede açıklayabilmek için beklemeye karar verdim."

Lily şüpheci görünüyordu. "O şeytan pazarlığı bu masaldan daha olası."

"Sanırım öyle, ama gerçek bu. Beni ziyaret ettiğinizde size belgeleri göstereceğim."

"Dük neden bir konuşmadan sonra seni bu kadar kör bıraksın ki?" Rosamund'a çok olgun bir bakış attı. "Eğer onun kadını olsaydın bana söyleyebilirdin. Seni azarlamayacağım ya da lanetlenmişsin gibi davranmayacağım."

"Eğer öyle olsaydı, geçen sonbahar sizi görmeye geldiğimde Farley'lerin çiftliğine kirli bir arabadan daha fazlasıyla gitmiş olurdum. Eğer böyle bir pazarlık, hakkımı almak adam ölene kadar bekleyecek kadar aptal değilim."

Lily bunun mantığını kabul etmiş görünüyordu. "Yani bir mirasçının kız kardeşi olabilirim. Burada gördüğümüz o kızlarla birlikte olmak işleri kolaylaştırabilir." Ayağa kalktı ve müslin elbiseyi kaldırdı. "Denemek istiyorum."

Yedinci Bölüm

Rosamund marangoz dükkânından çıktı. Beatrice de onu takip etti. "Yeni aldığınız masa çok güzelmiş." Beatrice de onun yanına geldi, şapkasının kurdeleleri rüzgârda uçuşuyordu. "Bir ziyafet için yeterince büyük."

"İhtiyacım olacağını sanmıyorum, bunun için ihtiyacım *olacak*, ama oda büyük ve daha küçük bir şey aptalca görünürdü." Düzgün konuşmanın bu küçük kısmında kendini yakalamak için çok uğraşıyordu. Bütün bir hafta boyunca bunu yapmasına rağmen bazen hatalar gözünden kaçıyordu.

"Bir yan dolaba da ihtiyacınız olacak."

"Bayan Radnor'un çok güzel işlemleri olan eski bir kakması var, ben de onun gibi bir tane bulmayı umuyorum."

Beatrice kolunu Rosamund'un kolunun arasından geçirdi. "Depolardan birine gidelim mi? Kızlardan bir liste aldım."

Sonraki bir saati alışveriş yaparak geçirdiler. Rosamund şapka yapımı için bazı malzemeler alırken, Beatrice sepetini kokular, danteller ve birkaç iç çamaşırı ile doldurdu. Rosamund onun bir kombinezona hayranlıkla baktığını gördü ve ona katıldı.

"Çimen," dedi Beatrice, pürüzsüz, ince dokunmuş pamuğu avuçlayarak. "Yazın çok güzel oluyor. Ketenden çok daha serin."

Rosamund kombinezonu aldı ve katladı. "Bunu senin için alacağım. Hediye olarak."

"Bu çok cömertçe."

"Bunun size bir bedeli olacak. Sana bir şey sormak istiyorum." Yakınına eğildi. "Kevin Radnor bu evin müşterisi mi?"

Beatrice dudaklarını büzdü. "biliyorsun-"

"Biliyorum. Ancak, gerçekten bilmek istiyorum ve size bu kombinezonla rüşvet vermeye hazırım."

Beatrice uzaklaştı. Rosamund tekrar yaklaştı.

"Sanırım bundan zarar gelmez. Öyle. Aslında o benim beyefendilerimden biri." Beatrice dikkatini ipek çiçeklere verdi.

"Ne kadar sürecek?"

"Dük öldükten sonra ziyaret etmeye başladı. Hollinburgh evi tercih ediyordu ama bunu biliyorsunuz. Her neyse, Kevin Radnor Bayan Darling'e amcasının sahip olduğu kadını istediğini söyledi ama o reddetti. Marie o zamana kadar gitmişti, bu yüzden bu tür başka arayışlar zaten boşa çıkacaktı. Kevin Radling'e

Yine de onun hakkında. Sonra. Patavatsızlık yapabileceğim zaman. Hangi kadını tercih ettiğini bilmek istiyordu. Aklımı tutmam gerekiyordu." Çiçeklerden birini, sarı bir gülü kaldırdı. "Aslında seni sordu. Jameson adında bir kadının orada çalışıp çalışmadığını öğrenmek istedi."

"Ona ne söyledin?"

"Hayır dedim. Çünkü o zaman yapmadın. Ne de onun kastettiği şekilde hiç olmadın. Bana inandığından emin değilim. Daha fazlası olabileceğini düşünmesine izin verdim ama ağzı sıkı olmak bir ev kuralıdır."

"Bunu neden yapasın ki?"

Beatrice sinsice gülümsedi. "Oraya hiç gitmediğine ikna olursa uğramaktan vazgeçer diye düşünmüştüm. Oh, zevk aldı, ama bana sorarsanız orada olmasının gerçek nedeni bu değildi. Seni arıyordu. Şimdi nedenini biliyoruz! O kadar paranın senin bulunmanı beklediğini tahmin etseydim, ona hemen söylerdim, bu şu anlama gelse bile-" Kadın uzaklaştı.

Rosamund yetişmek için acele etti. "Bu ne anlama gelse bile?"

Beatrice kimsenin duymadığından emin olmak için sağa sola baktı. "Bu onun geri dönmemesi anlamına gelse bile. Ki buna pişman olurdum. O benim favorim Rose."

"Aman Tanrım. Ona aşık mı oldun, Bee? Seni hiç düşünmemiştim-" "Aşkta değil. Bazen çocuk gibi olabiliyorsun. O kadar çok ki anlayacaktır."

"Yapacağım. Ben cahil değilim. Nasıl olabilirim ki?"

"Tamam, burada. O ne hakkında olduğunu biliyor. Bunu anlıyor musun?"

"Elbette."

"Bana bir fahişe gibi de davranmıyor. Oh, o ustaca ve hatta talepkar, ama ben hakkımı alıyorum, eğer anlarsanız. Benim sıram. Ve o benim hiç öğrenmediğim şeyleri biliyor." Kıkırdadı. "Devam ediyorum, değil mi? Sadece diğerlerine bundan hiç bahsetmiyorum, bu yüzden şimdi bunu yapmak beni rahatlatıyor. Diğerlerinin onu çalmaya çalışmasını istemiyorum, anlıyor musun? Eğer bilselerdi onlar da yapardı."

Rosamund, Kevin'in Beatrice'in daha önce öğrenmediği neleri bildiğini merak ediyordu. Beatrice hakkında bildiklerine bakılırsa, onun uzmanlığını geçmek için biraz uğraşmak gerekecekti. "Ve sen ona aşık değilsin? Emin misin?"

"Rose, bazı evlerde bu hatayı yapan küçük serçeler vardır, ama biz yapmayız. Sen hiç bizden birinin bir patrona özlem duyduğunu gördün mü? Biri o yola girerse ona neyin ne olduğunu hatırlatırız. Bunu biliyorsun."

Copley'ler onu kovduktan sonra neredeyse iki yıl boyunca Bayan Darling'in genelevinde oda hizmetçisi olarak çalışmıştı. Oradaki kadınlardan birinin aşıkmiş gibi davrandığını hiç görmemişti. Ancak onların cinsel bilgileri karşılaştırdıklarını duymuştu. Finansal bir anlaşmadan nasıl zevk alınacağını. "Kevin Radnor'a benden bahsetmediyseniz, beni nasıl bulduğunu merak ediyorum."

"Sanırım kaput yüzünden oldu. Bunu pek düşünmemiştim ama geldiğinde oradaydı ve ben baktıktan hemen sonra gitti. Belki de kutunun üzerindeki etiketi görmüştür."

"Bunun işe sanmıyorum. Bir sürü Jameson var."

Beatrice bunu düşündü. "İlk adınızdan bahsedilmiş olabilir. Emin değilim. Sadece hızlı bir bakıştı, çok keyifli bir gece olacağı vaat edilen bir geceyi böldü. Ama o kadar hızlı gitti ki -evet, sanırım adınız söylendi, o yüzden her şeyi biliyor olmalı."

Aldıklarını tezgâha getirdiler. Rosamund kombinezonun parasını ödedi ama Beatrice'in eşyalarıyla birlikte paketletti. Kol kola sokağa geri döndüler.

"O zamandan beri ziyaret etti mi ve bunlardan herhangi birini sordu mu?" Rosamund söyledi. "Şapka mı? Beni nereden tanıyorsun?"

Beatrice başını salladı. "O zamandan beri onu görmediğimi söylemekten üzüntü duyuyorum." "Eğer sorarsa-"

"Bizim tercih ettiğimiz şapkaları yaptığınızı söyleyeceğim. Benden başka bir şey öğrenemeyecek."

Rosamund, Beatrice'e sorduğu diğer soruyu sorma zahmetine girmedi. Kevin Radnor, Bayan Darling'in evini son dükün ölümünden sonra ziyaret etmeye başlamadıysa, geçen yılki o meşum gecede orada olmasına imkân yoktu. Ne yazık. Beatrice'in, amcası öldüğünde onun nerede olduğu konusunda içini rahatlatılabileceğini umuyordu.

* * *

Kevin kimseye borçlu olmaktan hoşlanmazdı, hele Minerva'ya hiç. Yine de şimdi ona borçluydu. Bu ona hiç de iyi gelmiyordu. Rosamund Jameson'ın hayatına girmesinin yarattığı sorunlardan biri daha. Üstelik henüz girişim hakkında konuşmaya başlamamışlardı bile.

Üç gün boyunca Bayan Jameson için gerekli eğitimleri bulmaya çalıştıktan sonra, gururunu bir kenara bırakıp sorununu ortaya koymuştu

Minerva'nın ayaklarının dibinde. İki gün sonra -sadece *iki gün*- ona uygun işe alımların bir listesini verdi. Şimdi Chapel Sokağı'ndaki yeni evin kütüphanesinde, söz konusu öğretmenlerle tanışmak için bekliyordu.

Kitaplıkların bir raf dışında boş kaldığını fark etti. Orada bir İncil, yanında ona verdiği Walter Scott romanı ve ince bir el yazması kitapçığı duruyordu. Yazı masasının üzerindeki iyi kullanılmış kurutma kâğıtlarından anlaşıldığı kadarıyla çok pratik yapıyordu.

Dans ustası Bay Davis, sabırsızlıkla volta atarken cep saatini çıkarıp duruyordu. Koyu renk saçlı ve son moda giysiler içinde, her adımı danslarından birine aitmiş gibi yürüyordu.

Son mürebbiye Bayan Markland, masanın üzerinde bulduğu bir gazeteyi okumakla vakit geçiriyordu. Kocaman şapkasının altındaki kır saçları ve çok ince yapısıyla aynı anda hem arkadaş canlısı hem de sert görünüyordu.

Gözlüklü, iri yarı, saçları dökülmüş hitabet hocası Bay Fitzgibbons, Kevin'e dostça gülümsedi, sonra ayağa kalkıp ona doğru ilerledi.

"Bana genç kadının biçim kadar dilbilgisi ve diksiyona da ihtiyacı olduğu söylendi," dedi, kırılmış bir hassasiyetle telaffuz ederek. "Hangi ilçeden geldiğini biliyor musunuz?"

"Oxford, sanırım."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Eğer Cornwall olsaydı aksanını yeterince düzeltmek neredeyse imkansız olurdu."

"Taklit yoluyla kendi başına çok yol kat ettiğini göreceksiniz."

"Kulağına, belki." Kendi kulak memesine dokundu. "Konuşmalarından bir kişinin kökenini belirleme yeteneğim asla bu şekilde kandırılmaz."

"Neyse ki, sadece benimki gibi kusurlu kulakların ikna edilmesi gerekiyor."

Fitzgibbons'ın yüz ifadesi düştü, sonra gülümsemesi devam etti. "Sizi temin ederim ki birkaç hafta içinde prezentabl olacak ve on hafta içinde de istediğiniz her testi geçebilecek."

Ev acentesi gibi bu adam da varsayımlarda bulunmuştu. "şeye ihtiyacım yok. Tüm bu hareket tarzı Bayan Jameson'ın kendi fikri. Ah. İşte burada."

Bayan Jameson az önce kütüphaneye girmişti. Onu görünce Kevin'in neşesi yerine geldi. Gideli çok olmamıştı ama günlerini daha olağan şekillerde geçirmesini sağlasa da onun yokluğunu fark etmişti. Daha önce

Dün istemeyerek de olsa onun dönüşünü dört gözle beklediğini itiraf etti. Buna içermemişti, çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu ve planlarına uymuyordu.

Krem rengi müslin bir elbisenin üzerine hafif gri bir pelisse giymişti. Her ikisi de son derece mütevazıydı ama yine de büyüleyici görünüyordu. Sakin renkler güzelliğinin parlamasına izin veriyordu. Göz ucuyla Fitzgibbons'ın tepkisini gördü. Adam bir an için, sanki biri onun duygularını tokatlamış gibi göründü.

Kevin onu öğretmenlerle tanıştırdı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Yazı masasına gitti, oturdu ve diz çekmecesinden temiz bir kâğıt çıkardı. "Ne zaman buluşacağımızı ayarlamak istiyorum. Sabahları saat dokuzda diyelim mi? Her biriniz için haftada bir sabah."

Bay Fitzgibbons o konuşur konuşmaz başını eğmişti. Şimdi başını salladı. "Sanırım en az iki sabaha ihtiyacım olacak." Onun konuşmasını duyduktan sonra bu yargıya vardığını saklamadı. "Pazartesi ve Çarşamba günleri programıma uygun. Her gün iki saat. Biri hitabet için, diğeri de dilbilgisi ve sözdizimi için."

"Saat dokuzda burada olmam mümkün değil," dedi Bayan Markland. "En erken on bir olur, o da fedakârlık olur. Salı gününü talep edeceğim, çünkü Pazartesi günü ertesi gün uyumamı gerektirecek partiler nadiren oluyor."

"Ben Perşembe günleri çalışıyorsam o da Salı günleri çalışabilir. Öğleden sonraları çok daha iyi olur," dedi Bay Davis. "O zaman getirecek partner bulmak için daha iyi bir fırsat olacaktır. Müzisyenler yeterince zor olacaktır ama dans partnerleri-" Başını salladı.

Bay Fitzgibbons, Bay Davis'e baktı. "Newcastle mı?"

"Pardon?"

"Çok belli belirsiz ama siz konuşurken Newcastle'ın sesini duydum." Bay Davis ona ters ters baktı.

Bayan Jameson sırayla her birine baktı. "Bağışlayın beni. Patron ben olduğum için şapkamın rengini benim seçeceğimi düşünmek gibi bir hata yaptım."

Bay Fitzgibbons boğazını temizledi. "."

Kadın sadece adama . Kevin adamı yumruklama bastırdı.

Bay Fitzgibbons hoşgörüyü gülümsedi. "Başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamaz."

"Pazartesi ve Çarşamba günleri saat dokuzda olacak." Bayan Jameson kalemini daldırdı ve yavaşça kâğıda yazdı. "Bayan Markland, Salı günleri saat on bir sizin için?" Kadına baktı. "Evet? Güzel." Tekrar yazdı, sonra kalemini bıraktı ve Bay Davis'e döndü. "Öğleden sonraları bana hiç uymayacağı için üzgünüm. Öğleden sonraları yapmam gereken pek çok şey var. Eminim sabah gelecek ortaklar bulabilirsiniz."

"Bunu yapacak birini bulmak çok zor, özellikle de sezon boyunca, özellikle de saat dokuzda." Erken saatten bahsederken sanki bu bir şakaymış gibi kıkırdadı.

"Belki deneyebilirsiniz. Saat ona kadar ertelemeye hazırım."

Burnunu çekti. "Bu saat pek medeni değil."

"Ne talihsizlik," dedi Bayan Jameson. "Bir anlaşmaya varabileceğimizi umuyordum, çünkü sizi çok tavsiye etmişlerdi. Ancak beklentilerim çok uygunsuzsa, başka birini bulmam gerekecek."

"Beklentilerim," diye mırıldandı Bay Fitzgibbons.

Bay Davis hoşgörölü bir ifadeyle, "Sanırım bu seferlik bir istisna yapabilir ve sabahları ders verebilirim," dedi.

"Ne kadar ." Bayan Jameson ısılt ısılt gülümsedi ve ayağı kalktı. "Hepimiz karar verdik. Yarın sizinle başlayacağım için ne kadar şanslıyım, Bayan Markland." Kapıyı açtı. Öğretmenler dışarı çıktı.

Kapıyı kapattı ve Kevin'le yüzleşti. "Sence Bayan Markland bir günde beni teyzenin vereceğı partiye hazırlamaya yetecek kadar yığabilir mi?"

"Pek olası değil, çünkü hiçbir özel ders teyzemi ya da diğerlerini yatıştırılmaz."

"Minerva daveti reddetmemi önerdi." "Minerva bazen bilge olabiliyor."

Işığın yüzünü yıkamasına izin veren pencereye doğru yürüdü. Dudakları bu aydınlıkta çok koyu görünüyordu. Son birkaç gündür hayalinde öptüğü dudaklardan daha koyu.

"Bunu dört gözle beklemiyorum ama ertelemek de durumu daha iyi hale getirmeyecek. Eninde sonunda her biri beni görmek ve benimle tanışmak isteyecek, çünkü *mirasım* onları ne kadar fakirleştirdi. Hiç beklemediğim bir anda tanışmaktansa bir anda tanışıp zırhlanamam daha iyi."

"Bunu görmenin bir yolu da bu."

"Minerva ve Chase beni getirecek, böylece içeri girdiğimde yalnız olmayacağım." Başını eğdi. "Sen de orada olacak mısın?"

"Tabii ki. Üç muhafızınız olacak."

"Minerva Dük'ün katılacağını söyledi. Gözümü korkutmalarına izin vermeyeceğini söyledi. Bunun yardımı olur mu?"

"Teyzelerimden ve bir kuzenimden daha genç olabilir ama o Hollinburgh'lu. Bu aile içinde bile büyük bir etki yaratıyor. Şimdi bana yolculuğunuzdan bahsedin."

Kadın divana oturdu, o da oturdu. "Lily planıma şüpheyile yaklaştı. Evi olarak bildiği yerden ayrılmak istemiyordu. Okulu sevmiyordu ve diğer kızların ona gülmesinden endişe ediyordu. Sanırım ben gitmeden önce kendini daha iyi hissetti." Sanki gerçekten emin değilmiş gibi omuz silkti. "O . Onu altı ay önce gördüğümünden beri bile değişti. Çok da güzelleşmiş. Bunu biraz kıskandım." Hafifçe güldü. "Elbise kendine gelmesine yardımcı oldu. Elbiseyi denedi ve eminim ki bu yıl dışarı çıkan her kızla eşdeğerdi."

Senden daha güzel değil. Kelimeleri sertçe yutmak ve uzanıp yüzünü okşama dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Kahretsin ama bugün tam bir göt gibi davranıyordu.

"Ya sen?" diye sordu. "Son günlerde girişimimizle mi meşguldünüz?"

"Tabii ki." bir yalandı. Son günlerde onu çok fazla düşünmekten başka ne yaptığından gerçekten emin değildi. "Partiden sonra sana anlatırım."

"Herhangi bir gelişmeyi duymaktan memnuniyet duyacağım. Cuma günü diyelim mi? O zaman bana icadı da göstermenizi isterim."

Bu onu aptalca, şiirsel özleminden uzaklaştırdı. Ona baktı. Hâlâ güzeldi. Hâlâ çekici. Ama şimdi, aynı zamanda hâlâ sorunluydu. Tüm bu dostluğun dikkatini *neden* dostça davrandığından uzaklaştırmasına izin vermekle aptallık etmişti.

"Oh, canım. Fırtınalı görünüyorsun. Eninde sonunda görmek isteyeceğimi bilmen gerekirdi."

"Tabii ki. Cuma günü."

"Cuma sabahı. Tabii benim dışımda Mayfair'in geri kalanı gibi bir parti yüzünden uyumak zorunda değilseniz."

"Agnes Teyze'nin partisinin o kadar uzun süreceğinden şüpheliyim."

"Daha sonra bir başkasına katılmayacak mısınız? Senin gibilerin bir gecede üç ya da dörde gittiğini sanıyordum."

"Çoğu kişi biliyor ama ben bilmiyorum. Saat onda diyelim mi? Medeni olmayan saatleri tercih ediyor gibi görünüyorsunuz ve bu umurumda değil."

"Bu bana uyar. Şimdi, ev için daha fazla mobilya ve dükkanım için birkaç parça görmek için bir marangozu ziyaret etmeliyim."

Onunla birlikte ön girişe doğru yürüdü. "Partide görüşürüz. Kılıcını getirmeyi unutma," dedi.

* * *

Kevin kendini toparladıktan sonra uşağı takip ederek misafir odasına girdi. uzun bir divanın iki ucunda oturan iki kadın bekliyordu. Ziyaretçileri kabul etmek için giydikleri giysiler ve takılar, muhtemelen bu iyileştirme için ihtiyaç duyduğu şeyde güçlü bir rüzgâr yaratmaya yetecek kadardı.

"Bu tam bir şok," dedi Agnes Teyze. İri cüssesini ve geniş göğsünü, kardeş olduklarını kanıtlayacak kadar kendisine benzeyen ama aşırı zayıflığı nedeniyle kendi göğsü neredeyse hiç görünmeyen diğer kadına doğru eğdi. "Bu bir şok değil mi Dolores?"

"Büyük bir şok." Dolores'in gırtlaktan gelen sesi Agnes'in tiz sesiyle tezat oluşturuyordu. Bariz farklılıklarına rağmen, Kevin'e göre ikisi de iki ucu keskin bir kılıcın iki tarafıydı. İkisi de uzun boylu, ikisi de koyu renk saçlı ve gözlü, ikisi de evde kalmış, ikisi de cehennem gibi sinir bozucuydu. "Ne kadar zaman oldu Agnes? Beni küçük kulübemde ziyaret edeceğini hiç düşünmemiştim ama *sen* . . ."

Küçük kulübe, cehennem. Bu ikisi onlarca yıldır Frederick Amca'nın kanını emmiş, ödenekler ve taleplerle yuvalarını beslemişlerdi. Bunu hak ettiklerine karar vererek, Dük'ün hesapları için kardeşlerine bolca fatura gönderdiler.

"Yıllar. Tanrım, kaç yıl olduğunu hatırlayamıyorum." Agnes Kevin'e keskin bir bakış fırlattı. "Oturmaz mısın, Kevin? Bu nadir onuru kutlayabilmemiz için içecek bir şeyler göndereceğim."

Hizmetçiyi çağırmasına ve katılmayı umdukları bir balo hakkında konuşmalarına katlandı. Sonunda kahve ve kekler geldi.

"Sezon için Kasabaya mı geldiniz?" diye sordu Dolores'e.

Agnes, "Kısa bir ziyaret olduğunu iddia etse bile, geldiğini söyleyecek kadar sandık getirdi," dedi. "Ona sezon için kendi evine izin verirse daha rahat edeceğini söyledim. Sen de benimle aynı fikirde değil misin, Kevin?"

"Bir evi iki haftalığına kiraya vermek israftır, Rahibe. Sanki Frederick bana bu şekilde çarçur etmem için para bırakmış gibi."

"İki hafta sonra gidersen çok şaşırırm. Bu süre boyunca buradasın. Beni kandıramazsın, Rahibe. Gitmen için yapabileceğim tek şey buydu.

ve senin sinsi planını biliyorum. Bence Hollinburgh ile Whiteford House'da kalmalı, Kevin. Sen de katılmıyor musun? Frederick hayattayken orada kalırdı."

"Emin değilim-"

"Zorlayıcı olurum, Agnes. Nicholas'ın bu mevsimde kendi işleriyle ilgilenmesi gerekiyor. Artık bir eşe kur yapma ve onu kazanma zamanı geldi."

Agnes ciddiyle, "Eğer orada olursan ona tavsiyelerde bulunabilirsin," dedi. "Senin yardımına ihtiyacı olacak. Evde olsaydın ne kadar iyi olurdu, böylece istediği zaman bu kızlar hakkında sana danışabilirdi. Gerçekten Rahibe, oraya taşınmak *senin görevin*."

Kevin bunun gidişatı karşısında irkildi. Nicholas küplere binecekti. Kevin, "Sanırım bu tür konuları ikinizle de tartışmayı tercih eder," dedi. "Her ikiniz de toplum ve söz konusu aileler hakkında özel görüşlere sahipsiniz. İkinizi de buraya çağırırsa daha iyi olur."

"Katılıyorum," dedi Dolores. "Sanki yapacak başka bir şeyi yokmuş gibi bizi ayrı ayrı aramasını beklemek haksızlık olur."

Agnes Teyze'nin ağzı büzüldü. Kevin'e pek iyi gözle bakmıyordu. "Ziyaretinin özel bir nedeni var mı, sevgili oğlum? Senin de meşgul olacağın çok şey var, ticaretle falan uğraşıyorsun."

Ticaretiniz. Agnes ve Dolores, hatta ailenin çoğu, girişimden bu şekilde bahsetmeye özen gösterirdi. Bu onların ince bir hakaret anlayışıydı.

"Sosyal bir görüşme yapmanın zamanının geçtiğini düşünmeme rağmen, burada olduğum sürece konuşmak istediğim bir şey var. Akşam yemeği partinize davet edilmeyen tek aile üyesinin neden ben olduğumu merak ediyorum. Sizin de belirttiğiniz gibi bunun benim işim olduğunu düşünürdüm ama onur konuğunuz benim iş ortağım olduğuna göre bu olamaz."

Agnes kalın bedenini divanın üzerine yeniden yerleştirdi. Yüz ifadesi de kederden huysuzluğa doğru değişti. "Gelmek isteyeceğini düşünmemiştim Kevin. Ortağın olsa da aynı zamanda düşmanın olduğunu düşünmüştüm. Ne de olsa o icadın yarısı bu kadının elinde, değil mi? Ona kızgın olmalısın. Nefret ediyorsundur. Akşam yemeğimde olay çıksın istemedim."

"Asla olay çıkarmazdım."

Agnes güldü. Dolores de katıldı.

"Oh, bu çok eğlenceli," dedi Dolores. "En iyi ihtimalle orada sessizce oturur, herkesin eğlencesini mahvedersin. En kötü ihtimalle de o keskin zekânı kullanarak dayanılmaz bir gariplik yaratırsın. Daha da kötüleşmesin diye hepimiz bunu gevezelikle örtbas etmeye çalışırdık."

Hepsi de onun iyi bir şirket için çok kaba olduğunu söyledi. Ne kadar aşağılayıcı. "Ben bunu asla yapmam. Eğer şüphemiz varsa, Bayan Jameson'la düşman değil, iyi arkadaş olduğumuzu söylememe izin verin. Kasabaya geldiğinden beri onunla oldukça fazla zaman geçirdim."

"İyi arkadaşlar mı?" Agnes bu sözleri kuşkuyla karşıladı. "Sevgili oğlum, senin iyi arkadaşların yok, en azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Sen iyi arkadaşlar için fazla ... *sensin*."

"Bu doğru değil."

"Gerçekten mi? Tanıdığım beyefendiler arasında iyi arkadaşın kim?"

Tam da bir isim söylemesini isteyen kadın gibi. "Stratton."

İkisi de şok içinde geri çekildi. "*Stratton?* Stratton *Dükü* mü?" Dolores kız kardeşine yan gözle bir bakış gönderdi. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"O ve ben *çok* iyi arkadaşız." Stratton'la ara sıra konuşurdu ama gerçeği ciddi ciddi çarpıttıyordu. Ancak adam o kadar heybetli ve bastırıcı bir varlığa sahipti ki, öğrenilmekten endişe etmedi. Teyzeleri ne kadar cesur olsalar da, hiçbiri Stratton'ı arkadaşlıkları konusunda sorgulamaya cesaret edemezdi.

"Pekala." Dolores biraz korkmuş görünüyordu. "Gerçekten de," diye mırıldandı Agnes.

"Her sezon bir bahçe partisi veriyor," dedi Dolores. "Orada herhangi bir etkiniz var mı? Eğer bunu başarabilerseniz davet edilmek isterim. Çok nadiren ağırlar."

Şimdi iyice derine inmeye başlamıştı. "Ne yapılabileceğine bakacağım ama elbette hiçbir şey için söz veremem."

"Tabii ki."

Agnes huysuzca, "Ben *de*," dedi.

Kevin sadece ona baktı. Olası iki istisna dışında, aileden hiç kimse aptal değildi, en azından bu akraba. Agnes sorunu hemen gördü.

"Ve elbette akşam yemeği için bir davetiye göndereceğim," dedi. "Ben sadece sizi kırmak istemedim. Hayal kırıklığına uğrayacağınızı hiç düşünmemiştim."

"Teşekkür ederim." Ayrılmak için ayağa kalktı.

"Bahçe partisini hatırlayacak mısınız?" Agnes söyledi.

"Elbette."

Sekizinci Bölüm

Rosamund ayağa kalktı. Yeni hizmetçisi Jennifer, içine girebilmesi için akşam yemeği elbisesini tuttu. Ham ipek vücudundan yukarı kayd ve Jenny onu omuzlarına yerleştirdi. Hizmetçi elbiseyi arkadan bağlarken Rosamund hareketsiz kaldı.

Daha önce hiç giyinmemişti. Doğru yapıp yapmadığını bile merak ediyordu. Geçen gün tanıştığı öğretmenlere ek olarak, hizmetkârlara sahip olmanın doğru yolunu öğrenmek için bir öğretmene ihtiyaç duyacağı kimin aklına gelirdi?

Jenny, kâhya, aşçı, uşak ve oda hizmetçisi gibi yeniydi. Hepsi de Lily'yi ziyaretten döndükten sonra işe başlamıştı ama ayrılmadan önce onlarla görüşmüştü. Minerva'nın evlere hizmetçi yerleştiren bir arkadaşı vardı ve kibar Bayan Drable ona mükemmel adaylar göndermişti. Bir öğleden sonra bu büyük evde ihtiyaç duyulan kişileri bulmuştu.

Bu ona kendini hem önemli hem de savurgan hissettiriyordu. Her şeyi kendisi yapabilirdi, özellikle de giyinmeyi. Yine de Jenny'nin saç giydirme konusunda usta bir eli olduğunu ve modacıdan gelen giysileri nasıl katlayacağını ya da asacağını bildiğini kabul etmek zorundaydı.

Elini akşam yemeği elbisesinin üzerinde gezdirdi. Madam Tissot, Minerva ona bir etkinliğin yaklaştığını haber verdikten sonra elbisenin tamamlandığından emin olmuştu. "Aslanın inine girerken en iyi şekilde görünmeni istiyorum," diye açıklamıştı. "Bu, saldırıyı on dakika kadar geciktirebilir." Minerva, Chase'in akrabalarının çoğunu sevmezdi, bu çok açıktı.

Ne kadar kötü olabilir ki? Kevin'in babasından kurtulmuştu, değil mi? Ve Walter Radnor'ın o korkunç karısından. Bu gece kimsenin onlardan daha kaba olacağından şüpheleniyordu. Onun da bir planı vardı. Minerva'ya yakın duracak, onu bir kalkan olarak kullanacak ve doğrudan kendisiyle konuşulmadığı sürece hiçbir şey söylemeyecekti. Eğer konuşmak zorunda kalırsa, bunu çok dikkatli yapacak ve kendisini rahatsız eden dilbilgisi hatalarından kaçınmayı umacaktı.

"İşte oldu." Jenny bir adım attı ve soluk mavi gözleriyle Rosamund'u inceledi. "Senin için takmamı istediğin bir mücevher var mı?"

Rosamund başını salladı.

"Aldırma. Onlar olmadan da çok güzelsin. Dikkat dağıtıcı olurlar." Jenny bir şal ve küçük bir retikülü kaldırdı. "Şimdi aşağı inmek ister misin?"

"Evet. Bana eşlik etmene gerek yok. Kendi yolumu kendim çizerim." Zihinsel olarak kendini tekmelerken şal ve retikülü aldı. *Kendi yolum*. Merdivenlerden inerken zihninde bu düzeltmeyi tekrarladı.

Minerva, Chase'le birlikte onu da arabaya almaları için ısrar etmişti ve çok geçmeden araba geldi. Chase kapıya geldi, ona dışarı kadar eşlik etti ve arabaya binmesine yardım eden uşağa teslim etti.

İçeride başka bir adam oturuyordu. Chase'e çok benzeyen ama Chase'in güçlü kemiklerine daha az sahip olan çok yakışıklı bir adam. Görünüşe göre başka bir akraba.

Minerva onu tanıştırdı. Sıradan bir akraba değildi. Bu Nicholas'tı, Hollinburgh Dükü.

Chase onlara katılırken dostça gülümsedi.

Minerva, "Hollinburgh onunla birlikte gidersen seni beş dakikalık bir savaştan daha kurtarabilir," dedi. "Yani şu anda on beş dakikamız var."

"Hakarete uğramalıyım, ama o haklı. Ailedeki nüfuzum en fazla bu kadar süre için geçerli," dedi dük.

Rosamund dikkatle, "Bu kadarı için bile minnettar olacağım," dedi. "Yine de uyarıldığım kadar kötü olmayacağını umuyorum."

"Katılmayı reddetmesi gerektiğini söylemiştim," dedi Minerva. "Hâlâ aynı fikirdeyim. Onu hemen eve götürebilir ve eve vardığımızda hasta olduğunu açıklayabiliriz."

"Orada müttefikleri olacak, sevgilim," dedi Chase. "Üçümüz ve umarım Kevin."

"Orada olacak mı?" Minerva şaşkın görünüyordu. "Ben-"

"Dün bir davetiye almış," dedi Chase. "Siz gelmeden önce aldığım bir mesajda bundan bahsetti. Ama Kevin olduğu için, kabul edip etmediğini söylemeyi ihmal etti."

Dük, "İkinizin arasında işler iyi gidiyor mu Bayan Jameson?" diye sordu. "Soruyorum çünkü diğerlerini kolayca bastırabiliyoruz ama Kevin'in bazen aklından geçenleri çok açık bir şekilde söylemesi gibi bir huyu var."

"Kaba olabileceğini söylüyor," dedi Minerva. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Sanırım bir tür dostluğumuz var. Kasabaya yerleşmemde bana yardımcı oldu."

Bu Dük'ün içini rahatlattı. "Diyorum ki Chase, eğer Kevin Bayan Jameson'ın bir arkadaşı olarak orada olacaksa, onu aileden korumak yerine kendimizi akrabaları *ondan* korurken bulabiliriz."

Chase, "Onların ateşini üzerine çekmek onun yapacağı bir şey olurdu," dedi.

"Ne kadar ilginç bir gelişme," dedi Minerva. "Beklediğim gibi tam bir felaket yerine neredeyse keyifli bir akşam olabilir."

* * *

Kevin misafir odasına girdi. Meraklı gözler kimin geldiğini görmek için bakarken bir an için salon sessizliğe gömüldü. Sonra konuşmalar yeniden başladı. Kuzenlerinin eşlerinden ikisi hayal kırıklığı içindeydi. *Oh, sadece sen*, dedi yüz ifadeleri.

Herkes gelmişti, en azından herhangi bir aile etkinliğine katılanlar. Ne kendi babası ne de çoğu taşrada yaşayan ve Kasabaya nadiren gelen babasının kardeşleri gelmişti. Ama kuzenleri Agnes Teyze'yi katılımlarıyla onurlandırmışlardı, hepsi de ayrıcalıklarının ve konumlarını her zamanki gibi açıkça ortaya koymuşlardı.

Bayan Jameson'a miras kalan parayı almaları gerektiğini düşünen aile üyeleri, kendilerini uzun zamandır bekledikleri beklentilerinden mahrum bırakan hırsıza iyi bir göz atmak için buradaydı.

Agnes Teyze ve Dolores Teyze divanın üzerinde hareketli bir şekilde baş başa konuşuyorlardı. Agnes onu gördü ve onlara katılması için eliyle işaret etti.

"Bir anlaşmazlığımız var." Sanki kız kardeşiyle tartışmak olağandışı bir şeymiş gibi iç çekti. "Akşam yemeği için aşağıya inmek üzere sıraya girdiğimizde, Bayan Jameson'ın nereye konması gerektiği konusunda anlaşmazlığa düşüyoruz."

Dolores, "Ben onun onur konuğu olduğunu ve bunun için biraz öncelik alacağını söylüyorum," dedi. "Agnes onun kadın sırasının sonunda olmasında ısrar ediyor."

Agnes, "Ne sosyal bir konumu ne de onu herhangi bir yere yerleştirecek bir doğumu var," dedi.

"Ona herhangi bir şekilde onur konuğu olduğunu belirttiniz mi?" Kevin sordu. "Hepimiz bu yemeğe neden ev sahipliği yaptığınızı biliyoruz ve hepimiz onun günün kurbanı olduğunu biliyoruz, ama bu aynı şey değil."

"Ona onur konuğu olduğunu yazmadım."

"Diğerlerine de öyle yaptınız," dedi Dolores. "Bu ifadeyi kullanmamış olabilirsiniz ama bu yemeğin Bayan Jameson'la tanışmak için bir fırsat olduğunu açıkça belirttiniz."

"Kardeşim, gerçekten, böyle bir deneme olabilirsin. Bence katılmıyorsunuz çünkü bu size sapkın bir zevk veriyor. Kevin'in de dediği gibi, bu aynı şey değil. Uygun olduğu üzere sonuncu olacak."

Dolores omuz silkti. "Aradaki farkı bilmeyeceğinden eminim, o yüzden bu konudaki görüşümü fazla uzatmayacağım. Zaten böyle bir kadın öncelik sırası hakkında ne bilebilir ki?"

Hiçbir şey, diye düşündü Kevin. Henüz değil. Ancak bir gün Bayan Markland bütün bunları açıklayacaktı. Ancak bu gece Rosamund'un hiçbir şeyden haberi . Ve o, Kevin, onun yanında yürüyecekti, Chase ve Minerva da hemen önünde. Kuzen Philip'in başını belaya sokacağı arkası hariç, her tarafta koruma olacaktı.

Düşünceleri onu çağırmış gibi Philip yaklaştı. Kuzenlerin en küçüğü olan ve aralarında en az gelecek vaat edeni olduğu konusunda herkesin hemfikir olduğu Philip'in üzerinde altın düğmeli, koyu yeşil ve sarı çizgili yeni bir yelek vardı. Ceketini de yeni ve son moda görünüyordu ama dar kolları hareketi çok kısıtladığı için Kevin'in hoşuna gitmiyordu.

"Peki nerede bu Bayan Jameson?" Philip, kuzenlerin en büyüğü olan Walter'ın yakındaki bir sandalyeden duyabileceği kadar yüksek sesle sordu. Philip'in yumuşak yüzü komik bir merak taklidi yaptı. "Duyduğuma göre bir değirmenciymiş. Amcam bütün bunları şapka yapan bir kadına bıraktığına göre delirmiş olmalı."

"Onu sana bırakmak çok daha iyi tabii ki. Bırakmış olsaydı çoktan gitmiş olurdu, bu yüzden en azından bu şekilde bir süre daha işe yarayabilir." Kevin Philip'in gğşn işaret etti. "İlginç bir yelek."

Philip kendini beğenmiş. "Harrington'ın."

Kevin lüks eşyalarını nereden aldıklarını söyleyen insanlardan nefret ederdi. Philip bunu her zaman yapardı, sanki pahalı giysiler onu değerli bir adam yapıyormuş gibi.

"Sanırım bu son zamanlarda masalarda şansınızın yaver gittiği anlamına geliyor." Philip gözlerini kırpıştırdı. "Elbette."

Pek sayılmaz *tabii*. Kumar oynarken şansı yaver gitmeyen geç bir adam varsa o da Philip'ti. Savurgan alışkanlıkları ve mali sağduyu eksikliği konusunda olduğu gibi bu konuda da babasına çekmişti. Geçen sonbaharda tefecilerle başı derde girmiş ve sadece Tanrı'nın ltfu onu ağır bir dersten kurtarmıştı. Bu ve Whiteford Evi'ndeki nadir bir Rönesans heykelinin şüpheli bir şekilde ortadan kaybolması. Chase o küçük bronzun izini srmşti.

Onu satan kişinin tarifi en küçük kuzenlerine çok benziyordu.

Nicholas hırsızlığı görmezden gelmeyi ve Philip'le yüzleşmemeyi seçmişti ama bu kuzen artık Dük'ün evine serbestçe giremiyordu. Ya da herhangi bir aile üyesinin evine.

"Harrington's tarafından dikilmiş olabilir ama kumaşı siz seçtiniz," dedi Kevin. Yeleği uzun uzun inceledi. "Güzel yapılmış. Zevksiz olması çok kötü."

Philip'in yüzü kızardı. "Sanki modadan anlıyorsun da. Yıllardır yeni bir yelek alabildiğinden şüpheliyim. Üzerinizdeki yelek o kadar çok giyildi ki artık yıpranmış durumda."

"En azından kaba değil."

Walter ayağa kalkmış ve gösteriyi izlemek için yanaşmıştı.

"Kaba mı?" Philip alay etti. "Belli ki hiç üslup anlayışın yok."

"Modaya uygun görünmek umuduyla şehre gelen bir taşralının satın alacağı bir şeye benziyor."

Philip şimdi kıpkırmızı olmuştu. "Sen dayanılmaz birisin. Herkes öyle düşünüyor."

Herkes öyle değil mi Walter?"

"Ah, evet," dedi Walter. "Ama yelek gerçekten çok kaba. Bu inkar edilemez."

Philip ağzı açık kaldı, artık nutku tutulmuştu. Adım adım uzaklaştı.

"Bu çok kabaydı," dedi Walter. "Ve benim için de."

"Özür dilemeliyim ama dileyeceğimi sanmıyorum."

Walter cep saatine bir göz attı. "Sanırım bu Bayan Jameson, Chase ve Minerva ile birlikte geliyor, çünkü onlar da burada değil. Kasıtlı olarak geç kaldığını söyleyebilirim, böylece bize çok fazla katlanmak zorunda kalmayacak."

Walter, Philip'in aksine aptal değildi. Yine de kendi tarzında çekilmez biri olabiliyordu. En büyük kuzen olmasına rağmen babasının Frederick Amca'nın en büyük kardeşi olmaması onu hep rahatsız etmişti. Bu da unvanın Walter'a değil Nicholas'a miras kaldığı anlamına geliyordu. Bunların hiçbirisi Walter'ı kendisini ailenin reisi olarak konumlandırmaya çalışmaktan alıkoymuyordu.

"Karım onun beklediğimiz gibi biri olmadığını söylüyor," dedi. "Bayan Jameson, yani. Onu parkta sizinle birlikte görmüş ve biraz sohbet etmişler. Kadının oldukça genç ve güzel olduğunu söyledi."

"Güzel" Kevin'in kullanacağı bir kelime değildi. Güzel, gençliğe ve masumiyete bağlı, geçici bir şeyi ima ederdi. Bayan Jameson güzelden çok daha fazlasıydı.

"Yeterince güzel, sanırım."

Walter ona uzun uzun baktı. "Öyle mi dersin? Sanırım ona baktığında görebildiğin tek şey bir sorun, değil mi? Onun bu girişimin yarısına sahip olması seni korkutuyor olmalı."

"Girişim konusunda doğru bir anlayışa sahibiz. Bunun alternatifi bu salondaki herkesin ortak olması olduğu için, Bayan Jameson gibi mantıklı ve uysal biriyle muhatap olduğum için kendimi şanslı sayıyorum." Cesurca bir konuşmaydı. Jameson'ın, böyle bir anlaşma zamanı geldiğinde uysallaşıp uysallaşmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Şimdiye kadar hiçbir şey bunu söylememişti. Yine de akrabalar arasında her şeyin halledilmiş olduğu tohumunu ekmek hoşuna gitmişti. Bu *onları* kızdırdı.

Gerçekten de Walter hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ancak dikkati misafir odasının girişine çevrilmişti. "Ah, Chase geldi."

Chase ve Minerva birbirleriyle sohbet ederek odaya girdiler. Birkaç baş sallama onlara doğru yöneldi ama konuşmalar devam etti. Sonra, yavaş hareket eden bir dalganın boşlukta yuvarlanması gibi, sessizlik çöktü.

Nicholas, Bayan Jameson'a eşlik ederek içeri girmişti. Onu salondan geçirerek ev sahibesine doğru götürdü. Agnes Teyze, saraydaki bir takdime katılan kraliçe gibi oturmuş bekliyordu.

Bütün gözler onların ilerleyişini takip ediyordu. Kadınlar ilgili görünüyordu. Erkekler şaşkın görünüyordu. Bayan Jameson, Kevin'in o gün modacıya ısmarlandığını hatırladığı güzel bir akşam yemeği elbisesi giymişti. Hafif ama pırıltılı soluk leylak rengi, krem rengi işlemeler ve etek ucuna yakın iki kat dantelle zenginleştirilmişti. Birisi saçlarını farklı bir şekilde toplamıştı, bu yüzden bukleler yüzünün yanında biraz pervasızca sallanıyordu. Mücevher takmamıştı.

Bakışlarını kaçırdı. Nicholas, Bayan Jameson'ı Agnes Teyze ile tanıştıırken gözlerini kırpmaktan aciz görünen Walter'a baktı. Walter'ın karısı Felicity'nin kocasının tepkisini izlediğini ve gülümsemesinin giderek sıkılaştığını fark etti.

Walter ilgiyi hissetmiş olmalıydı. Başını çevirdi ve karısına genişçe gülümsedi. Sonra Kevin'e soran gözlerle baktı. "Yeterince güzel mi? Lanet olsun, dostum."

* * *

Rosamund bunun çok hoş bir parti olduğuna karar verdi. Radnor ailesi, bazıları tüm dünyanın sosyal ve politik olaylar hakkındaki görüşlerini duymak için can attığını düşünen, inatçı insanlarla doluydu. Sonuç olarak gürültülü bir toplantı olmuş, en büyük erkek kuzen Walter sona ermesini söyleyene kadar birkaç tartışma iyi bir tiyatro sahnesi oluşturmuştu.

"Bu kadar yeter artık," derdi, düzen isteyen bir okul müdürü gibi. Çoğu durumda çok canlı bir tartışmayı mahvetmeyi başarırdı.

Rosamund kısa ve dikkatli konuşma planına sadık kaldı. İşe yaramıştı çünkü ondan çok az konuşma bekleniyordu. Diğerleri muhtemelen onun sıkıcı olduğu sonucuna varmışlardı. Birazdan yenecek yemekte takınacağı tavırlara gelince, Bayan Markland bir akşam yemeğine katılacağını duyunca ona çatal bıçak takımlarını nasıl kullanacağını öğretmişti.

Leydi Agnes sonunda, "Aşağı inelim," dedi.

Walter, sanki bunu yapmak onun onayını gerektiriyormuş gibi, "Aşağı inme zamanı," diye tekrarladı.

Kevin'in tüm kuzenleri erkek olduğu ve onun dışında iki kuzeni de bekâr olduğu için, iki teyze dengeyi sağlamaya yardımcı olsa da, erkekler kadınlardan sayıca fazlaydı. Hepsi yemeğe gitmek için sıraya girdiğinde, kendini Kevin'in yanındaki kadın sırasının en sonunda buldu. Onun arkasında da en küçük kuzeni Philip vardı.

Philip, giyiminden ve normal bir şekilde durmak yerine poz vermeyi başarmasından, kendini şehirde modaya uygun bir adam olarak görüyor gibiydi. Ona sevimli gülümsemeler göndermeye devam etti ve salonda iki kez sohbet başlatmaya çalıştı. Her iki durumda da Minerva onu çabucak dışarıda bıraktı. Minerva ikinci seferinde, "Her santimi sorunlu," diye fısıldamıştı. "Savurgan, borçlu ve serserinin teki. Fırsatını bulursa senden para isteyecek."

Akşam yemeğinde kendini Dük ile bir başka kuzeni olan Douglas'ın arasında otururken buldu. Douglas'la salonda tanıştığından emin değildi. Aslında onu daha önce gördüğünü de hatırlamıyordu. Yine de Radnor erkeklerinin hepsi birbirine benziyordu. Belli ki hepsi aynı kabuktan çıkmıştı ama her birinin kendine has bir özelliği vardı. Chase iri kemikli, sert bir yakışıklılığa sahipti; dük ise daha yumuşak, daha tipik bir tipti. Kevin'in derin gözleri ve düzenli yüz hatları onu diğerlerinden ayırıyordu ve Walter'ın Radnor versiyonu, sanki onu daha önce yüzlerce kez görmüş gibi, tahmin edilebilir bir görünüme sahipti. Douglas ise aynı gözlere ve siyah saçlara, aynı boya ve yakışıklılığa sahip olmasına rağmen dikkat çekici olmamayı başarmıştı.

Kevin'in yolun karşısına ve daha aşağıya, duyamayacağı bir yere yerleştirildiğini fark etti. Kendisinden ve ona çok yakın oturan ev sahibesinden uzakta. Biraz yemek yedikten sonra Leydi Agnes'in koyu renk gözleri ona dikildi. "Söyleyin bana, sevgili Bayan Jameson. Nerelisiniz? Bir aksan duyuyorum. Belli belirsiz ama yine de var."

Agnes'in sesi masadaki gürültüyü bastırdı. Rosamund kendi yerinin tam karşısında, diğer teyze Dolores'in Walter'la konuşmayı aniden bırakıp yeniden odaklandığını gördü.

Herkes Agnes'i merkeze almadı. Minerva, Walter'ın sarışın, güzel karısı Felicity ile sohbet etmeye devam etti. Chase Philip'e bazı sorular sordu. Kevin ise gözlerini teyzesine dikmişti.

"Richmond," dedi. "Bunu biliyorsun."

Agnes başını eğerek, "Şimdi orada yaşıyor," dedi. "Ama orada doğmadığını söyleyebilirim, değil mi Bayan Jameson?"

"Oxfordshire'da doğdum."

"Ah, evet, şimdi duyabiliyorum. Baban orada ticaret yapıyor muydu?" Kısaca. Dikkatlice. "O bir çiftçiydi."

"Gerçekten öyle miydi? Ne kadar ilginç."

Dük, "Çiftçilerimiz olmasaydı nerede olurduk?" dedi. "Bu güzel yemeğin tadını çıkarmıyor olurduk, orası kesin."

Leydi Agnes sanki ona meydan okuyormuş gibi baktı. "Bu doğru, Hollinburgh. Ancak, bir değirmencinin yanına çırak olarak, babası çocukları için daha iyisini istemiş olmalı."

Rosamund hızla Minerva'ya baktı, Minerva hâlâ sohbet ediyordu ama yan gözle *onu düzeltme* diye uyardı. Rosamund bunu yapmaya niyetli değildi. Bu masadaki hiç kimsenin onu hayatı hakkında sorgulamaya hakkı yoktu. Buna izin verirse, işin nereye varacağını kim bilebilirdi? Muhtemelen Bayan Darling'in genelevine geri dönecekti. Orada geçirdiği zamanı açıklaması gerekecekti, ama herhangi bir açıklama onu aşağılanmaktan kurtarmayacaktı.

"Londra'da aileniz var mı?" Agnes Teyze sordu. "Yok. Küçük bir kız kardeşim var. Okula gidiyor. Bayan Parker'ın okulunda." "Orayı duymuştum. Orada mı eğitim gördünüz?"

"Ben o kadar şanslı değildim."

Agnes Teyze bekledi. Gülümseyerek. İzliyordu. Rosamund sadece ona baktı.

"Çoğu kız gönderilmez Agnes Teyze," dedi Kevin. "Sen ."

"Bir öğretmenler ordusu varken buna gerek yoktu. Yine de Dolores ve ben babamızın evinde iyi eğitim aldık."

"Çoğu kızın bildiği okul odası bu, değil mi? Geçmiş yerine günümüzden konuşalım. Bayan Jameson'ın giysileri çok rağbet görüyor," diyerek konuyu değiştirdi. "Ben buna sanatsal derdim."

"Sen bu konuda ne bilirsin ki?" Philip dedi ki. "Şimdi de motorlar ve güvelerin yanı sıra bu konuda da uzmanlık mı iddia ediyorsun?" Rosamund'un gözlerini yakalayabilmek için öne doğru eğildi. "Bir gün bunları sana göstermesini sağla. Güveler. Kelebekler bile değil."

"Haklısın Philip. Şapka zevkimin bilgili olduğunu iddia etmeye asla cüret edemem. Ancak Minerva, Bayan Jameson'ın tasarımlarını gördü. Sen ne düşündün Minerva?"

"Çok üstünler. Sanırım bu masadaki her kadın bunlardan biriyle görülmekten memnun olacaktır."

"Gerçekten de öyle," dedi Leydi Agnes
kuşkuyla. Minerva sakın bir sesle,
"Gerçekten de," dedi.

"Parkta taktığı bone onunkiydi teyze. Yeterince güzeldi," dedi Felicity küçümseyici bir ses tonuyla.

Masanın karşısında Leydi Dolores biraz şarap içiyordu. Şimdi kadehini biraz zorlayarak yere bıraktı. "Oh, saçmalık. Boneler, güveler ve çiftçiler. Herkesin aklından geçenleri konuşalım." Rosamund'a keskin, karanlık bir bakış fırlattı. "Mirasımızla ne yapmayı düşünüyorsun? Bu gerçekten hepimize ait, eminim farkındasınızdır."

Böylece diğer tüm konuşmalar sona erdi.

Dük, "Dolores Teyze," diye uyardı.

"Bana 'Dolores Teyze' deme. Bunun bir hata olduğunu biliyor olmalı. Geçici bir dürtü. Kardeşim zamansız bir ölümle karşılaşmasaydı, bunu çok geçmeden düzeltirdi."

"Bunu bilemezsin," dedi Chase. "da yok, çünkü öldüğünde vasiyeti buydu. Üzerinden bir yıl geçti. Bunu gerçekten kabul etmelisiniz."

"Yapmayacağım. Bu çok adaletsiz. Sapıkça. Bakması gereken bir ailesi vardı. Bunun yerine bu çiftçi kızı şapka yapımcısı, kendi konumundaki biri için müstehcen miktarda para miras alıyor."

Dük, "Bu kadar yeter," dedi.

"Evet, oldukça yeterli," diye Walter. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

Dolores, "Bu yeterli değil ve daha iyi bir zaman ve yer de yok," dedi. "Eğer zerre kadar namusu varsa hepsini ya da en azından çoğunu malikâneye geri verir. Babasının aslında her şeye sahip olmasını istemediğini bilmeli. Eğer biri onu öldürmemiş olsaydı-"

"Nicholas ve Walter yeter dedi ve şimdi ben de diyorum. Hepimiz söylemek zorunda mıyız? Sen kendini unuttun." Kevin sertçe ve Dolores'i susturacak kadar yüksek sesle konuştu. "Agnes Teyze-"

"Evet," dedi Leydi Agnes. "Dolores, kendini iyi hissetmiyorsun. Eminim biraz yalnız kalmak istersiniz."

"Oh, saçmalık. Geri kalanınızın düşünmediği bir şey söylemedim." Dolores ayağa kalktı ve Rosamund'a son bir kez bakarak yemek odasından çıktı.

Beş dakika boyunca herkes tabaklarına baktı. Sonra Kevin Dük'e yarışını izlediği bir atı, Minerva da Douglas'ın karısına katıldığı bir partiyi sordu ve sohbet yeniden başladı.

Dük onun yanında, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Hiç de değil. Ton'un bu kadar ilginç yemekleri olduğunu bilmiyordum."

Doğrusu Rosamund, konuşmanın kendisine doğru değil de etrafından geçmesi sayesinde rahatlamıştı. Şaşırtıcı bir beş dakika olmuştu. Böyle bir şeyi bir daha asla görmemeyi umuyordu. Ancak, eğer içlerinden biri bu kadar kırgınsa, belki de hepsi kırgındı. Kevin bile.

Dolores'i kırgın olduğu için suçlayamazdı ama düklerin kız kardeşlerinin yemek davetlerinde bu kadar kaba davranmadıklarını düşünüyordu. Muhtemelen yapmıyorlardı. En azından normalde. Aradaki fark, bu kadının kabalığının hedefini başka hiçbir şeye layık görmemesiydi. Ona göre, bir hizmetçiyi azarlayabileceği gibi, *çiftçinin kızı şapkacıya* da hakaret edebilirdi. Kibarlık, kibar toplum için ayrılmıştı.

Yine de mirasla ilgili kötü hisleri bilmek faydalıydı. Gelecekte bu aileyle olan ilişkilerinde bunu ve Dolores'in parkta Felicity'nin söylediği aynı şeyi -son dükün öldürüldüğünü- şaşırtıcı bir açık sözlülükle söylemesini aklında tutacaktı.

Tek bir akrabası bile onunla aynı fikirde değildi.

* * *

Porto şarabı uzatıldı. Kevin kendine iyi bir miktar doldurdu. Yudumlarken yukarı çıkıp Dolores Teyze'yi bulma dürtüsüne yenik düşmesini engelledi ve-

Ne yapacağından emin değildi. Onu dövemezdi, ki yapmak istediği de buydu.

Ve aile *onun* kaba olduğunu iddia etti.

Philip bir puro bulduktan sonra kendini sandalyesine atarak, "Çok güzel bir yemektir," dedi. "Neredeyse daveti reddediyordum."

Walter, "Bu çok aşırıydı," dedi. "Ancak ..." Bunun havada asılı kalmasına izin verdi.

"Onun için bahaneler mi uyduruyorsun?" Kevin sordu. Dolores Teyze'yi dövemezdi ama Walter iş görürdü.

"Hiç de değil. Davranışı utanç vericiydi, Agnes'e ve bize karşı bir hakaretti. Yine de anlaşılabilir bir durumdu. Bu tuhaf miras seni hepimizden daha fazla etkilediğine göre, eminim sen de aynı fikirde olacaksın."

"Gerçekten de Bayan Jameson'ın, *haklısınız, onu almamalıydım, lütfen geri vereyim de paylaşalım*, demesini mi bekliyordu?" Nicholas söyledi.

"Keşke olsaydı," diye mırıldandı Philip.

"Bunu yapması için aptal olması gerekir. Ya da bir azize," dedi Chase. "Belki zayıf olsaydı, Dolores tarafından korkutulabilirdi. Ancak Bayan Jameson irkilmedi bile."

"Hayır," dedi Nicholas. "Çok etkileyici."

Etkileyiciydi. Kevin kendini onu korumak zorunda hissetmişti ama onun, hatta Nicholas'ın çabasına ihtiyacı olduğundan şüpheliydi. Dolores daha uzun süre devam etseydi, Bayan Jameson'ın sessizliğini bozacağı ve babasına karşı olduğu gibi, aldığından çok daha iyisini vereceği izlenimine kapılmıştı.

Nicholas, Walter'la mülklerden biri hakkında konuşmaya başladı ve Philip biraz daha şarap içti. Douglas her zamanki gibi sessizce oturmuş, etrafı izliyordu.

Chase kalkıp Kevin'in yanına geldi ve yanına oturdu.

"Şimdi sana amcamın ölümünü soracak. Dolores'in yaptığı hatayı kaçırmadı."

"Zaten öyle. Felicity parkta düşüncesizce davrandı. Ben de açıkladım. En azından temellerini."

"Eğer hâlâ merak ediyorsa, *sizden* daha fazlasını istemeyebilir. Minerva ya da ben olabilirim."

"Kime sorulursa sorulsun, benim yaptığım gibi kayıtların neyi desteklediğini söyleyebilir. Bir kaza."

"Dolores Teyze'nin söylediklerinden sonra bunu kabul edeceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Şu anda düşünmesi gereken başka şeyler var. Bu onun ilgisini çeken ya da öğrenmek istediği bir şey olmayabilir."

Masanın ucunda, baş koltuğa oturmuş olan Walter, Parlamento'da görüşülmekte olan bir yasa tasarısı hakkında aptalca bir şeyler anlatıyordu. Düşünceleri, kızgın bakışları sevimli yarım gülümsemesine uymayan Nicholas'a muhtemelen bir ders gibi geliyordu.

Chase ayağa kalkarak, "Sanırım gidip başka bir konu açacağım," dedi. "Dolores'in histriyonik davranışlarından sonra, yumruklaşmaya da ihtiyacımız yok."

Masanın etrafında dolaştı ve Walter ile Nicholas'ın arasına girdi. Walter'in umursamadığı farklı bir fatura konusunu açtı.

Kevin zar zor dinledi. Dikkatini içine çevirdi ve kendi kafasıyla bir konuşma yaptı. Konu girişim ve sabah postasıyla Fransa'dan aldığı bir mektuptu. Bu mektup bir muamma yaratmıştı. Hâlâ içinden geçemediğiniz bir kapının yeniden açılmış olması müthiş bir şeydi.

"Ne sahne ama, değil mi?"

Ses onu ürküttü. Başını çevirdiğinde az önce Chase'in oturduğu yerde Douglas'ın oturduğunu gördü. Ancak masadaki konuşmalardan Chase'in bir süre önce gittiği anlaşıyordu.

Douglas ne kadar zamandır orada oturuyordu? Adamın etrafta olduğunu unutmak kolaydı ama Kevin en azından kuzeninin varlığından haberdar olmaya çalışıyordu. En azından birkaç yıl önce bir aile toplantısına girip oturduktan ve Douglas'ın nerede olduğunu sorduktan sonra Douglas'ın hemen yanında oturduğunu ve oraya daha önce geldiğini öğrendiği günden beri.

"Evet, aile efsaneleri için bir sahneydi." Kevin kendine biraz daha Porto şarabı doldurdu, sonra Douglas'ın bardağını da doldurdu.

"Yüzü bile kızarmadı. Bayan Jameson. Kendini tuttu." "Gerçekten de öyle."

"İşin yarısının artık onun elinde olması nedeniyle bu kalitenin işleri sizin için kolaylaştırmadığını umuyorum. Sanırım işlerin nasıl gideceğini dikte edemezsiniz."

"Oldukça iyi anlaşıyoruz."

"Aynı şey değil, değil mi?"

Douglas'a şöyle bir baktı. Bir insan nasıl Nicholas'a bu kadar benzeyebilir ama bu kadar mülayim olabilirdi. Bunlar Douglas'ın bir yıldan uzun bir süredir Kevin'in duyacağı şekilde söylediği en fazla sözdü. Ailesi tepki gösterdiğinde bile

Frederick Amca'nın vasiyet haberini büyük bir coşkuyla karşılayan Douglas ona katılmamıştı. Karısı Claudine, her zamanki gibi onlar adına konuşmuştu.

Douglas'ın vurdumduymaz ifadesi şimdi biraz aydınlanmıştı. "Çok güzel bir kadın."

"O da öyle." "Oldukça
şaşırtıcı bir şekilde
öyle."

Kevin, Douglas'ın henüz ölmediğine dair bu kanıt karşısında
gülümsemek zorunda kaldı. "Ben de öyle düşünüyordum," dedi
Douglas.

Kevin bekledi. Douglas'ın herhangi bir şey hakkında düşündüğünü kim tahmin edebilirdi?

"Sanırım onunla evleneceksin. O zaman daha ünlü sahneler, ha?"

"Pardon?"

"Bu anlaşılabilir bir durum çünkü sizi satmamasını sağlamanın tek yolu bu," dedi. "Ve bilirsiniz, daha kötüsünü de yapabiliirdiniz. Çok daha kötüsünü."

Kevin, bırakın Douglas'ı, herhangi birinin böyle bir şey önermiş olmasına alışana kadar on kez saydı.

"Bu karınızın fikri mi?"

"Tanrım, hayır. Bu onu dehşete düşürecektir. Bayan Jameson onun gözünde bir köylüden biraz daha fazlasıdır." Zorlukla bir gülümseme oluştu. "Claudine'in küplere bineceğini söyleyebilirim."

Herkes öyle olurdu. Babası. Teyzeleri. Belki Nicholas. Büyük ihtimalle Bayan Jameson'ın kendisi.

"Düşündüğün için teşekkür ederim," dedi Kevin. "Beni yani. Böyle bir planım yok ama öneriniz üzerinde düşüneceğim."

Her zamanki gibi mülayim Douglas ayağa kalktı.

Kevin, "Eğer diğerlerine katılacaksanız, diğer porto sürahisini Philip'ten uzaklaştırın," dedi. "Zar zor dik oturabiliyor."

Dokuzuncu Bölüm

Dolores kendini sadece yemek odasından değil, akşamdan da uzaklaştırmıştı, böylece Rosamund onun salondaki varlığına katlanmak zorunda kalmamıştı. Ancak çok geçmeden bunun, hayatı ve karakteriyle ilgili diğer soruşturmalardan kurtulacağı anlamına gelmediğini öğrendi.

Hepsi yerlerine yerleşir yerleşmez Leydi Agnes öne doğru eğildi ve ona doğru baktı. "Bu gece giydiğiniz başlığı siz mi yaptınız?"

"Ben yaptım."

"Çekici. Belki biraz cesurca renklendirmişsiniz. Kurdeleler için neden daha açık tonlu bir mor kullanmadınız? Elbisenizle uyumlu olanlardan?"

"Çünkü daha hafif olsalardı, cesur olmazlardı."

Agnes sanki bu cüretkârlık karşısında şaşırılmış gibi geri çekildi.

"Onu farklı kılan da bu, Agnes," dedi Minerva. "Kurdeleler elbiseyle uyumlu olsaydı, tahmin edilebilir ve yavan olurdu. Ayrıca, bariz olanı söylemek pahasına, bu kurdele tonu gözlerinin rengini çok güzel ortaya çıkarıyor."

"*Görüyorum.*" Agnes daha kraliçe bir poz bularak divana yeniden yerleşti. "Nereden geldiğinizi söylemişsiniz, Bayan Jameson? Oxfordshire'dan mı?"

"Evet."

"O bölgede pek çok arkadaşım var. Belki ailenizin adını duymuşumdur."

"Bu pek olası değil."

"Kim bilir."

"Ailemin sizin arkadaşlarınızla ya da çevrenizle herhangi bir teması olduğundan şüpheliyim. Dediğim gibi, babam bir çiftçiydi."

Agnes kıkırdadı. "Bakın ne kadar yanıyorsunuz Bayan Jameson. Taşrada iyi sosyete üyelerinin komşu çiftçiler ve aileleriyle ilişki kurması duyulmamış bir şey değildir. Tanışabilecekleri pek çok ilçe etkinliği vardır."

Bu kısmı aradan çıkarmak için söylenecek bir şey vardı.

"O bir kiracıydı, Leydi Agnes. Omuz omuza verdiklerini pek sanmıyorum." Sessizlik. Etrafa bakışlar.

Birdenbire başka konuşmalar başladı. Walter'ın karısı Felicity, Minerva'ya hitap ederek tiyatrodaki gördüğü bir elbiseyi tarif etmeye başladı. Leydi Agnes, Douglas'ın karısı Claudine ile konuşmaya özen gösterdi. Rosamund herkesin utandığını hissetti. Kendisi için mi, yoksa kendisi hakkında mı, bilemiyordu.

Minerva kendini Felicity'den kurtardı ve Rosamund'un yanına oturdu. "Hepsi iyice meşgul olduktan sonra terasa çıkabiliriz. Sana söylemem gereken bir şey var."

Her neyse beklemek zorundaydı, çünkü Felicity de Minerva'yı takip etti ve özel bir sohbet için yakınına oturdu.

"Dolores'in akşam yemeğindeki çıkışının sizi şaşırttığını tahmin ediyorum," dedi. "Seni uyarmıştım."

"Vasiyet konusunda mutsuzluk olduğunu biliyordum. Bu anlaşılabilir bir durum."

"O kısmı değil." Felicity sesini alçalttı. "Son dükün ölümüyle ilgili kısım. O itilmişti. Resmi tespit ne olursa olsun herkes öyle düşünüyor. Birileri ..." Cümleyi yarım bıraktı ve sanki kelimeler söylenemezmiş gibi gözlerini indirdi.

Minerva duymamış gibi davranıyordu ama şimdi onlara katılabilmek için sandalyesinde döndü. "Bu onu hiç ilgilendirmez Felicity. Bu kanıtlanmış da değil."

"Chase sağ olsun. Öyle ya da böyle kanıtlaması gerekiyordu. Bazı gizli soruşturmalarıyla. Ama o . Ona ve Nicholas'a gidip söyledikten sonra bile-"

"Bu kadar saçmalık yeter," dedi Minerva sert bir gülümsemeyle. "Senin ifşaatın hiçbir şeyin kanıtı değildi."

"Söylediği gibi Fransa'da değildi. Walter bu konuda daha fazla araştırma yapılmamasına çok şaşırdı. İnsan belki de ... diye düşünebilir." Yine bir cümle ortasında durdu. Rosamund'u işaret etti. "Bilmeye hakkı var, eğer olacaksa-"

"Bayan Jameson, bu konu hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsanız lütfen bana söyleyin, Chase'e her şeyi açıklatayım," dedi Minerva sert bir sesle. "Bu bir akşam yemeği partisi için pek uygun bir konu değil."

Felicity Minerva'ya kesik gözlerle, kavgacı bir bakış fırlattı. Ayağa kalktı. "Şunu söylemekten başka bir şey , Bayan Jameson. Ne yaparsanız yapın, Kevin Radnor'ı yeni servetinizin varisi yapmayın." Dik ve gururlu bir şekilde uzaklaştı.

"Araya girip beni kurtarman büyük incelik Minerva. Gerçi şimdi daha fazla açıklama istemek zorunda kalacağım, değil mi?"

Minerva, "En azından doğru olanlar bunlar," dedi. "Gelin, terasta bir tur atalım ve daha ilginç şeylerden konuşalım."

* * *

Gece havası harika bir ferahlık veriyordu. Rosamund da Radnor kadınlarını bir süreliğine geride bırakmaya aldırıyordu.

Minerva'yla birlikte terasın korkulukları boyunca yürüyüp küçük ama temiz bahçeye baktılar. Salon kapısından olabildiğince uzak bir noktaya geldiklerinde Minerva durdu. "Senin için bulmamı istediğin o adam hakkında bir şeyler daha öğrendim."

Charles'ı. Onu düşünmeyeli bir ya da iki gün olduğunu fark etti.

"İngiltere'ye geri mi döndü?"

Minerva başını salladı. "O da beklenmiyor." Minerva bakışlarını bahçeye çevirdi, bu da Rosamund'un yüz ifadesini göremediği anlamına geliyordu.

Rosamund bu haberi sindirirken Minerva'nın kendisine bu küçük mahremiyeti sağladığı için minnettardı. Charles Mevsimi her zaman sevmiştir ve onun Mevsim için geri döneceğini varsaymıştı. Bunu yapmak ya da eski hayalinin kafasında bir tiyatro yaratmasına izin vermek bir hataydı.

Romantizm.

Birdenbire yeni eviyle ilgili heyecanı azaldı. Aldığı dersler aptalca görünüyordu. Başka bir mahallede üçte bir kiraya bir ev bulabilirdi. Bir değirmencinin Chapel Sokağı'nda yaşamasına gerek yoktu.

"Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu, sessizlik çok ağırlaşmasın diye, yine de küçük bir umut ışığı yanıyordu. Minerva'nın yanılıyor olabileceğini söyleyen bir umut.

"Ajanlarımızdan biri ailenin hizmetçilerinden biriyle dostluk kurdu. Bu genç adamın geri döndüğüne dair hiçbir kanıt olmadığında, ajanımız bilgiyi bu hizmetçiden aldı."

"Çok zahmet ettin. Senden bunu benim için öğrenmeni istemedim."

"Bilmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Minerva böyle düşündüyse her şeyi tahmin etmişti. Charles hakkında bilgi istemek için eski bir eğilimden başka ne sebep olabilirdi ki?

Misafir odasının içinde birisi piyanoyu çalmaya başladı. Kapalı kapıların susturduğu melodi, gecenin sessizliğini bölen sesler olarak dışarı sızdı.

"Teşekkür ederim. Bildiğim iyi oldu. Sezonda bile Paris'in Londra'dan çok daha ilginç olduğunu tahmin ediyorum."

"Bana bazı insanlar için öyle olabileceği söylendi." Minerva sonunda ona baktı. İfadesinde hiç acıma belirtisi yoktu. Ancak sıcak bir nezaket vardı. "Sanırım ben diğerlerinin yanına döneceğim. Neden bir süre gece havasının tadını çıkarmıyorsun?"

"Sanırım bunu yapacağım."

Yalnız kaldığında, biriken hayal kırıklığını serbest bıraktı. İçini öylesine kaplamıştı ki, başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu. Bir aptal gibi davrandığı şüphesi bile, giderek yoğunlaşan ve hüzünlü bir hal alan donuk ağrının içinde yer bulamadı.

Gözyaşlarının oluştuğunu hissettiğinde, zihinsel olarak kendini tokatladı. *Bu kadar yeter.* Planının hâlâ bir değeri vardı. En azından Lily'nin iyiliği için. Ve bir gün, eninde sonunda Charles geri dönecekti. İngiltere onun eviydi.

"Onlardan kaçırıyorsun, değil mi?"

Sesten irkildi ve döndüğünde Kevin'in kuzeni Philip'in bahçeden merdivenleri çıktığını gördü. Yemek odasının aşağıda başka bir terasa açılan kapıları vardı. Sanki dengesine güvenmiyormuş gibi beceriksizce yürüyor gibiydi.

Yüzünde, bir erkeğin yirmili yaşlarına kadar içinde kalan çocuksuluğun kalıntıları vardı. Kasabadaki gençlerin giydiği gibi çirkin bir ve dar bir frak giymişti.

"Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı," dedi.

"Eminim öyledir." Yanına doğru yürüdü. "En azından kibar davrandılar mı? Yoksa sizi daha da küçük düşürmeye hevesli mi?" Ay ışığında dişlerini görebileceği kadar geniş bir şekilde gülümsedi. "Dolores Teyze kendini tutmadıysa, diğerlerinin de tuttuğundan şüpheliyim."

Adamın yakınlığı ona sohbetten kaçma imkânı vermiyordu. Davetsiz gelmemiş olmasını diledi. "Yeterince kibardılar. Dolores Teyzene gelince, o bize katılmadı."

"O gösteriden sonra sanmıyorum. Çok da iyi oldu. Size kaba sorular soracak türden biri çünkü sosyal nezaketin kendisinden aşağı olanlara uygulanmadığını düşünüyor."

Buna söyleyecek bir şey yoktu.

Başını eğdi ve onu düşündü. "Bayanlar sizi yalnız bıraktığında başka soru olmaması garip. Tanrı biliyor ya, bizim de bazı sorularımız var."

Ağırlığını ve dengesini değiştirmeye devam etti. Her seferinde biraz daha yaklaşmış gibi görünüyordu. Tilkileşmişti. İyice sarhoş olmuştu.

"Birkaç soru vardı. Çok değil."

"Onların ihmalkârlığı. Onların işi bu, değil mi? Bilgiyi ortaya çıkarmak?" Gözlerini ona dikti. "Belki de görünüşün onları şaşırttı ve . Bekledikleri gibi biri değilsin. Fakir bir tüccar kadına benzemiyorsun, değil mi?"

"Belki de artık fakir olmadığım içindir."

Bunu söyler söylemez, sadece dilbilgisi açısından değil, bir hata olduğunu anladı. Gülümsemesini bir alay bastırdı. "Hayır, değilsin. Yarı deli bir adam servetinin çoğunu sana bıraktı ve kendi kanının yok olmasına izin verdi." Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Bu gece seni görünce nasıl olduğunu hemen anladım. Bunu nasıl başardığını."

"Hiçbir şey başaramadım."

"Tamamen sürpriz, değil mi? Güldürme beni." Adam ona doğru eğildi ve kadın adamın nefesindeki Porto şarabı ve diğer alkollü içkilerin kokusunu aldı. "Çok iyi olmalısın. Muhtemelen İngiltere'nin en pahalı fahişesisin, bu yüzden yeteneğin eşsiz olmalı."

O müstehzi yüzü tokatlama dürtüsü neredeyse onu ele geçiriyordu. Kendini toparladı ve bir adım geri çekildi. "Fincanlarınıza çok düşkünsünüz ve çok rahat konuşuyorsunuz. Burada kalıp senin gibi biri tarafından aşağılanmayacağım." Topuklarının üzerinde dönerek salonun kapısına doğru ilerledi.

Kolunu sıkıca kavrayan biri onu durdurdu. "*Benim gibi mi?* Sen kim olduğunu sanıyorsun da böyle havalara giriyorsun? İkimiz de senin ne olduğunu biliyoruz." Onu geri çekti ve kollarının arasına hapsetti. "Seni bu kadar sevmesine neyin sebep olduğunu görmek için tadına bakmak istiyorum."

Onu sertçe itti, ama bu onun tutuşunu gevşetmedi. Ona durmasını emretti. Kıpırdandı, böylece adamın dudaklarına kondurmayı hedeflediği öpücük başlığına kondu. Adam kadının göğsünü kavradı ve kadın adamın yere düşmesini umarak bacaklarını tekmeledi. Adam tiz bir kahkaha attı ve bir eliyle başının arkasını kabaca kavradı. Onu tekrar öpmeye çalıştı.

Kadın başını çevirdi ve elini ısırdı. Adam küfretti, sonra da kafasını geriye savuran sert bir tokat savurdu. Acının şoku onu sersemletirken bir an için tek gördüğü gökyüzü ve yıldızlardı.

Sonra adam gitti. Kadın özgürdü. Sendeledi ve korkuluklara tutundu. Philip yine merdivenlerden aşağı iniyordu ve başka bir adam tarafından yakasından ve ceketinin arkasından sürükleniyordu.

Kevin.

Ne konuşulduğunu duymuyordu ama seslerinin tonu duyuluyordu. Kevin'in sesi net ve öfkeliydi. Philip'inki hırıltılı, kavgacı ve . Kendini korkuluklara yasladı. Alt terasa ulaştıklarında yemek odasına girmediler. Bunun yerine Kevin, Philip'i bahçeye doğru sürüklemeye devam etti. Karanlık biçimleri aşağıda diğerlerinin, çalılıkların ve ağaçların arasında kayboldu.

Sonra, Philip'in ilk acı çığlığıyla birlikte, diğer dört adam yemek odasından dışarı koştu.

* * *

Kevin yumruğunu Philip'in yüzüne indirdi. Kan fışkırdı, sonra yanağından aktı. Bu Kevin'in öfkesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Aksine, öfkesini daha da arttırdı.

"Ne cüretle ona böyle dayatırsın, seni değersiz pislik." Ona bir kez daha vurdu ve Philip yere düştü.

"O bir fahişe," diye Philip. "Zararı yok."

"Yemin ederim, bunu bir daha söylersen seni öldürürüm." Kevin uzanıp Philip'i ayağa kaldırdı ve karnına vurdu. Philip tekrar yere yığıldı. "Senden özür diletirdim ama gördüklerim için özür falan yok. Mazeret yok." Philip'i tekrar kaldırdı ve bir kez daha savurmaya başladı.

Ayak sesleri. Bağırışlar. Sert kollar kendi kollarını hapsetti. Philip'i yakalayabilmek için onları silkelemeye çalıştı.

"Sakin ol. *Şimdi*." Kulağına emirler yağdıran Nicholas'tı.

"Ne halt edersem edeyim. Ona saldırdı." Zihni yeniden kararmaya başlarken, tutuşa karşı zorlandı.

"Bu doğru mu Philip?" Nicholas sordu.

Chase ve Douglas Philip'e destek oluyorlardı. Chase Philip'in yüzüne bir mendil bastırdı.

"Söylediği şey oldu mu?" Walter alışkanlığı olduğu üzere Nicholas'ı tekrarlayarak sordu, o sırada büyük yargıç gibi bir kenarda duruyordu.

"Bir öpücük çaldım, hepsi bu."

Kevin, Nicholas'ın elinden kurtulmak için tekrar mücadele etti. "Cehennem ve lanet olsun, kendini ona *zorladın* ve direndiğinde *ona vurdun*. Bırak da başladığım dayağı bitireyim. Geri kalanınız çok ileri gitmediğimden emin olabilir."

Chase Philip'ten uzaklaştı ve ona sert bir bakış attı. "Bu doğru mu? Bu ilk kez olmuyor, Philip."

Walter Kevin'den Chase'e, oradan Philip'e, sonra tekrar üçüne birden baktı. Kendini şişirdi. "Her ne olduysa Agnes Teyze'nin bahçesinde, hanımların yanında yumruk yumruğa dövüşmek olmaz. Gerekirse bir boks kulübünde buluşup dövüşün."

"Onunla şafak vakti bir parkta buluşmayı tercih ederim," diye hırladı Kevin.

Philip başını kaldırdı ve kanlı burnuna baktı. "Fahişeler için düello yapmam."

Kevin sert bir sarsıntıyla Nicholas'tan kurtuldu ve ona doğru yürüdü. "Seni öldüreceğimi söyledim ve-"

Chase onu yakaladı ve boynunu sıkıca tuttu. Nicholas tekrar kollarını sıkmak için geldi. "Çıkarın onu buradan," dedi Chase. "Douglas, karını ve Felicity'yi eve götür. Walter, Philip'i arabana bindir. Nicholas ve ben Kevin'le ilgileneceğiz. Şimdi gidin."

"Arabam mı?" Walter söyledi. "Kanaması var."

Nicholas ona ters ters baktı. Walter içini çekti. "Gel bakalım Philip. Sadece döşemeleri ya da paltolarımı mahvetmemeye çalış."

Kevin'i Chase ve Nicholas'ın sıkı tutuşları altında bırakarak bahçe yürüyüşüne doğru ilerlediler.

Sesler önce yemek odasından, sonra da üst terastan geldi. Kevin Rosamund'u orada, kadına bağlı olarak ya küçümsenen ya da sempati duyulan bir nesne olarak hayal etti. Sadece Minerva'nın bu sahneye ikinci tepkiyi vereceğine güveniyordu.

Öfke, Philip'in uzaklaştırılmasıyla birlikte akıp gitmeye başladı. Vücudundaki gerginlik yavaşça çözüldü ve zihni açıldı. Kuzenlerinden hiçbiri tek kelime etmedi. Sadece beklediler. Sonunda onu bıraktılar.

"Ona gerçekten vurdu mu?" Nicholas sordu.

"Evet. Tam ben merdivenlerden çıkarken. Onunla kavga ediyordu ve adam yüzüne bir tokat attı. Bu onu sersemletti." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Eminim bir iz kalacaktır. Ona çok sert vurmuş."

Chase başını salladı. "Yemek odasından çıktığını bile fark etmedim. Son gördüğümde köşede uyuyordu. Uyanmış olmalı ve

dışarı."

"Gittiğini gördüm ama kusmak için bahçeye çıktığını sandım," dedi Kevin. "Sadece Walter'ın bitmek bilmeyen siyasi konuşmalarından kaçmak için takip ettim. Sonra bir şey duydum ve onunla birlikte yukarıda olduğunu fark ettim." Zihni onu tekrar gördü ve Philip'in ne yaptığını fark ettiğinde izlediği yolu izlemeye başladı.

Nicholas, "Terasta bir kadına laf attığına göre çıldırmış olmalı," dedi.

"Sarhoş değilken bile cesur olabiliyor," dedi Chase. "Birisi piyanoforte çalmaya başlamıştı, bu yüzden muhtemelen bağırırsa duyulmayacağını düşündü. Kevin'in anlattıklarından hiç şüphem yok, Nicholas. Bir keresinde Minerva'yla kıl payı kurtulmuştuk."

Nicholas, "Böyle bir davranış içki ya da başka bir şeyle mazur görülemez," dedi. "Zavallı kadını evine götürelim, Chase."

Üçü birlikte bahçeye doğru yürüdüler. Yüksek terasta iki figür görülebiliyordu. Ay ışığı sarı saçlarından yansıyor. Diğer kadın Minerva'ydı.

"Onunla biraz konuşmama izin verin," dedi Kevin. "İsterseniz onu kabul salonunda bekleyin. Ben onu aşağıya getireceğim."

Rosamund terasta, korkulukların en ucunda bir kenarda duruyordu. Minerva yanlarına geldi. "Kötü bir iş. Konuşmadı," diye fısıldadı. "Agnes emekli oldu ve diğerleri de gitti. Burada ne oldu?"

"Benimle gel sevgilim, her şeyi açıklayacağım." Chase ona kapıya kadar eşlik etti. "Onu aşağıda bekleyebilir ve arabamızla eve götürebilirsin. Nicholas ve ben kendi yolumuzu buluruz."

Hepsi gittikten sonra Kevin Rosamund'a döndü. Rosamund ona bakmıyordu ama salonun kapıları kapanır kapanmaz duruşunun kendi üzerine katlandığını görebiliyordu. Sanki hakarete uğrayan kendisiymiş gibi aşağılandığını *hissedebiliyordu*.

Onun yanına gitti. "Hepsi gitti. İzin almak zorunda falan kalmayacaksın. Seni eve sadece Minerva getirecek."

"Ben yanlış bir şey yapmadım." Sesi o kadar sessiz çıkmıştı ki, bu düşünceyi solumuş olabilirdi.

"Tabii ki hayır. Hiç kimse-"

"Benim yerimi bilmeyen bir akrabaları ile benim aramda seçim yapmak zorunda kalacaklar ve utanç duyan ben olacağım."

"Önemli biri tarafından değil." Kadının bununla teselli bulduğundan şüpheliydi. "Seni incitti mi?"

Eli yanağına gitti. Başını salladı. "Ona zarar verdin mi?"

"Evet." Elini uzattı ve parmak uçlarını kızın yanağında gezdirdi. Bu hafif dokunuşla bile biraz şişlik olduğunu anlayabildi. Bu, aklını yeniden öfkeye yöneltti. Sadece yutkundu çünkü şu anda öfkesini çıkarabileceği bir Philip yoktu.

Onunla yüzleşti. "Onu durdurduğun için teşekkür ederim. Kendim durdurmalıyım. Neyle ilgili olduğunu tahmin etmeliydim. Daha çok mücadele etmeli ya da çılgılık atmalı, nerede olduğumu ve salonda kimin olduğunu düşünmemeliydim. Yapmalıyım-" Son kelimelerin yerini alan küçük bir koklama ile durdu.

Başını ellerinin arasına aldı ve onun sıkıntılı ifadesine baktı. "Burası bir kadının böyle bir şey olmasını bekleyeceği son yer. Kendine onun niyetini tahmin etmen ya da şunu ya da bunu yapman gerektiğini söylemeyi bırak. Bütün hata onun. Eğer bir daha teyzelerimle ya da eşlerimle karşılaşırsan, ki umarım karşılaşmak zorunda kalmazsın, çünkü hepsi çekilmez insanlar, bu gece yaptığın gibi gururlu ve güzel ol ve sanki bunlar hiç yaşanmamış gibi davran."

Gözlerinde küçük yansımalar çoğaldı. Kristal ışıklar parlıyordu, gözyaşları onları yaratsa da güzeldi. Çok savunmasız görünüyordu.

Ona ağlamamasını söylemedi. Ağlamak için iyi bir nedeni vardı. Saldırıya uğramış, dövülmüş ve fahişe olarak adlandırılmıştı. Doğumundan dolayı hiçbir nezaketi hak etmediğini düşünen bir adam tarafından aşağılanmıştı. Yaşadıklarından sonra, ihtiyacı olan son şey başka bir adamın ona duygularının yersiz olduğunu söylemesiydi.

Ayrıca başka bir erkeğin ona dayatmasına da ihtiyacı yoktu. Onu kollarının arasına aldığı anda, bunu bu şekilde düşünmemişti. Bu, onu rahatlatma dürtüsünün doğal bir ifadesiydi.

Onu itmedi. Başını onun göğsüne yasladı ve kendisini tutmasına izin verdi. Sonra başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. Onu öpme dürtüsünü bastırdı ama bu çok zordu. Bütün geceler içinde bu gece ondan daha iyisini hak .

* * *

O uzun kucaklaşmaya neden izin verdiğini bilmiyordu. Belki de adamın kollarının gücüydü, o kadar koruyucu ve dikkatliydi ki. Ya da Philip'i hırpaladığı için duyduğu minnettarlıktı. Daha önce hiç kimse onun için böyle bir şey yapmamıştı.

Samimiyeti seviyordu. Sıcaklığı ve insani dokunuşu. Beklediğinden daha fazla hoşuna gitmişti. İçinde bu terasta hissettiğinden daha iyi bir şeyler uyandırmıştı. Sıcaklık, dostluk ve hatta biraz heyecan hissetti.

Devam etmesine izin vermemeli. Yanlış anlaşılabilirdi. Erkeklerin bunu yapmak gibi bir huyu vardı. Philip bu erkeklerin en sonuncusuydu ama daha önce hiçbiri bu kadar ısrarcı ya da çirkin olmamıştı.

Gururlu ve güzel. Onu ilk tanıştıklarında olduğundan daha fazla pohpohlamayı planlamamıştı. Ona sarıldığında, birkaç dakika önceki gibi kullanılmış, aşağılanmış ve kirlenmiş değil, yeniden gururlu ve güzel hissetti.

Yakınlıkları bu kadar basit kalmadı. O bir erkekti. Onun içindeki uyarılmayı hissetti, tıpkı kaynamaya başlayan bir sıvı gibi. Ruh hali, adamın artık sadece onu teselli etmediğini gösterecek kadar değişmişti. Ondan gelen yeni bir gücü tattı ve kendi bedeninin buna nasıl karşılık verdiğini fark etti. Adamın kendisini tuttuğunun bilincine vardı. Kendisine küçük, dikkat dağıtıcı bir hoşgörü verecek kadar uzun süre oyalandı. Sonra başını hareket ettirdi ve eğildi.

Aşağı baktı, koyu renk gözleri hâlâ onunkilere bakıyor, sık sık yaptıkları gibi anlaşılmaz düşünceleri yansıtıyordu. Ay ışığının yonttuğu açılıyla yakışıklı ve sert yüzü onu öpebilecek kadar yakın duruyordu.

Bunun yerine onu serbest bıraktı. "Gidip Minerva'yı bulalım."

Onuncu Bölüm

Çağrı erken geldi. Kevin mesajı hemen aldı çünkü neredeyse hiç uyumamıştı. Uykusuz geçen gecesi, okuduğu mesaj için onu hiç havasında bırakmamıştı.

Whiteford Evi. Saat dokuzda. Hollinburgh.

Nicholas unvanını ailenin geri kalanıyla birlikte kullanırdı ama Kevin ya da Chase'le asla. Bunu şimdi görmek ve kısa komutu okumak Kevin'in kötü ruh halini daha da kötüleştirdi.

Bugün Nicholas'ı şımartacak zamanı yoktu. Dünya ayağa kalktıktan sonra yapması gereken işler vardı. Rosamund'u saat onda görmesi gerekiyordu, tabii dün gecedan dolayı aramayacak kadar üzgün değilse. O zamana kadar alması gereken birkaç karar vardı ve bunları uygulamak için planlar yapmaya başlamış olmalıydı.

Yine de atını Park Lane'deki Whiteford House'a sürdü. Atını seyise teslim ederken, Chase geldi.

"Sen de mi?" Chase attan inerek, "Sen de mi?" dedi. "Sabah telefonlarını bekleyemediğine göre önemli bir şey olmalı."

"Umarım öyledir, eğer onun için perçemimi çekmem gerekiyorsa." "Gördüğüm kadarıyla ruh halin dün gecedan beri pek düzelmemiş."

Hizmetçiyi dükün dairesine kadar takip ettiler ve Kevin yine dün geceyi düşünmeye başladı. Bu üzücü olay son saatlerde aklından hiç çıkmamıştı.

"Bayan Jameson Minerva'yla teselli buldu mu?" diye sordu Chase'e.

"Duyduğuma göre, ki başka türlü de olabilir, evine çok sakin bir şekilde girmiş. Ayrıldıklarında Minerva'nın Bayan Jameson'dan fazla üzölmüş olabileceğini düşünüyorum. Eve döndüğünde sesi kesinlikle hem dehşete düşmüş hem de öfkeli geliyordu."

"Kulaklarını doldurdu, değil mi?"

"Philip'in çizilmesini ve dörde bölünmesini istiyor." birinde durakladı, böylece hizmetçi önlerine geçti. "Diğerlerinin orada olması büyük talihsizlikti. Aksi takdirde kenara çekilir ve onu vurmanıza izin verirdim."

Daireye çıkan sahanlığa ulaşılar. , kaideler üzerine sıra sıra yerleştirilmiş değerli vazolar ve vazolardan oluşan bir orman uzanıyordu.

kazalar için yalvardı. Kevin, "Şimdiye kadar bunları satacağını ve Amca'nın hazırladığı bu eksantrik sergiden kurtulacağını düşünmüştüm," dedi.

Chase geniş omuzlarını kırılğan sergide gezdirmeye başladı. "Bunun Agnes Teyze'nin onu rahatsız etmesini engellediği sonucuna vardı, ki normalde Agnes Teyze bunu yapmaktan çekinmezdi. Geniş göğsü bu nadir şeylerin arasında mutlu değil."

Kevin farklı bir yol izledi, bu yol onu hayran olduğu bir Çin çömleğinin yanından geçirdi. Nicholas'ın kapısının önünde buluştular. Hizmetçi kapıyı açtı ve onları içeri aldı.

Nicholas soyunma odasında bekliyordu. Melton Evi kendisine miras kaldığından beri burayı hiç değiştirmemişti. Nicholas'ın okumak için tercih ettiği pencerenin yanındaki oymalı sandalye hâlâ aynıydı. Hâlâ mavi döşemeli divan ve daire şeklindeki sandalyeler vardı; burada arkadaşlarını ve kabul edebileceği akrabalarını ağırlıyordu.

Şimdi onları, Park Lane'e bakan bir pencerenin yanında durduğu yerden . "Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim."

"Saat çok erken," diye yakındı Kevin. "İkimiz de Chase'in şafak sökmek üzereyken uyandığını biliyoruz ve ben de meşgulsem genellikle henüz yatağa girmemişimdir, ama *Hollinburgh*'un uyanık ve giyinik olmasının nedeni ne?"

Nicholas'ın yüz ifadesi unvanına yapılan vurguya dikkat çekiyordu. "Ailenin onuruyla ilgili bir mesele. Bu da Hollinburgh'un onuru demek."

Kevin bunu tuhaf bulmuştu, çünkü Nicholas kendisini düklük görevleriyle karşı karşıya bulmaktan pek memnun olmamıştı.

"Neredeyse bir karar verdim," dedi Nicholas. "Sadece ikinizden birinin itiraz edip etmediğini bilmem gerekiyor."

"Kahretsin, evleniyorsun," diye mırıldandı Kevin. "O kim?" "Bunu üzücü bir kadermiş gibi anlatmana gerek yok," dedi Chase.

"Tabii ki hayır. Senin adına çok sevindim, *Hollinburgh*. Müstakbel düşes kim?"

"Burada olduğun süre boyunca bana bu şekilde mi hitap edeceksin?"

"Hollinburgh tarafından çağrıldım, bu yüzden ona hitap ediyorum."

"Başlığı kastetmiyorum. Alaycı bir şekilde söylemeni kastediyorum." "Ben asla alay etmem."

İkisi de güldü. "O kadar çok dudak büküyorsun ki, artık bunun bir dudak bükme olduğunu bile bilmiyorsun," dedi Chase. "Şimdi bize hangi kararı vermeyi düşündüğünü söyle, Nicholas. Evlilik olduğundan şüpheliyim, çünkü daha

Bu sezon evlilik martındaki genç bayanlardan herhangi biriyle özel olarak ilgilendiğini ifade etti."

"Bu, onlardan birinin onu yakalamadığı anlamına gelmez," dedi Kevin.

"Bunun evlilikle hiçbir ilgisi yok." Nicholas biraz daha dik durdu. "Uzun zamandır Philip'in yaşlandıkça daha iyi bir yol bulacağına inanıyordum, ama olmadı. Onun serseri tavırları ve onurlu davranışlardan yoksun oluşu için bahaneler uydurdum, babasının kötü bir etkisi vardı, annesi de öyle. Ancak dün geceden sonra, birçok aile ağacında olduğu gibi bizimkinde de kötü şekillenmiş bir dal olduğu sonucuna vardım. Bu dalı gövdeden ayırma eğilimindeyim."

Kevin şaşkınlığını gizleyemedi. Dük rolünü büyük bir çekinceyle üstlenen Nicholas, şimdi bu gücü nadiren görülen bir şekilde kullanmaya niyetliydi.

"Emin misin?" Chase söyledi.

"Hayır. Sen de bu yüzden buradasın."

Bu, Kevin'in neden burada olduğunu açıklamıyordu, ama konuyu uzatmadı.

"Yardım edebileceğimden emin değilim," dedi Chase.

"Dün gece bunun ilk kez olmadığını söylediğinde ne demek istediğini bana anlatabilirsin."

Chase bunu yapmaya meyilli görünmüyordu. Uzun bir süre sonra iç çekti. "Amcam öldükten sonra burada yapılan aile toplantısı sırasında, Philip'in kütüphanede Minerva'yı rahatsız ettiğini gördüm. Minerva birkaç gizli araştırma yapabilmek için hizmetçiye yanına almıştı. Onu şöminenin yanında desteklemişti ve gitmesine izin vermiyordu."

Kevin, "Yani *bizim hakkımızda* araştırma yapıyordu," dedi. "Hizmetçi kılığında." Onun orada olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını görmek için o ev partisine dair hafızasını yoklamaya başladı.

"Mesele şu ki, Philip onun çıkış yolunu kapatmıştı ve-" Chase'in çenesi sertleşti ve bir zamanlar olduğu gibi ordu subayı gibi görünmesine neden olacak şekilde seğirdi. "Kolunu tutmuştu ve çok daha fazlasından bahsediyordu ve şikayet ederse kimsenin ona inanmayacağını söylüyordu. Onu durdurdum tabii ki. Çok da iyi oldu."

Nicholas, "Demek ki kendinden aşağı olanlara karşı avantajını kullanacak bir tip," dedi. "Alışılmadık bir şey değil, sadece reddedildiğinde geri çekilmeyi reddediyor. Baştan çıkarmak için bile çok tembel. Sadece saldırıyor ve makamını onursuzca kullanıyor. Bizim bildiğimizden daha kötü şeyler yaptığını söyleyebilirim."

Kevin'in aklı başka bir şeye takılmıştı. "*Aynı şekilde* derken ne demek istedin Chase?"

"Onun görmediği şey, diğer eliyle arkasında bir soba demiri bulmuş olmasıydı. Philip'i Minerva'dan kurtardığım söylenebilir, tersi değil."

"Çok kötü."

Chase bunu görmezden geldi. "Niyetin nedir, Nicholas?"

"Artık onu kabul etmeyeceğim. Ailenin geri kalanını bu konuda bilgilendirdiğimde onlar da kabul etmeyecek."

Kevin, "Bu da haber duyulduğunda neredeyse hiç kimsenin duymayacağı anlamına geliyor," dedi.

"Ayrıca bu aileden, hele hele benden hiçbir beklentisi olmadığını bilmesini isterim. Vasiyetim değiştirilecek, böylece herhangi birinin sahip olabileceği bir şey varsa, ki şu anda pek olası görünmüyor, hiçbir şekilde mirasçı olmayacak. Eğer teyzelerden biri yaşarken ya da öldükten sonra onu şımartmaya karar verirse, bu onun bileceği bir iş. Bu sabah için sorum şu: Sizce çok mu sert davranıyorum?"

"Onu sosyal ve mali açıdan mahvedeceksiniz," dedi Kevin. "Öte yandan, sayısız esnafı büyük bir sefaletten kurtaracaksınız."

Chase, "Ailenin borçlarını ödemeyeceği bilinirse, belki de tefeciler onu rahat bırakır," diye ekledi. "Bu bir çeşit lütuf olabilir."

"Öyle olup umurumda değil. Bir centilmen olmanın sadece eğlence ve modadan ibaret olmadığını anlayacağına dair inancımın uzun zaman önce vazgeçtim. Eğer yaptıklarım onu daha iyi bir adam yapacaksa, ne ala, ama amacım bu değil." Kaşları yeniden çatıldı. "Ona Bayan Jameson'a bir özür mektubu yazmasını söyleyeceğim, bunu yapmasını beklediğimden değil."

Chase, "Biri yapmalı," dedi. "Minerva'nın dün gece söyledikleri pek yeterli değildi."

"Yapacağım," dedi Kevin. "Sadece ortaklığımız nedeniyle ailenin dikkatini çekme talihsizliğine uğradığı için buna maruz kaldı."

Chase, "Mirası, bu ortaklık olmadan da devam edebilirdi," dedi. "Teyzemiz, şirkete böyle bir hödük getirme gafletinde bulunan ev sahibesi olarak özür dilemeli."

Kevin, Agnes Teyze'nin hiç kimseden, hele kiracı bir çiftçinin kızımdan özür dileyeceğini düşünemiyordu.

Nicholas'ın yüz ifadesi teslimiyete dönüştü. "Sanırım Agnes'e bunun uygun olacağını düşündüğümü söyleyebilirim."

Chase, "Bir mektubun onu pek etkileyeceğini sanmıyorum," dedi.
"Yani onu aramam gerektiğini söylüyorsun." Başını iki yana salladı.
"Lanet olsun."

* * *

Rosamund metal sehpaları dolabın üzerine yerleştirdi. Oymalı, maun dolabı çoktan inşa edilmiş olarak satın almıştı. Yaptırmayı düşündüğü tezgâhtan çok daha güzeldi, aynı amaca hizmet ediyordu ama daha etkileyici görünüyordu.

Metal sehpalar birkaç şapka ve boneyi tutabilir. Birkaç tane de pencereye koyabilirdi. Şimdi tek ihtiyacı olan birkaç sandalye ve üzerine aynayı koyabileceği küçük bir masaydı. Richmond'daki dükkânının düzeninden farklı olarak, burada bunu diğer müşterilerin görüş alanının dışında tutmayı planlıyordu, böylece biraz mahremiyet olacaktı. Dükkânının cadde seviyesinde olması riskli olabilirdi, bu yüzden müşterilerin dünyanın gözü önünde olmadan alışveriş yapabilmeleri ve prova için bir yol sağlamak istiyordu.

Pencereye gitti ve dışarı baktı. Bu saatte çok az insan geçiyordu, en azından onun bu dükkâna çekmek istediği türden insanlar. Yine de Oxford Caddesi'nden geçerken birkaç kadının vitrine baktığını fark etti. Dükkânın karşı caddeden görülebileceğine dair vardığı sonuç doğru gibi görünüyordu.

Cep saatini kontrol etti. Dokuzu çeyrek geçiyordu. Kevin Radnor'la bugün yapacağı görüşmeye yetişmeyi umuyordu ama geç kalabileceği anlaşılıyordu. Her şey arabanın ne zaman geleceğine bağlıydı.

O toplantıyı düşününce aklıma hemen Philip geldi.

Dün geceki davranışını, her anını gözden geçirdikten sonra, böyle bir muameleyi davet edecek ne yaptığını düşünemedi. Ancak bu, üzerindeki aşağılanma baskısını kaldırmıyordu. Philip'in yaptıklarını ve söylediklerini de hafızasından silemedi.

Kevin'in onu dövmesine sevinmişti. Minnettar. Rahatlamıştı. Belki de bu, en azından bunu bir şekilde kendisinin yaptığını düşünmediği anlamına geliyordu, her ne kadar şüphesiz ailesi onu suçlayacak olsa da.

Yine Kevin'in terastaki gölgelerin arasında onu aradığını düşündü. Kuzeni için özür diliyordu. Diğerleri gittiğinde, dik ve gururlu durma yeteneği onu terk etmişti. Onu teselli ederken kollarını tekrar hissetti. Bu bir arkadaşın yapacağı türden bir şeydi.

Yine de bu bir arkadaş kucaklaşmasından daha fazlasıydı. Dün gece saatlerce denemiş rağmen bu konuda kendine yalan söyleyemezdi. Belki de buna izin vermemeliydi, özellikle de kuzeniyle olanlardan sonra. Ama bunun yerine bunu memnuniyetle karşılamış, rahatlamıştı.

Birden tahta paneller görüşünü engelledi. Kapıyı açmak için koştu.

"Bayan Ingram, hoş geldiniz!" diye seslendi arabacının yanında oturan küçük, zayıf, kır saçlı kadına.

Arabacı aşağı atladı, sonra da Bayan Ingram'ın inmesine yardım etti. Yüz hatları keskin ve gözleri daha keskin olan Bayan Ingram, Rosamund'u kucaklamak için öne  ıktı.

"Burada etkileyici bir yeriniz var, ana alışveriş caddesinin hemen dışında."

"Benim de ilk katım var. İstersen orada yaşayabilirsin. Ya da benim evimde yaşayabilirsin."

"Yukarısı bana çok uygun. Dükkâna yürüyerek gitmek daha kolay, değil mi?" Kıkırdadı. "şimdi, içeriye görmeme izin ver."

Arabacı büyük bir tahta kutu taşıyarak onları dükkâna kadar takip etti.

"Benden getirmemi istediğiniz boneleri getirdim," dedi Bayan Ingram. "şu kutunun içindeler. Richmond'da hâlâ bir sürü var. şu yeni kadın iğne falan içinden anlıyor gibi görünüyor, o yüzden oraya koşturmayacağız."

"Bayan Hutton'ın dükkânı idare edebileceğine ikna oldunuz mu?" Londra'daki bu yeni dükkânı Bayan Ingram yönetecekti. Bu da Richmond'daki dükkânı devralacak uygun birini bulmak anlamına geliyordu.

"Uygun olmaktan çok daha fazlası gibi görünüyor. Bristol'da beş yıl boyunca dikkatini veremeyecek kadar tembel bir adam için çalıştı, bu yüzden her şeyi onun için yaptı. En azından adam onun değerini anladı ve bunu itiraf eden iyi bir referans verdi. Sanırım onunla iyi olacağız." Bayan Ingram demir sehpalardan birini kaldırıp inceledi. "Sanırım yakında kendiniz de göreceksiniz. Eğer ondan memnun değilseniz, başka birini buluruz. Bu durumdan memnun olacak bir sürü kişi."

İki valiz ve bir kutu daha dükkâna taşındı. O gittikten sonra Bayan Ingram valizlerden birini açtı. İ i şapka doluydu.

"Siz istemediniz ama bizde epeyce var, o yüzden bunları getirdim. Sadece birkaç tane düz olan var. Çoğu süslü, dantelli falan olanlar."

"Benden daha net d ş n yormuşsunuz."

"Richmond'da her zaman kirayı  derlerdi. Belki burada da öderler."

Bayan Ingram doğruldu, sonra arka tarafa doğru yürüyüp duvarın arkasından baktı.

Rosamund, "Kumaş, kurdele ve form satın almak için depolara gitmene ihtiyacım olacak," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk başlamak istiyorum."

"Bir kıza ihtiyacımız olacak."

"Uygun gördüğün birini bulabilirsin. Son çırağı sen seçtin, bu yüzden senin kararına güveniyorum."

Bayan Ingram, dudagının üzerinde, gözlerinin kenarındakilerin küçük, görsel yankıları gibi ince çizgilerin olduğu bir yaştıydı. Ağzını büzdü ve bu çizgiler ifadesini abarttı. "Yanağındaki o çürüğün nasıl oluştuğunu bana anlatacak mısın? Görünüşe göre bu miras seni korumalı, sana zarar vermemeli."

Rosamund'un parmakları yanağına gitti. "Çok mu kötü görünüyor?"

"Yeterince kötü." Bayan Ingram diğer valizi açtı ve içinde bir şeyler aradı. "Bundan kimseye bahsetmeyeceksin." Küçük bir tahta kutu çıkardı ve açtı. "Bu merhem en kötüsünü gizleyecektir. Buraya gel de biraz süreyim."

Merhem gibi görünmüyordu. Boyaya . Rosamund, Mrs. Ingram'ın becerikli parmakları. "Bunu mu kullanıyorsun?"

"Biraz orada biraz burada, kibirli bir aptalım ben. Zamanın nazik olmadığını söyleyelim ve öylece bırakalım." Geri çekildi. "İşe yarayacak. Yine de güçlü ışıktan kaçınırsanız iyi olur."

Rosamund el yordamıyla cep saatini aradı. Saat neredeyse on olmuştu. "Belki depolara gittiğinde yarın için bana biraz merhem alırsın." Retikülünden bir kart çıkardı. "Yaşadığım yer burası. Faturaları benim adıma kestirin ve oraya gönderin. Depoların çoğunda hesaplarım var. Burada da taksi parası için biraz para var."

Bayan Ingram kartı ve bozuk paraları aldı. "Hesaplar ve ulaşım, daha az değil. Burada işlerin Richmond'da bildiğimizden biraz farklı olacağını görebiliyorum."

* * *

Kevin saatin onu çoktan geçtiğini biliyordu ama yine de cep kontrol etti. Kütüphanenin penceresindeki pozisyonundan sokakta hiçbir hareketlilik göremiyordu.

Muhtemelen bugün gelmezdi. Dün gecedten sonra olmaz. Yine de, her ihtimale karşı onun aramasına hazırlıklı olmuştu. Bayan Jameson'ın bir tür

haber göndermediği sürece randevularını kaçırmayan bir kadın.

Onun gelmesini umuyordu. Verilmesi gereken kararlar vardı ve bunlar ertelenmemeliydi.

Kütüphanede volta atıyor, oturup düşünemiyor, kendi bedeninden rahatsız oluyordu. Kadın gelmezse dışarı çıkıp ya çit çevirecek ya da boks yapacaktı. Biraz egzersiz onu bu kadar keyifsiz yapan tedirginlikten kurtaracaktı. Bir araba sesi duydu. Pencereye fırladı ve arabanın caddeden aşağı yuvarlandığını görmek için gerindi. Yavaşladığında, hızla kabul salonuna çıktı, görevli hizmetçinin yanından hızla geçti ve kapıyı açtı. Bayan Jameson taksinin camından dışarı baktı.

Hizmetçi etraftan dolandı ve onu aşağı indirdi. Kapıya doğru gelmeden önce eteğini düzeltti.

Yüzündeki bir morluğu saklamaya çalışmıştı. Belki de orada olduğunu bilmeyenler, özellikle de günün kapalı ışığında bunu fark etmeyecekti. Ancak o hemen fark etmişti. Philip'e duyduğu öfke hiçbir zaman tam olarak dinmemişti ve şimdi yeniden kabarmıştı.

Tepkisini yuttu ve onu selamladı. "Hoş geldiniz. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Gerçekten de öyle. Sanırım bana icadı göstermenin zamanı geldi de geçiyor."

"Elbette. Ancak, biraz kahve hazırlattım ve teras bahçeyi görmek için güzel bir nokta. Önce birkaç dakikalığına oraya gidelim."

"Kahveye ihtiyacım yok. Saat sekizden beri meşgulüm. Ancak, sanırım yeni uyandınız, bu yüzden size katılacağım."

Onu evin içinden geçirerek sabah odasına götürdü. Kahvaltı babasını bekliyordu. Eliyle işaret etti. "İster misiniz?"

"Hayır, teşekkür . Ancak yemek yemediyseniz-"

"Ben de sabah erken kalktım." Bahçe kapısını iterek açtı.

Terasın uzak ucuna, sabah odasından uzakta bir masa kurulmuştu. Adam öğleden önce kalkarsa babasının müdahale etmesini istemiyordu. Onu oturttu. Bir hizmetçi kahve koymaya geldi.

Onun yüzüne baktı. Kapalı ışık teninde özel bir parlaklık uyandırıyor, sanki derinlere nüfuz ediyor, sonra ince nüanslarla geri geliyordu. Sonuç, ağzının ve burnunun altında belli belirsiz gölgeler olan, çok beyaz görünen bir yüzeydi. Cilasız mermer heykeller de böyle görünürdü, malzemenin kristalleri ışığı yansıtmak yerine emerdi.

Eli çürüğe gitti. "Saklamam için bana biraz boya verdiler. Bana bakmaya devam edersen işe yarayacağını sanmıyorum."

"Çürüğü fark etmiyordum. Orada olduğunu biliyorum ama çok az kişi fark eder." "O zaman neden bana bu kadar dikkatle bakıyorsun?"

"Çünkü size söyleyeceğim çok önemli bir şey var ve bunu duyduğunuzda ne düşüneceğinizi merak ediyorum."

Merak gözlerini aydınlattı. "Başka bir ortak almak istediğine karar verdin mi?"

"Hiç de değil. Neden öyle düşündün ki?"

Omuz silkti. "Aklıma fabrikası olan birini kullanabileceğimiz geldi."

Ne can sıkıcı bir fikir. Kızgınlığını yuttu. Bu başka bir gün içindi. "Ben bunun yerine kendi ortaklığımızı yeniden gözden geçirmemiz gerektiğini düşündüm."

Ona boş boş baktı. Öyle ki bu durum onu kabul etmek istediğinden daha fazla sinirlendirmişti. Pratık zekâlı Bayan Jameson onun sahip olduğu olasılığı hiç görmemişti. Adamın ortaya atmayı planladığı bu fikri hiç düşünmemişti.

Bir kere bile.

* * *

Bay Radnor orada oturmuş, ona bakıyordu. Onda bir şaşkınlık hissetti ama nedenini anlayamadı.

Adamın, işletmenin tüm kontrolünü ona veren o aptal belgeyi tekrar imzalamasını istemeyeceğini umuyordu. Eğer isterse, artık bir tür dostluk geliştirmiş olsalar bile kendi payını satacaktı.

Kendine güvenen bir adamdı ama şu anda başka bir şey görüyordu. Kendine güven eksikliği değil, fikrine güven eksikliği.

"Belki de aklında ne olduğunu açıklamalısın," diyerek onu devam etmeye teşvik etti.

"Elbette." Öne doğru eğildi. Daha da yaklaştı. "Ortaklığımızı yeniden gözden geçirelim dediğimde, genişletelim demek istiyorum."

"Başka bir girişiminiz var mı?"

Acı acı gülümsedi. Göz açıp kapayınca kadar kendine geldi. "İşte bakın, bu çabada birbirimize bağlıyız. Hayatlarımız iç içe geçti."

"Sadece satmazsam," diye hatırlattı ona.

Gözlerinde küçük bir çelik parıltısı belirdi. Evet, yine kendisi gibiydi.

"Bana öyle geliyor ki, birbirimize bu kadar bağlı olduğumuz için bir sonraki adımı atmalıyız."

"Bir sonraki adım-?"

"Evet. Bence evlenmeliyiz."

Kelimeleri duydu ama anlamlarının zihnine ulaşması biraz zaman aldı. Kadın adama bakarken, adam da ona baktı.

"Düşündüğünüzde çok mantıklı geliyor," diye ekledi. Aman Tanrım, ciddiye.

Patlamak üzere olan gergin kahkahasını yuttu. Kim böyle bir teklif beklerdi ki? Hem de bu adamdan? Hem de böyle bir şekilde? Parkta bir yürüyüş ya da aynı derecede önemsiz bir şey teklif ediyor olabilirdi. Bu çarpıcı öneriyi, kahve fincanını masaya bıraktığı gibi rahatça masaya koydu.

"Eğer bunun sebebi dün geceyse, evlenme teklif etmenize gerek yok," dedi.

"Philip'i ya da kısa süren kucaklaşmamızı telafi etmek için değil.

-" Bakışları onu rahatsız eden bir şekilde daha niyetli bir hal aldı. "Kucaklaşmamız sadece bir rahatlama değildi. Tam olarak değil. Eminim önerim sizin için tam bir sürpriz olmamıştır."

Kafa karışıklığı içinde el yordamıyla ona cevap verecek bir yol bulmaya çalıştı. "Kucaklaşma tamamen sürpriz değildi. Ama bu teklif öyle. Senin gibiler benim gibilerle evlenmez." Bu gerçek onun düşüncelerini netleştirdi. "Benim gibileri öpüyorlar. Ama evlilik? Hayır."

"Ancak ben tam da bunu önerdim."

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir hayali olduğunu ve zaman zaman onu ne kadar ilginç ve zorlayıcı bulursa bulsun, *onunla* bir hayat olmadığını açıklayamıyordu. Charles'ı tekrar görmek ve o eski aşkın sesini ve geleceğini bulmasına izin vermek .

Kabul etmemek için aklından başka nedenler de geçiyordu. Kadınlardan asla etkilenmediğini söylemişti. Bu tür duygulardan yoksun olması, ne kadar uygun bir eşleşme olursa olsun, onu bir kadına pek tavsiye etmiyordu.

Bu düşüncelerin ardından dün yemekle ilgili anılar ve Felicity'nin merhum dükün ölümüyle ilgili söylediği bazı tuhaf şeyler geldi. Eğer bu imaların herhangi bir doğruluk payı varsa-

Bir de *onun* hakkında bilmediği şeyler vardı. Onun bir eş olarak ne kadar uygunsuz olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir zamanlar

Bayan Darling'in evinde göze çarpmayan bir hizmetçi olsa bile, ne kadar iyi giyinirse giyinsin ya da nerede yaşarsa yaşasın, sonunda biri onu o evin sakini olarak tanıyabilirdi.

"Bunu yapıyorsun çünkü şirketin benim payıma düşen kısmının kontrolünü istiyorsun. Bu tıpkı imzalamamı istediğin belge gibi. Amacınız bu."

"Bu sebeplerden biri. Ana sebep, evet."

Bunu nasıl da açık açık söyledi. İltifat etmeye bile çalışmıyordu. Duygularına hitap etmek için sevgi gösterisinde bulunmuyor ya da güzelliğini övmüyordu. Doğrudan ve dürüst, işte Kevin Radnor buydu.

Buna içerlemeye başladı. "Diğer nedenin de mirasımın geri kalanı olduğuna şüphe yok."

"Uzun vadede sizin paranıza ihtiyacım yok. Şu anda bankada binlerce param olmayabilir ama iyi bir konumdayım. Ayrıca babamın varisiyim."

"Onu gördüğümde bana sağlıklı ve zinde göründü. Onun varisi olmaya gelince, eğer benim gibi biriyle evlenirsen, muhtemelen seni evlatlıktan reddeder."

"Bunu yapamayacağı parçalar var. Fonlarınız üzerinde planlarım olduğundan endişelenmenize gerek yok. Eğer isterseniz, benim böyle bir hamle yapmamı imkânsız kılacak bir anlaşma yapabiliriz."

"Bunu söylemeye gerek yok." O parayı kimsenin almasına asla izin vermezdi. Charles bile böyle bir anlaşma yapmak zorunda kalacaktı.

"Sanırım bu birliğin faydalarının tek taraflı olacağına inanıyorsunuz," dedi.

"Sen güzelce otururdun ve ben çok azalmış olurdum. Tüm avantajlar senin."

"Kendin ve kız kardeşin için bir hanımefendi olmak istiyorsun. Bunu çok az erkeğin sağlayabileceği ölçüde hemen sağlarım."

Charles benimle evlenebilsin diye bir hanımefendi olmak istiyorum.

Yine de Lily konusunda haklıydı. Lanet olsun ona. Onu silahsızlandırmasına izin vermeyecekti.

"Kendi aileniz çıkarlarınız için sizi kınıyor," dedi, bu fikir aklına geldiğinde zafer kazanmıştı. "İtibarınızın, teklif ettiğiniz şeyi sağlayabileceğinden emin değilim."

"Ben bir dükün torunuyum. Kanımda hiçbir değişiklik yok. Faydaların hepsi bana ait değil. Pratik olmakla gurur duyuyorsun. Bu ikimiz için de çok pratik."

"Belki de fazla pratik. Benimle evlenmek istemiyorsun. Girişiminin benim payıma düşen kısmıyla evlenmek istiyorsun. Büyük planın başarılı olmazsa ne olacağını düşünemeyecek kadar kibirlisin. O zaman kendini, faydası geçtikten çok sonra bile pratik bir evliliğin yükü altında bulabilirsin."

"Elbette başarılı olacak."

"Eğer bu evlilik nedeniyle sesim kısılırsa, ki şüphesiz bu teklifin bir başka nedeni de budur."

Gülümsedi, ama nazikçe değil. "Bu buluş ve onun geliştirilmesiyle ilgili kararınızın bu girişimin başarısı için gerekli olduğuna gerçekten inanıyor musunuz? Burada kaputlardan bahsetmiyoruz."

"Parlak icatlardan da bahsetmiyoruz. Artık değil. Gerçek potansiyel bu cihazın yapımında ve kullanımında ve benim kararımın bu noktada gerekli olduğuna inanıyorum."

"Zeus, ama sen imkansızsın."

Aniden ayağa kalktı ve beş adım uzaklaştı. Elleri kalçalarında önce gökyüzüne, sonra yere baktı. Onun öfkesini kontrol altında tuttuğunu biliyordu. Kendi sesi de yükseldiğinden, biraz soluklanıp kendini toparlayabildiği için mutluydu.

"İnatçılık ediyorsun," dedi. "Kendi hayatın ve kız kardeşinin hayatı için niyetlerini düşün. Bu girişim benim geleceğim için çok önemli ama senin geleceğin için değil." Bu evliliğin Lily'nin geleceğini garanti altına alacağını inkâr edemezdi. Ona mevkisini ve soyunu teklif etmişti. Kanını. Bir dükün torunu ve kuzeni olmak ile Charles gibi hali vakti yerinde bir beyefendi olmak arasında hiçbir fark yoktu. Sosyetenin büyük bir kısmı kanından dolayı onu hor görse bile, önemli bir kısmı muhtemelen en azından Hollinburgh'a yaklaşmak için ona tahammül edecekti. Onun konumundaki çoğu kadının ne yapacağını biliyordu.

Çoğu kadın bu şansı değerlendirir ve en iyisini umardı. Ama Charles'ın yüzü zihninde dolaşıyordu ve içine baktığında başka pek bir şey göremiyordu. Kalbi kendi yoluna gitmek için can atıyordu. Aşkını gömmek ve hâlâ mümkün olabilecek bir şeyden uzaklaşmak istemiyordu.

Şaşkınlığı ve hayretinin diline dolanmaması için yavaş konuştu. "Teklifiniz çok cömertçe. Bunu kabul ediyorum. Ancak, ortaklığımızı şu anki haliyle sürdürmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum. Eğer evlenseydik, muhtemelen bunun gibi pek çok tartışma yaşardık."

Özellikle de o yeminleri sonra sesimin pek bir önemi kalmayacağı için. Yine de teşekkür ederim."

Buna cevap vermedi. Daha fazla düşünmesini istemedi. Son argümanlar yok. Ayağa kalktı. "Şimdi, icadı görmeyi çok isterim."

* * *

Onu geri çevirmişti. Şaşırmıştı, hatta belki de şok olmuştu ama kısa sürede kendini toparlamıştı. Reddedişi son derece açıktı.

Onun nesi vardı? Gerçekte bu durum onun yararından çok onun zararına olacaktı. Kadının görev değişikliği sonsuza dek sürecekti, oysa kadının da açıkça belirttiği gibi, adamın şirket üzerindeki kontrolü sonunda boşa çıkabilirdi.

Tüm mantığına ve kendi çıkarlarına rağmen *onu geri çevirmişti*.

Bunu kabullenmekten ve zarafetle geri çekilmekten başka yapacak bir şey yoktu. Sonsuz aşk vaatlerinde bulunamazdı ve aklının onda itiraf etmek onu daha da kızdırabilirdi. Ne diyebilirdi ki? *Bu bir aşk maçı olmayacaktı ama seni şiddetle arzuluyorum. Eğer sana zevk vermeme izin verirsen, bu evlilikten asla pişman olmayacaksın.*

Babası sabah odasına girdiğinde ona evin içine kadar eşlik etti.

"Ah, Bayan Jameson," diye haykırdı hoş geldiniz anlamında.

"Şimdi olmaz," dedi Kevin, Bayan Jameson'ı odanın içinden geçirip merdivenlere doğru götürürken.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi.

"Onu eğlendirecek vaktimiz yok." Hayatında ilk kez evlenme teklif ettikten sonra, şu anda görmek isteyeceği son kişi babasıydı. Hem de kiracı bir çiftçinin kızı tarafından reddedilmişti. Bir değirmenci. *Sizin gibi birine ihtiyacım olmayacak, efendim.*

Kendi kendine çocukça davranmayı bırakmasını söyledi. Bir iki gün içinde, içini kemiren kızgınlık geçecekti. Hatta onun seçimiyle rahatladığını bile fark edebilirdi.

Onu merdivenlerden oturduğu kata, oradan da sahanlıktan geçerek kapısına kadar götürdü. "Motor benim odamda. Bugün onu görmek istediğini bilseydim, bahçeye taşır ve senin için çalıştırırdım."

"Bu buluşu anlamama yardımcı olur mu?"

"Gösteriler faydalıdır, ancak açıklamamı anlayacağınızı düşünüyorum."

Yatak odasının antresi çalışma odası olarak kullanılıyordu. Pencerelerden birinin perdeleri kapalıydı. Cam bölmelerden birkaç adım ötede duran masanın üzerine ışık düşmesi için onlara doğru yürüdü ve çekti.

Arkasını döndüğünde Bayan Jameson masanın üzerinde parıldayan minyatür buhar makinesine bakıyordu ve yüzünde derin bir merak ifadesi vardı.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Bir kısmını. Gerisini kendi ihtiyaçlarıma göre yaptırdım. Ölçeğe uygun ve diğer motorlarla aynı malzemelerden yapılmış."

Onu incelerken başı bir o yana bir bu yana eğildi. "İşe yarıyor mu?"

"Evet. Madenlerden su pompalamak için kullanılanlar gibi basit bir tasarım." Ona katıldı ve açıklarken çeşitli parçaları işaret etti. "Yakıt burada yanar. Burada buhar oluşur ve bu çubukları ya pistonları yukarı aşağı hareket ettirir. Bu da buradaki pompanın çalışmasını sağlar. Buhar, içeride olduğu gibi sıkıştırıldığında muazzam bir güce sahip olur."

"Hangi kısım senin icadın?"

"Orada değil."

Bir adım geri çekildi ve ona baktı. "Bunların hepsi iyi ve güzel ama görmeye geldiğim şeyi unutacak kadar büyülenmemi beklemeyin."

Terastaki sıra onun kısa ve öz sözlerinin arkasında yankılandı. Masanın üzerindeki çekmeceyi açtı ve küçük, metal bir silindir çıkardı. Onu yere koydu. "İşte burada, önümüzde duran bu motorun ölçeğine göre. Burada daha normal boyutta." Çok daha büyük bir örnek çıkardı ve onu da masaya koydu. "Bunu sizden saklamaya çalışmıyordum. Sadece önce motoru görmeniz gerektiğini düşündüm."

Küçük versiyonu kaldırdı. "Ne işe yarıyor?"

"Buhar emisyonunun haritalanarak şu anda mümkün olandan daha hassas bir şekilde düzenlenmesine izin veriyor. Buna gösterge deniyor." Nasıl çalıştığını ve motorlara kattığı değeri anlatmaya başladı. Buluşun işleyişini açıklama fırsatını nadiren buluyordu, dolayısıyla bu fırsat onu buluşun potansiyeline dair derin bir düşünceye sürükledi.

Ancak dinleyicilerini asla gözden kaçırmadı. Güzel Bayan Jameson zihninin bir bölümünü kaplamıştı. Farkındalığının bu kısmı onun yüzüne ve formuna hayranlık duyuyor ve teklifini kabul etmediği için biraz pişmanlık duyduğunu itiraf ediyordu.

Aynı zamanda onun ilgisini ve dikkatini ve bir noktayı anlamadığında kaşlarının nasıl çatıldığını da fark etti.

Beş dakika sonra esnemediğinde, iyileştirmenin mekaniğini daha derinlemesine .

* * *

Kevin Radnor hiçbir zaman kadınların büyüüne kapılmamış olabilirdi ama bu makine belli ki onun aklını ve ruhunu büyülemişti. Kadın bir görüntüleme ve açıklama talep etmişti, o da ona bir açıklama yaptı. En sonunda. Onun varlığının ikinci planda kaldığını söyleyebilirdi ama Radnor'ın, dersini anlamasın diye onun yararına küçük eklemeler yaptığını fark etmişti.

Ki öyle de yaptı. Çoğunlukla. En azından, onu girişimin hava üzerine kurulmadığına ikna etti. İcat ettiği tuhaf makine parçası harika şeyler yapabilecek gibi görünüyordu.

Bir gözü hep onun üzerindeydi. O fark etmedi. Bu çaba hakkında konuşmanın onu nasıl canlandırıldığını izledi. Bunu büyüleyici buldu ve bu sayede onunla arasında bir yakınlık oluştu. Richmond'daki tuhafiye dükkânını hayata geçirdiğinde de böyleydi. İlk adımı attıktan sonra başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Her şeyi doğru yapmak için yorulmadan çalışmış ve ilk iş günü zaferle sonuçlanmıştı.

Kendini bu icada adamıştı. Hatta bu yüzden çok uygunsuz bir kadına evlilik teklif etmişti. Hiç kimse Kevin Radnor'ın hırslarında tek başına olmadığını söyleyemezdi.

Adamın monologu nihayet sona erdiğinde, ikinci rüzgarını bulmadan önce kadın araya girdi. "Tedarik etmek istediğiniz geliştirme nedir? Bunu nasıl iyileştirecek?"

"Buraya bağlanıyor ve basıncın da okunmasını ve haritalanmasını sağlayacak bir valf ekliyor."

Bunu nasıl yapacağını sormaya cesaret edemedi. Eğer sorarsa, bütün gün burada kalabilirdi. Masadan uzaklaştı. "Yani bu gerçekten de bir geliştirme ama gerekli değil."

"Gerekli değil, hayır."

"Bence önümüzdeki bir ay içinde bunu çözemezseniz, kendi başımıza ilerlemeliyiz."

Masanın yanında sessizlik. Tam bir durgunluk. Adam makineye baktı, ona değil. Kendini bir başka tartışmaya hazırladı; adamın, kadının fikirleriyle alay ettiği bir tartışmaya.

böyle önemli konularda bir değirmenci.

"Anlaştık," dedi sonunda. "Sen benden daha cömertsin. Bence iki hafta yeterli. Bir kez daha dene, sonra geri dön ve vazgeç."

Adam onu şaşırttı. Ona bakışından, tepkisinin karşılıklı olduğundan şüphelendi.

"Bu amaçla Pazartesi günkü pakette Fransa'ya gideceğim" dedi. "Diğer tarafla görüşeceğim ve o kısmın kurtarılıp kurtarılamayacağına bakacağım."

"Fransa mı?" Birden başının döndüğünü hissetti. "Fransa'nın neresinde yaşıyor?"

"Paris."

Paris'te. Minerva, Charles'ın Paris'te yaşadığını söylemişti.

Patlayan heyecanını dizginlemek için kendini zorladı. "Bir anlaşmaya varılırsa belgeleri imzalamam gerekecek."

"Onları yanımda getirecektim, sizin tarafınızdan imzalanmış olarak."

"Ya küçük bir değişiklik yapılırsa? En ufak bir değişiklik getirdiğiniz şeyi işe yaramaz hale getirecektir."

"Yenilerini hazırlatıp imzalatacağım ve onlarla birlikte geri göndereceğim. Siz burayı imzaladıktan sonra, kopyalarını ona geri postalayabiliriz."

Bu asla olmaz.

Derin derin düşünüyormuş gibi yaptı. "Ben de Paris'e gitsem daha iyi olur, böylece bir an önce halledilebilir, tabii halledilirse. Bir anlaşmaya vardıktan sonra fikrimizi değiştirme riskini almak istemeyiz. Ben de seninle geliyorum."

Bakışları keskinleşti. "Peki ya derslerin? Dükkânınız?"

"Derslerimin beklemesi gerektiğini öğretmenlerime bildireceğim. Bayan Ingram Richmond'dan geldi ve bir süreliğine dükkânla ilgilenebilir."

"Birlikte seyahat etmek - bu yapılmaz, Bayan Jameson."

"Birlikte seyahat etmeyeceğiz. Aynı anda ama bağımsız olarak seyahat edeceğiz. Benimle aynı olmanıza ya da yakınlardaki bir handa kalmanıza itiraz edemem."

İfadesinde kuşkular vardı ama aynı zamanda belli belirsiz bir eğlence ve - hesaplama olabilir mi? "Bir refakatçi ya da hizmetçiyle seyahat etmeniz daha uygun olur."

"Saçmalık. Ben sıradan bir kız değilim. Ayrıca, bu gerçekten senin kararın değil. Zamanlama çok şanslı. Paris'te yeni stilleri görebilecek ve bunları kendi şapka ve bonelerime uyarlayabileceğim. Bu gece Paris'e gitmeyi planlıyordum.

ama şimdi her halükarda daha keyifli olacak ve tamamen tek *başına* olmayacağım."

Omuz silkti. "Gerekli değil, ama ... başka bir tartışmayı önlemek için buna izin vereceğim."

"Başka bir tartışmayı önlemek için, izin verip vermemenin size bağlı olmadığını söylemeyeceğim." Daha fazla tartışmadığı için rahatlamış bir halde motora bir kez daha baktı, sonra da icada göz gezdirdi. Bir yandan da Charles'la yakında yeniden bir araya geleceklerine dair fanteziler kuruyordu. Anıları ve planlarıyla baş başa kalmak için can atıyordu.

"Artık gitmeliyim. Pazartesi den önce yapmam gereken çok şey var," dedi.

Ona dışarı kadar eşlik etti. Bir hizmetkâr fayton bulmaya giderken onlar da revakta beklediler.

"Hotel Le Meurice," dedi. "Kalacağım yer orası. İngiliz damak tadına uygun. Elbette başkaları da var. Minerva muhtemelen size tavsiyede bulunabilir."

Hayallerini bir kenara itti ve yanında duran adamı düşündü. Bu ziyaretin başlama şekli düşünüldüğünde olağanüstü iyi davranıyordu. O zamandan beri varlığı muhtemelen onun için bir sınav olmuştu ama bunu hiç belli etmemişti.

"Teklifinize verdiğim tepki için özür dilerim. Cevabım nazik değildi."

Tek cevabı başını hafifçe sallamak oldu.

Hackney geldi. Hizmetçi onu içeri aldıktan sonra pencereden onunla konuştu.

"Merak ettiğim bir şey var Bay Radnor. Teklifinizin nedenlerinden birinin girişim olduğunu söylemişsiniz. Diğer neydi?"

Arabanın penceresine doğru adım attı. Kendini onun gözlerinin içine bakarken buldu, gözlerini kaçıramıyordu.

"Evlilik, seni yatağıma almanın onurlu bir yoluydu. Şimdi alternatifle baş başa kaldım."

Tam o sırada araba yuvarlandı ve onu açık pencereye bakarken bıraktı.

On Birinci Bölüm

"Ne düşünüyorsun?" Bayan Ingram, Rosamund'la birlikte depolardan birinden gelen bir teslimatı incelerken sordu. Bu seferki kurdeleler ve nosyonların yanı sıra bazı pahalı ipek çiçeklerden . Bir diğerinde ise devekuşu ve kaplan tüyü çeşitleri vardı. Rosamund'un eksik olabilecek her şeyi not etmesi için bir kâğıt yakınlarda bekliyordu. Bayan Ingram iyi seçim yapmıştı, bu yüzden liste çok kısa kaldı.

"Kurdeleleri şu arka duvardaki rafa koy," dedi. "Nosyonlar çalışma odasına gidebilir."

Rosamund dükkâna göz atarken Bayan Ingram bir çuval dolusu nosyonu taşıdı. Bay Radnor'dan ayrıldıktan sonra dün öğleden sonranın tamamını burada geçirmişti. Bu sabah erkenden Bayan Ingram'la birlikte, birinci kat için yatak ve mobilya getiren arabayı beklemek üzere geri dönmüşlerdi. Saatlerdir dükkânı ellerinden geldiğince hazırlamaya çalışıyorlardı.

Bir ya da iki haftalığına ülke dışında olacağından, artık Bayan Ingram'ın komutayı ele alması gerekiyordu. Rosamund ona mümkün olduğunca az iş bırakmak istiyordu.

Bazı boneler metal sehparalarının üzerinde vitrini süslemeye başlamıştı bile. Kapıdaki geçici bir tabela Jameson's Millinery'nin yerini ilan ediyordu ve bir tabelacı bir saat önce düzgün bir tabela takmak için gelmişti. Rosamund bonelerin etrafına kurdeleler ve birkaç ipek çiçek serpiştirmişti, böylece çok yalnız görünmüyorlardı. Daha şimdiden birkaç kadının içeri baktığını görmüştü.

Bu onu cesaretlendirdi ve sokak seviyesindeki bir pencereyi iyi kullanmanın kendisine fayda sağlayacağına olan inancını doğruladı. Bununla birlikte, aşağıda hizmet almak istemeyenler için dükkânın ön odasını da yukarıya çıkarmaya karar vermişti.

Başka bir araba dışarıda durdu.

Bayan Ingram ön odaya çıkarken, "Umarım şapka kalıpları ve tokalar vardır," dedi. "Şapkaları yapacak malzemelerimiz yoksa o tabakları göstermenin bir anlamı yok."

İki adam, ellerinde hantal rulolar ve kutularla kapıdan içeri girdi. Bayan. Ingram onları arkadaki çalışma odasına yönlendirdi.

"Pazartesi teslimatları geldiğinde, iyi durumda olmalıyız," dedi onaylayarak, adamların gözden kayboluşunu izlerken.

"Sen buradayken, eminim öyle olacağız."

"Paris'teyken gözünüzü dört açın. Bazı çizimler yapmayı unutmayın. Onlar orada ne yapıyorsa, biz de burada yapabiliriz."

"Kaba bir şekilde bakacağım ki tüm detayları öğrenebileyim."

Önlüğüne ve altındaki eski elbiseye baktı. İkisinde de bugün yaptığı toz alma ve yıkama işlemlerinin izleri vardı. Bayan Ingram'ın kendi elbisesinden bile eski olan elbisesine baktı. Onun için birkaç yeni elbise diktirecekti. Bayan Ingram bir Mayfair mağazasında müşterileri karşılayacaksa, daha iyi giysilere ihtiyacı vardı.

Adamlar arabalarını alıp gittiler. Rosamund pencereye de birkaç şapka koydu, böylece meraklı gözler daha fazlasını görebilecekti. Hepsinin önünde bir devekuşu tüyü açtı. O bunu yaparken Oxford Caddesi'nde bir araba durdu. Minerva dışarı çıkıp ona doğru gelirken Rosamund dükkânın kapısını açtı.

Rosamund, "Yarın seni arayacağımı yazmıştım," dedi.

"Ayrıca buradaki görevleriniz nedeniyle bugün yapamayacağınızı yazmışsınız, bu nedenle izin vererseniz dükkânınızı ziyaret etmeye ve görmeye karar verdim."

"Elbette, henüz bitmemiş olsa da."

Minerva yaklaşırken adımları yavaşladı. Bakışları Rosamund'un yanağına gitti. Rosamund'un parmak uçları da öyle. Bu sabah biraz boya kullanmıştı ama güneş pırıl pırıl parlıyordu ve "merhem" pek işe yaramamıştı.

"Haydut," dedi Minerva onu kucaklamadan önce. "Şimdi bana göster ve onunla ilgili her şeyi anlat."

Rosamund onu Bayan Ingram'la tanıştırdı, sonra da gezdirdi. Geziyi arkadaki çalışma odasında bitirdiler. Minerva malzemelere ve kavramlara baktı.

"Bir gün bir şaheser yaratışını izlememe izin vermelisin," dedi. "Sanatsal duyarlılıkları olan herkesi kıskanıyorum." Rosamund'la yüzleşmek için döndü. "Yine profesyonel hizmetlerime ihtiyacınız olduğunu yazmışsınız. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benimle gel." Rosamund Minerva'yı dükkândan çıkardı, sonra da merdivenlerden birinci kata çıkardı. Misafirini Bayan Ingram'ın kullanması için düzenlenmiş olan arka taraftaki daireye götürdü. Minerva'yı arka pencerenin yanındaki küçük masaya oturmaya davet etti.

"Bana Charles'ın Paris'te yaşadığını söylemişsiniz. Tam olarak nerede olduğunu biliyor musun?"

Minerva retikülünü açtı. "Eğer beni tekrar işe aldıysanız bu bilgiyi isteyebileceğinizi düşündüm. Nerede oturduğunu biliyorum. İşte sokağı ve numarası." Katlanmış bir kâğıt uzattı. "Ona yazmaya karar verdin mi?"

Rosamund kâğıdı parmakladı. Kâğıdı tutmak bile kalbinin hızlanmasına neden oldu. "Paris'e bir yolculuk yapmaya karar verdim. Oradayken onu ziyaret etmek niyetindeyim."

"O şehri ziyaret ettiğiniz için ne kadar şanslısınız. Belki de Paris'e vardığınızda önce ona yazmalı ve onu gafil avlamamalısınız."

Başını kâğıttan kaldırıp Minerva'nın gözlerinin içine baktı. "Bunu yapmanın bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eski arkadaşlarımı, sevgililerimi ya da kayıp aile üyelerini bulmak için saatlerimi harcıyorum. Yeniden bir araya gelmeler her zaman patronlarımın öngördüğü şekilde gerçekleşmiyor. Zaman insanları değiştiriyor. Yalnız mı seyahat ediyorsunuz?"

Zaman Charles'ı çok değiştirmiş olabilir miydi? Onu unutmuş olabilir miydi? Kalbi buna inanmayı reddediyordu. Onları sıradan bir aşk değil, şaşırtıcı derinlikte bir aşktı.

"Yolculuğu bağımsız olarak yapacağım, ancak Bay Radnor da aynı zamanda gidiyor. İhtiyacım olursa bana yardım etmek için hazır olacak ve ben de onun ihtiyacı olursa belgeleri imzalamak için hazır olacağım."

Minerva'nın kaşları bir parça kalktı. "Hizmetçiniz Jenny size eşlik ediyor mu?"

"Ondan Bayan Ingram'a burada yardım etmesini istedim, o da kabul etti. Sanırım otelde bir hizmetçi tutabilirim. Bay Radnor, Hotelle Le Meurice'i tavsiye etti. Orayı biliyor musunuz?"

"Kesinlikle işe yarar. Yarın size birkaç kişinin daha ismini göndereceğim. Chase ve ben geçen sonbaharda orayı ziyaret ettik, ayrıca ziyaret etmek isteyebileceğin bazı dükkânların adreslerini not edeceğim ve yardıma ihtiyacın olursa orada yaşayan arkadaşlarına birkaç tanışma mektubu göndereceğim. Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Pazartesi."

"Bu kadar çabuk mu? Geçen gece olanlardan sonra yeterince iyileştiniz mi? "

"Bunun üzerinde durmuyorum. Ancak merak ettiğim bazı şeyler söylendi. Philip tarafından değil ama başkaları tarafından söylendi. Hayırseverimiz hakkında. Belki bunları açıklayabilirsiniz. Sırların bir parçası değilse tabii."

Minerva'nın yüzündeki ifadenin büyük bir kısmı kayboldu, sadece sert ve mesafeli bir gülümseme belirdi. "Eğer vicdanım rahat bir şekilde açıklayabilirsem, deneyeceğim. Kır evindeki bir korkuluktan düştü. Bunun bir kaza olduğu açıklandı."

"Yine de aileden bazıları öyle olmadığını düşünüyor. Örneğin Leydi Dolores."

"Hayır. Bazıları düşünmüyor."

"Birinin onu inanıyorlar mı?" "Bazıları inanıyor."

Rosamund zorlukla yutkundu. "Bazıları bunu benim yaptığımı mı düşünüyor? Mirasla birlikte, ben-"

"Kimsenin senin hakkında spekülasyon yapmasına gerek yok. Richmond'daydın, bu yüzden dedikodulara hiç aldırmış etmeyebilirsin." Minerva sanki *bu* konu kapanmış gibi gülümsedi. "Şimdi ben gidiyorum, sen de burada yapman gereken işleri bitirebilirsin. Bu yolculuk için hazırlanırken en iyi giysilerinizi yanınıza almayı unutmayın. Operaya ya da tiyatroya gitmek ya da oradaki özel mekânlardan birinde yemek yemek isteyebilirsiniz."

Rosamund yolu açtı ve Minerva'yı uğurladı. Sonra Bayan Ingram'a yardım etmek için dükkâna döndü. Ne zaman birkaç dakikalığına dinlense Minerva'yla yaptığı konuşma aklından çıkmıyordu. Yeni arkadaşı, merhum dükün ölümüyle ilgili daha fazla soru sorulmasına fırsat vermeden sohbeti kesin bir dille bitirmişti.

On İkinci Bölüm

"Ooo. *C'est tres belle*." Margarite avucunu soluk, leylak rengi akşam yemeği elbisesinin ipek kumaşında gezdirdi.

Rosamund'un otel tarafından sağlanan bu genç hizmetçinin ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu . . çok güzel," dedi Margarite duraklayarak, dikkatli bir İngilizceyle.

Rosamund'un Fransızca konuşmaya çalışırken kendi sesini çıkardığını varsaydığı şekilde .

Margarite bavulları açmaya devam etti. Bu muhtemelen biraz zaman alacaktı. Daha önce hiç yurt dışına çıkmamıştı ve Minerva' tavsiyesini de göz önünde bulundurarak, tüm yeni giysilerini ve eskilerinin büyük bir kısmını yanına aldı.

Rosamund yatak odasına döndü. Büyük olmamasına rağmen lüks olduğunu düşündü. Uzun pencereler odaya iyi ışık veriyordu ve alçı süslemeleriyle zarif yüksek tavan zenginlik yaratıyordu.

Belki de bitişiğindeki oturma odası yüzünden bu kadar çok sevmişti. Daha da iyisi, oturma odasının caddenin karşısındaki büyük parka bakan küçük bir terası vardı.

Manzarayı seyretmek için terasa çıktı. İnsanlar Londra'nın parklarında olduğu gibi geziniyorlardı.

"Bunlar Tuileries Bahçeleri. Görmek ve görülmek için gidilen yer."

Döndüğünde Kevin Radnor'ın bir odadan çıkıp kendi odasının yanındaki başka bir terasa çıktığını gördü. Onun odasının kendi odasının yanında olduğunu fark etmemişti. Otel görevlileriyle konuştuktan sonra, Kevin ortadan kaybolurken resmi bir beyefendi ona kapısına kadar eşlik etmişti.

Şimdi de uzun pencerelerini işaret etti. "Senin de bir dairen var mı?" Başını iki yana salladı. "İhtiyacım yok."

"Ben de öyle."

"Yalnız yemek yemek istediğiniz akşamlar olabilir. Fransızlar çok liberaldir ve restoranları eşsizdir ama onlar bile bir kadının tek başına oturmasını beklemez. Bu şekilde süitinizde yemek isteyebilirsiniz ama yatak odanızda yemek zorunda kalmazsınız."

"Bunu düşünmeniz ne kadar düşünceli bir davranış. Aşağıdaki beyefendiyle konuştuğunuzu duydum ama bunu benim için ayarladığınızı bilmiyordum."

"Birimizin fazladan odaya ihtiyacı vardı. mahremiyete ihtiyacımız varsa. Sende kalması daha iyi."

"Mahremiyet mi istiyorsunuz?" Heyecanla karışık bir telaşla kalbi biraz hızlandı. İkincisinin hiçbir anlamı yoktu ama varlığını da inkâr edemezdi.

Ailesinin Londra'daki evinden ayrılırken söylediği veda sözlerini unutmamıştı. Bu yolculuğa hazırlanmak için acele ederken bile aklının bir köşesinde kalmıştı. Bir adam bir kadını baştan çıkarma niyetini açıkça ilan ettiğinde, o kadının bunu görmezden gelmesi aptallık olurdu. Sonra da o adamın eşliğinde bir yolculuğa çıkmak büyük ihtimalle aptallık olurdu. Hatta tehlikeliydi.

Bu adam yakışıklı ve çekici olduğunda, ona karşı bu tuhaf tepkileri vermek muhtemelen normaldi. Buraya yaptıkları yolculukta, adam sık sık düşüncelerine dalıyordu. O zaman onu incelemekten kendini alamıyor, bu sözleri onu kızdırmak için mi yoksa reddedilişinin intikamını almak için mi söylediğini merak ediyordu. Ancak birkaç kez, sanki onun ne düşündüğünü tahmin etmiş ve kasten onu kızdırmaya çalışıyormuş gibi, bakışları hiç acımadan üzerine çevrilmişti.

Sonuç olarak Dover'a giden yol boyunca tetikte kalmıştı. Arabada karşısında duran adamın varlığı görmezden gelinemezdi. Sürekli uygunsuz bir şey olmasını bekliyordu. Gerçek şu ki, Bay Radnor hiç de uygunsuz bir şey yapmadan bu beklenti onu heyecanlandırmıştı.

Ne güzel bir şeydi. Aptalca ve utanç verici. Ne zaman böyle bir şey olsa, Charles'ın görüntüsünü çağırıyor ve ona konsantre oluyordu. Gemideyken, özellikle de Bay Radnor güverteden denizi seyrederken yanında durduğunda, onu zihninde taşımıştı. Sadece kısa bir an, sahilden Paris'e doğru giderlerken, onun tarafından gerçek bir baştan çıkarmanın düşünüldüğünü hissetmişti.

Kevin ulaşımı ayarlarken kendi arabasını isteyip istemediğini sormuştu. Pratik bir insan olarak, aynı arabayı paylaşmamak aptalca bir para kaybı gibi görünmüştü.

İlk bir saat içinde kadınların erkeklerle yalnız seyahat etmesinin neden uygun olmadığını anlamıştı. En geniş vagon bile zamanla daha samimi hale gelirdi. İçindeki alan daha kısa boylu insanları daha iyi ağırlayabilirdi, ama o çoğundan uzundu ve adamın boyu bacaklarının her zaman orada olduğu anlamına geliyordu,

onunkine yakın, rahatsız edici. Aslında, kadın birkaç kez yana kaykıldıktan sonra, adamın kasıtlı olarak onu pencereye hapsedecek şekilde yayıldığını düşündü.

Kadın bunu sadece bir kabalık olarak algılayabilirdi ama adam tam o anda o ana kadar kendisini meşgul eden düşüncelerden sıyrıldı ve yoğun ilgisini ona yöneltti. En iyi zamanlarda bile bu rahatsız ediciydi ama o vagonda sıkışık haldeyken dikkati hiç dağılmıyordu. Düşüncelerini dile getirdiğinde durum daha da kötüleşti.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu. "Tahminimce iki yirmi." "Yanlış tahmin ettiniz. Neredeyse yirmi dört yaşındayım."

Bunun için küçük bir kaş çattı. "O halde birkaç yıldır bağımsız yaşıyorsunuz."

Bununla birlikte merakı can sıkıcı bir hal aldı. "Yakın zamana kadar hizmetteydim." Adamın bacaklarına dik dik baktı. "Koçların senin boyundaki erkekler için yapılmadığının farkındayım ama bundan payına düşenden fazlasını alıyorsun. Lütfen dizinizi çeker misiniz?"

Belli belirsiz bir gülümsemeyle kol ve bacaklarını yeniden düzenledi. "Paris'e varmamıza ne kadar var?" diye sordu.

"Vardığımızda akşam olacak.... Demek hizmetteydiniz, sonra Richmond'da dükkanınızı açtınız?"

Onun hesap yaptığını duyabiliyordu. "Arada, Şehir'de bir değirmenci için çalıştım."

"O halde iki yıl kadar bağımsız yaşadınız."

Paris'in sahilden bir günlük mesafede olduğunu bilseydi, bu sorgulamadan kurtulmak için kendi aracını kiralayabilirdi.

"Neden bana bu soruları soruyorsun? Hala bir servet avcısının başımı döndürmesinden mi endişeleniyorsun?"

"Servet avcıları yaşıyor ne olursa olsun ilgilerini çekecektir. Altmış yaşında olsanız bile dans etmeye devam edeceklerdir."

Bu durumda, belki de sadece sıkılmıştı. Anlaşılan düşünecek parlak fikirleri tükenmişti. Daha fazla konuşmaya istekli görünmediğinde, rahatlayarak Charles'ı düşünmeye ve yeniden bir araya gelme beklentisine çekildi. Bunca yıldan sonra onu tekrar gördüğünü hayal etmeye çalıştı. Elbette biraz daha yaşlı görünecekti ama önemli bir değişiklik beklemiyordu. Onu sert bir kucaklamayla ve derin bir öpücükle karşılayacak, sonra da gülecekti

mutlulukla. Onun geniş gülümsemesini ve ışıldayan gözlerini hayal edebiliyordu, kollarına koşarken ona bakarken-

"Masum olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum."

Sakin ifadesi fantezisine aniden son verdi. "Eğer ben *bir-Özür* dilerim?"

"Neden bağımsızlığınızı sorduğumu sormuştunuz. Sebebi bu." Olabildiğince sakın bir şekilde ona baktı. "Peki ya sen?"

"Ailenizin sizi neden bu kadar katlanılması zor bulduğunu anlayabiliyorum. Ne biçim bir soru bu! Kaba, uygunsuz-"

"Bu çok basit bir soru." Başını arkadaki mindere yasladı. "Bir erkeğin bir kadınla tartışamayacağı konular olduğu fikri çok saçma. İnsan bu aptal kuralları kimin bulduğunu merak ediyor. Muhtemelen halalarım gibi kadınlar."

"Daha çok benim gibi onları fazla kişisel bulan kadınlar."

"Bunun çok kişisel olduğunu düşündünüz çünkü cevabınızın sizi kötü göstereceğini düşündünüz, oysa gerçekte sadece kendi sonucumu doğruladınız ve sizinle ilgili fikrimi hiçbir şekilde değiştirmediniz."

Sonra gözlerini kapadı ve kollarını kavuşturdu, muhtemelen o gün kafasını dolduran başka her neyse ona dönmek için.

"Sorunuza cevap vermediğim için vardığınız sonucu teyit etmedim," dedi.

"Tabii ki yaptın." Gözleri yarı yarıya açıldı ve yarıkların arasından ona baktı. "Eğer hâlâ masum olsaydın, bunu söyledin. 'Ne cüretle masum olmadığımı söylersiniz efendim? Bunun gibi bir şey. 'Ben bekârim. Elbette bana dokunulmadı. Aksini ima etmekle affedilmez bir haydutluk yapıyorsunuz.' Ya da belki, 'Böyle bir konuya değinmek nezaketsizliğin ötesinde bir hakarettir. Bu arabayı terk etmenizi ve arabacıyla birlikte yukarı çıkmanızı talep etmek zorundayım.'"

Veremediği her yanıtta yüzünün daha da ısındığını hissetti. Belki de bunu görmüştü, çünkü gevşedi, dik oturdu ve ona doğru eğildi. "Dediğim gibi, bu sizin hakkınızdaki fikrimi hiçbir şekilde değiştirmez. Kişiliğiniz ve tavrınız nedeniyle vardığım sonuç mantıklıydı, ama dünyanın bu tür şeyler hakkındaki tuhaf fikirlerini kimse bilemez."

"Bu son derece tuhaf konuşmadan çıkarmış olabileceğiniz hatalı sonuçlar hakkında ne düşündüğünüzün benim için kesinlikle hiçbir önemi yok."

"O kadar da tuhaf değil." Onun gözlerinin içine baktı. "Ne de olsa tecrübeli bir kadın bir muamma , ama masum bir kadın... O zaman ne yapacağımı bilemezdim."

Şimdi, terasta, kadın "mahremiyet" kelimesini tekrarladığında, bahçelere doğru baktı, dudaklarında yavaş bir gülümseme oluştu. "Yakında Mösyö Forestier ile buluşacağız. Zor kararların o zaman verilmesi gerekecek. Bu konuşmalar herkesin önünde yapılmamalı."

"Tabii ki hayır. Burada yapmak istediğim pek çok şey var. Daha iyi mağazaları görmek ve kadınların modasını gözlemlemek istiyorum. Sanırım kimse İngilizce konuşmuyor?"

"Fransızlar önemli olan herkesin kendi dillerini öğreneceğini varsayar."

"Sizin gibiler bunu yapar."

Fransızca konuşmakla kalmıyor, uzun, kesintisiz, hızlı ve anlaşılmaz bir melodiyle konuşuyordu.

"Burada çaresiz kalacağım, değil mi?" Kendini biraz ısıtmak için kollarını önünde kavuşturdu. Güneş batıda batıyor, uzun gölgeler bırakıyordu. Paris ona Londra'dan daha soğuk geliyordu. Kuzeyden gelen esinti bir ısırik taşıyordu.

"Kaybolmamanız için nereye gitmeniz gerekiyorsa size eşlik edeceğim."

Charles'ı ararken ona eşlik etmesi pek mümkün değildi. Yine de önce bir gününü şehri dolaşarak geçirirse, otele nereye gitmek istediğini söyleyecek ve ona bir araba bulmalarını sağlayacak kadar bilgi edinebilirdi.

"Neden yarın Palais-Royal'i ziyaret etmiyorsunuz?" diye önerdi. "Orada güzel mağazalar var, ayrıca bahçede güncel modayı da yakından görebilirsiniz. Şimdilik akşam yemeği için bana katılın. Size yemekleri açıklayacağım."

O da kabul etti ve odasına döndü. Yemeğin açıklamaya ihtiyacı var mıydı?

* * *

Bayan Jameson bağımsız seyahat ettiklerinde ısrar ediyordu ama tabii ki öyle değildi. Kevin bunu gördü.

Bir centilmen olarak, onu Paris'e sağ salim götürmek onun göreviydi. Bunu yapmanın en iyi yolu da onunla birlikte vagonlarda seyahat etmek ve yolculuk sırasında ona göz kulak olmaktı.

Şimdi, kızın Fransız dili ve alışkanlıkları konusundaki cehaleti göz önüne alındığında, onun vasisi olarak hareket etmeye devam etmek zorundaydı.

Otel müdürünün ikileri hakkında yan varsayımlarda bulunduğunu tahmin ettiğinde bir şeyler söyleyebilirdi. İki odanın birbirine yakın olması gerekmediğini, çünkü Bayan Jameson'ın sadece bir arkadaş olduğunu açıkça ifade edebilirdi. Bunu tek kelime etmeden yapmak mümkün olabilirdi.

Ama varsayımın devam etmesine izin vermek içine geliyordu.

Akam yemeği için giyinip kapısına geldi. Kapıyı bir hizmetçi açtı, koyu renk bukleleri ve Fransız burnu olan genç ve güzel bir kadındı. Adamın oturma odasına girebilmesi için kenara çekildi. Rosamund orada bekledi.

Agnes Teyze'nin evinde giydiği leylak rengi akam yemeği elbisesinin içinde büyüleyici görünüyordu. Sarı saçlarının üzerinde canlı bir tüyü olan küçük bir başlık vardı. Birkaç küçük dal yüzüne doğru sarkıyordu.

Kolunu uzattı. "Bu akam burada, otelde yemek yeriz diye dnmm, eğer size de uyarsa."

Merdivenlerden inerlerken baını sallayarak etrafına ve tavana baktı. "*Bence* bu bir handa yemek yemeye benzemeyecek."

"Teyzemin sofrasında yemek yemeyi de sevmem. Gerçi Londra'da Fransız aılar var. Mesela kuzenim Nicholas'ın bir tane var."

"Yemekler o kadar farklı mı?"

"Bir kısmı öyle. Çoğu çok tanıdık."

Restorana oturmulardı. Rosamund kristallere, çiçeklere ve nihayet kendi yerine dizilmiş atal bıçak takımına baktı. Başını eğdi ve bir yemek aletini işaret etti. "Nedir bu?"

"Yakında sana göstereceğim."

Amacı onu çok etmek değildi ama onu yeni şeylerle tanıştırmamanın akıllıca olabileceğine karar verdi. Bu yüzden ampanya ısmarladı ve ampanyanın köpüğü kızın burnunu etkilediğinde gltler. Adam karides istedi ve kız karidesi çok beğendi. Mutfağa salyangoz gndertti.

nce onlara, sonra ona baktı. "Bunlar ne?" atalını birine sapladı. "Onları seni aırtan o tuhaf küçük aletle yiyorsun." "Ama bunlar ne?"

"Gastropodlar. *Cornu aspersum*." Ağzına bir tane attı. "Fransızlar onlara salyangoz diyor. Biz onlara salyangoz diyoruz."

Yüzünü buruturdu. "Bizim oralarda onlara sümüklü böcek derdik ve onları yemezdik. Ezerek ya da sarımsaklı suyla ldrrdk."

"Bunlar şu anda yattıkları bu kabukların içinde yaşıyorlar. Sümüklü böceklerin kabukları yoktur."

"Aradaki farkı bilirsin." Kulağa övgü gibi gelmiyordu. Sanki hareket etmesini bekliyormuş gibi çatalıyla birini dürtmeye devam etti.

"Roma döneminden beri yeniyorlar. Aslında yetiştiriliyorlar. Bir tane deneyin. Balçık olmadığına söz veriyorum. Onları yetiştiriyorlar, böylece pişirdikleri balçıktan kurtulmuş oluyor."

"Zorunda mıyım?"

"Tabii ki hayır. İlk seferinde biraz cesaret ister."

Aletini bir tanesini kabuğundan çıkarmak için kullandı. Onu inceledi. "Eğer kediye vurursam, reddetmemin korkaklık olacağını söylediğın için hepsi senin suçun olacak. Bana biraz daha şampanya koy da yıkayayım."

Adam kadının dediğini yaptı, sonra da onun cesaretini toplamasını izledi. Hızlı bir hareketle salyangozu yedi, üç kez çiğnedi, sonra şampanyaya uzandı ve iyice bir yudum aldı.

"Bu hiç hoş değildi. Tereyağı dışında pek tadı yoktu ve dokusu da tuhaftı."

"Bu sonradan edinilen bir tat."

Dil balığı servis edildi, bu onun daha çok hoşuna gitti. "Tüm bu Fransız zevklerini edindiyseniz, sık sık ziyaret etmelisiniz."

"Oldukça sık."

"Başka yerlere seyahat ettiniz mi?"

"Napolyon yenildikten sonra reşit oldum. Çoğu genç gibi ben de kıtada bir tura çıktım." Bunun kulağa ne kadar küstahça geldiğini fark etti. "En azından sizin deyiminizle benim gibi olanların çoğu gibi."

"İngiltere'de pek çok yere gitmedim bile. Benim evim. Londra ve Richmond. Brighton, bir kere." Omuz silkti. "İyi ki de öyle. *Sizin gibiler* bütün bu dilleri konuşuyor. Ben hâlâ kendi dilimi öğreniyorum." Bunu söyledikten sonra sırtıttı, sanki onu bilerek hata yaptığına ikna etmek ister gibiydi.

"Seyahat etmek için dil bilmenize gerek yok. Seyahat etmek yapmak istediğiniz bir şey mi?"

Bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim. Böyle bir şey daha önce hiç mümkün olmamıştı. Ama evet, sanırım bir gün bunu yapmak isterim. Yeni şeyler ve alışkanlıklar görmek ilginç. Salyangozları bile."

Turundaki yerleri tekrar ziyaret etmenin nasıl bir şey olacağını merak etti, ancak bu sefer Rosamund yanında olacaktı. Onu Yunanistan ve Mısır'ın sıcaklığının tadını çıkarırken ve Floransa'nın kaldırım taşlarında yürürken hayal etti. O

Positano'da bir terasta onunla seviştiğimi ve Como Gölü'nde onunla yüzdüğümü hayal ettim.

Çatalını ve bıçağını bıraktı. "Umarım onlara daha fazla yemek getirmelerini söylememişsinizdir. Çok yoruldum. Hatta o kadar yoruldum ki yürüyüşe ihtiyacım var."

"Size eşlik edeceğim. Nehir kıyısında bir tur atabiliriz."

Kadın sargı almak için yukarı çıkarken o aşağıda bekledi. Otelden bir araba çağırmasını istedi, sonra da posta olup olmadığını kontrol etti. Bir mektup gelmişti. Mektubu okudu ve Rosamund merdivenlerden inerken bir kenara koydu.

Başına taktığı geniş kenarlı bonenin içinde çok güzel görünüyordu. Yüzünü çevreleyen yumuşak krem rengi kumaşı, insanı gözlerine bakmaya yönlendiren çizgiler gibi davranan bir dizi kıvrımla kıvrılıyordu. Talimata ihtiyacı olduğundan değil. Yemek boyunca ona bakmamak için gerçekten çaba sarfetmişti.

O Ayrıca giydi a Uzun, krem ŞAL o aktı hepsi etrafında onu. Hafifti, çok az sıcaklık sağlardı. Nehir kenarı serin olabilirdi. "Pelerin giyebilirim," dedi şalın kenarını parmaklayarak, "ama hiçbiri bu elbiseyle bir takım oluşturabilirim."

Kolunu uzatırken " olmaz," kolayca yalan söyledi.

* * *

Paris gecenin ilerleyen saatlerine kadar meşguldü. Seine Nehri boyunca yürümeye başladıklarında Rosamund'un ilk tepkisi bu oldu. Yalnız değillerdi. Bazı insanlar aceleyle geçip gidiyordu ama birçoğu yavaşça yürüyor, havayı içine çekiyordu.

"Nehir bizimkinden daha fazla kokuyor," dedi.

"Burası büyük bir şehir ve Seine Nehri tam ortasından geçiyor. Thames Nehri kadar hızlı hareket etmiyor ya da gelgit olmuyor."

Her ne kadar karanlık olsa da, geçtikleri binaları görebiliyordu .

Sokak lambaları geniş aydınlatma havuzları sağladı.

"Burada hâlâ petrol yakıyorlar," dedi Kevin. "Bu lambaların ışığı yansıtan gümüş destekleri var. Büyütüyor. Mekanikler beceriksiz olsa bile ışık üstündür."

Bir sonrakinin yanından geçerken, ne demek istediğini anlamak için başını kaldırıp baktı.

"Burası Şehir'e çok benziyor," diye gözlemledi. "Buradaki gibi bazı büyük binalar var ama hemen yakınında eski, küçük binalar da var."

"Çok yakında çok büyüklerini göreceksiniz."

Nehrin karşısında, küçük pencereleri ve bir tarafında kulesi olan büyük, kale benzeri bir yapı belirdi. O kadar etkilenmişti ki

önünde, bir plazanın karşısında yükseldiğini fark etti.

Kevin, "Fark etmemiş olabilirsiniz ama bir köprüden geçtik ve nehirdeki bir adadayız," dedi. "Burası Paris'in en eski bölgesi."

Katedrali incelediler ve adam ona katedralin tarihinden bahsetti. Sonra tekrar nehre doğru ilerlediler.

"Mösyö Forestier'den bir mektup aldım," dedi bir köprünün üzerinde durup siyah su şeridini seyrederken. "Yarın buluşmak istiyor. Erken bir akşam yemeği. Davetlisiniz."

"Söylenen hiçbir şeyi anlamayacağım. Orada ne yapacağım?"

"Güzel görün."

Adamın profiline baktı. Sokak lambalarından birinin yakınında olmadıkları için yüz ifadesini çok az görebiliyordu.

"Kötü bir pazarlık yapması için dikkatini dağıtmamı mı istiyorsun?"

"Onayına ihtiyaç duyulan tam bir ortak olarak katılıyorsunuz. Eğer herhangi bir nedenle varlığınız onun başını döndürür ve mantıksız davranmasına neden olursa, bu ne sizin ne de benim hatam olacaktır."

"Mantıksızlaşacağını pek sanmıyorum." Güldü. "Gerçekten de başı dönüyor. Muhtemelen o da tıpkı senin gibi, bilim ve makinelerden ibaret ve hiçbir kadın uzun süre dikkatini dağıtmıyor."

Yanında bir sessizlik oluştu. çevirdi ve adamın bakışlarını üzerinde buldu. Gözleri gecenin karanlığında karanlık havuzlar gibiydi ama küçük kıvılcımlarla canlıydı. "Böyle mi düşünüyorsun? Çok ince davrandığımı görebiliyorum."

Ses tonu, gecenin sessizliğinde, onu tedirgin etti. "Hiç de kurnaz değildin. Hiçbir zaman büyülenmediğinizi açıkça söylediniz."

"Sanırım öyle."

Şimdi daha yakın görünüyordu ama hareket etmemişti. Boyu ona hükmediyordu ama yine de kendini tehdit altında hissetmiyordu. Kalbi daha sert atıyordu. İçinde lezzetli bir alarm zonkluyordu. Korku değil, ihtiyatıyla alay eden daha dost canlısı kuzeni.

Sonra eli yüzündeydi ve bakışları çok yakındı. Avucunun sıcaklığı kadının içine doğru akıyordu.

Düşünceleri dağıldı. Şaşkınlık ona hükmediyordu ve zar zor nefes alıyordu. Adamın iki eli de yüzünü kavradı. Başı eğildi, sonra durdu, sanki bir şey bekliyormuş gibi. Daha da alçaldı ve onu öptü.

Bu öpücük Londra'dan ayrıldıklarından beri bekliyordu. Uzun süren bekleyiş onun rahatlamaya benzer bir şeyle karşılık vermesine neden oldu.

Böyle bir tepki beklemiyordu. Bir sebepten dolayı tetikteydi ama şimdi tüm sebepler onu terk etmişti. Sıcak ve yavaş öpücükleri kabul etti,

sonra diğerlerine sert ve tutkulu bir şekilde yenik düştü. Adamın gücü onu baştan çıkarmıştı. Tensel heyecanın onu ele geçirmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Onu içine çekti. Karşı koyacak silahı yoktu ve olmadığına da memnundu. Yoğunluğu fiziksel bir hal almış, onu bakışlarının zaman zaman yapabildiği kadar kesin bir şekilde ele geçirmişti.

Bulanık farkındalığına rağmen ayrıntıları not etti. Kollarının onu nasıl sardığını. Giysilerinin ve kişiliğinin kokusunu. Adamın dilinin, kadının içinde inanılmaz heyecanlar uyandıran ustaca kullanımı. Sırtında ve kalçalarında gezinen ellerinin baskısı. Öpücükleri boynunu aradı ve kadın buna izin vermek için başını . Lezzetli ürpertiler iniyor, göğüslerini ve rahmini sıkıyordu. Harika bir çılgnlık onu çağırıyordu.

Yakındaki mırıltılar. Tüm vücudu gitmeleri için haykırdı. Sessizlik karşılık verdi. Oradan geçen her kimse onlara aldırış etmemişti. Hiçbir kesinti olmadığı için çok mutluydu çünkü adamın elinin kalkıp göğsünü okşamasını istiyordu, umutsuzca istiyordu. Evet, evet, bunu istiyordu.

Durmaması için ona sarıldı. Adam onu öpmeyi bıraktı ve dudakları tepesine bastırırken, eli de onu keşfediyordu. Dikkatli okşamalar onu gıdıklıyordu. Şeytani parmaklar alay ediyordu. Ondan çığlıklar ve iniltiiler çıkartıyor ve onu acıtıyordu.

Sanki biliyormuş gibi, eli kadının vücudunda daha aşağılara indi. Onu kendine çekti ve elini kalçalarının arasına kaydırırken tepesini öptü. Elbise, kombinezon ve kombinezonun üzerinden bacaklarının arasına derinlemesine uzandı, sonra ona işkence eden enfes acıya doğru bastırdı.

Akılsızca ve soluk soluğa ona asıldı. Adamın teklifini kabul etti. Tam bir rahatlama değil ama ölmesini engellemeye yetecek kadar. Elinden geldiğince sıkıldı, böylece boş arzusu ortadan kalkabilirdi. Sadece baskının kendisi daha derin açlıkları harekete geçirmeye başladı. İşte o zaman adam elini çekti ve onu kollarıyla sardı.

Öylece kaldılar, kadın adama sokulurken kadın biraz sakinleşmeye çalıştı ve bedenini daha fazlası için umutlanmaktan vazgeçmeye zorladı. Tekrar aşağıdaki nehrin, şehrin ışıklarının ve kalçalarının arkasındaki korkuluğun farkına vardı. Suçluluk duygusu kafasının içinde fısıldamaya başladı ama bunu görmezden geldi çünkü bunu tekrar hissettiğine pişman olmak istemiyordu. Henüz değil. Bir kadın ve bir erkek arasında var olabilecek tensel ihtişamı kaybetmek istemiyordu ama yine de an be an gecenin içinde kaybolup gidiyordu.

* * *

Köprünün sonuna kadar yürüdüklerinde Kevin bu gece onunla olmayacağını biliyordu. Bu yüzden, ne kadar istese de, bunu otelde rahat bir yatakta sürdürmeyi teklif etmedi.

Onu öptü, sonra bir arabaya bindirdi ve tek başına geri döndü. Bir dakikadan kısa bir süre içinde bu kadar terbiyeli olduğu için kendine lanet ediyordu.

Eğilimlerini takip etmeli ve onu oraya, köprüye götürmeliydi. Bunun için ona yalvardı bile. Biri fark etse bile bu şehirde kimsenin umurunda olmazdı. Ama hayır, bu konuda bir İngiliz centilmeni gibi davranmak zorundaydı. Bir köprüde eteklerini ve bacasını kaldırmak saygılı bir davranış olmazdı. Uygun olmazdı. *Düzgün bir kadınla böyle yapılmazdı.*

Bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyordu. Bildiği tek şey, namuslu kadınların Londra'nın her yerinde parklarda ve köprülerde kendilerini verdikleri idi. Öğrenmeye çalışmış gibi de değildi.

Vücudunu ve zihnini biraz kontrol edebilmek için uzun, dairesel bir yol izleyerek yürümeye devam etti. Kadının nasıl bir baş belası olduğuna dair bilinen öfkesini topladı. Bir engel. Onun için beladan başka bir şey olmayan inatçı bir kadın. Yine de onu duymaya, koklamaya ve hissetmeye devam etti. Onu çıplak, kabullenmiş ve bu gece cesaret ettiğinden daha fazlası için çaresiz bir halde hayal ediyordu. Kadının bu kadar tutkulu olmasının bir faydası olmamıştı. Elbette . Onu istemek onun için özel bir cehennem olarak tasarlanmıştı, öyleyse neden ateşi daha da harlı yakmasıydı?

Şimdi kesinlikle yanıyorlardı. Kadının yaptığı büyüden kurtulması neredeyse bir saatini aldı. Otele yaklaştı, terasın arkasındaki uzun pencerelere baktı ve onun da hâlâ kendisi gibi tamamlanmayı arzulayıp arzulamadığını merak etti. Söyleyebildiği kadarıyla o süitte hiç lamba yanmıyordu. Yılmayan Bayan Jameson yatmaya gitmişti.

İçlerinden biri iyi bir gece uykusu çekebilir. O kesinlikle uyumazdı.

On Üçüncü Bölüm

Rosamund, Mösyö Benoit'nın dükkânının arka odasındaki masanın üzerine serilmiş tüylere baktı. Bazıları boyanmıştı ve Londra'daki hanımların sonbahar ve kış geldiğinde böyle parlak renkli devekuşu tüyleri isteyip istemeyeceklerini merak ediyordu.

Mösyö Benoit, zeki bir tüccar olduğundan, sürekli yanından geçip gidiyordu. Her seferinde masaya başka bir ilginç fikir bırakıyordu. Yaşlı, sıırım gibi ve pısrık adam, göz göze geldiklerinde ona gülümsüyordu. Onun, arzularının tereddütlerinin üstesinden geleceğini tahmin ettiğini söyleyebilirdi.

Bu dükkânı Minerva'nın tavsiye ettiği terzilerden birine gidip bu tür eşyaların nereden alınabileceğini sorarak bulmuştu. Modacı İngilizce bilmiyordu ama yeterince iyi anlaşılmışlardı. Beş dakika sonra, Paris'in en saygın modacılarından bazılarına tedarikçilik yapan Mösyö Benoit ile tanıştı. O da İngilizce konuşuyordu.

Şanslıydı, çünkü bugün tek başınaydı. Kevin otelden erken ayrılmış, randevuları olduğunu ve Mösyö Forestier ile akşam yemeğine katılmak için onu saat dörtte arayacağını belirten bir not bırakmıştı. Onunla saatlerce vakit geçirmek bir yana, hemen yüz yüze gelmek zorunda olmadığı için rahatlamıştı. O kadar uzun süre arkadaşlık edebileceklerinden ve dün gece hiç yaşanmamış gibi davranabileceklerinden şüpheliydi.

O tüylere bakarken bile bunu zihnine yerleştirmeye devam etti. Ne düşünüyordu ki? *Düşündüğü bir şey yoktu, sadece hisleri ve hazzı vardı.* İç sesi böyle söylüyordu, basit gerçekleri söyleyen ve bahaneler üretmeye ya da yalanlar uydurmaya çalışmayan o uygunsuz ses.

Çok uzun zamandır yalnız olduğuna karar verdi. Yıllardır kendi elleri dışında hiçbir el ona dokunmamıştı. Kavrulduğu ve yağmura muhtaç olduğu için Kevin'in baştan çıkarmasına karşı savunmasızdı. *O kadar da savunmasız değil. Ondan önce senin sahip olamayacağın başkaları da olmuştu.*

Charles'ı yakında görecekken bunu yapmış olması özellikle kötü görünüyordu. Bunca zaman iyi davrandıktan, kendini kurtardıktan sonra, tam da kavuşmalarından önce böyle ahlaksızca davranmak utanç verici görünüyordu. *Yine de o köprüdeyken Charles'ı hiç düşünmediniz. Suçluluk duygusu ancak otele dönerken ortaya çıktı.*

Düşüncelerini masaya geri dönmeye zorladı. Üç renkli eriği bir kenara koydu. Uzandı ve minik tohum incilerden oluşan hoş bir süs çizgisini parmakladı. Bir şapkada ya da bir başlıkta harika görünecekti. Onu daha önce seçtiği süsleme yığınınına ekledi.

Mösyö Benoit, elinde düz bir kutuyla ön odadan geçerek tekrar ona yaklaştı.

"Bunları alacağım, Mösyö."

"Güzeller, değil mi? İşte, bakın bende ne var. Dün geldi. Normalde kumaş satmam ama-" Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı.

Kutunun içinden yeşil bir ipek çıktı. İpeği parmakladı, sıkı dokuması ve ince parlaklığı karşısında hayrete düştü. Muhtemelen o güne kadar gördüğü en iyi gros de Naples'ti. "Ücreti nedir?"

Bir fiyattan bahsetti. Neredeyse gülecekti. Böyle bir fiyatı haklı çıkaracak bir şapkayı asla satamazdı.

O da onunla birlikte gülümsedi. Gözleri parlıyordu. "Senin için, bunun yarısı kadar. Çünkü sen *çok güzelsin*. Belki bir kısmıyla kendinize bir şapka yapar ve Paris'e tekrar gelip küçük dükkânımı ziyaret ettiğinizde onu takarsınız."

"Sizinki kadar güzel başka dükkânlar keşfedersem, mutlaka geri döneceğim."

"Ah. O zaman size başkalarından bahsetmeliyim. Belki de güzel kumaşları olanları. Bunun kadar güzel değil elbette." İpeğini işaret etti.

"Tabii ki."

Mösyö Benoit'dan küçük bir liste ve satın aldıklarını otele teslim edeceğine dair güvence alarak ayrıldı. Palais-Royal'ın bahçesine doğru ilerledi ve oturacak bir bank buldu.

Retikülünü açtı ve cebinden Paris'in bir haritasını çıkardı. İşaretlediği bir sayfaya döndü. Bir sokağın üzerine bir daire çizmişti.

Charles orada yaşıyordu. Yarın onu ziyaret edecekti. Onu tekrar görme vakti gelmişti.

* * *

Kevin akşam yemeği için Rosamund'la buluşana kadar biraz viski içti. Henri Forestier ile daha önce yaptığı konuşmalar hakkında hatırladığı her şeyi gözden geçirmek için zihnini içeri gönderdi. Diğerleri gibi bunun da bir lisansla sonuçlanacağını düşünmek için pek bir neden yoktu ama yine de deneyebilirdi.

Londra'da kararlaştırıldığı gibi, eğer bu ayarlanamazsa, iyileştirme olmadan yoluna devam edecekti.

Kafasının içine girmekle ilgili sorun, Rosamund'un artık orada yaşıyor olması ve düşüncelerini yanlış yollara sürüklemesiydi. Bu kez onu skandal fantezilerine doğru çağırıyordu. Hoşnutsuzluk onu beklese de o yoluna devam etti. Çok geçmeden açlık büyüdü ve zihni tekrar tekrar ona sahip olmaya başladı. Bu, tahmin edilebilir bir sonuç doğurmakla tehdit ediyordu, bu yüzden gözlerini zorla açtı, ayağa kalktı ve hayal kırıklığını dışarı attı.

Cep saatini kontrol etti ve fark ettiğinden daha uzun süredir erotik düşünceler içinde kaybolduğunu anladı. Frakını giydi. Birkaç dakika sonra, kendi odasının yanındaki odanın kapısında belirdi.

Bir hizmetçi içeri girmesini söyledi, sonra da oturma odasında beklemesi için onu bıraktı. Soyunma odasından mırıltılar geliyordu. Kapı açıldı. Hizmetçi dışarı çıktı. Rosamund onu takip etti.

Onu gördüğünde fantezileri tekrar aklına geldi. O gün modacıya ısmarladığı kırmızı ipek elbiseyi giymişti. Ailesi onun modaya hiç dikkat etmediğine dair şakalar yapardı ama o bunun son moda olduğunu bilecek kadar dikkat etmişti. Bel çizgisi -Londra'da moda olandan biraz daha alçak- dolgun göğüslerini süslüyordu. Geniş, düşük yaka zevkli ama açık bir dekolte sunuyordu. Düşükçe genişleyen o yeni, koni biçiminde kesilmiş etek, yürüdüğünde akarken, buna benzer diğer pek çok elbise sertçe hışırıyordu.

Gözüne farklı gelen bir diğer şey de süslemenin olmamasıydı. Kadınlar bol fırfırlı, dantelli ve daha bir sürü şeyle süslenmiş yemek elbiselerine alışmışlardı. Bu elbiseyi süsleyen tek şey, etek ucu ve yakasına yakın birkaç dantel çizgisi dışında Rosamund'un kendisiydi.

Hizmetçi sarı saçlarını tepesine yığmıştı. Minik boncuklardan oluşan bir başlık oraya tünemişti.

Boncukları da gösteren bir retikülle oynadı. "Olmaz mı? Kırmızının riskli olabileceği konusunda uyarıştınız ve bunu onaylamıyor gibi görünüyorsunuz."

Onaylamamak mı? Hemen oracıkta onun ırzına geçmek istedi. "Çok güzel. İçinde çok güzelsiniz. Muhtemelen Mösyö Forestier ile kılıçla savaşıyor olacağım."

Kızardı. "Seni utandırmadığım sürece sorun yok. Bu yemeğe katılmamamı tercih edeceğinizi biliyorum."

"Bu doğru değil. Bir araba bekliyor olmalı, o yüzden aşağı inmeliyiz."

Hizmetçi koyu kırmızı ipek bir şalı omuzlarına örttü. Kolunu ona eşlik etmesi için uzattı. Aşağı indiler.

Lezzetli Rosamund tam orada otururken bu toplantıyı nasıl idare edeceğini merak ediyordu.

* * *

Araba onları Louvre ve Palais-Royal'in önünden geçirdikten sonra şehrin içinden nehre doğru ilerledi. Bir gece önce yürüdükleri köprünün yanından geçtiler. Köprüyü görmek Rosamund'un o anda yaşamak istemediği anıları canlandırdı.

Kevin'in düşünceleri de o yöne kaymasın diye, "Bugün mükemmel bir tuhafiye dükkânı buldum," dedi. "En güzel boyalı tüyler vardı."

"Kırmızı mı?"

"Başka renkler de var. Sahibi de bulduğu özel bir ipeği bana satmayı kabul etti. Minerva'ya bununla bir şapka yapacağım. Zamanı ve tavsiyeleri konusunda çok cömert davrandı, bu ona teşekkür etmenin küçük bir yolu olacak."

"Biraz dramatik olduğundan emin olun. Şapkalarınızın bu şekilde ayırt edici olduğunu söyledi." Sesi neredeyse dalgın çıkıyordu. Pencereden dışarı baktı ve Rosamund onun aklının başka bir yerde olduğunu anlayabildi. Muhtemelen Mösyö Forestier'de.

Kevin'in iyiliği için gecenin iyi geçmesini umuyordu. Olmazsa, en azından bu gecikme sona ermiş olacaktı. Londra'ya dönebilir ve bu işi genç bir adamın hayalinden başka bir şeye dönüştürmek için planlar yapabilirlerdi.

Şehir ortaya çıkarken ona baktı, yüzündeki küçük çatık kaşları ve uzaklara dalan ifadeyi fark etti. Adamın bakışları aniden kendisine döndüğünde şaşırdı.

"Bir sorum var," dedi. "Eğer sormazsam, bu beni delirtecek." "O zaman sor."

"Dün gece otele döndükten sonra kapınıza gelseydim, içeri girmeme izin verir miydiniz?"

Ne soru ama. Ona dönüp bakmamak ve bakışlarının içini görmeye çalıştığını fark etmemek için retikülüyle oynadı. Adam onu bekledi. Bir yanıt bekliyordu.

Sessizliğinin ona cevap olacağı umudundan vazgeçti. "Hayır."

Kulağa çok künt geliyordu. Çok kaba. "Yapmadığım için değildi - yani, muhtemelen yaptığım belliydi-"

"Evet."

Aman Tanrım. Bu da aynı derecede açık sözlüydü.

"Bir erkek ve kadının birbirlerini arzuladıkları bu kadar açık olduğunda, normalde bu konuda bir şeyler yaparlar. Benim sorum da bu yüzden" dedi.

Bu konuda konu makta ondan daha . Kuşkusuz onun bu tür konuşmalar konusunda deneyimi vardı. Onunsa hiç yoktu.

Ona Charles'tan bahsetmeyi düşündü ama bu köprüdeki davranışını a ıklamayacaktı. Bu koşullar altında o bile buna bir anlam veremiyordu.

"Ama kapıma gelmediniz, değil mi? Belki de benim sizi içeri davet etmememle aynı sebepten gelmediniz."

"Neymi  o sebep?"

"Eğer karın olmaya istekli olmasaydım, muhtemelen metresin olmaya da istekli olmazdım."

"Keşke bu kadar basit olsaydı."

Araba yavaşlamaya ba ladı. Batan güneş pencereden içeri süzülüyordu. Kevin öne doğru eğildi, o sert ışık huzmesinden çıkıp kadının oturduğu gölgeye girdi. "Kapıma gelirseniz, içeri girmenize kesinlikle izin vereceğime söz veriyorum ve bunun resmi bir anla ma anlamına gelmesine gerek yok."

Kapı açıldı. Merdivenler indi.  alını yeniden düzeltti ve Kevin'la birlikte yan yana restorana girdiler.

* * *

Paris'in iyi restoranlarında kadınlar erkeklerle birlikte yemek yedi. Yine de Mösyö Forestier yemek için özel bir yemek odası tutmuştu. Odanın pencereleri  le de la Cit 'ye ve Notre Dame'ın apsis ucuna bakıyordu. Rosamund hemen o pencerelere gitti ve günün sonunu müjdeleyen altın ışığın altında durdu.

Mösyö Forestier de ona katıldı. Bu binayı ve diğerlerini ı aret etti. Gülümsedi.  ltifat etti. Kevin aldırıp aldırılmamaya karar vererek onu izledi.

Rosamund'u bu giri imdeki ortağı olarak tanıtmi tı. Forestier onu gördüğünde sanki yıldırım  arpmı a d nm  t . Forestier ona, anlamını her erkeğin bilebileceği sinsi ve alaycı bir bakış attığında,

O da aynı derecede anlamlı bir cevap vermişti. *Hayır, o benim sevgilim değil.* Kahretsin, ama böyle dürüst davranmakla çok iyi etmişti. *Ona dokunursan şafakta düello yaparız* diyen tehlikeli bir bakış fırlatmayı gerçekten istemişti.

Şimdi Forestier açık bırakılan kapının ardındaki bahçeyi ekip biçiyor gibi görünüyordu. Kadınların Forestier'i yakışıklı bulması da işe yaramıyordu. Otuzlu yaşlarındaydı, saçları ve gözleri koyu renkti ve tam bir Galyalıydı.

Rosamund, hakkını yemeyelim, bunu teşvik etmedi. Kevin onun ev sahibinin flört ettiğini fark ettiğinden bile emin değildi. Forestier İngilizce konuşuyordu ama ağır ağır, bu yüzden niyeti nezaketten bir şey olarak yorumlanmayabilirdi.

Restoran sahibi kapıya geldi. Ev sahipleri onunla konuşmaya gitti. Rosamund Kevin'e yaklaştı.

"Ne beklediğimden emin değilim, ama bu kadar genç bir adam değil. Otuz beş yaşından fazla olamaz." Bakışları Forestier'i uzaktan değerlendirdi. "Sanırım Fransız tarzında yakışıklı biri. Bu akşam neden karısını getirmediğini merak ediyorum."

"Evli olduğunu fark etmemiştim."

Başını salladı. "Ona dolaylı olarak sordum. Bir okulu işaret etti, ben de çocuklarının o okula gidip gitmediğini sordum. Üniversiteye yakın bir okula gittiklerini söylemek zorunda kaldı."

"Orada öğretmenlik yapıyor." Fransa'da işlerin nasıl yürüdüğünü anladığından emin olmayan adam ekledi: "Eşler Fransız erkeklerinin kadın peşinde koşmasına engel değil. Burada metres sahibi olmak sıradan bir şey."

"Evde olduğu gibi."

"Burada daha az gizlidir."

"Bana söylendiğine göre, evdeki sağduyu yeni. Ah, işte geliyor.

Onun gelişimi hakkında ne zaman konuşacağız?" "O ne zaman isterse. Sanırım akşam yemeğinden sonra."

Yemek çok lezzetliydi. Rosamund ne yediğini bile sormadan her şeyi denedi. Mösyö'ye

Forestier tüm dikkatini ona vermişti. Ana yemeğe kadar Kevin, Forestier'nin kendisiyle flört ettiğinin farkında olduğunu ve adamın bunu gurur verici bulduğunu düşünmesine izin verdiğini fark etmedi.

Belki de gerçekten öyleydi.

Kıskançlık bütün akşam kaynayıp durmuştu ama şimdi daha da alevlenmişti. O sessiz erkeğin sorusuna farklı bir şekilde yanıt vermediği için pişmanlık duyuyordu.

Tabaklar toplanıp konyak servis edildiğinde Forestier güzel bir kadınla içmeye devam etmekten ve işlerin canı cehenneme demekten memnun görünüyordu. Kevin, Rosamund'un sabırsızlandığını anlayabiliyordu. Sonunda ayağa kalktı.

"Şarabın beni yorduğunu fark ettim. Bay Radnor, belki beni arabaya götürürsünüz. Sonra geri dönüp bu güzel yemeği bitirebilirsiniz." Forestier'e göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Misafirperverliğiniz uzun süre hatırlanacak. Şehrinize ilk ziyaretimde yaşadığım en güzel deneyimlerden biriydi."

Forestier onun gidişini görmekten üzgün görünüyordu. Kevin ona ana salona kadar eşlik etti, sonra da vagonlara doğru yola çıktı.

"Ben kalsaydım bütün gece hiçbir şey konuşmazdı," dedi. "Bir kadının önünde iş konuşmayacak olması canımı sıkıyor, özellikle de bu *onun* işi olduğunda, ama ilerleme kaydedilebilmesi için geri çekilmem daha iyi olur."

Onu arabaya bindirdi. "Yarın sana neler olduğunu anlatacağım."

"Öğleden sonraya kadar olmaz. Daha erken gitmeyi planladığım bir yer var." Ona keskin bir bakış attı. "Umarım bu gece onunla bir anlaşmaya varırsınız."

* * *

Rosamund otelden kendisi için temin etmesini istediği kiralık arabada oturuyordu. Sokak, Mayfair'deki sokaklara çok benzeyen güzel bir sokak gibi görünüyordu. Evler de o mahalledekilere benzer büyüklükte görünüyordu, sadece farklı bir tarzları vardı. Bir kere çok dik çatıları vardı. Uzun pencereler oteldekilere benziyordu, yukarıya doğru yükselmek yerine dışarıya doğru açılan pencereler.

Arabacı ona iki kez her şeyin yolunda olup olmadığını sormuştu çünkü durduktan sonra arabada çok uzun süre kalmıştı. Evlerden birinin kapısını izliyor, kapının açılmasını ve Charles'ın dışarı çıkmasını diliyordu. Yolda yürürken ona rastlayabilseydi her şey ne kadar da kolay olurdu.

Olmayacaktı. Cesaretini topladı ve küçük pencereye vurdu. Arabacı aşağı indi ve ona yardım etmeye geldi. Kıyafetini gözden geçirdi ve kapüşonunun yamuk olmadığından emin oldu. Heyecan ve korkuyla çalkalanan midesi kapıya doğru yürüdü.

Yaşlı bir adam açtı. Ona kartını uzattı ve Charles Copley ile görüşmek istediğini söyledi. Charles'ın kartı gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı hayal etti.

Sadece aradığı için. Charles, üzerinde o sokağın olduğu bir kart bir yana, bir kartı olduğunu görse muhtemelen çok şaşırırdı.

Adımların hızla kendisine doğru gelmesini, Charles'ın bu kabul salonuna dalmasını ve kendisini gördüğünde yaşayacağı mutlu şaşkınlığı bekledi. Bu günü zihninde defalarca canlandırmıştı, sanki sahneye konan bir oyun gibi. Şimdi buradaydı ve uzun bekleyişin sona ermesinden duyduğu rahatlamayla neredeyse ağlayacaktı.

Adımlar. Aceleyle değil, ölçülü ve yavaş. Yaşlı adam yeniden ortaya çıktı. Ona kendisini takip etmesini işaret etti.

Evin içinde yürüdüler, yemek odasını ve birkaç kapıyı daha geçtiler. Arka tarafta, adam onu dışarı çıkardı. Kendini bir bahçede bulmuş.

"Arka tarafta taştan bir bank var," dedi. "Orada bekleyebilirsin."

Arka tarafa giden yolu yürüdü ve bankı buldu. Oturdu ve bekledi. Buradan evi iyi göremiyordu. Birkaç dakika sonra, karanlık bir başın tepesinin kendisine doğru geldiğini gördü. Yavaş yavaş kafanın geri kalanı görünmeye başladı. Koyu bukleler. Gri gözler. Hayran olduğu yüz.

Charles.

Gülümsedi ve gözleri buğulandı. Onları silmeye zahmet etmedi. Mutlulukta utanılacak bir şey yoktu.

O da gülümsedi. Sadece ona baktı, varlığının anılarını doldurmasına izin verdi. Adamın yüzü daha da sertleşmişti. Daha sert. Beş yıl genç bir adamda fark yaratıyordu. Onu son gördüğünde sadece on sekiz yaşındaydı. Muhtemelen o da çok farklı görünüyordu. Koyu renk saçları modaya uygun bir şekilde dağınık bırakılmıştı ve uzun frakının kolları ve geniş yakaları Paris'te popülerdi. Gözlerini hatırlıyordu; neşe ve muzip bir mizahla doluydular. Şimdi soluk renkleri donuk ve ... daha yaşlı görünüyordu.

"Rosamund."

Ancak onun adını söylediğinde, bir süredir karşısında sessizce durduğunu fark etti.

"Şaşırdığınızı tahmin ediyorum." Ona doğru dans etme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

"Şaşırdım. Burada ne yapıyorsun?"

Heyecanının içine hafif bir kuşku karıştı. "Paris'i ziyaret ediyorum ve aramaya karar verdim. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Ona doğru birkaç adım attı. "Çok uzun zaman oldu. Neredeyse seni tanıyamayacaktım."

"Elbette o da değişmedim."

"Çok fazla değil. Yine de güzel." Bakışları aşağıya kayd. "Kendin için iyi olanı yapmışsın."

"Çok şaşırdım."

Yine o uzun bakışlar, sanki giysisinin maliyetini hesaplıyormuş gibi. Artık onun çok çekingen kaldığını görmezden gelemezdi. Mesafeli. Neredeyse sevinçten çıldıracaktı.

Adam yere baktı ve kadın onun kartını tuttuğunu ve adrese baktığını fark etti.

"Burası artık senin evin mi?"

"Evet, Londra'da bir evim var."

"Şimdi var mı?" Soru değil.

"Burası senin evin mi?" diye sordu bahçeden yüksek eğimli çatıya bakarak.

"Sadece bazı odalar. Yine de bana uygunlar."

"Ailenizin Londra'daki evinden daha mı çok?"

"Bundan çok daha fazlası. Onlar orada, ben burada oldukça iyi anlaşıyoruz."

"Burada kalmayı mı planlıyorsun? Sonsuza kadar mı?"

"En azından babam geçene kadar. Paris'i seviyorum. Yaşlandığımda bu kadar keyif alacak mıyım-" Omuz silkti. "Seni dışarı attıktan sonra ne yaptın? Bu konuda kendimi hep suçlu hissettim."

"Başka bir evde hizmet buldum."

"Referansın yok mu?"

"Ücret yeterince düşükse her zaman bir kızı işe almaya istekli olanlar vardır."

Bunun üzerine kaşlarını çatı. Bir kez daha onu değerlendirdi. "Ben de senin güzel hizmetçi kızları avlayan adamların kurbanı olacağından endişeleniyordum."

Adamın ses tonundaki bir şey kızın hevesini bir anda söndürdü. Yargılayıcı bir tonlama hiç endişelenmediğini ama şimdi merak ettiğini gösteriyordu. "Senin gibi erkekleri mi kastediyorsun Charles?"

Bu onu şaşırttı. "Sanırım bunu hak ettim. Ama pek de isteksiz değildin."

"Birbirimize aşık. Bu her şeyi farklı kılıyor."

"Genç erkekler kız güzelse her zaman aşık olurlar. Sanırım bunu artık biliyorsunuzdur."

Kalbi katılaştı. Sözlerinin onu nasıl harap ettiğini saklamak için elinden gelen tek şey buydu. Onları ne kadar acımasız bulduğunu.

"Kız kardeşinle mi geldin?" diye sordu. "Hayır.

Lily bir okulda."

"Yalnız seyahat ediyor olamazsın."

"Aslında öyleyim."

"Bundan şüpheliyim."

Ona biraz daha yaklaştı. Adam fazla hareket etmemişti. Sanki hızlı bir kaçış aracına ihtiyacı varmış gibi yolun sonuna yakın duruyordu. O kartı gördüğünde ne için endişelenmişti? Kadının ona bir aşk çocuğu getirmiş olmasından mı? Bir tür ödeme talep edeceğinden mi? Eğer şu anki tavrı bir gösterge ise, kesinlikle sevinçten bağırmamıştı.

Beklediği karşılama bu değildi. Tanıdığını adam değildi. Orada durup onu izlerken, onun temkinliliğini ve kayıtsızlığını görürken, rüya kayboldu.

Parçalanmadı ya da patlamadı. Sadece varlığı sona erdi ve o, bir adamın yeni hayatına izinsiz giren eski, unutulmuş bir sevgiliydi.

Genç erkekler, kız güzelse her zaman aşık olurlar.

Yüce Tanrım, buraya gelmekle aptallık etmişti. Paylaştıkları şeyin aşk olduğunu düşünmekle de daha büyük bir aptallık etmişti. O sadece yeterince güzel olan uygun bir hizmetçi kızdı.

Kalbi o kadar çok acıdı ki nefessiz kaldı. Acısını dindirmek için dizlerinin üzerine çöküp ağlamak istedi. Bunun yerine soğukkanlılığını korudu. Her nasılsa, konuştuğunda sesi netti.

"Bağımsız olarak seyahat ediyorum. Ancak Fransa'yı ve Paris'i tanıyan bir arkadaşım yolculuğuma yardımcı oldu, böylece yabancı bir ülkede tamamen başıboş kalmadım."

"Paris'te bir arkadaş mı? Belki de bu arkadaş tanıyorumdur."

"Şehrin sakinlerinden biri değil. Londra'dan bir arkadaş." Tereddüt etti ama Charles'ın son zamanlarda ne kadar iyi iş çıkardığını bilmesini istedi. "Bay Kevin Radnor. Paris'i o kadar sık ziyaret ediyor ki, belki siz de onunla tanışmışsınızdır."

"Radnor?"

Onun şaşkınlığıyla biraz teselli buldu. Onun şokuyla. Acısını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı ama gururuna yardımcı oldu.

"Bu Hollinburgh'un ailesi."

"Kuzeni. Dük ile tanışma şerefine nail oldum. Aileyi oldukça iyi tanıyorum."

Genişçe gülümsedi ve bir an için tıpkı hatırladığı Charles'a benzedi. "Kendin için *çok* iyi şeyler yaptın Rosamund. Paris gezileri. Kız kardeşin bir okulda." Kartı kaldırdı. "Güzel bir adres. Sana karşı olan patavatsızlığımdan dolayı beni azarlamaya geldiğini düşünmüştüm. Şimdi ise bana teşekkür etmek için aradığınızı düşünüyorum."

"Düşündüğün gibi değil." *Bu aramayı yaptım çünkü seni sevdim ve beş uzun yıl boyunca anılarımı kendime yakın tuttum.* Bunu şimdi söyleyemezdi. Hayalinin gerçek değil, hava üzerine kurulu olduğunu ona çoktan bildirmişti.

Bunca zaman kendine nasıl yalan söylemişti? Sevgiliyken cahildi ama artık öyle değildi. Erkekleri tanıyordu. Adam onu bulmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı ve kadın onun olduğundan daha kolay keşfediliyordu.

Aptal kız. Aptal, aptal kız.

"Tam da düşündüğüm gibi," dedi belli belirsiz bir alaycılıkla. "En azından sen tutuluyorsun ve sanki kazançlı bir anlaşman varmış gibi görünüyor. En azından erkeklerin seni köprü altına götürdüğü endişesinden beni kurtardın. Şansın yaver gittiği için mutluyum Rosamund. Kartlarını doğru oyna ve belki gelecek yıl Dük'ün kendisi olur."

Sözleri onu çok sayıda tokat gibi sarstı. Çirkin ve incitici sözler birbiri ardına geldi. Duyguları ve onlarla birlikte gururu üzerindeki kontrolünü kaybetti.

"*Düşündüğün gibi değil,*" diye bağırdı. "Senden başka kimse olmadı. Hiç kimse. Bunca zaman seni bekledim. Benim için geleceğini söylemiştin. Birlikte olacağımızı. Sana inandım. Seni aradım. Ve şimdi tek yapabildiğin bana hakaret etmek."

"Sesini alçalt ve kendine gel. Senin için asla gelemeyeceğimi bilmen gerekirdi. O gün arabaya bindiğim andan itibaren her şey bitmişti. Ailem seni asla kabul etmezdi. Şu anki şıklığınla bile kabul etmezlerdi." Ceketinden bir mendil çıkardı ve ona verdi.

Gözyaşlarını sildi. "Bunları söyleyecek kadar iğrençsin."

"Özür dilerim. Ancak bu Radnor'la birlikte olmanız benimle birlikte olmanızdan daha iyi, bu kesin. Sana o sokakta asla bir ev veremezdim."

Ona inanmadı. Bir erkeğin metresi olduğu için böyle giyindiğini düşünüyordu. Kevin'in sadece bir dizi koruyucunun sonuncusu olduğunu varsayıyordu.

Gözlerini kapattı. İçinde biriken öfkeyi kontrol etmeye zorladı. Göğsündeki ağır, kederli kalbi şimdilik görmezden geldi. Mendili ona geri verdi. "Beni baştan çıkarman gerekmiyordu. Beni mahvetmek zorunda değildin. Madem beni sevmiyordun, neden yaptın?"

"Sen masum değilsin, bu yüzden nedenini biliyorsun. Çok güzel, taze ve tatlıydın ve ben de çok azgındım. Yine de-" Uzandı ve parmaklarının arkasını kızın nemli yanağında gezdirdi. "O güzel kız büyüleyici bir kadın oldu. Bugünkü haline geleceğini bilseydim, seni arayabilirdim. Bu Radnor seni bulmadan önce."

Dokunuşu onu cezbetti, ama sözleri onu yine aşağıladı. *Bir erkek için fahişelik yapacağını bilseydim, benim için fahişelik yapmanı düşünebilirdim.*

Charles'ın anılarını hatırlamaya çalışarak ona baktı. Karşısındaki adamın rüyasında gösterdiği sevgi ve neşeyi hissettiğinden şüpheliydi.

Öfkenin acısından sıcak dallar kontrol etme konusunda kendine güvenmiyordu. Öfke onu deli bir kadına dönüştürmeden önce ondan uzaklaşması gerekiyordu.

"Gitmeliyim. Ön tarafta bir bahçe kapısı var mı? Var mı? O taraftan gideceğim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Uzaklaşırken yüz ifadesini sakın ve sırtını dik tutmaya odaklandı. Ne onun ne de bir başkasının ne kadar aşağılanmış hissettiğini ya da onu yutmakla tehdit eden ıssızlığı görmesini istemiyordu.

Bölüm On Dört

Çarpma sesi rüyasını böldü. Başladı, sonra duvara baktı. Ses Rosamund'un odasından gelmişti.

Bir çarpışma daha ve düşen bir şeyin çınlama sesi. Cam ya da porselen. Sonra hiçbir şey.

Rosamund'un dönüşünü beklerken uyuyakaldığı sandalyeden kalktı, böylece dün gece Forestier ile yaptığı konuşmanın geri kalanını ona anlatabilecekti. Odasına süzülen ışık ona öğleden sonra olduğunu söylüyordu. Duvardan derin bir inilti geldi, acı çeken biri gibi alçak ve uzun. Telaşla kapıya doğru yürüdü. Belki de yaralandığı için zamanında dönmemişti.

Rosamund'un kapısını çaldı. Sessizlik. Bekledi, ayak seslerini dinledi. Sessizlikten bir şey çıkmadı.

Yanılıp yanılmadığını merak etti. Odasına döndüğünde hareketsiz durdu ve tekrar dinledi. En ufak bir ses duvarı delip geçtiğinde duvara gitti ve kulağını sıvaya bastırdı.

Ani uyanışının duyularını allak bullak ettiği sonucuna varmak üzereydi ki bir şey duydu. Duvarın boğuklaştırdığı bir hıçkırık ve ardından bir küfür.

Kapıyı açmamıştı, yani mahremiyet istiyor olmalıydı. Cehenneme kadar yolu var.

Terasa doğru yürüdü, korkuluklara tırmandı ve dört ayak atlayarak Rosamund'un balkonunu çevreleyen balkona çıktı. Rosamund'un terasına indi.

Camın arkasından onu divanın kenarında, yüzü iki elinin üzerinde duracak şekilde vücudunu katlamış olarak görebiliyordu. Başının tepesi kucağının üzerinde duruyordu. Camdan hiçbir ses gelmiyordu ama kadının vücudu onu telaşlandıracak kadar ileri geri hareket ediyordu.

Bu sefer kapıyı çalmadı. Mandalı çevirdi ve içeri girdi.

Vücudu hareketsiz kaldı. Birkaç koklamadan sonra elleri kucağına düştü. Doğrulmadı. Ona bakmadı.

"değil misin?" diye sordu. "Bir şekilde yaralandın mı?"

Dik oturmak için yeterli soğukkanlılığı buldu. Tekrar burnunu çekti ve bir elinde tuttuğu buruşuk bir mendille gözlerini sildi. Hâlâ

Ona bakma.

Sessizce, fısıltının biraz üzerinde konuştu. "Fiziksel olarak zarar görmedim. Arabayla ilgili bir kaza ya da şahsıma yönelik bir hırsızlık olmadı." Acı acı gülümsedi. "Birinin -bir şeyin- yasını tutuyorum. Endişelenmeyin."

Çok üzgün görünüyordu. Gözleri hâlâ yaşlarla parlıyordu ve yüz ifadesi adamın kalbini kırdı. Yaklaşmaya cesaret etti.

"Yine de endişeliyim. Evden kötü haberler mi aldın? Kız kardeşinden? Bir arkadaş mı?"

Başını iki yana salladı. Sonunda ona baktı. Sanki onda ne bulduğunu hesaplıyormuş gibi bakışları adamın içine işledi. Sonra divana geri oturdu ve tüm vücudu uzun bir iç çekişle sarsıldı.

"Bugün uzun zamandır inandığım, kalbimin güvendiği bir şeyin yalan olduğunu öğrendim. Gördüğünüz gibi-" Mendilin bulunduğu elini kaldırdı ve onunla umutsuz bir hareket yaptı.

Divana oturdu. "O zaman iyi bir ağlamaya hakkın var." Kolunu divanın arkasına, başının arkasına koydu. "İhtiyacın olursa bir omzum var."

Bir, iki kez göz kırptı. Sonra yana kaydı ve omzunu kullanarak başını omzuna yasladı. Mendiliyle burnunu sildi. Adam frakından temiz bir tane çıkarıp ona verdi.

Uzun bir süre konuşmadılar, sadece adamın kolu kadının omuzlarını sarmış ve kadının iç çekişleri adamın kulağına yakın bir şekilde oturdular. Dışarıda, öğleden sonra güneşi altın rengine dönmüş ve uzun pencerelerden gelen esinti serinletmişti.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Beklediğimden daha fazla yardımcı oldu."

Nezaket konusundaki ünü pek iyi değildi ama o bile ne zaman sessiz kalması gerektiğini bilirdi.

"Londra'ya ilk geldiğimde bir beyefendinin evinde çalışmaya başladım. Sahip olduğum referanslar kırsal kesimdeydi ve böyle bir durum için yeterli değildi, bu yüzden bana normal bir ücret ödenmedi. Yine de her şeye razıydım. İşe mutfakta başladım; birkaç ay sonra da oda hizmetçisi oldum. Bana da çok büyük bir ev gibi gelmişti. Şanslı olduğumu düşündüm."

"Muhtemelen sana ödediklerinin iki katını hak ediyordun."

"En azından geçimimi sağladığımı düşünmek istiyorum. Bir hata yaptığımda oradaydım. Ailenin oğluna aşık oldum. Sevgili olduk."

Ah. "Ailesi bunu keşfetti mi?"

Başını salladı.

"Sanırım dışarı atıldınız."

"Gecenin bir yarısı. Referans yok." "Peki ya oğlu?"

"Uzun bir kıta turuna gönderildi." Daha yakına yerleşti. Sesi artık normale dönmüştü. "Aşk yemini etmiştik. Yakında birlikte olacağımıza söz vermişti. Ona inandım."

"Gençtin."

"İki gün önce hala ona inandığımda genç değildim. Sadece aptaldım. Çocukça."

"Umarım kendinizi suçlamıyorsunuzdur. Bu adam bir hayduttu."

"O zamanlar aşık olduğum ya da ona inandığım için kendimi suçlamıyorum. Beş uzun yıl boyunca bu gerçeği göremediğim için kendimi suçluyorum. Aslı astarı olmayan bir hayale tutunduğum için. Uzun zaman önce daha iyi bilmeliydim. Genelde en azından yarı yarıya zekiyimdir."

Bana adını ver ki gidip onu dövebilecekim. Hiçbir işe yaramayacaktı ama bundan büyük keyif alacaktı. "Bugün onu gördün mü? Bu yüzden mi ağlıyordun?"

"Bunu söylediğim için üzgünüm. Minerva'ya benim için onu bulmasını söyledim. Onunla yeniden bir araya gelebilmek için yolculuğunuzu böldüm. Ama beklediğim gibi olmadı." Hüzünle güldü. "Minerva beni uyarmıştı. Ama dinlemedim. Çok emindim, görüyorsunuz."

Onun soğukkanlılığının yeniden sarsıldığını görebiliyordu. Yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Hayal kırıklığına uğradığın için üzgünüm."

"En azı buydu." Onun kolunda döndü ve ona baktı. "Güzel kıyafetimi gördü. Kartımdaki sokağı not etti. Senin bir arkadaş olduğunu öğrendi. Artık daha iyi konuştuğumu fark etti ve Lily'nin bir okulda olmasını tuhaf buldu. Beni ona layık kılacağını düşündüğüm her şeyi kanıt olarak aldı..."

"Öyle mi dedi?"

Başını salladı, sonra başını onun omzuna yasladı.

"Bu adamı tanımıyorum ama şimdiden ondan hoşlanmıyorum," dedi, bugün ağır bir hakarete uğradığı belli olduğu için sessiz kalamıyordu. "Sadece seni ağlattığı için değil, gerçi bu da büyük bir neden. Ona karşı hala bir şeyler hissediyorsanız açık sözlülüğümü bağışlayın ama o bir alçak. Kendi ailesinin himayesindeki bir masumu baştan çıkardı, başını döndürdü, evleneceğini ima etti, sonra da kendi yolunu çizmesi için onu terk etti"

onu mahvettikten sonra. Daha sonra telafi etmek ya da hayatta kaldığınızdan emin olmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Sonra sen ortaya çıktın, kendi tarzında hala masumsun ve o sana hakaret ediyor."

Onun tiradının yarısında döndü ve onu izledi. Soğukkanlılığını kaybetmiş birinin yanağına küçük bir öpücük kondurma sırası ondaydı. "Ona kızman için hiçbir neden yok," dedi. "Onu tanımıyorsun."

"Daha da acısı. Bana onun adını ver."

"Neden?"

"Onu dışarı çağıracağım."

Gözleri irileşti. "Yapamazsın. Bu çok tehlikeli." "Benim için değil."

"Bunu bilemezsin."

"Onun gibi adamlar yeterince pratik yapamayacak kadar kibirli ve tembeldir. Öte yandan ben, becerimi mükemmelleştirmek için uzun yıllar boyunca saatlerimi harcadım." Onun ne kadar telaşlanmış görüldüğünü gördü. "Merak etmeyin. Onu öldürmeyeceğim. Şimdi adını söyle."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır." Her inkârında onun omzuna vurdu. "Onurum için savaşmak istemen beni çok duygulandırdı ama bu olmayacak. Eğer bunu yapmayı aklından bile geçireceksen, sana güvendiğim için pişmanım. Aklını hemen başka bir şeye ver."

Azarlaması onu kendine gelmeye zorladı. Gözlerini kapattı ve zihnini başka bir şeye yöneltti. Ona.

"Bu daha iyi." Sesi neredeyse mutlu geliyordu.

Gözlerini kapalı tuttu ve onu dün geceki kırmızı ipek elbisesi içinde gördü. "Ona mirastan bahsettin mi?"

"Hayır."

"Aynen . O zaman size yalan söyleyecek ve eğer söyleseydiniz ölümsüz bir aşkmiş gibi davranacaktı."

"Ve ona inanırdım, çünkü inanmak istiyordum. Ona söylemedim çünkü Dük'le beni aynı kefeye koymasından korktum ve o da beni aynı kefeye koydu."

Gözlerini açtı ve ona baktı. "Çok güzelsin, arzulanıyorsun ve yaridan çok daha fazla zekisin Rosamund. Onun için fazla iyisin ve ondan kurtulabilirsin."

Ona doğru baktı. "Onu çağırmayacağına söz veriyor musun?"

"Eğer ısrar ediyorsan." Güven vermek için kızın alnına bir öpücük kondurdu.

Şaşkınlık yüz ifadesine yayıldı. Kendini hiçbir erkeğe layık görmeyerek mi bu otele döndüğünü merak etti. Eğer öyleyse, alçak herifin canı cehenneme. Onu önce yanağından, sonra dudaklarından tekrar öptü. Onu daha yakına çekti ve öpücüğün kısa bir süre daha devam edebilmesi için başını tuttu. Sonra, iyi bir insan olarak -Zeus adına bir centilmen olarak- ayağa kalktı ve teras pencerelerine doğru yürüdü.

* * *

Rosamund gecenin geri kalanını odasında tek başına geçirdi. Bir yemek hazırlattı ve hizmetçiye kendisini yalnız bırakmasını söyledi.

Aklından türlü türlü düşünceler geçiyordu. Belki de Bay Sanders'ın kira kontratından kurtulmanın bir yolunu bulup bulamayacağına bakmalıydı. Artık böyle bir eve ihtiyacı yoktu. Muhtemelen o öğretmenlere de ders almayacağını söyleyebilirdi. Bütün plan Charles'la ilgiliydi ve şimdi her şey ona çok aptalca geliyordu.

Gece çökerken aklını dükkanlarına çevirdi ve onlar için planlar yaparak teselli buldu. Yine de Charles' karşılaşmasının şoku üzerinde ağırlığını hissettiriyordu. Artık yas tutmuyordu ama kendini başıboş, gülünç ve kirlenmiş hissetmeye devam ediyordu. Bu ona Philip Radnor'ın ona saldırdığı geceyi hatırlattı, ama bugün Charles bunu sözleriyle ve tavırlarıyla yapmıştı.

Onu sevmiş olması ve bu sevgiyi toplantıya taşımış olması, durumu Philip'ten çok daha kötü hale getirmişti.

Yatmak için hazırlandı, sonra da uyuyamadan uzandı. Charles'ın bugün ondan bir kız rüyasından daha fazlasını aldığını fark etti. Ruhunun büyük köşesi boş hissediyordu. Artık kendini tanıdığından emin değildi.

Charles'ı hiç aramamış olmayı diledi. Onu hiç aramamış olmayı. İsteddiği şeye inanarak olduğu gibi devam edebilirdi. Mirasın onu bir leydi yapabileceğini düşünebilir ve bu ziyaretin geri kalanında Paris'in tadını çıkarabilirdi. Hayatında yaptığı tüm yeni değişikliklerden heyecan duymaya devam edebilirdi.

Teras penceresinden bir ses geldi. Oturma odasını havalandırmak için kendi penceresini açık bırakmıştı. Şimdi, komşu bir müşterinin kendi penceresini kapatıp kilitlediği sırada başka bir pencerenin mekanizmasını duydu.

Bu Kevin olmalı, diye tahmin etti. Çok nazik davranmıştı. Bütün bir gününü onun için harcamış, dönüşünü beklemiş, sonra da onu teselli etmişti. Bu ondan beklenen bir şey değildi. Her zaman öyle görünürdü ki

Sosyal inceliklere karşı kayıtsızdı. Dün gece Mösyö Forestier'yle yemek yerken bile, ho be ten başka bir şey konu ulmadı ı halde, Kevin'in daha önemli bir sohbet için sabırsızlandı ını anlayabiliyordu.

Ancak bu öğleden sonra ne s yleyece ini çok iyi biliyordu. *Güzel, çekici ve yarıdan çok daha fazla zekisin. Onun için fazla iyisin.*

Onun bunu kastetti ine inanıyordu çünkü bu şekilde yalan söyleme zahmetine girdiğinden   pheliydi. En azından bunu söylerken ciddiye. Kendini sabit tutmak için onun hakkındaki bu iyi fikre tutunmu tu.

Şimdi yatağında uzanırken yine öyle yaptı. Kendini bu şehirde yaşadıklarını düşünmeye bıraktı. D n geceki ak am yemeği, Mösyö Forestier'nin iltifatları. D kk nları için o alışılmadık kavramları keşfetmesi. Sokak lambaları aşağıdaki nehrin dalgalarından yansırken karanlık bir köprüde öpücükler ve zevk.

O kucakla malarda öyle bir ne e ya amı tı ki. Zevk de almıştı ama daha çok ruhunun hafifledi ini ve kendisi olmanın ihtiya ını hatırlıyordu. Uzakla mak kolay olmamıştı ama devam etmek Charles'a ihanet etmek olurdu, ya da o öyle düşünüyordu.

Kendisiyle uzun süre tartı madı. Aya a kalktı ve soyunma elbisesini giydi. Odasının kapısının kilidini açtı, dışarı süzüldü ve yakındaki başka bir kapıyı çaldı.

* * *

Duvarlardan daha fazla ağlama ya da inleme sesi gelmeyince Kevin biraz uyumaya karar verdi. Sabah Rosamund'la Forestier hakkında konu acaktı. Meseleler daha fazla ertelenemezdi.

Bugün saatlerini girişimin kritik aşamasını düşünerek geçirmişti. Rosamund'un uzun süreli yokluğundan başka pek bir şey aklına gelmemişti. Ta ki camın kırıldı ını duyana kadar. Şimdi, sorun üzerinde tekrar düşünmek için serbest kaldığında, bu konuyla çok az ilgilendiğini fark etti.

Kulakları onun s itinde neler olduğunu duymak için zorlanıyordu. Umarım çok erken ayrılmamı tı. Daha kendinde görünüyordu ve o öpücükten sonra - gerçekten de en kötü alçak gibi davranmadan önce gitmesi gerekiyordu.

Kapısının hafifçe vuruldu unu duyduğunda g mle i ve pantolonuna kadar inmi ti. Kendisine tahsis edilen erkek hizmetkâr muhtemelen bu kapıdaki ı ı ı fark .

oda. Adama sabaha kadar bir Şeye ihtiyaı olmayacağını söylediğini hatırlatmak için yanına gitti.

Orada bir adam durmuyordu. Rosamund duruyordu. Soyunma elbisesini giymişti. Saçları başına ve omuzlarına dökölüyor, uzun, gevŐek bukleleri boynunun altına dökölen firfırların üzerinden aşağıya sarkıyordu. Adamın ağızı onun bu halini görünce kurudu.

"Eğer gelirsem kapınızı aacağıınızı söylemiştiniz," dedi.

Adam, kızın girebilmesi için kenara çekildi. Kız onun yanından süzölerek geçti ve lambanın ışığı saçlarını altın gibi parlattı.

Odanın içinde amaçsızca dolaŐıyor, uzun, ince parmakları mobilyaların üzerinde geziniyordu. Eğer yapmak istediğı Şey buysa, onu saatlerce izleyebilirdi. Sonunda muhtemelen öyle olmadığını kabul etti.

"Uyuyamayacak kadar üzgün müsün? Biraz kafa dağıtmaya mı ihtiyaın var?" Kapının yanında durdu, kapıya yaslandı çünkü kendisine fazla yaklaşmak konusunda güvenmiyordu.

Başını iki yana salladı. "Sanırım uzun bir süre biraz üzgün olacağıım, ama çoğunlukla Şu anda kızgınım."

"Bu çok daha iyi bir tepki. Kendinize değıl de ona kızgın olduğunuza inanıyorum."

Teras pencerelerinin yanında hareketini durdurdu. "Sanırım öyle. Evet, kesinlikle." Döndü ve onunla yüzleşti. "Ancak bu konuda bile kendimi düşünmüyorum. O ocuka hayal için zaten çok fazla zaman harcadım."

Hava, konuŐulmayan Şeylerle ve arzunun yarattığı heyecanın sıkılaŐan bağılarıyla yoğunlaştı. Sadece birbirlerine baktılar. Bunu dile getiren kişi olmaya cesaret edemedi. Çok yanılıyor olabilirdi.

Geçici olarak gülümsedi. "Tekrar öpüŐebilir miyiz diye merak ediyordum." Duyması gereken tek Şey buydu. Ona doğıru , onu kollarının arasına aldı ve tekrar öptü. ÖpüŐüklerinde hem zafer hem de rahatlama duygusu içinde patladı. Dudaklar buluştu.

Elleri kızın vücudunu kavrarken, heyecandan ve korkudan nasıl titrediğini not ederken öpücüğü uzattı. Vicdanı küçük bir savaŐ verdi ve kolay bir ateŐkesi seçti.

Onu öpmeyi bıraktı. "Odadaki o öpücükten sonra senden faydalanmamak için ayrıldım. Burada kalırsan o kadar iyi olamam."

"İyi olmanı istemiyorum."

Kızın çenesini kaldırdı ve pencereden süzülen loş ay ışığında yüzünü inceledi. Onu o kadar çok istiyordu ki, şu anda onu yiyip bitirebilirdi.

"Ben senin eski sevgilinmişim gibi mi davranacaksın?"

"Buradayım çünkü köprüdeyken onu düşünmedim. Bir kez bile. Bunu tekrar yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Eğer benden bunu istediğine eminsen, yapabileceğimi biliyorum. Zevk benim bildiğim bir şeydir."

Uzandı ve onu öptü. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Bir konu ilginizi çektiğinde yarım tedbirler almazsınız."

Soyunma elbisesinin üzerindeki küçük düğmeleri buldu ve birini açtı. "Bu gece yarım önlem olmayacak, haberin olsun."

Kadın itiraz etmeyince, adam düğmelerle devam etti.

* * *

Zevkin her şeyi gizleyebileceğini keşfetti. Zaman ve mekan. Korku ve hüznün. Parmakları düğmeleri bıraktıkça, dünyanın bir yavaş yavaş yok olurken, yerini heyecan aldı.

Soyunma elbisesi düştüğünde ve kendini onun kucağında bulduğunda, sıcaklık ve ilgi günün en kötü duygularını yendi. Bundan sonra onun öpücüklerine köprüde olduğu gibi sevinçle karşılık verdi.

Onun dikkatli davrandığını anlayabiliyordu, sanki kendi aklını bildiğinden emin değilmiş gibi. Ona inanabilmesi için ensesine bastırdı ve onu öptü. Başını tutana ve karşılıklı tutkularını serbest bırakan düello öpücüklerini paylaşana kadar dilini onun paletine karşı kullandı. Onun içindeki arzuyu hissetti, kontrollü ama sıcak.

Elleri sert okşamalarla vücudunu keşfederken ağzı boynuna doğru hareket etti. Her dokunuş onu heyecanlandırıyor ve dünyadan biraz daha uzaklaştırıyordu. Adam göğsünü okşadığında duyduğu muhteşem zevk onu şaşırttı. Geceliği, onun ustaca alaylarına karşı çok az koruma sağlıyordu. Sonra gecelik de düştü ve neredeyse ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüp ağlayacaktı. Artık şehir yoktu. Oda yok. Duvarlar ve dünya yok. Sadece onunla ve onunla daralan bir alan ve inanılmaz hisler.

Güçlü kollar onu kaldırdı. Yavaşça aşağı süzüldü ve çıplaklığının altındaki keteni hissetti. Göğüslerini gördü, sıkı ve dikti, uçları o kadar sertti ki havanın bile içini gıcıkladığını. Yatağın yanında beyaz bir gömlek dalgalanıyordu. Baktı

Kevin'in soyunurken onu izlediğini gördü, bakışları sert ışıklarla doluydu ve ifadesi arzuyla sertleşmişti.

Ona katıldı ve kollarının arasına aldı. Bir öpücük, sonra elinin göğüslerini tüy gibi okşamasını izledi. Onun gözlerinin içine baktı. "Ne kadar güzel olduğunun farkında olmaman çok büyüleyici."

Başını eğdi ve dili dar bir ucunda gezindi. Bunun ona yaptığı şey karşısında nefesi kesildi, bir titreme vücudundan aşağıya doğru hareket etti ve zevki çekirdeğine taşıdı. Tekrar ve tekrar bunu gerçekleştirdi. Şaşırtıcı tepkileriyle yüceldi. Okşamalar yeniden başladı, keşfederek, bilerek, her biri onu yakınlıklarına daha da çağırıyordu.

Adamın okşamaları azalıp kalçalarının arasına dokunduğunda biraz kendine geldi. Her şeyin tek yönlü olmaması gerektiğini biliyordu. Kadın onu da okşamak için uzandığında, adam onun elini tuttu ve diğer elini birleştirerek ikisini de başının üzerinde tuttu. "Başka zaman," dedi.

Bu şekilde uzanmış, vücudu savunmasız ve istekli, sadece kabul edebilirdi. Ağzı ve elleriyle ona kendini bırakmasını emretti. Zevk ve arzunun her şeyini, hatta farkındalığını bile nasıl yönettiğini görerek memnuniyetle kabul etti. Uyarılmasındaki yavaş, uzun tırmanış karşısında çaresiz, kontrolü bıraktı ve daha fazlasını istemeye devam etti.

Birdenbire her duyu, her ihtiyaç tek bir küçük noktada toplandı. Onu orada okşadı ve yoğunluğu onun çırpınmasına neden oldu. Bacaklarını kendi bacaklarıyla sakinleştirdi ve yanağına bir öpücük kondurarak onu yatıştırdı ama yine de keskin zevki daha da yükseltti. Neredeyse ihtiyaçtan ağlayacaktı, ama tam o anda, harika bir zevk patlaması onu nefessiz ve sersemlemiş bıraktı.

Adam onun üzerinde hareket ederek içini doldurmaya başladı. Adam kadının ellerini serbest bıraktı ve kadın yaşadığı tek gerçeklik olan adama tutundu. Onun içindeki his çok doğrudu. Mükemmeldi. Bedeni ve ruhu bu dolgunluğu, bu yatakta olanları tamamlayan harika bir şey olarak karşıladı.

* * *

"Üşüyorsanız, kısık bir ateş yakabilirim."

Terastan gelen esinti geceyle birlikte serinlemişti. Pencereleleri kapatabilirdi ama sıcak tenindeki taze kontrastın tadını çıkardı.

Rosamund yorganın altına sokularak daha da yaklaştı. "Böyle iyi. Hoş."

Onu daha fazla sardı ve kolunun altına aldı.

"Gitmemi ister misin?" diye sordu, sesi onun bedenine karşı boğuklaşmıştı.

"Kalmanı tercih ederim."

Bir kere onun yüzünü bir süre daha görmek istiyordu. Huzurlu ve mutlu görünüyordu. Hoşnut. Bu onu yüreklendirdi. Zevk hakkında çok şey biliyordu ama partnerleri hiç Rosamund gibi olmamıştı. Derslerini Londra ve Paris genelevlerinden almıştı. Bunun, Paris'in en iyi evlerinde bulunan uzmanlığı aramadığı ilk ziyaret olduğunu fark etti. Bu şehrin normalde dört gözle beklediği bir parçasıydı.

Rosamund'un şu anda bile yataktan zevk alması, vücutlarının hâlâ birbirine değmesinden ve yastıkların yumuşak bir yuva oluşturmasından keyif alması, bu geceki diğer birkaç şeyle birlikte bunun da onun için yeni olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Belki de o alçak herif onu sadece hızlıca, duvarlara ya da çatı katına çıkarmıştı. Bir hizmetçi olarak, bu gece geldiği gibi onun odasının kapısında beliremezdi. Daha sonra onunla yatakta oyalanmaya cesaret edemezdi.

Çenesini adamın çıplak göğsüne dayayıp gözlerinin içine bakabilmek için hareket etti. "Yemekten ayrıldıktan sonra Mösyö Forestier ile yaptığınız konuşmadan bana hiç bahsetmediniz."

"Sabahı bekleyebilir."

Gözleri kısıldı. "Gizleme konusunda hiçbir zaman iyi olmadın. Sadece gözlerine bakarak bile bunun iyi bir haber olmadığını söyleyebilirim."

"Saçmalık. Şu an iş yapmak için uygun bir zaman değil, hepsi bu."

Yumuşakça güldü ve göğsüne bir öpücük kondurdu. "Kendine has, tuhaf bir şekilde çekicisin. Şunu bilmelisin ki, eğer bu işle ilgili bir şeyi kabul etmemi istiyorsan, şu an en uygun zaman."

"varılacak bir şey yok. Bu yüzden-" Omuz silkti. Kaşları çatıldı.

Onu, yarattığı yastık tepciğinin üzerinde sırt üstü çevirdi. Yan tarafına yaslanarak, göğüslerini görebilmek için çarşafı aşağı kaydırды. Dolgunluklarını okşadı ve kaşlarının çatılmasını izledi.

"Öncekiyle hemen hemen aynıydı," dedi. "İki değişiklik var ve benim için değil -*bizim* yararımıza."

"Nedir onlar?"

"Şu anda on bine ulaştı. Ayrıca, biz ödemezsek hafta sonunda ödemeye hazır başka biri daha var."

"Hırsız."

Avucunu kızın sıkı meme uçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu onun icadı. Sanırım kapının açık kalmasının tek nedeni arkadaşılığınızdan hoşlanmasıydı. Ancak, bu

yapılamaz. Anlaştığımız üzere, bu olmadan ilerleyeceğiz."

Şimdi dinlemiyor gibi görünüyordu. Gözleri kapalı, adamın ona verdiği zevkin tadını çıkarıyordu. Sırtı eğildi, böylece göğüsleri daha fazlası için kalktı. Başını eğdi ve dilini hafifçe oynattı.

"Ne kadar paran var?" Sorusu nefes nefese bir mırıltıyla geldi.

Cevabı bulabilmek için zihnini şu anda bulunduğu yerden zorla uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Hemen üç bin. Haziran'a kadar beş bin. Güven o zaman ödenir." Bu sözleri söylerken bile bir kenara attı. Şu anda bunlar umurunda bile değildi. Parmakları diğerini okşarken bir göğsünü emdi. Kadının çıkardığı her tatlı iç çekiş adamın daha da sertleşmesine neden oluyordu.

"Gerisi bende. Bunu yapabiliriz."

Kızın cevabı yalvaran inlemeler arasındaki seslerden biraz daha fazlasıydı. Sonunda onun ne söylediğini anladığında, şaşkınlıkla ona baktı.

Gözleri kapalı kaldı ama kedi gibi bir gülümseme oluştu. "Şimdi durma. Yarım önlem almayacağınıza söz vermişsiniz."

Onu üzerine çekti ve okşarken kendini nasıl hislere teslim ettiğini görebilmek için oturttu. Uyarılmışlığının yumuşattığı ve uzun saçlarının yarı yarıya gizlediği güzel yüzü, kendinden geçmenin bir görüntüsü haline geldi. Dudakları ayrılmış ve başı sallanırken, göz kapakları bir miktar yükseldi ve parlayan mavi gözleri adamın ne yaptığına baktı.

Onu yeniden oturttu ve göğüslerinin yüzünün üzerinde durması için aşağı doğru itti. Kadın titreyene kadar ellerini ve ağzını kullandı. Uyluklarının arasına uzandı ve delilik çılgınlıkları açlığını kabartana kadar onu . Kalçalarını kaldırarak yavaşça içine girdi ve işkencenin enfes bir hal almasına izin verdi.

Yüzünde şaşkın ve biraz da kafası karışmış bir ifadeyle ona baktı. Sonra onu dolduracak şekilde daha aşağıya sokuldu ve bir anlığına onu kör edecek kadar kaydı.

Etrafına nasıl birleştiklerine baktı. Tekrar hareket etti. "Yani sıra bende mi?"

"Yardım edeceğim."

"Nasıl?"

". "

Ayağa kalktı, sonra tekrar aşağı kaydı. "Bu farklı. Hâlâ harika hissettiriyor ama aynı zamanda değişti."

"Hepsi öyle."

"Hepsi mi?"

"Bunu yapmanın tüm yolları. Her biri kendine göre farklı hissettiriyor."

Kadın tekrar ayağa kalktı, ama aşağı inerken öylesine kaydı ki, adam onu sert, kadife bir vuruş gibi belirgin bir şekilde hissetti.

"Oh, hoşuna gitti. Belli oluyor. Bu çok eğlenceli." Bir kez daha denedi.

İsterse daha uzun süre oynayabilsin diye dişlerini sıktı ama oyunu bitirmek üzereydi. Neyse ki, kendi arzusu onun hızlanmasını sağladı. Gözlerini kapattı ve derin itişler ve kötü sürtünmeler yaratarak kendi zevkini buldu. Vahşi bir kadın gibi ona biniyor, başını ve saçlarını geriye atıyor, bir hareket onu daha yükseğe gönderdiğinde nefes nefese kalıyordu.

Elini vücutlarının arasına kaydırdı, böylece birleştikleri yerin yakınında ona dokunabildi. O dokunur dokunmaz, kadın tüm kontrolünü kaybetti. Giderek artan umutsuz yakarışlarla tekrar tekrar haykırdı. Sonra çaresizlik yerini şaşkınlığa bırakırken ona karşı sertçe kıpırdandı ve gerildi.

Onu üzerine çekti ve kalçalarını tutarken, ruhunu parçalayan bir finişe tırmanırken sert ve uzun bir şekilde itti.

On Beşinci Bölüm

Rosamund o gün için giyinmiş olarak merdivenlerden indi. O ve Kevin otelin bahçesinde *küçük bir déjeuner* için buluşmaya karar vermişlerdi.

Yeni bir kadın gibi hissederek uyumuştı. Uyandığında çok değişmişti ama yine de değişmişti. Bahçeyi ararken, giyinirken Charles'ı iki ya da üç kereden fazla düşünmediğini kabul etti. O anılarla birlikte ortaya çıkan donuk sızı da kısa sürede geçti.

Tutarsızlığı yüzünden kendini hiç suçlu hissetmiyordu. Kevin'le olan ahlaksızlığı için de. Büyüleyici ve son derece zevkliydi. Kaybolmuştu ve o da yolunu bulmasına yardım etmişti. Biraz olsun nezaket sahibi olan hiç kimse, bu muhteşem dikkat dağınıklığını davet ettiği için onun hakkında daha kötü şeyler düşünmezdi.

Asıl soru, buna tekrar izin verip vermeyeceğiydi.

Küçük masalar bahçeyi süslüyordu. Vazolardan ve saksılardan bahar çiçekleri dökülüyordu. Sarmaşıklar duvarları ve çardakları kaplamıştı. Yemek yemek için daha güzel bir yer hayal edemiyordu.

Kevin çoktan masalardan birine oturmuş, kahve içiyordu. Durakladı. Böyle bir geceden sonra insan ne der?

Onu gördü ve ayağa kalktı, bu yüzden bu soruya bir cevap bulmadan önce ona gitmesi gerekiyordu. Adam hemen hemen aynı görünüyordu ama belki gülümsemesi geçmişe göre daha sıcaktı. Ve gözleri... Onlara yansıyan yakınlıklarının farkındalığını görmezden gelemezdi.

Bir garson geldi ve Kevin ona ne getireceğini söyledi. Çay, bir sepet dolusu çörek, ekmek ve küçük keklerle birlikte hemen geldi.

"Sanırım Mösyö Forestier hakkında konuşmalıyız," dedi. "Sabah konuşacağımızı söylemişsiniz."

"Öncelikle dün gece hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Bahçeye girdiğimde, birisinin ne dediğini merak ediyordum - şey, sonra."

"teşekkür etmek adettendir." "Öyle mi? Peki,

teşekkür ederim o zaman."

Çay fincanının üzerinden bakınca adamın neredeyse güldüğünü gördü.

"Bir *beyefendinin* teşekkür etmesi adettendir, Rosamund. Hanımefendinin değil."

"Oh."

"Bu yüzden size teşekkür ederim. Harika bir gece geçirdim. Eşsizdi."

Boğazını temizledi. "Ben de size teşekkür ederim, her ne kadar bunu yapmak adetten olmasa da. Ne de olsa size neredeyse hiç seçenek bırakmadım."

"Dikkatinizin dağılmasını istemeniz anlaşılabilir bir durumdu. mi?"

"Tamamen dikkatim dağılmıştı."

"Bir daha ihtiyacın olursa, umarım bana haber verirsin." Bir gece daha istiyordu. Belki de birçoğunu.

"Bunu yapacağım. Şimdi, Mösyö Forestier hakkında konuşalım mı? Dün gece fon sağlama konusunda ciddiydim. Ben bir ortağım. Bunu yapmamız sizin olduğu kadar benim de yükümlülüğüm."

"Gün ışığında hala bunu yapmak istediğinizden çok emin misiniz?

Dün gece teklif ettiğinizde dezavantajlı durumdaydınız."

"Çok kibirlisin Kevin. Akıl sağlığımın yerinde olmadığını mı söylüyorsun?"

Eğildi. "Göğsünü yalıyordum."

"Bu çok güzeldi. Ancak düşünemeyecek kadar terk edilmiş değildim. Gerçekten de Forestier hakkında en azından temel bilgileri öğrenmek, dikkatim başka şeylerle dağılırken merakımın da dağılmaması için gerekliydi."

Arkasına yaslandı. "Eğer daha fazla yatırım yapmak istiyorsanız, şikayet etmeyeceğim. Bunun nasıl yapılacağını düşünüyorsun?"

"Hafta sonuna kadar on bin dolara ihtiyacımız var-"

"O zamana kadar ona on bin dolar götürmemize gerek yok. Sadece belgeleri imzalayın ve hızlı ödeme konusunda ona güvence verin."

"Ne yani, bir paketle eve gitmemiz, bir valizi altınla doldurmamız ve aceleyle geri dönmemiz gerekmiyor mu?" Avucuyla şakağına vurdu. "Bunun için şükürler olsun."

Ona dikkatle baktı. "Sadece anladığından emin olmaya çalışıyordum."

Küçük oyunu için kendini suçlu hissetti. "Bunu yapman çok iyi oldu. Her neyse, bana öyle geliyor ki Londra'ya döndüğümüzde ben yedi bin, sen üç bin vereceksin. Sonra Haziran'da bana iki bini geri ödersin ve eşit ortak olarak kalırız." Dişlerini küçük bir pastaya geçirdi. "Ya da istersen diğer iki bin dolar sende kalabilir ve biraz eşit olmayan ortaklar ."

Ona tatlı bir koku geldi. Pastaya baktı ve içine gül suyu koyup koymadıklarını merak etti. Eğer öyleyse, bu alışılmadık bir şeydi ama değildi. Sadece

Pastayı bitirdiğinde Kevin'in konuşmadığını fark etti.

Adamın kendisini incelediğini görmek için ona doğru baktı. Adamda *o* bakış vardı. Kızgın olmadığını, daha çok bıkkın olduğunu söyleyen bir bakış.

"Rosamund," dedi en Kevin Radnor sesiyle. "Kısa bir süreliğine de olsa, en ufak bir şekilde bile olsa, girişimimizin çoğunluk ortağı olmana izin vereceğimi sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

"Nasıl istersen öyle olsun. Şimdi gidip Mösyö Forestier'ye seçimimizi söyleyebilirsin, ben de Palais-Royal'deki galerilere gidip sandığımı dolduracağım."

"Sizi görmek isteyebilir. Senden çok etkilenmiş."

"Belgeleri imzaladığımda beni göreceksin. Eğer bizi reddederse, göremeyecek." Hizmetçinin kendisine biraz daha çay koymasına izin verdi ve parşömene benzeyen bir ekmek seçti. "'Eşsiz' derken ne demek istediniz?"

"Affedersiniz?"

"Dün gecenin kıyaslanamaz olduğunu söylemiştin." "Yani kıyaslanamaz."

"'Eşsiz' kelimesinin ne anlama geldiğini *biliyorum*, Kevin."

"Tabii ki biliyorsun. Bunu kastetmiştim-" Rahatsız görünüyordu ki bu Kevin için alışılmadık bir durumdu. "Sanırım söylememde bir sakınca yok, normalde geceyi bir sevgiliyle geçirmem."

Ekmek bir keşifti. Pul pul ve tereyağlı. Ne yazık ki bunları Londra'da satın alamıyordu. "Alışılmadık olan geceyi geçirme kısmı mı yoksa sevgili kısmı mı?"

Bahçenin randevuları dikkatini çekmiş gibiydi. "İkisi de."

"Sanırım bunun nedeni hiçbir kadının sizi yeterince büyülememesi. Genelevleri tercih ettiğinizi varsayıyorum. Cinsel konuları yakından incelemeniz için de daha iyi olurlar."

Cevap vermedi, ki bu da başlı başına anlamlı bir şeydi.

Bu gece adamın Paris'teki genelevlerden birini arayıp aramayacağını merak etti. Söylentilere göre kıyaslanamazlarmış.

* * *

"Matmazel bugün sizinle değil mi?" Mösyö Forestier, üniversitede kullandığı çalışma odasına biraz şarap koyana kadar Rosamundun yokluğundan söz etmedi.

"Bu öğleden sonra Palais-Royal'de alışveriş yapmaya karar verdi. Üzüntülerini ilettili ve anlaşmamızı imzaladığında sizi görmeyi dört gözle beklediğini söylememi istedi."

"O zaman bire mi geldik?"

"Elimizde var. İsteddiğiniz gibi özel lisans için on bin dolar."

Şöminenin önündeki iki yıpranmış koltuğa oturdular. Pencereleler açıldı ve dışarıdan öğrencilerin ayak sesleri duyuluyordu. Forestier bir kalemle oynuyordu. Kaşları yavaşça çatıldı.

"Parayı bulabileceğinizi düşünmemiştim," dedi sonunda. "Yemekte daha açık konuşmalıydım. Ama Matmazel, şey, o, nasıl diyorsunuz-" Omuz silkti ve özür dileyen bir gülümseme takındı.

" kızdırdı." *Gözlerini kamaştırdı. Seni aptallaştırdı.*

Bugün Rosamund'un kendisine eşlik etmesi için ısrar etmeliydi, böylece Forestier yine telaşlanacaktı. Gözleri kamaşmış Forestier lanet olası anlaşmayı imzalayana kadar onları birbirine bağlamalıydı.

"Görüyorsunuz, diğeri, bahsettiğim, daha fazlasını teklif etti." "Ne kadar?"

"Daha fazla para değil. Aynı on bin." "Ne kadar fazla?"

"Şirkette birkaç hisse. İş çok büyümedikçe bunların pek bir değeri yok." Gülümsedi. "Belki siz de aynısını teklif edebilirsiniz? Elbette cazibesi var. Eğer başarı gelirse benim de bu başarıya katılmamın bir yolu."

Kevin kızgınlığını güçlkle kontrol etti. Forestier şimdi de şirketin bir kısmını istiyordu.

Rosamund da aynı tepkiyi verecek miydi? Yoksa bu son dakika değişikliğinin ödenecek küçük bir bedel olduğu sonucuna mı varacaktı?

Eşit bir ortağa sahip olmakla ilgili sorun buydu, çıkış yolu yokmuş gibi görüldüğü için gözden kaçırdığı bir şeydi bu. Ve çünkü kadın onun gözlerini kamaştırmış ve onu aptallaştırmıştı. İşte buradaydı, bir eli bağılyken tanımadığı bir rakibe karşı boks yapmaya çalışıyordu.

Forestier'e, "Kararınızı yirmi dört saat ertelemenizi rica ediyorum," dedi. "Müzakerelerimizdeki bu ek değişikliği değerlendirmem gerekiyor."

* * *

Rosamund Galerie de Bois'de geziniyor, dünyaya sergilenen lükslere hayranlıkla bakıyor, şimdiye kadar yaptığı alışverişten memnun kalıyordu. Bazı nefis kumaşlar ve nosyonlar, Londra'da kolayca satın alabileceğinden çok daha üstün bir rulo tülbentle birlikte bu öğleden sonra oteline ulaşacaktı. Daha da iyisi, retikülünde bazı ilginç çizimler duruyordu.

Onları çizmek biraz zaman almıştı. Kevin namuslu kadınların kafelerde oturmadiğı konusunda uyarmıştı, bu yüzden ne zaman ilgisini çeken bir ayrıntı görse onu ezberliyor, sonra da hafızasından silinmeden önce çizmek için aceleyle bir park bankına gidiyordu. Çok özel bir tacı olan bir başlık neredeyse kalem kullanma becerisini yenecekti ama sonunda onu doğru bir şekilde kaydetti.

Kadın şapkaları ve şalları satan bir dükkânın önünde durdu. Çizim yapmak için kalemini ve kâğıdını çıkarmaya cesaret edemediğinden, şapkaları inceleyerek en küçük ayrıntılarını ezberledi.

Ev sahibi, şapkaların arasına serpiştirilmiş huş ağacı dallarının arasına serpiştirilmiş şalları yeniden düzenlemek için pencereye geldi. Birkaç kez ona doğru baktı, sonra daha dikkatle baktı. Sanki onun tasarımlarını çaldığını düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Ne kadar saçma. Dehası herkesin görebileceğı şekilde ortadaydı, bu yüzden stilleri pek de sır sayılmazdı. Şapkaları bahçelerde ve restoranlarda birçok tacı süslüyordu. Bunları kendisine ve müşterilerine saklamayı nasıl umabilirdi ki? Zaten gördüğü hiçbir şapkayı kopyalamazdı. Tabaklarda basılı olanları bile. En fazla fikirlerin küçük parçalarını ödünç alırdı.

Hançerli bakışları onu yeterince rahatsız etmiş olacak ki dükkâna girdi. Dükkân sahibi giderek tedirginleşirken o her şeye baktı. Şapkalardan birinin siperliğini kaplayan soluk yeşil ipek, benzersiz bir şekilde kıvrılmıştı. Adamın gitmesini diledi, pilinin nasıl yapıldığını inceleyebilecekti.

"Bunu denemek istiyorum." Önce şapkayı, sonra başını işaret etti ve umutlu görünüyordu.

Kadının İngilizcesi ve isteğı onu rahatlatmış görünüyordu. Onu oturmaya davet etti ve bonesini çıkardıktan sonra şapkayı başına yerleştirdi. Kadın onun aynasında kendine hayranlıkla baktı. Adam Fransızca bir şeyler söyledi.

"Bu biraz küçük. Ne kadar sürede uygun bir tane daha yapabilirsin?" Ne demek istediğini anlatmak için bazı el hareketleri yapmaya çalıştı.

Ona boş boş baktı. Muhtemelen birisi ona Fransızca hitap ettiğinde de böyle bakıyordu.

Arzusunu nasıl ileteceğini bulmaya çalıştı. Tekrar sordu. Çok yavaş. Daha fazla boşluk, artı küçük bir omuz silkme.

Hemen arkasında bir erkek sesi konuştu. Kafasının üzerinde uzun bir Fransızca bulanıklığı yuvarlandı. Sesi tanıdı ve Kevin'e baktı. Dükkân sahibi bir şeyler geveledi ve ikisi onun etrafında sohbet ettiler.

"Bunu değiştirebileceğini ve bu akşama kadar otele teslim edebileceğini söyledi," dedi Kevin. "Bu mümkün mü ki?"

"Evet, yapılabilir. Bu iyi. Lütfen ona fiyatı sorun."

Biraz daha Fransızca. Ev sahibinin eli bir kâğıt önünde belirdi. Kevin omzunun üzerinden eğildi. "Bu yaklaşık iki pound eder."

Kalemini retiklnden çıkardı, şeklin üstünü çizdi ve bir tane daha yazdı. "Ona söyle, eğer değiştirirse, alttaki samanı esnetmek zorunda kalır, bu yüzden o kadar değerli olmaz."

Kevin değirmenciye kötü haberi verdi.

Adam onun teklifini inceledi. şok. znt. Bir sürü Fransızca. Ona ya da Kevin'e bakmadı ama şapkaya gözlerini kısarak çok yakından baktı.

Adam daha fazla i çekip mırıldanarak kâğıdı karaladı ve önündeki masanın üzerine sıkıca yerleştirdi. Kevin'in tercüme etmesine gerek yoktu.

Son rakamın ilkinden dörtte bir daha düşük olduğunu fark etti. şapkayı çıkardı ve gülümseyip başını sallayarak teslim etti.

O daha meseleye el koyamadan Kevin ödemeyi yapmış ve otelin bilgilerini bırakmıştı. Kapşonunu bağladı ve dükkândan dışarı ıktı.

Kevin ona katıldığında "Seni utandırdım mı?" diye sordu.

"ok fazla değil."

"Sanırım bu tür dükkanlarda böyle şeyler yapılmıyor."

"Fransa savaş yüzünden hala fakir. Daha düşük bir fiyat talep eden ilk kadın olduğunuzu sanmıyorum. Muhtemelen İngiliz olduğumuz için on şilin için tartışmayacağımızı ummuştur."

"Umarım sizin gibi İngilizler bunu yapmaz. Yoksa neden Oxford Caddesi'nde dükkanım olsun ki?"

Galeri yapısına dikkatini daha fazla verdi ve neden bu dkknlara çekildiğini anladı. "Pencereler çok büyük ve hepsi tek parça gibi görünüyor. Pervazlar olmadan bunu nasıl yaptıklarını merak ediyorum."

"Bu tek bir tabaka. Uzun bir cam silindiri yapıyorlar, sonra onu boydan boya kesiyorlar ve yeniden ısıtılırken dzleştiriyorlar. İhraç ediliyor ve Londra'da bunu görebileceğiniz binalar var."

"ok tuhaf ve ilginç şeyler biliyorsunuz. Pencerelerimi böyle yaptırabilir miyim?"

"Çok pahalı ve bana yaramazlık yaptığı söylendi. Kiraladığınız bir dükkân için çok pahalı olduğunu düşünüyorum." Retikülünü işaret etti. "Her şeyinizi gördünüz mü ve ilhamlarınızı not ettiniz mi? Yoksa devam etmek mi istiyorsun?"

"İşim bitti, sanırım."

Onları otele götürmesi için bir araba kiraladılar, sonra Tuileries'ye geçtiler ve tomurcuklanan ağaçların altında dolaştılar. Kevin onu bir banka götürdü.

"Konuşmamız gerek."

"Yüz ifadenizden anladığım kadarıyla Bay Forestier'in hoşuna gitmemiş." "Bir talebi daha var."

"Umarım ben değilimdir."

Güldü. "Onun flörtüne karşı çok kayıtsız görünüyordun. Nazik ama habersiz."

"Kayıtsız kalmak en akılcıca tepki gibi görünüyordu. Başka ne seçeneğim vardı ki? Flört etmek ya da hiç *nazik* olmamak." Omuz silkti. "Yumuşak bir anlayışsızlığın genellikle en iyi yanıt olduğunu öğrendim."

"İsteddiği ödemenin bir parçası olmadığınızı öğrenince rahatlayacaksınız. Şirketten birkaç hisse istiyor. Herhangi bir başarıya katılma şansına sahip olmak istiyor."

Müzakerelerdeki bu beklenmedik dönüş hakkında düşündü. "Sanırım bu anlaşılabilir bir şey. Onun durumunda olsaydım ben de böyle bir şey isterdim."

"Bu da imkansız gibi bir şey, dolayısıyla bir kez daha Londra'ya ruhsatsız dönmek ve ruhsatı başkasının alacağını bilmekle karşı karşıyayız. Rakibimizin kim olduğunu ve bunu ne amaçla kullanacağını bilmek istiyorum."

Muhtemelen Forestier'in geliştirmesinin başka ne gibi kullanımları olabileceğini düşünmek için dikkati dağılmıştı. Mesafesinin artmasından, onun da kendi icadını başka birinin kopyaladığı düşüncesiyle kendine işkence ettiğini tahmin etti.

Forestier'nin talebinin neden imkânsız olduğunu anlamak için bu fırsatı değerlendirdi. "Ona küçük bir yüzde bile verirsek kontrolü ele geçireceğini düşünüyorsunuz."

"Evet."

"Sen ve ben aynı fikirde olmazsak, son kararı o verecek. O sadece tercih ettiği tarafın yanında yer alacaktır."

"Bu küçük yüzde çok büyük bir etki yaratacaktır." "Anlıyorum.

Dediğiniz gibi, imkansız."

Sadece imkansız dememişti. *Neredeyse* imkânsız demişti. Kadın döndü ve ona dikkatle baktı. "Bir an için zihnindeki düşüncelerden sıyrıl ve nasıl bir çözüm gördüğünü açıkla. Söylememiş olsan da bir çözüm bulduğunu biliyorum."

Gölden çıkarılan bir nesne gibi düşüncelerinden sıyrıldı ve özel hesaplarını su gibi akıttı. "Onun payı ancak her birimiz eşit miktarda vazgeçersek bu ağırlığı taşıyabilir. Eğer hepsi bir yarıdan gelseydi, onun etkisi yok olurdu."

"Bu doğru değil. Bay Forestier'in bu bakış açısına ikna edilmesi halinde, yüzdeden kim vazgeçerse vazgeçsin, vazgeçmeyenin kapisine maruz kalacaktır."

"Sanırım."

"Sen yapma sadece varsay. Sen bil. Bırak ben tahmin edeyim. *Neredeyse*

ancak ben kendi bir kısmından feragat edersem mümkün olabilir." "Ben kesinlikle kendiminkinden vazgeçemem."

"Neden olmasın anlamıyorum."

"Herhangi bir anlaşmazlıkta daima dezavantajlı durumda olurum. O da seninle birlikte hareket etmeye yatkın olurdu."

"Bunu bilemezsin. Bu şekilde gerçekleşmeyebilir."

"Rosamund, yatağında olmasını istediği kişi *ben değilim*. Seni elde etmeye bir santim daha yaklaştıracığını düşünse muhtemelen her şeyi kabul ederdi."

Ne kadar şaşırtıcı bir . "Girişimle ilgili bir karar hakkındaki bir tartışmayı kazanmak için bunu kullanacağımı söylemeye nasıl cüret edersin? Kadınsı cazibemi bu şekilde kullanmam."

Adamın kolu kadının omuzlarına dolandı. "Özür dilerim. Muhtemelen bunu daha iyi ifade edebilirdim. Herhangi bir kurnazlık yapmana da gerek yok. Her şey kendiliğinden olur. Her şey ondan gelecek."

Onun ihtiyatlı kucaklaması çok hoş hissettirdi. Daha az dikkatli olabilmesi için ona doğru eğildi. "Eğer haklıysan, bu adil olmaz. O halde imkânsıza geri döndük."

"Öyle görünüyor."

Ona döndü ve bir öpücük verdi. Çok güzel bir öpücüktü. Bay Forestier hakkındaki düşüncelerinin çoğu kayboldu.

"Tabii ..."

Öpücüğü kızın kulağına doğru ilerledi. "Yoksa?"

"Ya ona girişimin küçük bir yüzdesini vermeseydik? Bunun yerine, başarılı olduktan sonra, ona girişimin küçük bir yüzdesini verseydik ne olurdu?"

Kâr mı? O zaman oy hakkı olmaz. Mülkiyeti olmaz. Yine de başarıya katılmış olur."

Başını omzuna yasladı ve onu tamamen kucakladı. "Doğru kârı kabul etmemiz için bize güvenmesi gerekir. Bunu yapacağından şüpheliyim."

"O halde bunu onu tatmin edecek şekilde belgelemenin bir yolunu bulmalıyız."

Orada sessizce oturdular. Kevin'in her ikisi için de sorunu düşündüğünü varsayıyordu. O sadece Kevin'in kollarının sıcaklığının ve taze bahar esintisinin tadını çıkarıyordu.

"Parça başı iş gibi bir şey," dedi sonunda. "Herhangi bir yılda, kârlı olduğumuzda, buluş her kullanıldığında elde ettiğimiz gelirden küçük bir miktar alacak. Ne kadar alacağını hesaplamak için biraz zaman harcamam gerekecek ama bunu bu gece yapabilirim. Planınızı kabul edeceğinden emin değilim ama bu da bir yol."

Adamın buna planım demesi hoşuna gitmişti. "Eğer işe yaraması için bir yol bulabilirsen, eminim kabul edecektir."

"Eğer o kırmızı elbiseyi bir daha giyersen, muhtemelen giyer."

* * *

Otele döner dönmez Kevin biraz gazete aldı. Odasına girdiğinde Rosamund onun paltolarını çıkardığını gördü. İki lambayı küçük bir yazı masasına taşıdı, mürekkebi ve kalemi yerleştirdi, oturdu ve sayıların arasında kayboldu. Kadın kapıyı kapattı, çünkü adam unutmuştu.

Akşam yemeği saatinde, aşağıda yemek yemeyi planlayıp planlamadığını öğrenmek için kapısına gitti. Tam kapıyı çaldığı sırada bir hizmetçi tepside yemekle geldi. Kevin'in çağrısı üzerine tepsi içeri girdi, o değil.

Akşam yemeğini odasında yedikten sonra terasa çıkarak akşamın şehri ele geçirişini izledi. Sonunda, tüm bu hesaplamaların nerede durduğunu görmeye karar verdi. Bu sefer kapıyı çalma zahmetine bile girmedi.

Fark etmedi. Lambaların ışığında öylece oturmuş, karalamalar ve rakamlarla kaplı bir yığın kâğıda bakıyordu.

"Hepsi uyuyor mu? Mümkün olanı buldunuz mu?"

Şaşırmış bir şekilde başını çevirdi, sonra tekrar kâğıtlara baktı. "Sanırım öyle. Ayrıca yanımda getirdiğim anlaşılmayı kullanabileceğimizi ve bunu bir vasiyetnameye ek gibi ekleyebileceğimizi düşünüyorum. Bu temel anlaşılmayı değiştirmez. Sadece genişletir." Bazı sayfaları çevirdi. "Elbette bunu yazmam gerekecek. Bu uzun sürmez. En fazla birkaç saat."

"Sabah görüşürüz o zaman."

Cevap vermedi. Çoktan zihni figürlere geri dönmüştü.

Odasına döndü, hizmetçisini çağırdı ve banyo yapılmasını istedi. Bir banyoya ve sonra da iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. Kevin'in kırmızı elbise konusunda şaka yapıp yapmadığını merak etti. Yarın akşam olmadan o kâğıtların imzalanmasını isteyeceği kesindi.

Bay Forestier'nin hiçbir şeyden çekinmemesini ve sundukları çözümü kabul etmesini umuyordu. Paris'te çok eğlenmişti ama Londra'ya dönme vakti gelmişti.

* * *

"Gelin ve bunu görün. İşletmenin ne zaman kârlı olup olmadığına ilişkin kanıtı kabul edip etmeyeceğinizi bana bildirin." Kevin kâğıdı Rosamund'a doğru salladı. "Bir centilmen olarak, elbette sözümün yeterli olacağını varsayıyorum, ancak muhtemelen bazı belgeler bekleyeceği için belgeleri tasarladım."

Kâğıdı tekrar, daha ısrarlı bir şekilde salladı. Kâğıt parmaklarında kaldığında ona baktı.

Ama orada değildi. Hangi cehenneme gitmişti?

Kâğıdı odasının kapısına kadar taşıdı. Bu konuda onun fikrini almak istiyordu. Tüm plan için çok önemliydi.

Kapısını açtığında, neredeyse iki büyük su kovası taşıyan bir hizmetkârla karşılaşacaktı. Üç adam daha onu takip etti. Hepsi de bu görevde ustalaşmıştı, öyle ki dışarıya su taşmıyordu. Hizmetçi tarafından açık tutulan kapıdan Rosamund'un süitine girdiler.

Banyo yapmanın tam zamanı. Bazen imkansız olabiliyordu, özellikle de girişim konusunda. Rosamund bu işi bu gece halletmeleri gerektiğini ve kendisine ihtiyaç duyulabileceğini elbette anlamıştı. Özellikle de bu bölümle ilgili olarak. Paragrafı tekrar okudu, kendini onun yerine koymaya çalıştı. Biri bunu ona sunsa, pratik düşüncesi bunu kendi çıkarları için yeterli bulur muydu?

Bu ona yeterince iyi göründü. Ve yine de-

Son belgeye başlamak için bütün gece beklemeyi planlamıyordu. Kapıya doğru yürüdü, kapıyı fırlatıp açtı, kadının yanına gitti ve içeri girdi.

"M'sieur!" Hizmetçi irkildi ve Rosamund'un önüne atladı. Görebildiği kadarıyla yarı çıplaktı. Kombinezon ve çoraplarına kadar.

Mavi gözleri hizmetçinin başının üzerinden baktı. Şöminenin önünde bakır bir küvet duruyordu.

"Bunu okumanız gerekiyor," dedi, hizmetçinin onun davetsiz misafirliği karşısında gözlerini devirmesine aldırmadan.

"Bekleyebilir, değil mi?" Rosamund küveti işaret etti.

"Hayır."

Hizmetçiye doğru uzandı ve kâğıdı aldı. Eğildi ve ateşin ışığına tuttu. Bu da krem rengi omuzlarını, göğüslerinin ve kalçalarının kabarıklığını ortaya çıkarıyordu.

Doğruldu. "Yapabileceğimizin en iyisi bu. Bu cömertçe, çünkü onu aldattığımızı düşünürse hesapları inceletmesine izin veriyorsunuz."

"İmzalar mısın?" "Ben mi?"

"Evet. Siz onun yerinde olsaydınız, bu kuşkularınızı giderir miydi?"

Hizmetçi bu müdahaleye dudak büktü, döndü ve Rosamund'un saçlarını toplamaya başladı. Sarı ipek tel tel döküldü.

Rosamund hizmetçinin omuzlarındaki kâğıdı geri uzattı. "Belgeyi imzalarım ama bunun için değil. Bunu yapardım çünkü şimdiye kadar dürüst davrandın, muhtemelen bundan sonra da öyle olacaksın. Onun fikrini çalmadınız, değil mi? Bana öyle geliyor ki, eğer birisi dürüstse, belgeler formaliteden ibarettir. Eğer birisi hırsızsa, hiçbir belge beni koruyamaz."

Hizmetçi elini küvete daldırdı, sonra ona sinirli bir bakış attı ve gitmesi gerektiğini söyleyen küçük bir hareket yaptı.

O da aynı şekilde karşılık verdi.

"Allez." "Mais, mam'selle-"

Rosamund merakla ona baktı. Bakışları onunkilerle buluştu. Hizmetçinin omzuna dokundu. "Evet. Gidin lütfen."

* * *

Hizmetçi gittiğinde "Banyo yapabilecek miyim?" diye sordu.

"Tabii ki." Yürüdü ve kendini bir sandalyeye attı. "Ben izleyeceğim."

Aşırı derecede bakımsız olduğunu düşündü. Giysilerinden geriye kalanları çıkarmak için yardıma pek ihtiyacı yoktu. Bunu yaparken izleniyor olmak . . . bu düşünce onu dehşete düşürdü ama aynı zamanda heyecanlandırdı.

Saçının geri kalanını bıraktı, ardından hortumunu çıkarmak için bir ayağını küvetin kenarına dayadı.

"Önce geri kalanı." Adamın sesi sessizliğin içinde, ateşin uzağındaki gölgelerden ona doğru geliyordu.

Kendisinde uyandırdığı erotik tepkiyi kontrol altına alırken tereddüt etti. Kendini hem utangaç hem de cesur hissederek kombinezonunu bıraktı ve hortumu dışında çıplak kaldı.

Başka emir gelmedi. Ve bu sadece buydu, bir istek değil. İçini titreten ürperti yüzünden biraz sarsılarak ayağını tekrar küvete dayadı ve hortumunu sıyırdı.

Diğeri ise hareket etmesini gerektiriyordu. Sırtı adama dönük olduğu için kısa sürede halletti ama o daha bitirmeden adam arkasındaydı ve kalçalarını okşuyordu. Onu bu şekilde, kaldırdığı bacağının üzerine eğilmiş halde tuttu. Eli sırtını ve poposunu keşfederken ve öpücükleri boynunu, omuzlarını ve omurgasını heyecanlandırırken, kolu destek olarak omuzlarının önünü kucakladı.

Sonra ayağa kalkmasına izin verdi ve onu arkadan kucakladı. Avuç içleri ve parmak uçları göğüslerini tahrik ediyor, uçlarını sıyırp geçiyordu. Her dokunuş kadının kalbine bir zevk oku gönderiyordu. Ağzı boynunu kavradı ve onu titretti. Heyecan verici hisler içinden akıp geçti ve her biri kontrolünün bir parçasını kırdı.

Yeni bir kucaklaşma, bir el daha aşağıda. Okşayarak. Araştırıyor. Dengesini ve aklını kaybetti. İşkenceci, amansız uyarılma zevk ve acı verirken ona yaslandı. İhtiyaç, tüm düşüncelerini ve farkındalığını emerek nabız gibi atmaya başladı. Dokunuşları onu inletiyordu. Yalvarıyordu.

Onu tekrar eğdi. Kendini bir minderin üzerinde yüzüstü buldu. Kanepenin kıvrılmış kolu karnına baskı yaparken, başı minderin üzerinde sallanıyordu. Kalçaları yukarı kalkmış ve bacakları sallanıyordu.

Görüşü bulanıklaştı, aklı karıştı, omzunun üzerinden geriye baktı. Adam arkasında duruyordu, gömleği artık yoktu, gövdesi uzaktaki ateş ışığıyla şekillenmişti. Bakışları onunkilerle buluştu.

"İşte böyle," dedi. "Yüzünü görmek istiyorum."

Sadece sözleri bile bacaklarının arasında keskin bir zevk titreşimine yol açtı. Onu umutsuzca istiyordu. Ama adam o zaman onu almadı. Bunun yerine, onun ihtiyacını dayanılmaz hale getirene kadar onu okşadı. Vücudu bundan dolayı sarsıldı. Poposu daha da yukarı kalktı.

Onu tam orada, bastırırken hissetti ve onun için haykırdı. Adam sertçe itti ve kadın rahatlayarak inledi. Çok iyi hissettirmişti. Geçen seferkinden de farklıydı.

Yastığı pençeledi ve adam tekrar tekrar iterken nefes nefese kaldı. Her yeni dolgunluk onu her şeyi kuşatan bir zevke daha da yaklaştırıyordu. Ve sonra doğaüstü, son bir titreme başladı.

* * *

"En azından yalan söylemedin. Banyo yapacağım." Adam onu yıkarken Rosamund ılık suyun tadını çıkardı. "Çok kapsamlı bir banyo."

"Ellerimi senden uzak tutmak çok zor. Bu şekilde işe yarıyorlar." Ve sözünü yerine getirirken bile hâlâ onun üzerindeydi.

Kadının yarı çıplak görüntüsü Forestier'ye, belgelere ve hatta girişime dair tüm düşünceleri yok etmişti. Kadın çorabını çıkarmak için eğildiğinde, sırtı eğildiğinde ve poposu yuvarlak ve yüksek bir şekilde kıvrıldığında aklını kaybetmişti. Neredeyse o anda onu yakalayıp kanepenin koluna fırlatacaktı. Yine de beklediği için pişman değildi. Kadının sonunda aldığı zevk, onunkini daha da artırmıştı.

Onu izleyişinin, onu bekleyişinin, onun için sabırsızlanışının erotik anısı unutulmayacaktı. Çok güzeldi. Çok arzulanan.

Uzun, ıslak bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hizmetçi saçımı yıkamakla ne hale getirdiğini görünce felç geçirecek. O kısmı benim yapmama izin vermeliydin."

"Hizmet etmek için buradayım leydim." Kadının bacaklarından birini kaldırdı ve boylu boyunca sabunladı. Biçimli. Ayakları bile güzeldi. Şimdiye kadar evlenmemiş olması bir mucizeydi. Bunun nedeni elbette o alçağa olan yersiz bağlılığıydı. Muhtemelen onu baştan çıkaran kişiye bir teşekkür hediyesi göndermeliydi.

Ama adam artık onu ulaşılmaz kılmak için müsait değildi, değil mi? "Forestier gibi pek çok adamınız olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Erkekler seni takip eden."

Omuz silkti. "Eğer öyleyse, çoğunu fark etmedim. Sadece cesur olanlar."

"Sevgilinizden vazgeçmeyi hiç düşünmediniz ve-"

"Benim türüm için bunun nasıl bir şey olduğunu anladığınızı sanmıyorum. Ben çalışıyordum. Uzun saatler. Bir erkek ilgisini fark etmemi sağlayacak kadar cüretkâr olsa bile, günaha girecek vaktim yoktu."

Bazen aptal olabiliyordu. Parkta moda saatinde iltifat toplayan boş vakit geçiren bir hanımefendi değildi. En azından geçmişte değildi. Şimdi öyleydi, eğer isterse.

Bu düşünce ona hiç de iyi gelmemiştir. O sadece bir mirasçı değil, aynı zamanda çok güzel bir mirasçıydı. Her gün, bütün gün ona göz kulak olamazdı. Son haftalarda bu tür gelişmelerden uzak kalmıştı çünkü o buraya yerleşiyor, dükkânı kuruyor ve o haydutla büyük buluşmasını planlıyordu. Tüm bunlar çok yakında değişecekti.

Arkasına geçmek için hareket etti. Göğüslerini ve göğsünü yıkamaya başladı. "Londra'ya döndüğümüzde, bunun devam etmesini istiyorum."

Ona dönüp bakmayı başardı. "Bana banyo yaptırmaktan bahsetmiyorsun, değil mi?"

"O da var."

Kadın kendini çözdü ve arkasına yaslandı. Göğüslerini köpürttü ve uçlarının sıkışmasını izledi.

"Bunda zorluklar görüyorum, değil mi?" diye sordu. "Hiç de değil. Elbette biraz sağduyu gerektirecek."

"Bu tür bir sağduyu konusunda hiç deneyimim yok. Senin var mı?" "Ne kadar zor olabilir ki?"

Güldü. "Bay Kevin Radnor gibi konuştun. Yine de bunu nasıl iyi yapacağınıza dair kitaplar olduğundan şüpheliyim."

"Soracağım. Nicholas ve Chase çizgilerin nereye çekilmesi gerektiğini bileceklerdir."

Kadın düşüncelere daldı. Böyle bir düşüncenin kendisine fayda sağlamayacağına karar verdi. Bu tür ilişkiler kadınlar için nadiren iyi sonuçlanırdı ve o da bunu görecektik kadar zeki idi.

Vücudunu durulamaya ve boynunu öpmeye başladı.

"Bakın," dedi. "Ben kendimi öyle görmüyorum. Bir erkeğin metresi olarak."

"Varisler metres değildir. Onlar bekar kadınlar değildir. Olsa olsa sevgilidirler. Ya da eştirler." Onu tamamen öpebilmek için eğildi. "Daha önce sordum. Reddetmiştin ama sanırım en büyük sebep eski sevgilindi. Belki de bu fikri yeniden gözden geçirmeliyiz."

Kadın hemen hayır demedi ama adam kadının ağzını bunun için fazla meşgul tutuyordu. Yine de hızlı bir ret gelmedi.

"Bunu düşünmek isteyeceğim," dedi. "Ayrıca bunun ikimiz ve şirketimiz için ne anlama geldiğini açık yüreklilikle tartışmak istiyorum."

Ayağa kalktı ve büyük bir havlu aldı. "İstediğin kadar düşün. Şimdi, kalk."

Denizden yükselen bir Venüs gibi duruyordu, kaygan, kremi ve bildiğinden çok daha güzeldi. Adam onu havluya sardı, sonra da

ve onu yatak odasına taşıdı.

* * *

Gözlerini bir aralık açtı ve vücuduna ve pozisyonuna baktı. Ona söylediği gibi bükülmüş bacaklarını dizlerinden tutuyordu. Bu onu skandal bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

Kendi bedenini uzattığı gergin kollarının üzerinde, aralarında bir boşluk bırakacak şekilde tutuyordu. Böylece adamın uzun, sert aletinin tam üzerinde olduğunu ve başını eğerek kendini nasıl izlediğini görebiliyordu. O da izleyebiliyordu.

Girmeye başladı, sonra durdu. Kadın onun etrafında zonkluyordu, ağrıyordu. İstiyordu. Bunu yapmakta iyiydi. Onun kendisini istemesini sağlıyordu. Onu bu arzu durumuna getirdiğinde gururundan vazgeçti.

Kendini bu şekilde tutarken onu okşayamıyordu bile. Sadece izleyebilir, adamın sert vücudunun ona nasıl hükmettiğini fark edebilirdi. Düşünceleriyle bu kadar ilgili bir adamın böyle bir vücuda sahip olması tuhaftı. Görünüşe göre zihnine uyguladığı disiplinin aynısını fiziksel benliğine de uyguluyordu.

Daha da bastırdı, sonra tekrar durdu. Gözlerini kapattı. Paylaştıkları hisler ne olursa olsun, adamın bunları kendisinden daha fazla hissettiğini tahmin ediyordu. Adam erkek, kadın kadın olduğu için değil. Çünkü o konsantrasyon konusunda ustalaşmış bir adamdı.

Gözlerini açtı ve onunkilere baktı. Yoğun. Sıcak. Gözleri ne kadar derindi. Büyüleyiciydi. Sanki şu anda başka hiçbir şeyin önemi yokmuş ve içinde ikisinin bulunduğu bu yatak dışında başka bir dünya yokmuş gibi.

Sonunda onlara katıldı. Yavaşça. Kadın sabırsızlığını bir kenara bıraktı ve bu lezzetli tatmini olduğu gibi kabul etti. Adam geri çekildi ve tekrar yaptı, ancak bu sefer o kadar sakın kalamadı. Ne de bir sonraki sefer, daha fazlasını isteyerek cesaretlendirici mırıldandığında.

Daha sert o zaman. Daha derine. O kadar derine ki, itişlerin en derin özüne dokunduğunu hissetti. Arzu ve zevk onu kendi sözlerinden ve seslerinden habersiz bıraktı.

Sert bir şekilde bitirdi. Neredeyse şiddetle. Bunun gücü kadının çırpınmasına, ona, kendi sonuna, ulaşamayacağı o cennete uzanmasına neden oldu. Nefesi sertçe kesiliyordu ve vücudu hâlâ onunkinin üzerinde duruyordu, uzandı ve ona dokundu. Kadın yoğunluğa tepki olarak kamburlaştı. Tüm bedeni ve zihni bu işkenceden kurtulmak için çılgılık atıyordu. Adam onun yanağını öptü ve şöyle dedi

ve ona farklı bir şekilde dokundu ve aniden tekrar ılık atmaya başladı, sadece şaşkınlıkla.

* * *

"Sanırım önerdiğin bu mantık evliliğini yaparsam, en azından bir kısmının korkunç olmayacağını biliyorum."

Gecenin içinde usulca söylediğı sözler Kevin'i kendisini ele geçirmeye başlayan uykudan uyandırdı.

Beklenmedik ve beklenmedik tepkisi onu şaşırttı. Zafer.

Bunu düşünecek kadar uyandığında garip bir tepki vermişti. Pratik evliliklerin ardında yatan temel nedenler vardı. Genellikle maddi nedenler. Bu da öyle olacaktı. Onunla evlenecekti, böylece girişimine engel olabilecek başka biriyle evlenemeyecekti. Kadın onunla daha yüksek bir mevki elde etmek için evlenecekti. Bir eşleşme bundan daha pratik olamazdı.

Yine de, kapıyı tekrar açtıktan sonra onun yanında yatarken, tanıdığı bir adı olmayan bir memnuniyet hissetti. Bunun sadece zevkten doymuş bir adamın, tekrar tekrar böyle doyacağını bilmenin mutluluğıyla verdiği bir tepki olduğuna karar verdi.

Ama sadece bu değildi. Bunu her yerde ya da en azından birkaç yerde bulabilirdi. Teknik anlamda daha iyiydi, çünkü o kadınlar Rosamund'un sahip olmadığı uzmanlıklara sahipti. Yine de Rosamund'la sahip olduğu bir unsurdan yoksun olduklarını kabul etmek zorundaydı.

"O kadarına söz verebilirim," dedi, çünkü ona cevap verme zamanı çoktan geçmişti.

"Belki uyuyorsundur diye düşündüm."

"Hayır, hayır. Seni kollarıma almaktan keyif alıyordum."

"Küçük gözlemimle sizi derin düşüncelere mi sevk ettim? Ya da belki de zaten oradaydın ve beni duymadın."

"Seni korkutmamak için ne karar veriyordum."

Daha yakına sokuldu. Saçları adamın burnunu okşuyordu. "Aslında bunu kabul etmedim."

"Bunun farkındayım."

"Ben sadece bunu düşünebileceğimiz konusunda hemfikirim. Bir süre düşündükten sonra bir karar vereceğiz. Bunun gerçekten sizin çıkarlarınıza uygun olmadığı sonucuna varabilirsiniz. Ve benim çıkarlarım korunmadığı sürece bunu yapmayacağım."

"Nasıl yani?"

"Girişimdeki payım da dahil olmak üzere mirasım üzerinde tam kontrol sahibi olmalıyım. Eğer bunu kabul etmiyorsanız, bu konu hakkında konuşmanın hiçbir anlamı yok."

Belli ki evlilik hukuku hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tabii ki kocası kontrol edecekti. Kadın mülkiyeti elinde tutacaktı ama kocası hisseyi kullanacaktı.

"Bu konuda bir anlaşmaya varmak için Bay Sanders ile konuşmak niyetindeyim," dedi. "Evliliğimizdeki bu tuhaflığı kabul edeceğiniz bir anlaşma."

Cehennem. Tanıdık eski sıkıntı kafasını kurcalamaya başladı. Rosamund'un inatçı bir yanı vardı, özellikle de söz konusu *onun* icadı olduğunda.

"Benim iznim olmadan satabilecek kadar kontrol sahibi olamazsın Rosamund. Eğer bunu hala yapabiliyorsan, bu mantık evliliği benim için çok sakıncalı olacaktır."

Omuz silkti. "Bay Sanders'ın o bölüme nasıl sığacağını bileceğini umuyorum." Onun göğsüne doğru esnediğini hissetti. "Ailen dehşete düşecek. Bunu açıkça belirttiklerinde, tüm bu fikir hakkındaki fikrinizi değiştirebilirsiniz."

"Onların dehşete düşmesine alışkınım. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Yine de sevdiğiniz bazı akrabalarınız var. İtiraz ettiklerinde farklı düşünebilirsiniz."

Sadece Chase ve Nicholas'ı seviyordu. Bunun ona nasıl fayda sağladığını görecektlerdi. İkisi de Rosamund'un sıradan doğumu ya da fakir geçmişi hakkında konuşacak türden değillerdi.

"Madem bazı talepler belirliyoruz, ben de kendi taleplerimden birini dile getirmeliyim," dedi. "Bu tür evliliklerde her iki tarafın da bir süre sonra başka arayışlara girmesi yaygındır. Ben buna izin vermeyeceğim."

Ayağa kalktı ve ona baktı. "Sevgili edinmeyeceğimi mi söylüyorsun?"

"Ediyorum."

"Sizin gibilerin pratik birliktelikleri olduğunda bunu yapmaları yaygın mıdır?" "Evet, öyle. Ancak bir erkeğin sizi etkilemesine izin vermeyeceğim."

Gülümsedi. "Bir sevgilinin düşüncelerimi etkilemek için zevki kullanacağını düşünüyorsun, değil mi?"

Kesinlikle evet. Ne de olsa, görünüşe göre o şekilde kullanmış.

Yüzü onunkinden birkaç santim ötede duracak şekilde eğildi. "Bu benim türüm arasında yaygın değil. Hiç de değil. Sanıyorum ki eğer bu şekilde olacaksa

Ben nasılsam, sizin için de öyle olacak. Değil mi? Bir sevgilinin senin düşüncelerini etkilemesini de istemem."

Kastettiği hiç de bu değildi. Bir ayırım yapmanın yolunu aradı. "Kadınların düşüncelerimi etkilemediğini size zaten söyledim. Böyle bir tehlikeyle karşı karşıya değilsiniz."

"Hiç büyülenmedim, demiştin. Yine de her zaman bir ilk vardır. Ve adalet adildir."

"Peki. Benim de sevgilim olmayacağını kabul ediyorum." "Ne metreslerim ne de düşüncesiz ilişkilerim."

"Anlaştık."

"Ne fahişeler ne de orospular."

Sadece ona baktı. Kadın onun bakışlarını çok bilmiş gözlerle karşıladı.

"Sanırım, eğer kabul eder ve istekli olursanız, bunu kabul edebilirim," dedi.

Onun kucağına geri döndü ve tekrar esnedi. "Kabul edilebilir ve istekli olmanın ne anlama geldiğini daha sonra konuşabiliriz."

Daha sonra konuşmanın iyi bir fikir olacağına karar verdi. Yine de onu korkutmak istemiyordu.

On Altıncı Bölüm

Rosamund arabadan atladı, arabacının yardımını bekleyemeyecek kadar heyecanlıydı. Dükkânının vitrinine doğru yürüdü ve vitrini inceledi. Sonra geri çekildi ve onun yokluğunda dikilen yeni tabelaya hayranlıkla baktı. Karton kutularına benzeyen menekşe grisi renginin güneş ışığına dayanmasını umuyordu.

İçeri girdiğinde Bayan Ingram'ı krem ve gül rengi bir bonenin üzerine ipek çiçekler dikerken buldu. Ayak sesini duyan Bayan Ingram onu kucaklamak için acele etti. "Dönmüşsün. Buna çok sevindim. Beklediğimden çok daha yoğun bir dönem geçirdik. Tabela asıldıktan sonra kadınlar açık olduğumuza karar verdi."

Rosamund yapılmakta olan şapkanın durduğu tezgâha doğru yürüdü. "Bir komisyon mu, yoksa sergilenecek bir şey mi?"

"Bir komisyon, gururla söylüyorum. İlk sezonunun tadını çıkaran genç bir kız için. Görünüşe bakılırsa kendininkileri sadece bir kez giyiyor ve her hafta yenilerini almak zorunda. Eğer bunu beğenirse, belki daha fazlası da olur." Bayan Ingram boneyi uzattı, sonra geri çekilip Rosamund'un başlığına baktı. "Bunu Paris'ten mi aldınız?"

"Yaptım. Pileler ilgimi çekti. Dükkânda inceleyemedim, bu yüzden burada olması için bir tane aldım." Şapkanın iğnesini açtı ve yere koydu. Birlikte, nasıl dikildiğini görmek için pililerin etrafını karıştırdılar. "Bunu yapabiliriz. Bence çok yakışıklı oldu. Şimdi, çizimlerime bakın."

Arabacı bir sandık getirdi. O gittikten sonra, bir saatin büyük bir kısmını çizimleri tartışarak ve bunları nasıl uygulayacaklarına dair fikirlerini paylaşarak geçirdiler.

"Bir kız buldun mu?" Rosamund sordu.

"Pazartesi günü başlıyor. Onu o zaman inceleyebilirsiniz. İyi dikiş dikeyor ama hiç deneyimi yok, bu yüzden çırak olacak. Yine de kendi yaptığı güzel bir başlık takıyordu, bu yüzden iyi bir başlık yapabileceğini düşünüyorum."

Rosamund artık üretim ve satış için hazırlanmış olan bütün dükkânı gezdi. Bayan Ingram onu hayal kırıklığına uğratmamıştı ve Richmond'daki durum hakkında bilgi vererek onu takip etti. Sonunda arka odada oturdular.

"Bana Paris'i anlat."

Rosamund şehri, yemekleri, bahçeleri, binaları anlattı. Bayan Ingram onu soru yağmuruna tuttu. Konu azaldığında Bayan Ingram çalışma masasının üzerinden küçük bir kart destesine uzandı.

"Şimdi size buradaki meseleler hakkında bilgi vermeme izin verin." "İyi gittiğini söylemişsiniz."

"Gerçekten de öyle. Ancak bu dükkâna özel bir ilgi var." Kartları aralarındaki masanın üzerine koydu. "Mallarımızı incelemeye değil, sizi karşılamaya gelen bazı ziyaretçilerimiz oldu. Bazıları kartlarını bıraktı. Sanırım bunu yapmak, onları ziyaret etmeniz için bir davet."

Rosamund üç arama kartını çevirdi. "İnsanlar son derece dostça davranıyor. Bu isimlerin hiçbirini tanımıyorum. Neden benimle arkadaşlık kurmak istediklerini merak ediyorum."

"Şüphelendiğim için beni bağışlayın ama bunların hepsi erkek. İkisinin bu bölgede dükkânı var." Onları ortaya koydu ve sırayla her birini işaret etti. "Tuhafiyeci iki kapı aşağıda. Kuyumcu köşeyi dönünce. İkisi de bekâr."

Rosamund kartları eve götürmek üzere bir kenara koydu. "Çok şüphecisiniz. Dostça davranmaktan başka bir şey yaptıklarını sanmıyorum."

"Belki, ama karşılığında dostça davranmayı da düşün. Daha sonra kendi arayışınıza girmek isteyebilirsiniz."

"Eğer bunu yaparsam, akrabalarının bizden çok sayıda pahalı şapka alması umuduyla yapacağım."

"İlginizi çeken bir şey olup olmadığına bakabilirsiniz. Zararı olmaz. Hâlâ gençsin."

"Ben öyle düşünmüyorum. O kartları görmezden gelmek için pek çok neden var. En önemlisi, Paris'teyken Bay Radnor ile bir ilişkim başladı."

Bayan Ingram'ın yüzü şaşkınlıkla düştü. "Onunla seyahat ettiğin için senin hakkında endişelendiğimi itiraf etmeliyim, ama seni tanıdığım yıllar boyunca böyle bir şeye hiç ilgi duymadın. Fikirleri olan erkeklerin, hatta taliplerinin eksikliğinden değil. Sadece onları hiç fark etmemiş gibiydin."

Bayan Ingram Charles hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Rosamund bu uzun, üzücü hatayı açıklamak istemiyordu. Omuz silkti ve gülümsedi. "Yine de işte buradayım."

"Onunla evlenecek misin?"

"Bu konuyu konuşmuştuk. Bana miras kalan işindeki ortaklığımızı sağlamlaştırmak faydalı olabilir. Bu pratik bir birliktelik olacaktır. "Onunla

Bana en büyük yararı onun makamı olacak elbette. Kız kardeşim Lily için o aileyle ilişkilendirilmek farklı bir hayat anlamına gelecektir."

Bayan Ingram'ın ağzı büzüldü ve o küçük çizgileri dudağına doğru çekti. "Onun gibi birinin güzel bir kadın için pozisyonunu değiştirmesi ilk kez olmuyor."

"Onun istediği güzel bir kadın değil. Kendi türünde bunlardan çok var. Payımı satmayacağımdan, başka bir adam tarafından bağımın döndürülmeyeceğinden ya da kontrolü bir kocaya kaptırmayacağımdan emin olmak istiyorum. Tek düşündüğü bu girişim, sizi temin ederim."

"O halde bu ilişkiye başlamanız iyi oldu."

"Nasıl yani?"

"Bana öyle geliyor ki, işin bu kısmının nasıl olacağını bilmeniz gerekiyor. Bu şekilde evlendikten sonra adamın evlilik yatağında ne yapacağını bilmediğini keşfettiğini hayal edebiliyor musun?" Bayan Ingram bir elini Rosamund'un koluna koydu ve ona doğru eğildi. "Ne hakkında olduğunu biliyordur umarım?"

Rosamund yüzünün kızardığını hissetti. "Öyle diyebilirim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi, yanınızda getirdiğiniz sandıkta ne varmış bir bakalım."

* * *

Londra'ya döndükten sonraki sabah, Kevin kahvaltısını babasıyla aynı saatte yapmaya özen gösterdi. Babasının kuğu otomatını nasıl kırmayı başardığı ve Kevin'in onu hemen tamir etmesini istediği üzerine bir sohbete daldı. O da babasına Tuileries'de yürürken hangi İngiliz lordlarını gördüğünü ve güncel Fransız siyaseti hakkında ne kadar az şey öğrendiğini anlattı.

İki hafta süreceğini umduğu evlatlık görevini yerine getirdikten sonra ayağa kalktı. "Gidip bankayla bazı ayarlamalar yapmam gerekiyor. İyi olduğunuzu görmek güzel." Adımlarını hızlandırmak için döndü, sonra durakladı. "Bayan Jameson'la evleneceğimi size söylemeliyim sanırım."

Arkasına bakmadan oradan ayrıldı, atını aldı ve Forestier'in parasıyla ilgili işleri ayarlamak için Şehre doğru yola çıktı.

Bankadan dönerken çit yapmak için Angelo'nun yerinde durdu. Fiziksel aktivite sayesinde yenilenmiş olarak nihayet öğleden sonra eve döndü. Öğleden sonrayı girişimin bir sonraki aşamasını planlayarak geçirmek üzere içeri girdi.

Kapıda duran hizmetçi, onu şaşırtacak şekilde, belli belirsiz bir yaptı. "Sizi kütüphaneye istiyorlar, efendim."

Onlar mı?

Kütüphanenin kapısını açtı ve aile üyelerinden oluşan bir falanksla karşılaştı. Babası oturmuş mırıldanıyordu. Agnes Teyze bir kraliçe gibi poz veriyordu. Dolores Teyze çay içiyordu. Nicholas sıkılmış görünüyordu.

"İşte . Sonunda," diye Agnes Teyze. " gel."

Kapı aralığında durdu. "Dolores Teyze'yle birlikte babamı ziyaret etmeniz ne güzel. Uzun zaman oldu. Ziyaret etmek isterdim ama çok meşgulüm ve -"

"İçeri gel dedim." Agnes'in geniş göğsü kabardı. Gözlerinde buyurgan bir parıltı belirdi.

"Bize katılsan iyi olur," dedi Nicholas. "Bunu ertelemek olmaz."

Kevin içeri girdi ve dış çeperde, babasının yanında bir sandalye buldu. Babası homurdandı ve ona ters ters baktı.

Kevin ters ters baktı. "Onları sen mi çağırdın? Eğer öyleyse, o aptal kuğunun çok ama çok uzun bir süre düzelmesini beklemeyin."

"Elbette onları çağırdım. Böylesine çirkin bir ifşayı ortaya atıp, hiçbir önemi yokmuş gibi çekip gidemezsiniz. Aileye danışılmalı. En azından Hollinburgh'a danışılmalı."

Kevin Nicholas'la göz göze geldi. Nicholas özür dileyen bir bakışla karşılık verdi.

"Neden kimseye danışılması gerektiğini anlamıyorum. *Sizi* bilgilendirmemin cömertlik olduğunu düşünmüştüm. Belli ki bu bir hataydı. Bir daha duygularımın beni yönetmesine izin vermeyeceğim."

"Oh, saçmalık," dedi Dolores Teyze. "Sadece tek bir şeyi bilmemiz gerekiyor. Bu kadınla şimdiden nişanlandınız mı?"

Dört çift göz ona dikilmişti, çok meraklıydılar. Tanrı aşkına-

"Henüz değil."

"Tanrıya şükür." Agnes Teyze rahatlamaktan neredeyse bayılacaktı. "O halde her şey bitmiş değil."

"Ancak hafta sonuna kadar nişanlanacağımızı umuyorum."

"Hayır, . Bu söz konusu bile olamaz. Yeterince güzel olduğunu anlıyorum ama-"

Nicholas, "O yeterince güzel, Agnes Teyze," dedi. "Şeytana hakkını ver. Şaşırtıcı derecede güzel."

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Hollinburgh." Agnes azarladı.

"Ne demek 'şeytana pabucunu ters giydirmek'?" Kevin tersledi.

Nicholas arkasına yaslandı, saldırıdan kurtuldu. "Bu sadece bir deyim. Onun gerçek anlamda bir şeytan olduğunu kastetmedim. I-"

"Bence öyle," dedi Dolores. "Seni büyüledi. Seni tuzağa düşürdü. Seni kendine aşık etmek için kurnazlıklarını kullandı. Onu ilk gördüğümde güvenilmeyeceğini ve seni mahvedeceğini anlamıştım ve bunu yapma yolunda ilerliyor." Ellerini birbirine doladı. "Keşke kardeşim vasiyetini biraz düşünseydi ve bu kadar kaprisli olmasaydı. Bak şimdi ne yaptı."

Agnes, göğsü hiç de sakın olmadığı izlenimini verecek şekilde kabarmış olmasına rağmen, "Sakin olalım," dedi. "Kevin, mekanik ve benzeri konulara olan sınıf dışı ilgin bir yana. Senin bu icadınla ilgili gülünç meşguliyetin, sanayi adamlarıyla arkadaş olman - senin ve ailenin itibarı tüm bunlara dayanabilir. Ancak, eğer *kiracı* bir *çiftçinin evlenirsen*-" Bu sözleri söylerken duraksadı, tavana baktı ve kendini yelpazeledi.

"Bayılacak mısın?" Nicholas endişeyle sordu.

"Bayılmayacak," dedi Kevin. "Hiç bayılmaz. Sadece etki yaratmak için tehdit eder."

Agnes hemen toparlandı. Ona kötü niyetli bir bakış fırlattı. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bunun dışında *yeterince güzel* ve şimdi yeterince zengin."

"Babamın bana bir eşte aramam gerektiğini öğrettiği en önemli iki özellik. Değil mi baba?"

Babası neredeyse ona bir baş selamı gönderecekti ama Agnes'in eli, oturduğu divanın minderine sert bir tokat gibi indi.

"İyi kanın da gerekli olduğunu bildiğini varsaymıştım. Bunu açıklamaya kimin ihtiyacı var?" Babası Agnes'e yalvarırcasına bir soru sordu.

"Onu yetiştirirken ihmalkâr davrandınız," dedi Dolores. "Dikkatsiz. Muhtemelen oyuncaklarınızla oynamakla o kadar meşguldünüz ki, nasıl başıboş dolaştığını fark etmediniz bile ve şimdi yarattığınız karmaşayı görün."

Babası dehşete düşmüş görünüyordu.

"Benimle birlikte seni de yiyip bitirmelerini beklemiyordun, değil mi?" Kevin ona mırıldandı.

"Kevin aptal değil, Rahibe," dedi Agnes. "Bu işin çığırından çıktığını biliyor. Değil mi, Kevin? Hepimize sapıkça bir şaka yapma fikrin bu mu? Tüm hakaretlerin ve eleştirilerin intikamı mı? Eğer öyleyse, işe yaramayacaktır. Bunu yapmalısın."

Her neyse, bu işe bir son verin ve Bayan Jameson'a omuzlarınızın üstündeki kafayla değil, daha aşağıdaki başka bir kafayla düşündüğünüzü bildirin."

"Agnes Teyze!" Nicholas söyledi.

Babası Nicholas'a, "İçinde zaman müstehcen bir damar vardı," dedi.

"Oh, saçmalık. Ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Kız onu baştan çıkardı ve şimdi onun için doğru olanı yapması gerektiğini düşünüyor. Ama yapamazsın. Onun gibi biriyle olmaz." Agnes derin bir nefes alıp verdi, sanki her şeyin bittiğini ve her şeyin yoluna girdiğini belirtmek ister gibiydi.

Kevin kendi küçük yıldız odasının etrafına baktı. "Yanlış anladın Agnes Teyze. Onu ben baştan çıkardım ve o da ilk teklifimi reddetti. Yine de o dürüst ve iyi biri, daha kötüsünü de yapabilirdim. Amcam onu severdi; yoksa ona o mirası bırakmazdı ve onun insanlar hakkındaki yargıları seninkileri çok aşardı. Bu yüzden eğer beni kabul ederse, tiyatro bittikten sonra onunla evleneceğim."

"O bu evde yaşamayacak," diye haykırdı babası. "Onu burada istemiyorum."

"Bu eve asla bir kadın getirmem, o yüzden bunun bir yok." "Seni evlatlıktan reddederim!"

"Yapamazsın. Mülkünüze el konuldu."

"Hepsi değil."

"Yani onunla evlenirsem, otomatlarınız bana miras kalmayacak mı? Kahretsin, bu çok can sıkıcı. Şimdi her şeyi yeniden düşünmem gerekecek."

Nicholas gülümsemesini bastırdı. Agnes Teyze fark etti.

"Hollinburgh, bu sana bağlı. Ona bunun kabul edilemez olduğunu ve onaylamadığını söyle. Ona ailedeki yerini riske attığını söyle."

"Ona böyle bir şey söylemeyeceğim."

"*Bir şeyler yapmalısın,*" diye bağırdı Dolores Teyze.

"Gerçekten yapmalıyım." Nicholas ayağa kalktı. "İznimi almak harika bir şey gibi görünüyor. Amca, bir dahaki sefere bana 'Felaket oldu ve Kevin'in hayatı tehlikede' şeklinde bir mesaj gönderdiğinde, lütfen bunun önemli bir konuyla ilgili olmasını sağla."

"Bu konudaki görevini kabul etmeni istiyorum," dedi Agnes Teyze, sesi artık çılgınlığa yakındı. "Eğer bunu yaparsa, Philip'ten daha iyisini hak etmiyor demektir. Ona bunu söyle ve akli başına gelsin."

"Kevin'i bu yüzden arkadaşılığımı kaybetmekle tehdit etmeye hiç niyetim yok. O bir kadınla evlenmek istiyor. Bu basit ve onurlu bir şey. Şimdi, size iyi günler."

Nicholas bu sözlerle ilerledi ve kütüphaneden ayrıldı. Kevin hiç vakit kaybetmeden onun peşine takıldı ve teyzesinin her şey yoluna girene kadar onlarla kalması yönündeki çağrısını duymazdan geldi.

Nicholas sokağın dışında sabırsızlıkla atının getirilmesini bekliyordu. Sanki harpilerin gelip onu yakalamasını bekliyormuş gibi sürekli omzunun üzerinden bakıyordu.

"Çok kötü bir şey," diye mırıldandı. "Beni uyarabilirdin." "Daha dün akşam döndüm."

"Size tehditler savurmayacağım ya da mantıklı konuşmayacağım. Ancak şunu söyleyebilirim ki, eğer bunun onun sizin işinizdeki payından daha fazlasıyla ilgili olduğuna inansaydım kendimi daha iyi hissederdim." Nicholas ona yan gözle, şüpheci bir bakış gönderdi. "Ayrıca aklının nasıl çalıştığına dair bir fikrim olsaydı ve sağduyunu coşkulu dürtülerinden ayırabilseydin daha rahat olurdum. Nasıl düşündüğünü anlamaya başlamadığım için, normal insanlar gibi olmadığın dışında, sana sadece iyi dileklerde bulunacağım."

At geldi ve Nicholas bindi. Eve baktı. "Burada yaşamak artık cehennem gibi olacak. Eğer biraz huzur istiyorsan Whiteford Evi'ndeki odalara davetlisin."

"Bakalım babam sessizce onaylamayacak mı yoksa koridorlarda peşime düşecek mi?"

"Eğer yüksek konseyi toplantıya çağırırsa, seni dışarı atabilir. Muhtemelen sadece onun hatırı için burada kaldığını biliyorum ama evlendiğinde gideceksin, o yüzden şimdi gitsen iyi olur."

"Bunu düşüneceğim."

"Chase bu akşam yemeğe geliyor. Neden bize katılmıyorsun ve başka birinden duymaması için ona bundan bahsetmiyorsun?"

Kevin bunu yapmayı kabul etti. Zaten Chase'le başka bir konuda konuşması gerekiyordu. Agnes Teyze tüm öfkesinin arasında gerçekten de ilginç bir şey söylemişti. Merakını haftalar önce gereken bir şekilde uyandıran bir şey.

* * *

Bay Sanders, Rosamund'un önüne koyduğu sorunu düşündü. Kaşlarını çatıp düşünürken parmakları masasının üzerinde küçük bir çan kulesi oluşturdu. Onun kararını bekledi. Gönderdiği bir mektupta görüşmek için yalvarmıştı.

O sabah erkenden ve öğleden sonra vardığında, onu görebileceğini yazmıştı.

Fransa'dan dönüş yolculuğunun tamamını, kabul ettiği bu evliliği düşünerek geçirmişti. Bu iş daha ileri gitmeden önce, Kevin'den talep ettiği anlaşmayı gerçekten yapabileceğinden emin olmak istiyordu.

Bay Sanders son olarak, "Evlilik bir sözleşmedir," dedi. "Bununla birlikte, devreye giren gelenekler ve yasalar vardır. Evli bir kadın bağımsızlığının ve kişiliğinin çoğunu kaybeder, tabiri caizse. Örneğin evlendikten sonra bir sözleşme yapamazsınız. Sizin borçlarınız gerçekte kocanızın borçlarıdır. Bu tür şeyler."

"Yani bunu yapamam."

"Teoride her şey yapılabilir. Bir sözleşme diğerini etkileyebilir. Bana bu beyefendinin adını söylemek istemediğinize emin misiniz? İtiraf etmeliyim ki endişeliyim. Daha yeni miras aldınız ve bunu yapabilecek kişiler var-"

"Şu anda bunu yapmamayı tercih ederim. Gelenekler ve yasalar ne derse desin, mirasımı kendime ayırıp ayıramayacağımı bilmek istiyorum."

"Onunla bu yönde bir sözleşme yapabilirsiniz. Ancak, buna uymazsa ve siz de bunu uygulamak için mahkemeye giderseniz, mahkemelerin sizi destekleyeceğine dair söz veremem."

Bu iyi bir haber değildi.

"Eğer bu beyefendi onurluysa, kabul ettiği her şeye uyacaktır." Bay Sanders hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Size göre onurlu biri mi?"

"Evet. Sanırım öyle."

"O zaman belki de her şey yoluna girecek."

Her şey güvene bağlıydı. Bu konudaki düşüncelerine güvenilip güvenilmeyeceğini merak ediyordu. Ne de olsa Kevin'le ilişkiye girdikten sonra bu teklifi yeniden düşünmeye başlamıştı. Aralarındaki konuşma, o zevkten ne yapacağını şaşırmış bir haldeyken gerçekleşmişti.

Evliliğin gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyordu, yoksa sadece flörtlerini sürdürmek mi istiyordu?

Birlikte geçirdikleri gecelerden anılar akın etti. Bay Sanders'ın ellerini tekrar üzerinde hissetti ve uyarılma duygusu gelgit gibi akmaya başladı. Bay Sanders'ın konuşmasından bu yana biraz zaman geçtiğini fark etti. Bay Sanders'ın kendisini izlediğini görünce irkildi.

"Onurla ilgili sorunuzu düşünüyordum. Sıkı bir incelemeden geçirdim."

O da gülümsedi.

"Sözleşmeyi senin yazmanı istiyorum. Diğerini de bizim imzalamamız gerekecek.

Nişanlandığımızda adını sana bildireceğim. Eğer nişanlanırsak."

Avukatın odasından çıktı ve dışarıya doğru ilerledi. Kevin'in onurlu biri olduğunu düşünüyordu. Ancak, onu kendi fikirlerine uygun hale getirmek için tensel yeteneklerini kullanmasını da yadırgamıyordu. Örneğin ondan Forestier için para sağlamasını istememişti. Bununla birlikte, doygun bir mutluluk içinde yüzerken, her durumun yalnızca iyi tarafını görüyordu. Evlenirlerse, adam bunu yapmaya devam edecek miydi? Bunu hiç planlamış mıydı?

Tüm bunlar ona onun hakkında pek bir şey bilmediğini hatırlattı. Kaba biri olabileceğini ve ailesinin şaşırtıcı olduğunu biliyordu. Zamanının çoğunu bu işletmede geçirdiğini biliyordu. Ya da onu izleyerek. Ya da muhtemelen genelevlerde.

Bunun dışında, onun hayatına dair hiçbir resme sahip değildi. Adam onun hakkında, kadının onun hakkında bildiğinden çok daha fazlasını biliyordu. Daha fazlasını ama her şeyi değil. Bunu düzeltmeliydi. Büyük olasılıkla bunu yaptığında, bu evliliği istemediği sonucuna varacaktı.

Dükkâna döndü ve zihninde öğrenmesi gereken şeylerin küçük bir listesini yaptı. Bazılarını ona soracaktı. Diğerlerini ise kendi başına keşfedecekti.

* * *

"Orada ne halt ediyorsun?"

Nicholas'ın sesi Whiteford Evi'nin bir penceresinden geldi. Bu ses Kevin'i düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Arazinin yapısını hissediyorum," diye karşılık verdi.

"Hareket etmediniz. Sadece bir saate yakın bir süre orada durdunuz."

Bu bahçedeki arazinin yapısını kontrol etmiyordu. Akli Melton Park'taki arazide dolaşıyordu. Özellikle de gölle malikâne arasındaki araziye. Bunu Nicholas'a açıklamaya çalışmak olmazdı. Bütün bu fikir şu anda sadece bir tohumdu. Nicholas cevapları anlayabilse bile bu konudaki sorulara cevap veremezdi, ki bu da şüpheliydi.

"İçeri gelin. Chase geldi," diye seslendi Nicholas.

Kevin eve doğru yürüdü. "Ona Bayan Jameson'la evleneceğimi söyledin mi?"

"Yaptım. Eğer uzaklaşıp bahçemde meditasyon yapmasaydın, bunun için burada olacaktın."

"Şok geçirdi mi?"

"Sadece evlenme kısmıyla. Bayan Jameson kısmıyla değil. Yemek odasında buluşalım ve bu konuyu konuşalım."

Bu konuda konuşmak istemiyordu. Bu genellikle birilerinin ona davranışının kabul edilemez olduğunu, düşünemediğini, toplumun dehşete düşeceğini, vesaire, vesaire söylemeye niyetli olduğu anlamına geliyordu.

Pencerenin altına çekildi. "Eğer kabul edersen bu yaz Melton Park'a gitmek istiyorum."

"Ülkenin seni sıkıldığını sanıyordum."

"Sıkıyor. Yine de gitmek istiyorum."

Nicholas omuz silkti. "Ne zaman istersen git. Şimdi doğruca yemek odasına git. Ne evde ne de düşüncelerinizde kaybolmayın."

* * *

"Tebrikler." Chase kadehini kaldırdı.

"Dediğim gibi, henüz karara bağlanmadı."

"Aynı olmayacağını düşünemiyorum."

Nicholas'ın kütüphanesinde oturuyorlardı. Nicholas yemekten sonra malikâneyle ilgili bir işle ilgilenmesi gerektiğini söyleyip onları yalnız bırakmıştı.

"Kim bilir," dedi Kevin. "Paris başka bir şey. Londra başka bir şey. Bu öğleden sonra öğrendiğim gibi, sonsuz kızgınlığıma rağmen."

"Şaşırmış olamazsınız. Agnes onu bir aile yemeğine kabul etmeye istekliydi, böylece herkes ona bakabilecekti. Bayan Jameson'ı gelininiz olarak asla kabul etmeyecektir. Gerçi bu onun kararı değil. Bu sizin kararınız."

"Nicholas bunun sadece onun mirasıyla ilgili olduğunu düşünüyor. Bizi yalnız bıraktı, o yüzden muhtemelen bu konuda çekinceleri var. Şimdi sizden gizli bir soruşturma yapmanızı istiyor, değil mi?"

"İlgilenmesi gereken acil bir mesele vardı. Ancak, madem bahsettiniz, işletmenizin yarısının ona miras kalmasıyla mı ilgili?"

miydi? Çoğunlukla. Ama Kevin fark etti ki, tamamen değil.

"Eğer yarın bu hisseyi sana devreden bir vasiyetname keşfedilse ve artık hisseye sahip olmasa, onunla yine de evlenir miydin?" Chase

sanki bir meydan okuma söz konusu değilmiş gibi rahatça sordu.

"Eğer böyle bir vasiyetname olsaydı, onunla asla tanışamazdım. Eğer doğumunu ona karşı kullanmıyorsanız, neden endişelendiğinizi anlamıyorum. Bu tür evlilikler normal değil. Bu yıl ya da gelecek yıl Nicholas da iyi ve pratik bir evlilik yapacaktır. Alışılmadık olan *sizin* evliliğiniz."

Chase biraz üzüntüyle gülümsedi. "Bağışlayın beni. İyi dostlarımın da mutluluğu bilmesi gerektiği gibi tuhaf bir düşünce geliştirdim."

Kevin lamba ışığının limanın mürekkep kırmızısı renginde nasıl oynadığını izledi. "Sanırım mutluluk için adil bir şansım var. Ancak, bu öğleden sonra karşılaştığım sorgulama sırasında Agnes Teyze beni biraz duraksatan bir şey söyledi."

"Dinliyor muydun? O başladığında aklımı başka yerlere gönderiyorum."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledi. Bu doğru değil. Oldukça az şey biliyorum ama bildiklerimi sıraladığımda boşluklar olduğunu görüyorum."

"Boşluklar mı?"

"Mmm. Amcamın onunla tanışma şekli mesela. Neden ona biraz para verdiğini söylediğini biliyorum. Çünkü amcamın tanıdığı birine bakıcılık yapıyormuş. Ama ne zaman ve nasıl? Geçmişinde bunun gibi boş noktalar var."

"Belki de ona bunları sormalısınız."

"Zaten biliyor olabileceğinizi düşünmüştüm. Onu bulan sizdiniz." "Onu sen buldun."

"Sana bir isim ve bir kasaba verdim. Gerisini sen hallettin."

"Gerisini Minerva yaptı. Her şeyi ona bıraktım."

Chase lafı dolandırmakta iyiydi ama Kevin onu bunun ne zaman olduğunu anlayacak kadar uzun süredir tanıyordu. "Ve karın bu konuda sana tek kelime etmedi mi? Buna inanmakta zorlanıyorum."

Chase rahatsızlığını gizlemekte de iyiydi ama Kevin bunun işaretlerini de biliyordu. Bu yüzden Chase bardağını doldurmak için ayağa kalktığında ve sandalyesine dönmeden önce biraz içtiğinde, Kevin yüzünde kendisine doğru çevrilmiş vurdumduymaz bir ifade bekliyordu.

"Dediğim gibi, Bayan Jameson'a sormalısınız." "Ben sana soruyorum."

"Gerçekten de öylesin." Chase sinirlendiğini gösterdi. Bir yudum daha içti. "Lanet olsun. Peki, ne gibi boşluklar görüyorsun? Yapabilirsem onları dolduracağım. Minerva bana çok şey anlattı ama her şeyi değil. Bu yüzden Bayan Jameson ya da Minerva'nın kendisi sorgulanacak en iyi kişi olacaktır."

Rosamund'u sorgulamayı tercih etmezdi ve bu yüzden Minerva'yla asla yüzleşmezdi. "Belki on yedi yaşındayken Kasabaya geldi. Bir süre hizmette bulundu. Ne kadar süre?"

"Yaklaşık bir buçuk yıl." "Sonra gitti."

"Evet."

"Neden gittiğini biliyor musun?"

"Hayır."

Chase yalan söylüyordu. Kevin bu bilgiye zaten sahip olduğu için geçmesine izin verdi. "O zaman nereye gitti? Onu eğiten değirmenciye değil. Orası Daha sonra. İşte boşluk bu. En büyüğü."

"Anladığım kadarıyla başka bir evde hizmet almış."

Chase kararlı görünüyordu. Kesin. Bu bir yalan değildi. Rosamund da Paris'e giderken aynı şeyi ima etmişti.

"Hangi aile?"

Chase'in ifadesi dikkat çekecek kadar kırıldı. Çenesinde belli belirsiz bir titreşim başladı. Bakışlarındaki kararlı sertleşme bir kalkan oluşturdu. "Bilmiyorum."

"Sanırım

bilyorsun." "Ona

sor."

"Yapmamayı tercih ederim. Önemli bir şey olmayabilir ve onun düşünmesini istemiyorum-"

"Ondan şüphelendiğinizi mi düşünüyorsunuz? Şüpheleniyorsun, en azından bunu söyleyebilirsin. Bu evlilik yapmak için berbat bir yol, Kevin. Bunca zaman geçti ve sen ancak şimdi onun hakkında bildiklerinde *boşluklar* olduğunu fark edecek kadar aklını başına toplayabildin."

Kevin, Chase'in kızgınlığı azalırken bekledi. Kendisi için söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Rosamund hakkında bilmediği şeylerden aptalca habersizdi. Ama onu arzulaması dışında pek bir şey bilmesine de gerek yoktu.

"Bu süre zarfında bir adamın metresi miydi?"

Chase şaşırmış bir halde baktı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Dediğim gibi, yine hizmet aldı."

"Yine de bana ailesini söylemiyorsun. Bu çok garip."

Chase sandalyesinde geriye yaslandı. "Yemin ederim, Nicholas'ı öldüreceğim. Korkak, bu işi bana ." Derin bir iç çekti. "Hizmet aldığını söylemedim."

bir ailesi var, Kevin. *Bir evde* hizmet aldığını söyledim." Başını çevirdi ve Kevin'in gözlerinin içine baktı.

Kevin şaşkınlıkla arkasına baktı. Sonra bulutlar ayrıldı ve ışık aktı. Tabii ya. Bunu daha önce görmemekle aptallık etmişti.

Tam o sırada kapı açıldı ve Nicholas içeri girdi. Yanlarına geldi ve ikisine baktı. Yüz ifadesi düştü. Chase'e sorgulayıcı bir bakış fırlattı, o da sadece başını salladı.

"Tekrar hoş geldin, Nicholas," dedi Kevin. "Chase'in bana niyetimin bir fahişe olduğunu söylediği andan tam zamanında kurtuldum."

* * *

"Onu görmeliydim. Ne de olsa onun adını orada öğrendim. Bayan Darling'in evinde." Nicholas otururken Kevin bu ifşaat üzerine düşündü. "Ondan sadece şapka aldıklarını sanıyordum. Orada yaşadığını değil. Yine de amcamın onunla tanışması için mükemmel bir yer olabilirdi, çünkü orası onun uğrak yerlerinden biriydi."

"Bunu çok iyi karşılıyorsun," dedi Nicholas. "Bu bir şok olmalı." "Çok büyük bir şok değil. Boşluğu gayet iyi dolduruyor."

"Ama öğrenmek -yani keşfetmek-"

"Şimdi olması sonra olmasından iyidir," dedi Chase.

"Demek bu öğleden sonra dedin," dedi Nicholas. "Ona niyetini söyledim ve o da yeşile döndü. Ondan bunu öğrendim. Sana söylememiz gerektiğine karar verdik. Sonradan söylemektense şimdi söylemek daha iyi, dedi."

"Hatırladığım kadarıyla ona söylemem gerektiğine *sen* karar vermiştin," diye tersledi Chase.

"Büyük bir Kevin olayından korktum. Küfür. Kabalık. İğrenç alaycılık. Ama bakın, planları yerle bir olmasına rağmen gerçek bir asker gibi davranıyor."

"Çünkü bu benim planlarımı etkilemiyor."

İkisi de ona baktı. Nicholas dehşete düşmüş görünüyordu. "Lanet olsun, biliyordum. Pratik evlilik cehennemi. Onun tarafından büyülendi, Chase. Artık bildiği halde bunu yapacak."

"Asla büyülenmedim. Ancak eminim ki o evde hizmet etmiş olsa da evin *hanımlarından* biri değildi."

"Emin olamazsın," dedi Chase.

"Bayan Darling bunun gibi cahil bir kadını asla işe . Bu ev, yüksek düzeydeki uzmanlığıyla ünlüdür."

Ne söylediğini anlamaları için beş kez saymaları gerekti.

Chase rahatlamış görünüyordu, muhtemelen Minerva'ya Bayan Jameson'ın olası nişanını nasıl mahvettiğini açıklamak zorunda kalmayacağı için. "Söylesene, onun orada kirli bir güvercin olarak çalışamayacağını bu kadar kesin olarak bilmeseydin, yine de onunla nişanlanır mıydın?"

"Evet." Cevabı bilmesi Kevin'i şaşırtmıştı.

"Güzel. Çünkü erkeklerin onu orada görmüş olması kaçınılmaz. Bir gün içlerinden biri bir şey söyleyebilir. Kılıçların yanı sıra tabancalarla da pratik yapmaya başlayabilirsin."

On Yedinci Bölüm

Rosamund dönüşlerinden sonra iki gün boyunca Kevin'i görmedi. İkincisini sabah öğretmeniyile geçirdikten sonra evini düzene soktu ve öğleden sonra bir bone takarak Minerva'nın evine gitti. Kartını uzatırken, yeni zengin varis rolünde ilk kez böyle bir sosyal ziyarette bulunduğunu fark etti.

Minerva'nın Kevin'le olan ilişkisini bilip bilmediğini merak etti. Arkadaşının bunu onaylamayabileceği ve onu kabul etmeyebileceği aklına geldi.

Kararı beklerken, reddedilmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. Bu eninde sonunda olacaktı. Belki Minerva'yla değil ama başka bir kadınla. Bir arkadaşlığa başladığını düşünebilirdi ama bu şekilde gelip geri çevrilebilirdi. Bir koca ya da baba araya girebilir ya da yeni arkadaşının aslında hiç de arkadaş olmadığı ortaya çıkabilirdi.

Kevin onu bu durumdan kurtarabilirdi ama yapabileceği çok şey vardı. Toplum içinde yaşamamıştı ama bunun acımasız olabileceğini biliyordu. İnsanlar onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, onu çevrelerinde o kadar az isteyeceklerdi. Kiracı bir çiftçinin kızı en azı olabilirdi. Bayan Darling'in genelevinde çalıştığı duyulursa, kimsenin onunla tekrar konuşacağından şüpheliydi.

Son birkaç gündür ilk kez böyle bir şeyin olma olasılığını tartmıyordu. O bir hizmetkârdı ve hizmetkârlar nadiren fark edilirdi. Beyaz şapkası ve biçimsiz çuval elbisesi içinde pek etkileyici değildi. Ticaret başladıktan sonra da kadınlar arasında fazla zaman geçirmemişti. Ondan önce görevlerini tamamlamış ve yalnızca daha fazla yakıt ya da başka bir şeye özel bir ihtiyaç olduğunda onlardan birine katılmıştı.

Yine de görünmez olmamıştı, değil mi? Bir gün onu gerçekten fark eden bir adamın onu parkta görüp tanıyacağını kim bilebilirdi? Bu olabilirdi. Olmayacağını varsaymaya cesaret edemiyordu.

Hizmetçi onun için gelmedi. Minerva geldi. Merdivenlerden indi, siyah saçları biraz dağınıktı ve kıyafeti oldukça sadeydi. "Sizi beklettiğim için beni bağışlayın. Bir soruşturmadan yeni döndüm."

Rosamund'u kütüphaneye getirdi ve çay getirtti.

"Garip görünüyorum, biliyorum. Dağınık. Senden başka biri olsaydı, görünmemek için yalvarırdım. Yine de beni anlayacağını biliyordum."

Minerva konuşurken saçının dağınık tutamlarını geri topladı. "Sık sık araştırmaya çıkar mısınız?"

"Genellikle bu işi benim talimatımla yapan ajanlarım olur. Ama bugünkü görev için belli bir yaşta ve tarzda bir kadın gerekiyordu, ben de kendim gitmeye karar verdim. İyi bir terbiyeye sahip ama dış görünüşüne pek önem vermeyen bir reformcu olmam gerekiyordu. Bu hilede başarılı oldum mu?"

Rosamund saçlarına, sıkıcı kahverengi elbisesine ve yarım botlarına baktı. "Buna inanırdım."

"Neyse ki söz konusu aile de öyle yaptı. Şüphelendiğim şeyi doğruladım ve patronuma tam olarak rapor verebilirim."

"İlginç bir problem mi?"

Çay geldi ve Minerva ikisine de biraz doldurdu. "Eşsiz bir tane. Patronum kocasının ikinci bir ailesi olduğundan şüpheleniyordu. Bugün gerçekten de öyle olduğunu öğrendim."

"Tam burada, Londra'da mı? Bu çok cesurca."

"Birçok erkek sessiz bir eşin aptal bir eş olduğunu varsayar. Ne yazık ki bu adam için sessiz karısı bir kılıç kadar keskindir ve hiçbir şeyi gözden kaçırmaz. Yıllarca görmezden geldi ve böyle yapmaya devam edecekti, ancak adamın beklenmedik bir son adım attığından şüphelendi. Her şeyi değiştirecek bir adım."

Rosamund bunun ne olabileceğini düşündü. Son bir adım: "Diğer kadınla da evlendi mi?"

"Çok iyi. Sizin yanınızda kendime dikkat etmem gerekecek, yoksa patavatsızlıklarım size amaçladığımdan daha fazlasını anlatabilir. Bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak birkaç teorim var. Önemli olan tek şey, patronum onunla bu konuda yüzleştğinde, evliliklerinde ilk kez onu çok dikkatli dinlemesini sağlayacak bilgiye sahip olacak."

"Hayatın ne kadar ilginç."

"Fransa'ya giden paketler kadar ilginç değil. Bana yolculuğunuzdan bahsedin."

Rosamund başka bir konuşma için gelmişti. Kaba olmak istemedi, bu yüzden gördüklerinin bir kısmını anlattı.

"Kevin uslu durdu mu?" Minerva sordu.

Rosamund yüzünün kızardığını hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bahsettiğiniz şu Forestier denen adama kaba davranmaktan kaçındı mı? Size karşı mı?"

Otel hizmetlilerine ve gemi mürettebatına mı?"

"Gördüğüm kadarıyla kaba biri değildi. Ben alışveriş yaparken ve o kendi başınayken ne olduğuna yemin edemem."

Minerva şöyle bir baktı, sonra daha doğrudan baktı. Başını geriye eğdi ve göz kapaklarını indirdi. Rosamund çay fincanını karıştırdı.

Bir fincan daha yere bırakıldığında şangırdadı. "Haydut."

Rosamund'un ağzı kurudu. "Neden öyle dedin ki? Kaba olmadığını açıkladım."

"Seni baştan çıkardı. Bunu gözlerinde görebiliyorum. O icatla ilgili taleplerine boyun eğmeni sağlamak için seni baştan çıkardı." Gözleri sıcak ışıklarla parladı. "Chase biliyor. Dün gece Kevin'la yemek yedi ve döndüğünde yolculuğun başarısını sorduğumda çok garip davrandı. Çok belirsiz. Bana ikinizden bahsetmedi çünkü bunu yapacağımı biliyor."

"Lütfen. Ben pek direnmedim. Dürüst olmak gerekirse, hiç. Ancak, bazı şeyleri merak etmeme neden oldu. Gördüğünüz gibi evlenmeyi düşünüyoruz ve şimdi onun hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor."

"*Evli misin?* Kevin'le mi?" Minerva şaşkınlıkla minderine geri yaslandı. "Bana araştırtığın o adama ne oldu? Şu Charles denen adama?"

"Onunla görüştüm. Aynı şey değildi."

Minerva'nın ifadesi ciddileşti. "Bir kişi sizi hayal kırıklığına uğrattığında hemen başka birine yönelmek akıllıca değil. Hele de Kevin Radnor'a."

"Hala karar verme aşamasındayım. Ancak benim için böyle bir eşleşmenin oldukça akıllıca olduğunu düşünüyorum."

Başka hiçbir şey benim kim olduğumu bu kadar değiştiremez."

"Ah. Evet, elbette. Bunu tam olarak düşünmediğinizi ima etmekle ne kadar kabalık ettim. Görünüşe göre benden çok daha akıllıca davranıyorsunuz. Ve daha pratik." Çaydanlığı tekrar doldurmak için kaldırdı. "Onun hakkında ne öğrenmek istiyorsunuz? Onu benden daha iyi tanıyor olabileceğinizi söyleyebilirim."

"Merhum Dük'ün ölümünü öğrenmek istiyorum."

"Size bunun bir kaza olduğunun tespit edildiğini söylemiştim."

"Ailenin bunu kabul etmediğini de söylediniz. Chase'le birlikte karar verdiğiniz şey bir kaza mı?"

Minerva tereddüt etti. "Hayır. Öyle olmadığına ikna olduk." "Peki ya Kevin?"

"Onunla bu konuda hiç konuşmadım ama Chase konuştu. Kevin oradaydı, malikanedeydi. Olayın Dük'ün ölümünden bir gün önce olduğunu ve o sırada oradan ayrıldığını söyledi. İkisinin kavga ettiğini itiraf etti. O sırada Fransa'da olduğunu iddia etmesinin bir faydası olmamış. Sadece birkaç günlüğüne dönmüş."

"Bir paket atladım."

"Evet, biz kendimiz öğrendik ama ailenin başka bir üyesi de onu Town'da görmüş."

"Felicity."

Minerva'nın bakışları sertleşti. "Anlaşılan sana söylemek için sabırsızlanıyordu."

"Ancak tüm bunlara rağmen bunun bir kaza olduğu belirlendi. Bu onu korumak için miydi?"

"Hiç de değil. Chase bildiklerini yetkililere sundu. Başka olası suçlular da vardı. Ben de onlardan biriydim. Hepimizi dahil etti. Yine de buna kaza dediler."

"Kevin'in babası dükün öldüğü gün kasabada olsaydı bilmez miydi?"

Minerva tereddüt etti. "Bütün bunları size anlatmamın tek nedeni böylesine önemli bir adımı düşünüyor olmanız. Geri döndüğünde ailesinin Kasaba'daki evinde değildi. O gün malikânede olmadığına dair hiçbir kanıt yok."

"Bunu onun yaptığını mı düşünüyorsun Minerva? Eğer düşünüyorsan bilmem gerek."

Minerva bunu düşünmek için zaman harcadı, yüz ifadesi köşeye sıkışmış ve durumundan hoşlanmayan birine benziyordu.

"Öfkeli biri. Bir kadına karşı kontrol edebileceğini sanıyorum. Yine de o gece yemekte Philip'le birlikte alevlendi, yani gördünüz. Eğer diğer kuzenler araya girmeseydi, Philip'e ciddi zarar verebilirdi," dedi. "Ve kendini bu projesine adanmış durumda. Bu onu tüketiyor. Vasiyetname yakın zamanda Dük'ün bu girişimin yarısını size vermesi için değiştirildi. Vasiyetnamede yapılan değişiklikler aile içinde pek bilinmiyordu ama Kevin bunu öğrenmiş ve kızmış olabilir. Kavganın Paris'te seninle birlikte ziyaret ettiği adamın parası yüzünden çıktığını söyledi ama-" Tüm bunların orada durmasına izin verdi, ama Kevin'i lanetledi.

Çoğu erkeği mahkum etmek için yeterli olurdu. Normal adamları. Düklerin torunları olmayan adamlar. Bir nedenden dolayı, birisi Kevin'i suçlamamaya karar vermişti. Ama ya o kişi fikrini değiştirirse? Kevin'in böyle bir olasılıkla yaşadığını fark etmişti. Masum ya da suçlu olsun, bu korkunç olurdu.

Minerva uzanıp Rosamund'un elini tuttu. "Ne düşündüğümü sordun. Onun sorumlu olduğuna inanmıyorum. Tahminimi destekleyecek hiçbir olguya sahip değilim, sadece insanlarla ilgili gözlemlerim var. Böyle şeyler yapabilecek insanlarla tanıştım ve bence o onlardan biri değil. Ancak asıl soru benim böyle düşünüp düşünmediğim değil Rosamund. Senin böyle düşünüp düşünmediğin."

Ne d    nece  ini bilemiyordu. Charles'la g  r    mesinden sonra onu teselli eden adam b  yle bir   ey yapmazdı. Babası arkada  lıktan tamamen mahrum kalmasın diye ailesinin evinde kalan adam da b  yle bir   ey yapmazdı. Ama onun yo  unlu  unun t  m davranı  larını nasıl de  i  tirebildi  ini ve bu icadın nasıl onun d  nyasının merkezi haline geldi  ini g  rm    t  .

Minerva, "Ailenizin ni  anlanma niyetinizden haberdar oldu  unu sanıyorum," diyerek onları konudan uzakla  tırdı. "Hazırlıklı olun."

"Onaylamayacaklarını biliyorum. Bu y  zden hen  z ni  anlanmadık. B  ylece, e  er de  i  ebilirse, onun fikrini de  i  tirebilirler."

Minerva g  ld  . "Kevin ailenin tercihlerine boyun mu e  iyor? Hi   sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır. Sadece denemelerine izin vermek adıldı."

"E  er bu evlilik ger  ekle  irse, bu onun i  in iyi olacak. Bunca yıldır ya  adı  ı ev mutlu bir ev de  il. Chase bana Kevin'in babasının, annesinin   l  m  nden dolayı onu asla affetmedi  ini s  yledi. G  r  n    e g  re bir açık evlili  i olmu  . Derin bir tutkuyla. Kadın yattı  ı yerden sa     ıkamayınca adam kendini kaybetmi  . Yıkılmı  . Son d  k, karde  inin d    ncesizce bir   ey yapmadı  ından emin olmak i  in bir ay boyunca evde kalmı  . Sonra Kevin orada, hayatta oldu  unu zar kabul eden bir babayla b  y  d  ."

Minerva'nın a  ıklaması Rosamund'u   zd  . Sadece Kevin i  in de  il, geride bıraktı  ı   ocu  una de  er vermek yerine eksantrik e  lencelerle kederinden ka  an babası i  in de   zg  nd  . Bunun trajik bir se  im oldu  unu d    nd  .

Bir açık ma  ı, dedi Minerva. Derin bir tutku. Adam b  y  lenmi  ti ve bu onu sonsuza dek yas tutmaya itti.

* * *

Kevin bir k   ıdı katladı ve frakının i  ine soktu. Kahve i  mek i  in sabah odasına indi ve orada bekleyen postalara g  z attı. Mektuplardan biri gazeteye katıldı.

Odada bir varlık hissetti  inde kahvaltısını bitirmek   zereydi.

kaldırdı  ında babasının masanın kar  ısında durdu  unu g  rd  . "Dı  arı mı   ıkıyorsun?" diye sordu babası.

"  yleyim."

"Onu g  rmek i  in mi?"

"Evet. Konu  mamız gereken bir i   var."

"Bunun i  in g  zel bir kelime."

"Bu doğru bir kelime. O hâlâ benim ortağım."

Babasının gözü hizmetçiye takıldı. Hizmetçi gitti. "Demek bana itaatsizlik etmeye karar verdin."

"Biz böyle şeyleri geride bıraktık. Neredeyse otuz yaşımdayım."

"Görünüşe göre ailenizi küçümseyecek kadar yaşlısınız. Teyzelerinizin sadece kendileri için konuştuğunu düşünmemeniz için bunu açıkça belirtmeme izin verin. Bu evliliği yasaklıyorum."

Kevin ayağa kalktı ve cilalı ahşap yüzey üzerinde onunla yüzleşti. "Bunu anlıyorum. Ancak bu benim kararım, sizin değil."

"Öyle olsun. Eğer bu evliliği makineleriniz ya da her neyse onlar uğruna yapmaya karar verdiyseniz, beni bu şekilde utandırmaya hazırsanız, sizi görmek istemiyorum. Bugün ya da bir daha asla geri gelme."

Bu emir endişeden çok rahatlama hissi uyandırdı, gerçi şu anda karşısında duran adam için de biraz rahatlama hissetmişti. Babasının ifadesi sert görünüyordu ama gözlerine de büyük bir dehşet yansımıştı.

"Nasıl isterseniz. Yerleştikten sonra eşyalarımı almaya gideceğim."

Babası şaşırmış görünüyordu, sanki gerçekten teslim olmayı bekliyormuş gibiydi.

Kevin postalarını topladıktan sonra sabah odasından çıktı.

* * *

Seni bankaya götürmek için saat ikide arayacağım.

Not sabah erkenden geldi. Saat ikide Rosamund kütüphanesinde Kevin'i bekledi.

Döndüklerinden beri onu görmemişti. Bu o kadar da uzun bir süre değildi, yine de bu gezi onu hem gergin hem de heyecanlı yapmıştı. Paris çoktan geçmişte kalmıştı. Burada, evde birbirlerini farklı görüp görmeyeceklerini merak ediyordu. Daha az ilginç olarak. Daha az arzu edilir.

Boş kitap raflarına bakarak dikkatini dağıttı. Onlar hakkında bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu evde ve bu hayatta yeni olduğunu haykırıyorlardı.

Kevin saat tam geçtikten sonra kütüphaneye girdi. Onun adımlarını duydu ve onu görebilmek için divanda arkasını döndü. Sıcak gülümsemesi, onunla yaşadığı daha güçlü hislerin bir yankısı gibi, içinin burkulmasına neden oldu.

Zıpladı. Adam yanına yaklaştı, onu kollarının arasına aldı ve öptü. "Sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi," dedi. "Ama şimdi sanki hiç zaman geçmemiş gibi."

Gülümsemekten ve kahkaha atmaktan kendini alamadı. Adam onu tekrar, derinden öptü ve kadın uçmaya başladı.

"Gitmemiz gerekiyor." Onu kendinden uzaklaştırdı.

Onunla birlikte dışarı çıktı ve arabaya bindi. Kiralık bir araba olduğunu fark etti.

"Dükkânınızda her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gelişmeleri ve gelen siparişleri anlatarak onu eğlendirdi. "Richmond'da da işler yolunda görünüyor. Sanırım ikisini de elimde tutabilirim. Peki ya siz? Sana ne oldu?"

"Sonraki adımları planlamak dışında pek bir şey yok. Nicholas ile biraz zaman geçirdim. Fransa'ya para göndermek için ihtiyacımız olan belgeleri ayarladım. Oh, ve babama bizden bahsettim."

Tüm bunları sanki kendi sözlerine pek dikkat etmiyormuş gibi gelişigüzel söyledi. Akşam yemeğini yediğini, kitap okuduğunu ve bu arada yürüyüşe çıktığını söylüyor olabilirdi.

"Bu haber hakkında ne düşündü?"

Pencereden dışarı baktı, ince yüzünü aristokrat düzlemlerine yontan güneş ışığına karşı göz kapaklarını indirdi. "Bu fikirden hoşlanmadı ama bunu bekliyorduk."

"Kavga mı çıktı?"

"Hiç de değil. Gerçi Nicholas ve teyzelerin de gelmesinde ısrar etti. Küçük bir rahatsızlık. Ve bu sabah bana beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi. İçinde bulunduğunuz kiralık araba da bu yüzden." Ona gülümsedi. "Bunların hepsini bekliyordum ve hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor."

"Evini size mi kapattı? Bu korkunç bir şey."

"Bunun olacağından emin olsaydım, yıllar önce uygunsuz bir eşleşme bulabilirdim."

"Nereye gideceksin?"

"Birkaç gün Whiteford House'da kalacağım, sonra da kendime bir oda bulacağım. Bu kadar perişan görünme. Benim için sorun değil, senin için de olmamalı."

Ailesinin onu reddetmesi onu rahatsız etmeyecekmiş gibi davranıyordu ama hiçbirine karşı kayıtsız değildi.

"Dük de-"

"Teyzeleri yapmasını istedi ama o reddetti. Kavganın içine çekilmekten mutlu değildi. Chase'in de umurunda olduğunu sanmıyorum. Gerisi cehenneme kadar yolu var."

"Minerva'ya söyledim ve hiç şaşırması gibi görünmedi."

"Hiç onaylamıyor muydu?"

"Benimle ilişkiye girmen ya da belki de benimle evlenmen hakkında değil. Çok şaşırdı ama onaylamadı."

"*Benimle* evlenmeyi düşünmene şaşırdı mı?"

Alt dudağını ısırdı, ama bir kıkırdama dışarı çıktı. "Belki biraz?"

Güldü. "Tahminimce birazdan daha fazla. Benden pek hoşlanmıyor." Eğildi ve pencereden dışarı baktı. "Strand'den aşağı inmeye yeni başladık." Perdeleri çekti, sonra ona doğru uzandı. "Demek ki kıyıya varmadan önce seni doğru dürüst öpmek için yeterli zamanım var."

* * *

Kevin önce kendi taslağıyla ilgilendi, sonra kâtibin Rosamund'unkini ele almasına izin verdi. Hazırda kurutma kâğıdı varken kalemi daldırdı ve imzasını attı. Sonra da kendi kullanımı için bir miktar ek para talep etti.

"Bu taslaklar Forestier'in bankasına postalanacak. Sadece birkaç gün sürer," diye açıkladı binadan çıktıklarında. "Geri dönüş postası ile onay almalıyız."

"O halde iş tamamdır ve cebimde biraz banknot var, hem de çok yakında değil. Paris'e yaptığım yolculukta ilk çektiğim paradan kalanları kullandım." Onun koluna girdi ve caddede yürümeye başladılar. "Bizim için bir akşam yemeği hazırlatıyorum. Sonraki adımlarımızı o zaman açıklayabilirsin."

"Boş birkaç saatimiz var. Ne yapmak istersiniz?" "Biraz kitap almak istiyorum. Kütüphane hala çok üzgün görünüyor."

"Kitaplar olacak. Hangi mağazayı ziyaret etmek istediğinizi biliyor musunuz?"

"Hiç birinde bulunmadım. Her zaman yasaklayıcı görünüyorlardı. Seçeceğiniz herhangi bir dükkan yeterince iyi olacaktır."

Dükkânlar yasaklayıcı olabiliyordu. Ancak öyle olmayan bir tane biliyordu. Arabacıya onları Finsbury Meydanı'na götürmesini söyledi.

"Bu en büyüklerinden biri. Buraya İlham Perileri Tapınağı deniyor." Rosamund'a içeride rehberlik ederken ilham perilerini anlattı. "Kendini dünyanın en ucuz kitapçısı olarak adlandırdığına göre çok da yasaklayıcı olamaz. Kredi yok ama üzerimizde çok sayıda kitap almaya yetecek kadar para olmalı."

İçeri girdi, etrafına bakındı. "Çok büyük. Bak, bir kubbe var." "Bu kat bile çok büyük ve toplamda dört kat var. İlk yapıldığında açıldı, bir posta arabası ve dört kişi buradaki merkezin etrafından içeri girdi."

"Aralarından seçim yapabileceğim duvarlar dolusu kitap varken nereden başlayacağımı bilemiyorum. Yine de düzgün kitaplar istiyorum. Lily'nin okuması gereken türden." Çarpık, küçük bir gülümseme yaptı. "Ben de, eğer kendimi geliştireceksem."

"Bütün kütüphaneleri satın alıyorlar. Bakalım iyi bir şey gelmiş mi?" Onu yuvarlak tezgâha götürdü ve sahibi Bay Lackington ile son satın almalar hakkında konuşmak istedi.

Bir üst kattaki ofise gönderildiler. Orada onları beyaz saçlı Bay George Lackington karşıladı. Rosamund'un kitap raflarına olan ilgisini duyunca onları geniş bir köşeye yönlendirdi. "Hâlâ kütüphane alıp satıyoruz. Sanırım istediğiniz şey burada olacak. Bunların hepsi deri ciltli ve çok güzel. Buradaki grupta her zamanki şairler ve filozofların yanı sıra daha yeni yazılardan oluşan güzel bir seçki de var."

Maun renginde bir kitap çıkardı ve Rosamund'un eline tutuşturdu. İnce deri cildine ya da sırtındaki mükemmel işlenmiş harflere pek dikkat etmedi. Kitabı saygıyla açtı, oymalı ön resme bakarak uzun bir süre durakladı, sonra birkaç sayfa çevirdi.

Fiyatını sordu.

"Bunlar sadece birlikte satılır." Bay Lackington raflara göz gezdirdi. "Elliden biraz fazla kitap, üstün kalitede özel ciltler içinde. Yirmi beş pound diyelim. Tereddüt etmiyoruz, bu yüzden daha az teklif edilmemesini rica ediyorum. Fiyatlarımız gerçekten de söylediğimiz kadar ucuz. Aynı kitapları müzayedede satın almak en az iki katına mal olur."

Kevin zamanını kitap başlıklarını inceleyerek geçirmişti. Rosamund, içinde bir soruyla onun gözüne takıldı. O da başıyla onayladı.

"Onları alacağım," dedi. "Teslim edilebilirler mi?"

"Elbette." Bay Lackington banknotları yeleğinin cebine koydu, sonra da rafların üzerine küçük bir kart yerleştirdi. "Yarın erkenden gelecekler. Sizinle tanışmak benim için bir zevkti."

"Neden daha az teklif edeceğimi düşündüğünü anlamıyorum," dedi Kevin'le birlikte ayrıldıktan sonra.

"Çünkü senin üzere olduğunu düşündü. Öyle ?" "Evet, ama bunu kesin olarak bilemezdi."

"Size bana davrandığından daha farklı davranmıyordu. Kitapçılarda herkes pazarlık yapar. Bu olağan bir şey. Bu nedenle, müşterilerine denemeden önce politikasını hatırlatıyor."

"Çok etkileyici kitaplar, kabul ediyorum. Kağıdı bile çok güzeldi. Havamda olmasam bile bir tanesini kucağıma alıp oturabilirim."

oku. Gerçi bana verdiği şiirlerle doluydu ve sanırım onlardan birkaçını deneyeceğim."

Sokak seviyesine geri dönmüşlerdi. "Burada işimiz bitti mi?"

Kadın uzaklaştı. "Belki birkaç roman ..."

* * *

"Abartmış olabilirim." Rosamund evinin kabul salonunda bonesini çıkarırken kuşklarını dile getirdi. "Aldığım diğer tüm kitapları da bu setle uyumlu olacak şekilde ciltletmek zorunda mıyım?"

Kevin, sanki bu basit hareket onun için bir vahiymiş gibi, onun kaputla yaptığı hareketleri izliyordu.

"Eğer isterseniz, herhangi bir ciltçi bunu yapabilir. Eğer istemiyorsanız, onları olduğu gibi rafa kaldırın. Gelecekte, ciltlenmemiş yeni kitaplar satın alabilir ve bunları istediğiniz şekilde ciltletebilirsiniz."

Onu kütüphaneye götürdü. "Böyle basit şeyleri bilmediğim için beni dayanılmaz derecede cahil sanıyor olmalısınız."

Elini tuttu ve onu kendine yaklaştırdı. "Bildiğin şeyler konusunda çok dünyevi birisin. Ancak bilmedikleriniz konusunda da son derece dürüstsünüz. Bunun büyüleyici olduğunu düşünüyorum." Ona küçük bir öpücük verdi. "Çok sevimli." Ona daha dolgun bir öpücük verdi. "Bu bir tür masumiyet. Ayrıca sana öğretmekten zevk aldığımı da fark ettim."

"Şu anda kitaplardan bahsettiğinizi sanmıyorum."

"Ne kadar ." Onu başladı ama kapının açılma sesiyle geri sıçradı.

Yalnız uşağı geldi ve akşam yemeğinin saat altıda olacağını bildirdi. Onu gönderdi. Kevin cep saatini çıkardı.

"Sanırım o yemeği istiyorsun," dedi. "Bu benim için özel bir istekti."

Adam bunu kabul etti ama kadın onun yapacak daha iyi şeyler düşünebileceğini tahmin etti. Kütüphanede dolaştı ama yazı masasında durakladı. "Bu kartvizitler ne zaman geldi?" Parmakları onları açtı.

"Paris'ten döndüğümde birkaç tane vardı. Dün iki tane daha kaldı. Buraya taşınırsam kesileceğimden korkuyordum ama bunun yerine komşularım çok anlayışlı davranıyor. Sanırım kibarlık olsun diye o hanımlardan bazılarını çağırma'yım."

"Bazıları komşu değil, hatta hanımefendi bile değil."

"Benimkine yakın dükkânları olan birkaç adam beni karşılamak için benimkine uğruyor."

"Onlardan birinin Strand'de bir dükkânı var. Sizi karşılamak için uzun bir yoldan geldi. Takipler başladı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu adamlar için faydalı bir hile. Bir akrabanzın önce sizi tanımasına, sonra da tanıştırmasına gerek yok. İş adına kendilerini tanıtabilirler."

"Belki de sadece dostça davranmak istemişlerdir."

"Oxford Caddesi'nde bir tuhafiyeci olsaydım, yakınlarda bir dükkân açan güzel bir varisle çok samimi olmak isterdim." Kartlara vurdu. "Bu adamların hiçbirinin evli olmadığını göreceksiniz."

Onu şüpheli olmakla suçlamak istiyordu ama muhtemelen haklıydı. Bayan Ingram da hemen hemen aynı şeyi söylemişti. Sadece "güzel" kelimesinin bununla bir ilgisi yoktu. Serveti onu yeterince çekici kılıyordu. O hanımlar da muhtemelen aynı nedenle onu çağırmışlardı. Erkek akrabaları için uygun bir kadın değildi, ama mirastan haberdar olurlarsa, bazıları gururlarını bir kenara bırakıp gerekli adımları atabilirdi.

Tabii kadınlar Kevin'in ailesinden değilse.

"Bence gelip benimle oturmalısın," dedi. "Yemekten önce birkaç öpücük daha iyi olurdu. Bütün gün başka bir şey düşünmedim."

* * *

Yemekten çok az tat aldı. Tabağı dolup boşalıyor, çatalı ağzına doğru hareket ediyordu ama o bunun farkına bile varmıyordu. Onun yerine dikkati Rosamund'da kaldı.

Kütüphanedeki öpüşmeleri onu akşam yemeğini bir angarya haline getirecek kadar tahrik etmişti. Onu yemek yerken izledi ve her lokma, her çiğneme ve kemirme erotik imalar taşıyordu. Onu bu masada, yeni porselenlerinin arasında çırılçıplak hayal etti ve yarısı şüphesiz onu şok edecek çeşitli şekillerde onu aldı.

"Sonraki adımlardan bahsettiniz," dedi. "İki kez ne demek istediğini sordum ama sorularımı duymazdan geldin. Bana bunların ne olduğunu söylemeyi düşünmüyor musun?"

Yemek sırasında bunu sormuş muydu? Zar zor duyduğu hafif bir sohbet dizisini hayal meyal hatırlıyordu.

Kaşıkla biraz muhallebiyi özenle büzülmüş ağzına götürdü. Kaşığın dudaklarından içeri girişini, ağzının küçük kâseden aşağı kayışını ve sonra tekrar yukarı çıkışını izledi. Dili kaşıқта kalan bir parçaya doğru fiske vurdu.

"Sanırım şimdi bu icadın karşılığını nasıl alacağınızı planlıyorsunuz," diye dürttü. "Üretime yönelik adımlar muhtemelen şimdi sıradadır."

Lanet olsun. Bu konuşma için ısrar edecekti. Düşüncelerini toparlayabilmek için bakışlarını ondan ayırmaya zorladı.

"Bunu yapmanın en ideal yolu bir fabrika inşa etmektir,"

dedi. "çok büyük miktarda para gerektirir, değil mi?"

"İkinci en iyi yol, bunu bizim için yapması için başka bir fabrikayla sözleşme imzalamak. Hem iyi bir miktar para hem de tasarım başkasının elinde olur."

"Hâlâ çalınmasından endişe ediyorsunuz. Bir kez yapıldığında, bu zaten bir tehlike olacak, değil mi?"

"Kendiniz yapmadığınız sürece nasıl çalıştığını anlamak kolay değil. Bir kez kullanılmaya başlandığında, motor üzerinde görünmeyecektir bile."

Muhallebisini bitirdi. Hizmetçinin tabağı kaldırdığını görünce üzüldü. Göz kapaklarını indirdi ve düşünceli bir tavır takındı. "Belki de hiç yapmamalıyız. Belki de buhar makinesi yapanlara, motorlarıyla birlikte bunu yapmalarına izin vermeliyiz."

"O zamanlar kaliteyi kontrol edemiyorduk."

"Eğer birisi bir makine yapıyorsa, onun çalışmasını ister. Neden bu icatla onu geliştirip her şeyi berbat edelim ki?"

"Bu hassas bir alet. Kesin olmalı."

"Eminim bunu tam olarak yapabilecek pek çok fabrika vardır. Ne de olsa bana gösterdiğiniz örneği böyle bir işletme yaptı. O dökümhane Londra yakınlarında mı? Belki de onlarla bir pazarlık yapmalıyız."

"Birçok fabrikanın ne kadar dikkatsiz olduğunu görseniz şaşırırsınız. Özellikle de dökümhaneler. Dekoratif kullanım için demir işlemedikleri sürece, asla hassas sayılamayacak standartlara sahipler."

"Yine de farklı bir tane buldun. Muhtemelen birkaç tane, seni tanıyorum. Eğer o küçük listeye geri dönersek, bu bizi kurtaracak-" Ona bakıyordu ve aniden konuşmayı bıraktı, öne doğru eğildi ve dikkatle baktı. Bakışları onu delip geçti.

Yüzünde bir inançsızlık ifadesi belirdi. "O örneği yapmak için bir dökümhane kullandınız, değil mi?"

Onu öpmek için kırık camlardan bile geçebilirdi ama bazen gerçekten baş belası olabiliyordu. Şu anda olduğu gibi. Keşke amcası ona bir ortak verecekse, işin o yarısını aptal bir kadına bıraksaydı diye düşündü.

"Öyle değil mi?"

Cevap zaten kafasının içindeydi ve gözlerine yansımıştı.

"Kendim yaptım."

"Demiri kendiniz mi işlediniz? Nasıl?"

"Zor olmadı. Birkaç hafta boyunca yapılışını izledim ve sonra denedim. Bir süre sonra yeterince iyi öğrendim."

"Seni tanıdığım kadarıyla yeterince iyi. Özellikle de hassas bir şekilde yapılması gerektiğinde ısrar ettiğin için. Muhtemelen altı ay boyunca başka hiçbir şey yapmadın. Nerede?"

"Nehrin karşısında küçük bir binam var, orada yapıyorum."

"Örneği görür görmez bunu yapması için başka birine güvenmediğinizi anlamalıydım. Hepsini yapmaya niyetli misiniz?"

"Eğer sözünü edebileceğimiz bir başarı elde edersek, bu pratik olmayacaktır."

Bunun üzerine gülümsedi. Sonra gülümsemesi daha da genişledi ve gülmeye başladı. Mendiliyle gözlerini sildi ve durmaya çalıştı ama duramadı.

"Bağışlayın beni. Sana gülmüyorum." Sözlerini başka bir patlama araya girmeden önce söyleyebildi. "Agnes teyzenin seni demir ocağında görseydi yüzünün alacağı şekli hayal ediyorum. Onu içeri girerken görüyorum ve sen orada, beline kadar soyunmuş, sıcak ateşin önünde demir döküyorsun."

"Bence oracıkta düşüp ölürdü."

Kendini dikleştirdi ve göğsünü açtı. Çenesini indirdi ve dudaklarını büzdü. Agnes Teyze'yi taklit ederek, "Bu kadarı da fazla, Kevin," diye mırıldandı. "Ticarette uğraşman yeterince kötü, ama gerçekten işçilik yapman... Bu katlanılacak bir şey değil. Ailemizi küçük düşürüyorsun."

"Sesini ve sözlerini tam olarak doğru söyledin" dedi, onunla birlikte gülerek. "Senin de şok olmamana sevindim. Şok olma ihtimalin vardı."

Bakışları boğucu bir hal aldı. "Benim gibiler, bir adamın gücünü kullanarak bir hayal kurması karşısında şok olmazlar, Kevin. Şu anda hissettiklerimi anlatacak kelime bu değil."

Onun gözlerinin içine baktı. Hızlıca düşündü ve masayı, duvarı ya da zemini kullanmaktan vazgeçti. "Benimle gel. Şimdi."

* * *

Yemek odasından çıkıp onu hızlandırdı. Merdivenlerden yukarı, onu neredeyse taşıyarak, koluyla onu yanında destekleyerek ilerledi. Sahanlıkta durakladı. "Odan nerede?"

Kadın işaret etti, adam da o yöne doğru yürüdü. Kapıyı açtı, onu içeri sürükledi ve kapıyı çarparak kapattı. Elleriyle başını tuttu ve ateşli, sabırsız bir öpücükle ona sahip oldu.

Kendi özlemi bütün gün kaynamış ve sadece akşam yemeğinde artmıştı ve şimdi onu sular altında bıraktı. Paylaştıkları çılgınlığın içinde kendini kaybediyor, ona sarılıyor ve sert okşamalarına eşlik ediyordu. Adamın elleri ve ağzı her yerdeydi, sanki ona doyamıyormuş gibiydi. Elleriyle onun göğsüne bastırdı ama giysileri vücudunu çok fazla gizliyordu. Onu zihninde canlandırdığı gibi, çıplak ve sert görmek istiyordu.

Soyunma odasından küçük bir ses geldi. O kapıya baktı.

"Hizmetçin içeri girmeyecek," dedi elbisesini çıkarmaya başlarken. "Burada olduğumu biliyor."

Hizmetçilerin ne yaptığını bilecekleri düşüncesi onu dehşete düşürdü. Sonra elbisesi kalçalarına kadar düştü ve Kevin'in öpücükleri boynunu ısırdı ve kalçaları gevşedi. Bundan sonra aklında hizmetçilere yer yoktu.

Şimdi çılgına dönmüştü, tutkusu onunkiyile eşleşiyordu, kravatını yırttı ve yeleğinin düğmelerini karıştırdı. Bir açlık kasırgası içinde, vücut vücuda ten tene sarılincaya kadar kıyafetlerini çıkardılar. Kadın bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin şaşkınlığıyla nefesini tuttu ve gelecek olanın beklentisiyle hassas ve ıslak bir şekilde zonkladı.

Kendini yatağın üzerinde buldu. Adam onun üzerine diz çöktü ve ağzını kullandı. Öpücükler, yalamalar ve ısırıklar vücudunu kapladı, her biri tahrik edici, her biri talepkârdı. Daha aşağıya indi, sonra daha da aşağıya. Kadın onun ne yapacağını tahmin etti. Şok olmuştu, içgüdüsel olarak eliyle kendini örttü.

Onun elini öptü. "Çek şunu."

Kadın tereddüt etti.

"Kımılda, Rosamund."

Kadın itaat etti ve gözlerini kapattı. Kadın kendini bırakana kadar eliyle onu tatmin etti. Dilinin yıkıcı bir alay başlattığını hissettiğinde şokun ötesindeydi. Kısa süre sonra, her şey karanlık ve duyumdu ve ihtiyaç çığlıkları kafasının içinde çığlık attı. Adamın bacaklarını kaldırdığını hissetti.

Vücudunun aşağısına baktı. Adam yatağın yanında durmuş, kadının dizlerini kalçalarına tutarak içine giriyordu. Adamın görüntüsü onu daha da tahrik etti. Yapmayı seçtiği her şeye, hatta buna bile yoğunluğunu katıyordu ve yüzünün tutkuyla sertleştiğini, saçlarının alnına ve yüzüne döküldüğünü, ağzının ve çenesinin bu kadar sıkı olduğunu görmek onu heyecanlandırdı.

Bu özel sıkılaşma her şeye tepki olarak başladı, bu sefer onun dolgunluğunun etrafında parıldadı, vücudunda daha şiddetli büyüyen dalgalara dönüştü. Zirvesi artık birleştikleri yerde merkezlenmişti. Serbest bırakılma o kadar uzun ve kuşatıcıydı ki, onu sular altında bırakan mutluluk verici özgürlük karşısında haykırırken gerçekten dünyaya tutunamadı.

Aklı başına geldiğinde, adam kollarında yatıyordu ve sert nefesleri kulağını okşuyordu.

"Sensiz deliriyordum," diye mırıldandı.

Kucaklamasını sıkılaştırdı ve mükemmel bir huzur içinde süzüldü. Bu ruh halini yaratan sadece zevk değildi. Sanki bedenleri kadar özlery de birbirine değiyormuş gibi özel bir yakınlık onu içine çekiyordu. Bu, arzunun, zevkin ve hatta kolay dostluklarının bir parçası haline gelmişti. Bunların hiçbirini kaybetmek istemiyordu.

Belki de bir eş olarak ne kadar kabul edilemez olduğunu ona anlatmak ve Dük'ün ölümünü sormak için bir gün kadar bekleyecekti.

* * *

"Sanırım artık tüm hizmetçiler

biliyordur."

Rosamund bunu basitçe söyledi. Sırt üstü uzandı ve onu kollarının arasına alıp sımsıkı kucakladı. Odadaki düzenlemeler dikkatini çekmişti. Evin dekorasyonu yeniden yapılmıştı ve burası acenteyle birlikte gezdikleri zamankinden çok daha güzel görünüyordu.

Hizmetçilerden bahsetmesi, aklına birkaç dakika önce başladığı ama bir süreliğine bir kenara bıraktığı bir hesaplaşmayı getirdi. Gerçek şu ki, bu gece onun itibarına pek dikkat etmemişti ve hizmetçiler bunun en son örneğiydi.

Bir ilişkiyi nasıl yöneteceği konusunda hiçbir fikri yoktu, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Cömert düşünenler tarafından ilişki olarak adlandırılabilir kısa süreli bir sefahat yaşamıştı ama dışında cinsel iştahı en pratik çözümleri bulmuştu. Muhtemelen bir ilişkiyi herhangi bir boyunca sürdürmenin standartları vardı. Bu seferki uzun olabilirdi.

Evlenmek. Eğer kız bu yönde bir karar verirse, sırf bu karar yüzünden ondan vazgeçmeye niyetli değildi.

"Eğer iyi hizmetkârlarsa, ağız sıkı olacaklardır. Bildiklerini düşündükleri şeyleri de asla size söylemezler. Bundan bahsetmezseniz hizmetçiniz de bahsetmez. Eğer girişim hakkında konuşmuşuz gibi davranmak istiyorsan, bunu ona söyle." Bu kadarında haklı olduğuna inanıyordu. Tecrübelerine göre hizmetçiler mahremiyet ve gizlilik gerektiren diğer konularda böyle davranıyorlardı.

"Bakalım sofistike olabilecek miyim yoksa yatak odamda bu kadar uzun süre bulunmanızı açıklamaya mı başlayacağım. Yine de buraya girişim hakkında konuşmak için gelmemiz gerektiğini düşüneceğinden şüpheliyim. Bunun için koca bir evim var."

Zihni evin içinde ve çeşitli odalarında dolaştı. Eğer burada yaşamaya devam ederse, önemli bir eksiklik görecekti. Evde, ilgi alanlarının peşine düştüğünde kendini kapatabileceği iyi büyüklükte bir çalışma odası yoktu. İşlerin yönetilmesi için de bir yer olması gerekiyordu.

"Sanırım odama gideceğim," dedi. "Buraya gelmem senin için uygun değilse, beni her zaman orada ziyaret edebilirsin."

"Bu daha skandal olurdu."

Muhtemelen haklıydı.

Bildiği bir şey vardı. Bütün gece burada kalamazdı. Belki ileride, hizmetkârlarını daha iyi tanıdığında ve onlardan çok emin olduğunda. Ama bu gece olmazdı. Evlilik çok daha uygun olurdu, bu kesindi.

Onu uzaklaştırdı, sonra oturdu. "Kimsenin beni giderken görmediğinden emin olacağım." Kadının eli adamın sırtını okşadı. Döndü, eğildi ve onu öptü.

"Sırada yarın var," dedi. "O zamana kadar karar veririm."

On Sekizinci Bölüm

Kevin Nicholas'ın vücuduna doğru yumruk attı. Nicholas dans ederek menzilden çıktı, sonra öne doğru bir adım attı ve yumruğunu geri attı. Gövdesine aldığı darbe neredeyse Kevin'in nefesini kesecekti.

Nicholas tekrar geri adım attı. "Devam etmeyi reddediyorum. Dikkatini vermiyorsun. Daha fazla devam edersen canını yakarım. Yıkanacağım."

"Özür dilerim," dedi Kevin onu soyunma odasına doğru takip ederken. "Hiçbir mazeretim yok."

"Seni cesaretlendirmemeliydim. Kahvaltıya yarı uykulu geldin." Görevli iki leğene ılık su doldururken Nicholas gömleğini çıkardı. "Yakında nişanlanacağınızı açıklayacak mısınız?"

Kevin kendi çamaşırlarıyla ilgilendi. "Buna yakında karar verilecek. Pekâlâ reddedebilir. Bu evlilikle ne kaybedeceğini bilecek kadar akıllı. Şu anki durumla yetinmek zorunda kalabilirim."

"Bir kadının evlilik yerine bir ilişkiyi seçmesi tuhaftır."

"Bu şekilde giderse, bunu nasıl yapacağımı merak ediyorum." Kevin yüzünü sildi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Nicholas'ın hareketleri durdu. Kevin yıkamaya devam etti. "Bana bir ilişkiyi nasıl yürüteceğimi mi soruyorsun?"

"Sadece pratik stratejiler. İhtiyatlı davranmak ve benzeri konular hakkında her şeyi bildiğinizi varsayıyorum. Ben bu konuda acemiyim."

Nicholas giyinmeye devam etti. "Bilmeniz gereken ilk şey, ihtiyatlı olmanın bir şaka olduğudur. İhtiyatlı olmanın zahmetine katlanmak zorundasınız ama yine de herkes neler olup bittiğini bilecek. Ancak çaba gösterirseniz bilmiyormuş gibi davranacaklardır."

"Yine de dedikodu olacaksa neden zahmet edelim?"

"Bu size kulüpte hakaret ve yüzünüze kapanan kapılar yerine sessiz dedikodular satın alır. Hanımefendiye gelince, sağduyulu olma çabaları onun itibarını kamusal anlamda koruyacaktır, ancak yine de konuşulacaktır. Sadece çağrılıp öldürülme konuşması değil." Nicholas kravatını kontrol etti. "Daha fazlasını bekliyorsan benimle gel."

Kevin, Nicholas'a katılarak nehir kenarında bir taverna bulana kadar sokaklarda dolaştı.

Kevin kaba bir masada ona katılarak, "Demokratik içki mekânlarına düşkün olmuştun," dedi. Etraflarındaki adamlar rıhtım işçilerinin giysilerini ve konuşmalarını taşıyordu.

Nicholas iki pint istedi. "Bira güzel ve beni akşam yemeğinde yenecek bir tavuk gibi gören tek bir ton üyesi bile yok."

"Sezon iyi gitmiyor mu?"

"Babalar da anneler kadar kötü. Son zamanlarda hepsinin cesaretini kırmak umuduyla çok düşüncesiz bir ilişkiye girdim ama boşuna." Başını iki yana salladı.

"Tam da bana gizli türlerden bahsedecektiniz."

"Zihnini ona yöneltirsen adımları görürsün. Sen onun evine , o senin evine değil. Çok geç geliyorsun ve sokak yükselmeden gidiyorsun."

"O kadarını anladım."

"Evin içindeyken bile hizmetçiler tarafından görülmekten kaçının, her ne kadar orada olduğunuzu bilseler de. Eğer faytonla geldiyseniz, iki sokak ötede inin ve geri kalanını yürüyün. Eğer atınızla geldiyseniz, uzak bir sokaktaki ahır kullanın. Eğer gerçekten tedbirli olmak istiyorsanız, ön kapıdan değil, bahçeden girersiniz."

"Penceresine tırmanmak zorunda mıyım?"

"Bunu eğlenceli bulmanıza sevindim. Pencereleere tırmanmaya gerek yok çünkü dediğim gibi, kimse gerçekten kandırılmıyor."

"Teşekkür ederim. Bunun yardımcı olacağına eminim-"

"Dahası da var. Bu kısım toplumu ilgilendiriyor, dolayısıyla yardım almadan yanlış yapacağınız kesin. Sen-"

"Sanırım aşağılandım."

Nicholas onu görmezden geldi. "Ara sıra parkta karşılaşmanıza ve kısa bir süre yürümenize izin var, ama birlikte gelemersiniz, hele hele kapalı bir arabada. Bir baloda ya da partide sadece bir kez dans edebilirsiniz, o kadar. Birlikte tiyatroya ya da başka bir eğlenceye gitmezsiniz ve eğer bir akşam yemeğinde karşılaşırsanız, sohbet ederken birbirinizi sıkarsınız. Ona bir hediye verecekseniz, dükkân sahibinin evinize bir seçki getirmesini sağlayın ve orada seçin, böylece başka hiç kimse hediyenin sizden geldiğini anlayamaz." Nicholas biranın bir kısmını içti.

"Hepsi bu mu, yoksa sadece nefes mi alıyorsun?" "Evllyse daha fazlası da var."

"Değil tabii ki."

"Henüz değil."

"O da . Beni reddediyorsa, bunun nedeni mirasını kontrol etmek istemesidir."

"Aşık olabilir. Bu olduğunda bir kadının ne yapacağını kimse bilemez. Sadece erkekler aşık olduklarında aptallaşmazlar."

Kevin, Rosamund'un o zaman da bağımsızlığını korumak isteyeceğini söylemek istiyordu ama buna güvenemezdi. O alçak herif için aşk adına yıllarca beklemişti, değil mi? Bu onun berrak düşüncesi ve pratik doğası için dikkate değer bir istisnaydı.

"En azından şunu hatırlamalısın. Eğer evlenirse, nişanlandığı anda her şey biter. Biter. Evlendikten sonra ilişkinin yeniden canlanması tamamen ona bağlı. Böyle bir canlanma olursa, bana gelin ve size bunu nasıl yöneteceğinizi anlatabilirim."

"Bu kadar uzman olduğunuzu bilmiyordum. Chase yerine sana sorduğuma sevindim."

"Nasıl sinsi olunacağını öğrenmek istiyorsan Chase'e git. O her zaman böyle hileleri ortaya çıkarır. Eğer bir koca kabullenici değilse, şüpheciyse ve düello tabancalarını temiz tutuyorsa kullanmanız gereken türden. Gerçi o zaman da ancak gözü dönmüş bir aptal bir ilişkiyi sürdürür ve sanırım sen asla onlardan biri olmayacaksın."

"Chase gibi birinin aldatmacaları ortaya çıkarması gerekiyorsa muhtemelen çok karmaşıktır. Sadece senin verdiğin ders bile tüm bu irtibat fikrini sıkıcı hale getirmeye yetiyor."

"Eninde sonunda öyle. Görevi ayarlama ve bir hırsız gibi içeri girme fikri, bunun yerine kulübünüzde kumar oynamayı seçmenize neden olduğunda bittiğini bilirsiniz."

Kevin kısa süre sonra ayrıldı. Nicholas pek çekici olmayan bir durum tarif etmişti. Bir genelevi ziyaret etmek çok daha kolaydı. Genelevdeki bir kadın Rosamund'un yerini tutamazdı.

Bu, aklına gelen tuhaf bir düşünceydi. Nehri geçip Southwark'a doğru ilerlerken bu düşüncenin ortaya çıkışını düşündü.

* * *

Rosamund taksiden indi. Yapmak istediği şey yaya olmasını gerektiriyordu. Adamdan dönüşünü beklemesini istedi, sonra sokakta volta attı.

Nehrin güneyindeki bu fabrikaları bulmak için biraz u ra mak gerekmi ti. Burası kadınların pek u radı ı bir bölge değildi. Aslında, bir blok boyunca bir tane bile kadın görmemişti. Yine de binalara erkekler girip çıkıyordu. bakılırsa i  ilerdi. Birkaçı da sadece dış duvarlara yaslanmıştı.  n nden geçtiği tavernalardan birinden gürültüler geliyordu.

Fabrikaların çoğu tuğladan inşa edilmişti. Hiçbiri çok büyük değildi. Retikülünden bir kağıt parçası çıkardı. Taksi  of r  caddenin burası olduğunu söylemişti. Şimdi tek yapması gereken doğru işyerini bulmaktı.

Tüm o otomatları gördüğünden beri bunu yapmak istiyordu. Ona  yle geliyordu ki, onlar sadece yetişkin erkekler için büyük, ayrıntılı oyuncaklardı. Bir  ocuk için küçük, daha az ayrıntılı bir tane yapmak eğlenceli olmaz mıydı? Lily'ye hediye olarak ne istediğine dair bir fikri vardı.

Sokak dardı ve atlardan kaçınmak için sürekli karşıya geçiyordu. Atlardan biri tam yanına gelip onu bir tu la duvara sıkı tırınca çok  a ırdı.

"Burada ne yapıyorsun?"

O yukarı baktı. Kevin a a ı baktı. Kadın gülümsedi ve elindeki k  ıdı havaya kaldırdı. "Bu fabrikayı arıyorum."

Atından indi, atını ba ladı, kızın koluna girdi ve onu sıkıca köşeye götürdü. Orada gazeteyi aldı ve okudu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu o adrese bakarken. "Demirhane yakınlarda." Sesi dikkati dağılmış gibiydi.

"Bir şey mi atacaksın? İzleyebilir miyim?"

Bakışları yükseldi. Artık dalgın görünmüyordu. Yüz ifadesi sert ve sıkıydı. Ka ıdı kaldırdı. "Neden bu fabrikayı arıyorsunuz?"

"Pirinç makine parçaları yaptıklarını söylediler ve ben de-"

"Ve onlarla sohbet etmek mi istedin? Bana söylemeden?"   kesini güçlükle kontrol eden bir adamın resmine dönüştü. "Birincisi, kadın olduğun için seninle konu mayacaklar. Sonra, onlara söyleyecek hiçbir şeyin yok çünkü ne yapmamız gerektiğini gerçekten anlamıyorsun. Son olarak, kalite açısından gereksinimlerimizi karşılayıp kar ılayamayacaklarını belirleme yeteneğinden yoksunsunuz."

Onu g rd  ne sevinmi ti ama ne ses tonundan ne de varsayımlarından ho lanmıştı. "Tahminimce para verebilecek herkesle konu acaklar."

" yle mi düşünüyorsun? Buradaki adamlara bak. Bakalım senin varlığını nasıl . Sana rastlamam iyi oldu yoksa

sadece benim için sorun olmak yerine, başımı belaya sokuyor." Bıkkınlıkla etrafına bakındı. "Buraya nasıl geldin?"

"Hackney'im sokağın aşağısında."

Kolunu dirseğinden tuttu ve onu tekrar hareket ettirmeye başladı. "Sana oraya kadar eşlik edeceğim."

Topuklarını sıktı. "Burada işim bitmedi. Endişeleniyorsan benimle kal, ama bana kaprisinle gitmemi emretmeye cüret etme."

"Heves mi? Bu bir heves değil. İcadın üretimiyle ilgili tartışmalara şu anda başlamanıza izin vermeyi reddediyorum, hele bensiz. İnatçı ve inatçı olabiliyorsun Rosamund, beni çıldırtacak kadar. Bunu yapmanın senin anlamadığın yolları olduğunu ve sabırsızlığının girişimin sahip olabileceği geleceği riske atacağını kabul etmelisin. Burada lanet olası bir şapka yapmaktan bahsetmiyoruz."

Sözlerini bitirdiğinde kafasının patlayacağını düşündü, o kadar büyük bir öfkeyle zonkluyordu ki. Ona ters ters baktı. "Yardım için çığlık atmamı istemiyorsan beni bırak Kevin."

Bir an için adamın onu bırakmayacağını düşündü. Bakışları sıcak, öfkeli bir bağlantı içinde kilitli kaldı. Sonra onu bıraktı.

"Halka açık bir caddede benimle tartışmaya başlamanız affedilemez," diye tısladı. "Bu adamların ne kadar kaba oldukları umurumda değil, böyle bir şey yapmamaları gerektiğini bildiklerini düşünüyorum. Ama belki de iyi kanınızın şimdiye kadar yapılmış tüm kuralları çiğnemenize izin verdiğini düşünüyorsunuz." Kâğıdı adamın elinden kaptı. "Buna gelince, bunun senin değerli icadınla hiçbir ilgisi yok. Senin aksine, benim başka ilgi alanlarım da var."

Bununla birlikte, önüne çıkan her binanın tabelasına bakmaya özen göstererek uzaklaştı.

Çizme adımları onun yanına düştü. "Tekrar soruyorum, burada ne arıyorsun?" diye sordu sertçe.

"Otomat yapabilen bir adam arıyorum." "Zeus, sen de mi?"

Kadın sabrını kaybetti ve adamın üst koluna bir şaplak attı. "Ters ters bakıp inleyeceksen git buradan. Bu benim için değil. Lily için. Hareket eden bir oyuncak, hepsi bu. Daha önce kimsenin bunları çocuklar için yapmayı düşünmemiş olması şaşırtıcı."

Onun bıkkın iç çekişlerinden birine katlanmak zorunda kaldı. "Çok pahalı olurlar. Karmaşık bir şekilde birbirine bağlı yüzlerce parça var. Küçük bir versiyonda işçilik daha da zor olacaktır."

"Bunun farkındayım. Bu yüzden ilk olarak saat ve saat yapımcılarına sordum. Aynı türden bir zanaat olduğunu varsayıyorum."

Sessizce yürümeye devam ettiler. "Benzer," dedi sonunda.

"Bir saatçi bana bu adresi verdi ve bu adamın denemek isteyebileceğini söyledi." Elindeki kâğıdı adamın yüzünün önünde salladı. "Öyle kuğu gibi bir şeye ihtiyacım yok. Sadece şapka takan bir kadın. Basit. Kol yukarıda, şapka takılı, kol aşağıda. Gerçi daha küçük boyuttaki mekanik adam bile iyi bir oyuncak olurdu. Küçük olsaydı, bir şeylere çarpması önemli olmazdı."

Daha fazla sessizlik. Sonra-"Basit bile olsa, ebeveynlerin çocuklar için satın alması çok maliyetli olacaktır."

"Benim türüm, kesinlikle. Ama senin türün değil. Senin türün çocuklarını şımartır.

İşte bu yüzden sizin gibi bazılarının *görgüsü yok*."

İstediği tabelayı gördükten sonra oradan ayrıldı ve caddenin karşısına doğru yürüdü. O da hemen yetişti. "Size eşlik edeceğim."

"Hayır. Sakın buna cüret etme." "O zaman dışarıda bekleyeceğim."

"Seni durduramam. Nasıl istersen öyle yap." Kapının mandalını çevirdi ve binaya girdi.

Yarım saat sonra tekrar sokağa çıktı. Kevin duvardan uzaklaştı. "İyi gitmiş olmalı. En azından gülümsüyorsun."

"Senin sayende değil." Kendinden çok memnundu, bu yüzden daha fazla azarlayamadı. "O yapacak. Bir fikir edinebilmesi için kadının yeterince taslağını çizdim. Bunu yapma fikri onu büyüledi. Çoğunlukla başkalarının kullanması için saat parçaları yapıyor, bu yüzden bunları başka bir amaç için kullanmak ilgisini çekti."

"O zaman başarıyı gördün. Gel, seninle arabana kadar yürüyeyim. Bu sokakta yalnız olmamalısın. Bir daha buraya korumasız gelmeyeceğine söz ver."

Onunla birlikte yürümesine izin verdi.

"Özür dilerim," dedi. "Tartışmamızı unutabilir misin?"

"Yapabileceğimden emin değilim. Hiçbir neden yokken, benim ihanet varsaydınız. Eğer bana güvenmiyorsanız, aramızda iş ortaklığından öte bir şey olmasının hiçbir anlamı yok."

"Kötü davrandığımı kabul ediyorum. Niyetinizi öğrenmem gerekirken varsayımlarda bulundum. Sana güveniyorum Rosamund. Güvenmeseydim böyle davranacağımı sanmıyorum."

Durdu ve ona baktı. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bunu anlıyorum. Seninle her zaman aynı fikirde olmayabilirim ama asla planlarını tehlikeye atacak bir şey yapmam. Yapacağımı söylemen çok kırııcıydı."

Şimdi çok pişman görünüyordu, olması gerektiği gibi. "Bunu biliyorum." "Eğer gerçekten biliyorsan, o zaman seni affedebilirim."

Gülümsedi. "Sokakta kavga edecek kadar affedilmez olduğuma göre, sanırım seni sokakta öpecek kadar affedilmez olabilirim."

Bunu yapmak için eğildi. Kadın başını çevirdi. "Burada olmaz. Şimdi olmaz. Bu gece belki, eğer bana karşı çok nazik olacağına söz verersen."

* * *

Işık patlamaları gökyüzünü binlerce küçük alevle doldurdu. Havai fişekler patladıkça tekrar tekrar gümbürdüyordu.

Rosamund tartışmalarından iki gece sonra Vauxhall Gardens'a gitmeyi teklif etmiş, Kevin de kabul etmişti.

"Daha önce de gittim," demişti. "Ama bunu doğru yapmak istiyorum."

Pavyonlardan birinde oturup sahibinin jambonunu yemişler ve daha sonra müzik çalarken bahçelerde gezinmişlerdi. Şimdi, gece derinleşirken, ona gerçeği söyleme zamanının geldiğini biliyordu.

Evlilik konusunda bugün karar vereceğini söylemişti. Yine de işte o gün buradaydılar ve o bu konudan kaçınmıştı çünkü önce başka bir konunun konuşulması gerekiyordu. Bundan sonra evlilikle ilgili bir karar vermesi gerekeceğini düşünmüyordu.

Patlamalar durdu. Gökyüzünü artık sadece yıldızlar aydınlatıyordu. Seyirciler diğer zevk ve eğlencelerine dönmek üzere dağıldılar.

Bahçelerin batı ucundaki ağaçlıklı koruluğa doğru dönerek, "Tenha patikalarda yürüyelim," dedi. "Daha önce hiç yürümedim. Herkes tek başına bir kadın için güvenli olmadığı konusunda uyarmıştı."

"Güvenli olmamasından çok yanlış anlaşıldı."

"Yanlış anlamalar en kötü tehlike türü olabilir." Yoldan geçenleri inceledi. "Geçmişte geldiğimde daha kalabalıktı. Sizin gibiler de daha fazlaydı."

"Eğlence bahçeleri daha az moda oldu. Ayrıca bu gece büyük bir balo vardı. Tüm hanımların katılmakta ısrar edeceği türden."

"Yine de orada değilsiniz. Davetli miydiniz, yoksa ev sahibesini gücendirdiniz mi?"

Kızın çok sevdiği, hafif çarpık gülümsemelerinden birini yaptı. "Çok iyi bir arkadaş sayılmayabilirim ama akrabalarım ne derse desin, kaçınılan biri değilim. Davet edildim. Gitmemeyi seçtim. Seninle vakit geçirmeyi sıkıcı kadınlar listesiyle dans etmeye tercih ederim."

"Eminim hepsi sıkıcı değildir."

"Birçoğu öyle."

Bunu gerçekten bilmiyordu. Büyük, gürültülü toplar muhtemelen ona uygun olmadığı için böyle düşünmüştü.

"Evlenirsek yine de davet edileceğini düşünüyor musun?"

Ağaçlık patikanın girişine varmışlardı. Adam ona içeri girmesi için rehberlik etti. "Neden olmasın?"

"Yapamaz mısın? Dükkânlarda görünür bir rol oynamasam bile, yine de bir olacağım. Sonuçta onlar benim. Onlardan vazgeçmek istemediğime karar verdim. Eğer evlenirsek tabii. Müşterilere yardımcı olmayabilirim ama şapkaları tasarlamaya devam edeceğim."

Ağaçlar patikalara çok az ışık girmesine izin veriyordu, ancak bahçelerin bazı lambaları dalların arasından birkaç ışın ve pırıltı gönderiyordu. Sesler ve kısık kahkahalar yalnız olmadıklarını gösteriyordu. Patikadan birkaç metre ötede, kucaklaşan bir çift olduğunu gösterecek kadar hareket eden bir gölgenin yanından geçtiler.

"Pratik konuları düşünüyorsun," dedi. "Birimiz bunu yapmak zorunda."

"Bu konuyu düşünmüş olmana çok sevindim."

Yürümeyi bıraktı ve patikanın kenarına, dalların gölgesinin altına doğru adım attı. "Yapacağımı ve bugün sana ne sonuca vardığımı söyleyeceğimi söyledim."

Duymak için bekledi. Onun yerine elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Bu pazarlığı yapmadan önce konuşmak istediğim şeyler var.

Bilmeniz gereken şeyler ve benim bilmek istediğim şeyler."

Aralarındaki ruh hali bütün gece hafif ve neşeliydi, ama şimdi aralarında ağır bir ciddiyet titriyordu. Az önce söylediği şeyin, ardından ne gelirse gelsin kışkırtacağını tahmin etmişti ama bundan kaçınamazdı.

"Geçmişimi hiç sormadın," dedi. "Bilmeden bu adımı atmana izin vermek sahtekârlık olurdu." Karanlığın içinden onun yüzüne baktı. "İki yıla yakın bir süre Bayan Darling'in evinde çalıştım. Sanırım hangisini kastettiğimi biliyorsunuz."

Şaşırtıcı bir şekilde, adam onu kucaklayarak rahatlattı. "Bunu biliyorum." "Biliyor musun?"

"Sevgilinizin ailesi tarafından kovulduktan sonra oraya hizmet götürdünüz."

Başını onun göğsüne yasladı. Biliyordu ama hiç sormamıştı. Doğru şeyi yapacak cesareti olmasaydı, hiç sormadan ilerleyecekti. Hâlâ sormuyordu.

Bu konuyu burada bırakabilirdi. En iyisine inanması için ona güvenebilirdi. Aralarında sessizce duran o açık soruyla uzun yıllar sürecektir evliliklerini hayal etti.

"Orada ne yaptığımı merak etmiyor musun? Merak etmeniz çok normal."

"İstiyorsan neden bana söylemiyorsun?"

Başını salladı. "Saygın bir iş bulamadım. Hiç referansım yoktu. Kapı önlerinde uyumak ve yemek için dilenmek zorunda kaldım. Eve dönmeye karar vermiştim çünkü en azından orada iş bulabilirdim ama yolculuk için param yoktu. Sokaklarda erkekler ... Bana para teklif ettiler." Uzun bir süre durakladı. "Bunu düşündüm."

"İçinde bulunduğunuz durumda kimse sizi bunun için suçlayamaz."

"Bunu söylemen çok güzel ama anlamıyorsun." Uzandı ve onu öptü. "Düşünmekten daha fazlasını yaptım."

Sadece onun kucağının biraz değiştiğini mi hayal etti? Sıkılaştığını mı? Adamın yüzünü iyi göremiyordu.

"Çok pratik bir karar verdim. Çaresiz bir karar. Sonra düşündüm ki, eğer bunu yaparsam, bu iş için başımı sokacak bir yer de bulabilirim. Parka gittim ve daha iyi türden fahişelere benzeyen bir grup kadın görene kadar izledim. Çocuklar gibi birlikte oynuyorlardı. Bu beni bir şekilde daha iyi hissettirdi. Ayrıldıklarında onları takip ettim. Portman Meydanı yakınlarında bir eve ."

Adam hiçbir şey söylemedi ama kadın onun kendisine ve hikâyesine odaklandığını hissetti.

"Ev sahibi Bayan Darling'e kendimi tanıttım. Bana bazı utanç verici sorular sordu. Sonra da yapamayacağımı söyledi." Hatırladıkça güldü, sonra içini çekti. "Şok olmuşum. Reddedileceğimi hiç düşünmemiştim. Onca düşünce ve ıstırap bir hiç uğruna. Hem kendime gülmek hem de ağlamak istedim. Tanrım, *bunun* için bile geri çevrilmek."

"Nedenini söyledi mi?"

"Çok deneyimsiz olduğumu ve bu iş için iyi bir karaktere sahip olmadığımı söyledi. 'Zoraki istekli olmak işe yaramaz' demişti. Ancak oda hizmetçiliği yapacak ve çamaşır yıkamaya yardım edecek bir hizmetçiye ihtiyaçları vardı. Ben de bu işi kabul ettim ve orada yaşadım."

"Bayan Darling'in çaresizliği fark edip size başka bir iş teklif etmesine sevindim. Kapısını çaldığınız yandaki evin sahibi de muhtemelen sizi geri çevirmezdi. Yüzünüze bir kez baksa, açgözlülüğünüz her türlü iyi duyguya galip gelirdi."

"Neredeyse iki yıl boyunca orası benim evimdi. Orada hala bazı arkadaşlarım var. Onlar hakkında çok ihtiyatlı davranacağım, eğer biz -yani, eğer hala istediğinizi düşünüyorsanız-"

"Hizmetçiyseiz dükle nasıl tanıştınız? Sanırım onunla oradayken tanıştınız."

Sesi şüpheli gelmiyordu. Sadece meraklıydı. "Ara sıra müşterim olurdu. Kadınlarla yemek yerken ondan bahsettiler ve içlerinden biri onu işaret etti. O ve ben, tercih ettiği kadınlardan biri çok hastalandığında tanıştık. Adı Marie'ydi. Bayan Darling kolera olduğuna inanıyordu, bu yüzden onu bir odaya koydu ve kimsenin oraya girmemesini, sadece kapının yanına yiyecek bırakmasını söyledi. Ona itaat etmedim ve onunla ilgilendim ve ben de hasta olmayayım diye dua ettim. Bayan Darling'e bir doktora ihtiyacı olduğunu söyledim ama kimse gönderilmedi."

"Bayan Darling'den artık daha az hoşlanıyorum. Yine de açgözlülük kazandı. Evinin hastalıklı bir yer olarak bilinmesini istemiyordu."

"Bir gece ben Marie'yle ilgilenirken dük içeri girdi, sanki hastalanmaktan gibi. Belki dükler de bu konuda özeldir."

"Pek sayılmaz. Ancak sağlığına pek dikkat etmezdi."

"Bir doktor çağırdı ve adamın gelmesini beklerken biraz konuştuk. Her şey bittiğinde ücreti ödedi, sonra da bana küçük bir kese bıraktı. On gine. Daha önce hiç bu kadar çok para görmemiştim. Tüm hayatım boyunca."

Bahçelerin sesleri onlara uzak ama neşeli gelirken, ağaçların altında onu kucaklamaya devam etti.

"Bu kadınla ilgilenmeniz çok iyi oldu. Tehlikeliydi ama. Hayatta kaldı mı?"

Başını salladı. "İyileştikten sonra gitti." Onun kucğından sıyrıldı ve yüzünü ona döndü. "İşte burada. Bilmeni istedim."

Yolda yürümeye devam ettiler. Bir fenerin yanından geçtiler ve kadın ona baktı. Adamın güzel profili iyi bildiğı bir ifadeye bürünmüştü.

Bir şey düşündü. Büyük ihtimalle onu. Düşüncesizce yaptığı teklifi.

"Eğer orada çalıştıysanız, muhtemelen görülmüşsünüzdür," dedi. "Çoğu hizmetkâr fark edilmezdi, ama sizin için durumun böyle olduğundan şüpheliyim."

Sorunu ve neden bu kadar önemli görmüştü. "Müşteriler arasında yanlış anlamalar mı vardı?"

"Bunu söylemenin güzel bir yolu, Kevin. Birkaç tane vardı. İki adam Bayan Darling'e beni sordu. İyi bir miktar paraydı ama hayır dedim. Başka bir adam beni bir odayla ilgilenirken gördü ve Bayan Darling'e gitmeye zahmet etmedi. Seslendim ve kadınlardan ikisi gelip onu getirdi. Eğer başkaları da varsa da benim bundan haberim olmadı." Kadın olduğu yerde durdu ve onunla yüzleşti. "Eğer sorduğunuz buysa, bir kez bile fahişelik yapmadım."

"Değildim."

"Sanki gibi geldi. Benim için sakıncası yok. Bilmeniz gerekirdi."

"Bilmem gerekiyordu ama düşündüğünüz sebepten değil."

Tekrar patikanın girişine varmışlardı. Bir yanlarında karanlık, diğer yanlarında lambalar ve fenerler vardı. Adam kadına baktı. "Bunu bana anlattığın için son derece cesur ve dürüstsün."

"Zaten biliyordun."

"Bildiğimi bilmiyordun. Bana sorduğun soru neydi?"

Tereddüt etti. Tabiri caizse onu olduğu gibi kabul etmişti. O evde geçirdiği zamanın söylediği gibi olduğuna güvenmişti. Ona inanmıştı. Gezintileri sırasındaki yoğun düşünceleri sırasında, onun geçmişinin kendisi ve hayatı için yaratabileceği her türlü komplikasyonu düşünmüş olduğundan şüphe duymuyordu.

Şimdi ona amcasını öldürüp öldürmediğini sormak en büyük hakaret olurdu. Bir ihanet. Bununla ne kazanacaktı? Eğer böyle bir şey yapacak türden biriye, bu konuda yalan söyleyecek türden biriydi.

Her şey inandığı şeye bağlıydı. Neye güvendiğine. Onu tanımaya başladığında, onun olduğunu düşündüğü şeyi kabul edip etmediğine.

Charles'la olduğu gibi sağduyusunun onu terk etmediğini umuyordu. "Sadece bu mantık evliliğinin hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünüp düşünmediğini sormak istemiştım."

Elini kaldırdı ve öpmek için eğildi. "Bence bu mükemmel bir fikir." "O zaman birimiz deli olduğumuzu anlamadan önce bunu yapmalıyız."

On Dokuzuncu Bölüm

Bir hafta sonra St. George'da sessiz bir törenle evlendiler. Rosamund Paris'ten dönerken sipariş ettiği krem rengi bir elbise giymişti.

Katılım azdı. Minerva, Chase ve Hollinburgh'un yanı sıra Rosamund'un hizmetçisi Jenny de oradaydı. Kevin'in ailesinden başka kimse gelmemişti, babası bile.

Rosamund yemin ettikten sonra arkasını döndüğünde Beatrice'i kilisenin arka tarafında gördü. Arkadaşının bu evlilikten hoşlanmayacağından endişelenmişti ama Beatrice küçük bir el sallayıp gülümsedi ve hemen dışarı çıktı. Rosamund, Kevin'in onu fark edip etmediğini merak etti.

Rosamund'un tek üzüntüsü Lily'nin onunla birlikte olamayacak olmasıydı. Yine de bu haberi mektupla bildirmiş ve ablasının kendisi için duyduğu heyecanı dile getirdiği bir yanıt almıştı. Lily muhtemelen ablasının düşmüş bir kadın olmadığı için rahatlamıştı.

Minerva düğün kahvaltısını bahçesinde verdi. Hava güzeldi ve masanın etrafı neşe ve iyi dileklerle doluydu. Sonunda, o ve Kevin seçtikleri bu evliliğe başlamak için evine geri döndüler.

Kevin içeri girdiğinde odasındaydı. Jenny hemen dışarı çıktı.

Onu kollarına aldı ve törenden sonraki ihtiyatlı öpücüğünden çok daha iyi bir öpücük verdi. "İşte buradayız."

"Tuhaf hissediyor musun? Ben hissediyorum."

"Çok garip. Sonsuzluk çok uzun bir zaman."

"Tören sırasında ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Jenny onu soymaya başlamıştı. Şimdi Kevin elbisesini çözme işini tamamlamak için onu döndürüyordu. "Bayan Darling'in evindeki kadınlardan birini kilisede gördüm. Onu sen mi davet ettin?"

"Ben olmasaydım asla gelmezdi." Birden adamın neden sorduğunu anladı. "Eğer endişelendiysen, senin için orada değildi."

Parmakları kadının sırtında durdu, sonra devam etti. "O zaman bunu biliyorsun."

"Evet. O ve ben arkadaş kalacağız."

"Senden sadece şapka aldıklarını sanıyordum."

"Oradayken bana karşı çok nazikti. Muhtemelen o sırada Londra'da sahip olduğum tek arkadaşım." "

"Merak ediyorsan söyleyeyim, onunla bir daha görüşmeyeceğim. Sana verdiğim sözü bozacak olsam bile, bu onunla olmayacak."

Elbiseyi aşağı kaydırıldı. Kadın dışarı çıktı ve onunla yüzleşti. "Biliyorum. Oraya gitmiş olsan bile şimdi sana sahip olmazdı. O bir fahişe olabilir ama dostluktan anlar." Yarım elbisesinin bağcıklarını çözen parmaklarına baktı. "Yine de sana en yüksek tavsiyeyi verdi. Senin ne hakkında olduğunu bildiğini söyledi."

Ona çekici bir yarım gülümseme verdi. "Şimdi mi? Ne kadar cömert."

"Elbette, bunu zaten biliyordum."

"Aslında, yarısını bile bilmiyorsun, sevgilim." Kalıntılar yere düştü.

"Belki de başka bir öğretmenim olmalı ve bana en azından yarısını öğretmelisiniz."

Parmak uçları serbest bırakılmış göğüslerinin üzerinde gezindi ve onları hâlâ örten iç çamaşırının üzerine çizgiler çizdi. "Bu harika bir fikir. Bugün birinci dersimizi yapacağız."

* * *

Arayan kişi on gün sonra açıklandı. Kevin kahvaltıdan sonra kütüphaneye bitişik küçük çalışma odasına gitmişti. Bir uşak daha sonra bir kart teslim etmek için araya girdi. Bir haftadan uzun bir süredir konsantre olabildiği ilk günde rahatsız edildiği için sinirlenen Kevin, üzerinde çalıştığı eskizleri bir kenara bırakıp resim odasına çıktı.

Rosamund oradaydı, yanında kartını tuttuğu adamla birlikte, Mr. Theodore Lovelace.

Adamın sırtı ona dönüktü, ama bu görüşten ne çıkarabildiğini anladı. Kızıl saçlı. İri yarı. Geniş omuzları ve kalın yapısıyla bir işçiye benziyordu. Görünür bir elinde nasır ve yara izleri vardı. Ancak kürkü yüksek kalitedeydi.

"İşte geldi," dedi Rosamund. "Bu, görmek istediğiniz Bay Kevin Radnor."

Kevin, Bay Lovelace'ı karşılamak ve tam olarak görebilmek için kendini konumlandırdı. Kaba yontulmuş. Sarp bir yüz. Gri gözler. Ama bir gülümseme ve selamlamak için ayağa kalktığında o gözler parıldadı.

"Bay Lovelace'ın bizimle ortak bir arkadaşı var," dedi

Rosamund. "Kim olabilir bu?"

Lovelace ışıldadı. "Bay Forestier. Paris'te."

"Forestier? Size adımı onun verdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Verdi, efendim."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Onunla tanıştım. Ben de Paris'teydim. Tatildi, ama insanlar konuşur ve onun adı makineler benzeri konularda iyi bilgisi olan biri olarak anıldı. Bu benim işim. Shropshire'da bir fabrikam ve Thames Nehri'nin ötesinde daha küçük bir iş yerim var."

"Ne tür makineler?"

"Her türden. Onlarla hünerim var. Bazılarını başkaları için yaparız. Bazılarını kendim tasarlıyorum. Tekstil fabrikalarında kullanılmak üzere yeni bir tane yapıyorum, ancak küçük bir sorunu var ve bir çözümü olup olmadığını görmek için Forestier'i aradım."

"Benim adım bu konuşmaya nasıl karıştı?"

"Benzer ilgi alanlarına sahip bir adam olduğunuzu söyledi. Deneyimlerinize dayanarak bu sorun için bir fikriniz olabileceğini söyledi." Elini cebine attı ve uzun bir kâğıt çıkardı. "Burada bir çizim var."

."

"Forestier benim hakkımda başka bir şey söyledi mi?"

Lovelace bu sorunun tonu karşısında bembeyaz kesildi. Rosamund Kevin'e onaylamayan bir bakış gönderdi. Kevin şüphelerini biraz kontrol etmeye çalıştı ve daha cana yakın bir ses tonunu denedi. "Sadece seni beni aramaya ikna edecek ne söylediğini merak ediyorum."

Lovelace tekrar gülümsedi. "Sizin bir mucit olduğunuzu, dolayısıyla çözüm için gereken yolu düşünebileceğinizi söyledi."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Belki de birlikte iş yapabileceğimizi söylemiş olabilir. Senin icatların ve benim dökümhane işlerim."

Kevin artık Lovelace'ı zar zor görüyordu, kafası çok sıcaktı. "Yaptığınız makineler arasında motorlar da var mı?"

Adam yanlış anladı. Sırıttı. "Ben de öyle yapıyorum. Burada daha çok demir dökümü için kalıplar yapıyorum, bunlar ve diğer makineler için gerekli. Shropshire ise motorların tamamını yaptığım yer."

Kevin kafasının patlayacağını düşündü. "Özür dilerim. Size yardım edemem. İyi günler." Birini öldürmeye hazır bir halde salondan çıktı.

Forestier tercihen, ama alçak herif Paris'teydi.

Hafif ayak sesleri arkasından hızla geldi ve onu merdivenlerde yakaladı.

"Neyin var senin?" Rosamund tısladı. "Bu zalimlik derecesinde kabaydı."

"Bize iki bin dolara mal olan rakip o, kârın bir yüzdesinden bahsetmiyorum bile."

"Bunu bilemezsin."

"değil mi? Forestier'in ona elimizdekiler hakkında ne söylediğini merak ediyorum."

"İhanete uğradığını düşünmek için bu kadar acele etme, Kevin. Bana sanki Forestier gerçekten de kendisinin göremediği bir çözümü senin görebileceğini düşünmüş ve Bay Lovelace'ın da bizim girişimimizde işe yarayabileceğini düşünmüş gibi geldi."

Kadının koluna koyduğu eli sıktı. "İlgilenmiyorum."

"Dinlemekten zarar gelmez. Hiçbir şey çıkmayabilir ama en azından-" "Lanet olsun, *hayır*."

Gözlerini kısmıştı. İki adım geri gitti. Sonra döndü ve salona doğru yürüdü.

O gece odasına çekildiğinde, tuvalet masasının üzerinde uzun bir kâğıt buldu. Uşağı soyunmasına yardım ederken kâğıda baktı.

Morris yelege bir kenara koyarken, "Bunu Bayan Radnor getirdi, efendim," dedi.

Kevin onu aldı ve ışığa tuttu. Lovelace'ın cebinden çıkardığı çizime benziyordu.

Rosamund'u salona geri döndüğünden beri görmemişti. Öğleden sonrayı dükkânında geçirmiş ve akşam yemeğini dairesine göndermişti. Zamanını yeni bir icatla ilgili düşüncelerine dalmış olarak geçirmişti. Yine de eve sinen kırılğan sessizliği özlememişti.

Şimdi de kâğıdı inceledi. Yanında not yoktu ama yine de mesajını okudu.

Küfrederek kendini divanın üzerine attı ve yanındaki masanın üzerindeki lambanın çizimleri aydınlatması için lanet olası kâğıdı havaya kaldırdı. Kadınlar savaşlarını böyle kazanıyordu. Zayıf seks, lanet olsun. Erkeklerin hiç şansı yoktu.

* * *

Rosamund yatağına döndü ve yastığına sarıldı. Hayır, yastık değil.

Bir kol onu sarmak için hareket etti.

Uykusunun huzurlu hale gelmesine şaşmamalı. "Buradasın," diye mırıldandı.

"Sakıncası var mı?"

Başını salladı ve onun kucacağının ona her zaman verdiği huzurun içinde sürüklendi. Onun gelmesine çok sevinmişti. Akşamı kendini haklı çıkaran bir öfkeyle geçirmişti ama emekli olduğunda, koyduğu mesafenin onun umurunda bile olmayacağından endişelenmişti. Büyük olasılıkla onun öfkesini rahatsız edici ve sıkıcı bulacaktı.

Belki de öyleydi. Belki de onun yokluğunu fark etmemişti bile. Şu anda umurunda değildi çünkü onun kucaklaması, aralarındaki özel dostluk için kalbini çok mutlu etmişti.

Arkadaşlık değil, dedi kalbinin sesi. Buna aşk de, çünkü hissettiğin şey bu.

"Biraz düşündükten sonra makinesindeki sorunu çözmek çok kolay. Önerdiğim çözümü ona göndereceğim."

Makine mi? Çözüm mü? Oh, evet. Bay

Lovelace. "Çok naziksiniz."

Adamın başının tepesini öptüğünü hissetti. "Hiçbir şey düşünme."

* * *

Rosamund, hitabet ya da görgü kuralları dışında bir şeyler yapmaya hevesli bir şekilde dükkânına doğru yürüdü. Hocalarının onu tebrik etmek gibi bir alışkanlığı vardı ama sanki bunun yerine hep kendilerini övüyorlardı. Bir aylık derslerde kendini çok geliştirmişti ve onu kendi eserlerinden biri olarak görüyorlardı, tıpkı bitirmekte olduğu yeni şapkanın kendi eserlerinden biri olması gibi.

Dükkâna vardığında hemen çalışma odasına gitti. Çırak Sally bir başlığı düzeltmekle uğraşıyordu. Rosamund onun işini kontrol etti, sonra da kendi işini bitirmek için oturdu.

Şapkada, Paris'ten dönerken retikülünde taşıdığı fikirlerden bazıları kullanılmıştı. Siperliği düzensizdi ve bir tarafı diğerinden daha derindi. Büyük olan taraf yukarı doğru kıvrılıyordu ve şapkanın siperliğini üç yerden ayırmıştı. Bu, tepedeki tüylerin öne doğru görünmesini sağlıyor ve şapkaya farklı bir hava katıyordu.

Bölünmüş kısımları kapatmak oldukça zor olmuştu. İçlerinden birinin dikişlerini dikkatlice seçti ve yeniden yapmaya başladı.

Bayan Ingram içeri girdi. "Ön tarafta sizi soran biri var." "Yerel bir işadamı değildir . Evliliğim ilan edildi." "Öyle bir şey değil. Bay Walter Radnor ve eşi."

Rosamund şaşkınlıkla elindeki süslemeyi bir kenara bıraktı ve dükkânın önüne doğru ilerledi.

Felicity orada bekliyordu, son derece şık giyinmişti ve Jameson'ın yapmadığı bir şapka takmıştı. Walter onun yanında durmuş, kendini beğenmiş ve belli belirsiz rahatsız görünüyordu. Felicity onu gördü ve çırpınarak yanına geldi.

"Ne kadar büyüleyici bir dükkân. Ne kadar ilginç şapkalar."

Rosamund onları karşıladı, sonra merakla bekledi. İkisi de işletmesinin etrafında dolanmaya devam edince, Rosamund içeri girdi ve sorusunu yöneltti. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Bir iş için mi geldiniz Bayan Radnor?"

"Sanırım artık bana Felicity olarak hitap edebilirsin, çünkü akrabayız." "Ne kadar cömertsiniz."

Felicity kocasına baktı.

İçten ve yumuşak bir gülümseme sundu. "Evliliğe uyum sağladığınızı bilmenizi isteriz. Olan oldu."

"Ne kadar iyisin."

"Evet, şey, bununla ilgili olarak." Etrafına bakındı, bakışları tekrar tekrar pencereye döndü. "Yalnız konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Benimle gelin." Birinci kata ve dükkânın kullandığı ön taraftaki boşluğa kadar eşlik etti. Buraya bir divan ve birkaç sandalye yerleştirmiş, şapkaların takılması için gerekli malzemeleri de koymuştu.

Felicity divana oturduktan sonra, "Evinizi aradık ama burada olduğunuzu söylediler," dedi.

Rosamund bunu onlara kimin söylediğini merak etti.

"Sence bu akıllıca mı?" Walter sordu. "Artık evli olduğunuza göre ticarete devam etmeniz ne gerekli ne de uygun."

"Aile sizi bana talimat vermeniz için mi gönderdi? Kocam aldırıyorsa, sen neden aldırasın?"

Felicity yatıştırıcı bir sesle, "Kevin sosyal beklentiler konusunda hiçbir zaman dikkatli olmamıştır," dedi. "Walter sadece sana yardım etmeye çalışıyor. Öyle değil mi hayatım?"

Walter başını salladı.

"O zaman sen görevini yaptın." Rosamund ayağa kalktı. "Şimdi tam bir günüm var ve-"

"Aslında biz başka bir şey hakkında konuşmak istiyorduk," dedi Walter, bir yandan da yarı gülüyordu.

Rosamund yerine oturdu.

"Evlilik anlaşmanız - Kevin'in bu girişimini nasıl ele aldınız?" Walter sordu.

"Bu tartışmak istediğimden daha özel bir konu."

"Onun senin varisin olduğunu mu bıraktın?" Felicity sordu. "Sana bunu yapmamanı söylemişim."

"Canım, lütfen konuyu saptırma," dedi Walter. "Bu bizim amacımız için ne burada ne de orada."

Rosamund, "Belki burada ya da orada ne *olduğunu* açıklarsınız," dedi.

Walter oturuş şeklini değiştirdi. "Mesele şu. Neredeyse bir yıl geçmesine rağmen bulunamadığınızda, bulunamayacağınızı varsaydık. Senin . . ."

"Öldü mü?"

"Ya da yurtdışına taşınmıştı. Amerika'ya," diye hızla ekledi Felicity.

"Bu adil bir sonuçtu," dedi Walter. "Mirasın paylaşılması durumunda bu girişimin değerinin ne olabileceğini öğrenmeyi aile adına kendime görev edindim. Kevin'in icadının detayları bilinmese de, kuzenimin zekâsını oldukça yüksek bulanların ve hakkında hiçbir şey bir şeyin hissesini, sırf onun fikri olduğu için satın alacak olanların olması beni şaşırttı."

Rosamund onları dışarı çıkarmaya hazırdı ama şimdi bunu yapmadığı için memnundu. Duymak ne kadar şaşırtıcı bir şeydi. "Bunun yeni bir keşif olduğunu söylemişsiniz."

"Yeterince yeni." Walter'ın yüzü bir an için pembeleşti.

"Belki de bunu daha önce araştırmışsınızdır. Kevin'in tutuklanabileceğini düşündüğünüzde."

Walter şok olmuş görünüyordu, ama onun suçlamasına değil. ne yaptığını tahmin etmesine.

"Yapılacak makul bir şeydi," dedi Felicity, sinir bozucu olacak kadar yalvaran bir yakarıyla dokunmuş bir tatlılıkla.

"Ne zaman yapılmış olursa olsun, benimle bu konuda neden konuşmanız gerektiğini anlamıyorum."

Önce birbirlerine, sonra ona, sonra tekrar birbirlerine baktılar. Felicity kocaman bir gülümsemeyle Rosamund'a döndü. "Senden şirketi geri döndürmeni istiyoruz."

malikaneye. Para değil, sadece şirket. Bizim payımız paradan çok daha az ama yine de bir şeydir."

Walter, "Bu Kevin'in yararına olacaktır, çünkü iş dünyasında gerçekten deneyimli değil ve deneyimli yatırımcılara sahip olması akıllıca olacaktır," diye ekledi.

"Bu ortaklığı ortadan kaldırmanın evliliğinize de fayda sağlayacağını düşünüyorum. Aranızda bunun olması iyi bir şey olamaz." Felicity'nin ifadesi sinsileşti. "Ve eğer seninle evlenmesinin nedeni buysa, zaten şimdi iyi yakalandı."

"Yine de henüz tam olarak farkına varılmamış olsa bile bir değeri olduğunu söylediniz." Walter aceleyle, "kıyasla oldukça küçük," dedi. "Bu bir su birikintisinin okyanusa olan yakınlığı gibidir."

Rosamund zihnini beş adım uzaklaşmaya zorladı, böylece bu tuhaf ziyaretin gerçekte neyle ilgili olabileceğini görebilecekti. Olaya tam olarak baktığında, tuhaflık anlam kazanmaya başladı.

"Bana bir şey söyle. Değerini öğrendikten ve bulunamayacağımı varsaydıktan sonra, beklentilerinizi takas ettiniz mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Walter sordu.

"Payınızı elinize geçmeden sattınız mı? İkinizden biri ya da her ikiniz tarafından iki kez yarı hissemi mülke geri vermem için teşvik edilmemin başka bir nedeni olduğunu düşünemiyorum. Dediğiniz gibi, geri kalanınız için kaybı bir su birikintisi gibi. Sizin olacağından o kadar emin miydiniz ki, almadan önce sattınız?"

Walter'ın ifadesi gerçeği ortaya çıkardı. Felicity şaşkınlığını kibirle maskeleyemeye çalıştı.

"Senin için ne kadar garip," dedi Rosamund. "Bunun yasadışı olduğunu düşünüyorum.

Muhtemelen parayı geri vermelisiniz."

Çoğu erkek gibi Walter da öfkeyi utanmaya tercih ediyordu. Karısına, "Sana söz dinlemeyeceğini söylemiştim," diye çıkıştı. Ayağa kalkmaya başladı. "Sıradan bir şapkacı tarafından buna maruz bırakılmayacağım."

"Bekle!" Felicity onun koluna gözü kapalı tutunarak bağardı. Korku dolu gözlerini Rosamund'a çevirdi. "Onu geri veremeyiz. O gitti."

Gitti. Harcandı. Rosamund Felicity'nin daha yakından baktı. Yeni ve modaya uygun. Bu kadının bir yılda ne kadar harcadığını merak etti. Muhtemelen çok fazla. Walter'ın serveti Kevin'inkine çok benziyor olabilirdi ama bir düşes gibi yaşamak isteyen bir kadını geçindiremezdi.

Walter ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızı, kapıya doğru yürüdü. "Size iyi günler."

Rosamund merdivenlerde onun çizme seslerinin kesilmesini bekledi. Felicity mendiliyle gözlerini sildi. "Ne kadar?"

Rosamund sordu.

"Üç bin. Haziran ayında bir vakıf ödeme yapıyor ama bunu satın alan adam sabırsızlanıyor. Onu beklemeye ikna etsek bile, ona bunu verirsek, bize hiçbir şey kalmayacak."

Eğer Kevin'inki gibi bir vakıfsa, yılda iki kez ödeme yapıyordu, yani toplamda beş ya da altı bin. Bu büyük bir gelirdi.

Şu anki durumu için Felicity'ye acımamalıydı. Yine de acıdı. Kocasının hileli iş yapmaktan tutuklanma ihtimali, bu sonbaharda yeni bir gardırop alamayacak olmasından daha önemliydi.

"Sanırım size yardım etmenin bir yolunu bulabilirim," dedi. "Ancak önce başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum"

Bir erteleme iması duyan Felicity sakinleşti. Başını salladı ve bekledi.

"Dükün ölümünden sonraki günlerde Kevin'i Londra'da gördüğünüzü söylemişsiniz. Onu hangi günlerde ve nerede gördünüz?"

Felicity konuşmadan önce düşündü. "Ertesi gündü. Atına biniyordu. Beni fark etmedi. Yüzünde kendi düşünceleri dışında hiçbir şeye dikkat etmediğinde takındığı o ifade vardı."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

Felicity omuz silkti. "Grosvenor Meydanı'ndan çok uzakta değildi. Leydi Greenough'u ziyaret edeceğini düşünmüştüm. Dul bir kadın ve çok zengin. O kış ikisi hakkında sessiz söylentiler vardı. Bu sadece Kevin olduğu için dikkate değerdi. Bu tür flörtlerle tanınmazdı."

Rosamund yüz ifadesinden şaşkınlığını gizlemek için mücadele etti. Kıskançlığın kalbinde hızla ve sıcak bir şekilde yükselmesinden nefret ediyordu.

Kendini toparladıktan sonra, "İçinde bulunduğun durumdan kurtulmana yardım edeceğim," dedi. "Ancak karşılığında bir şey istiyorum."

"Eğer öyleyse sizi kabul edeceğim. Ailemi de teşvik edeceğim." "Bu güzel olurdu ama öyle değil. Bu odadan ayrıldığınızda onu o gün Londra'da gördüğünüzü unutmaktır. Düşündüğünüzde, o atlının yüzünü hiç görmediğinizi ve yersiz varsayımlarda bulunduğunuzu fark ettiniz. Artık kendi anılarınızı sorguladığınız için, bir daha asla kimseye Kevin'in amcasının ölümüyle bir ilgisi olduğunu ima etmeyeceksiniz. Kocanıza talihsiz bir hata yaptığınızı söyleyeceksiniz, böylece Kevin'den haksız yere şüphelenmeye devam etmeyecek."

Felicity tereddüt etmeden başını salladı.

Rosamund ayağa kalktı. "Kocanız bana parayı aldığı adamın adını ve tam olarak ne kadar borcu olduğunu göndersin. Bir taslak hazırlatıp Bay Sanders'a bırakacağım. Meseleler onun ofisinde çözülebilir. Eğer ikinizden biri bir daha kocam hakkında dedikodu yaparsa, borcun derhal ödeneceğine dair kredi belgelerini imzalamanız gerekecek."

Yirminci Bölüm

"Bu da ne?" Chase Kevin'a sordu.

İkisi Chase'in Bury Sokağı'ndaki odasının kütüphanesindeydiler. Chase evlenmeden önce burada yaşıyordu.

Kevin paketini açmaya devam etti. "Bu küçük bir buhar makinesi. Buraya gelirken eve uğradım ve onu dışarı çıkardım."

"Umarım burada ateşlemek niyetinde değilsinizdir."

"Tamamen güvenli. Bir aksilik olsa bile, biraz sıva dökmekten fazlasını yapmaz. Buna gösteriler için ihtiyacım var."

Chase şüpheli görünüyordu. "Bunu Brigsby'ye açıklasan ve gösteri yapmaya niyetlendiğinde onu uyarsan iyi olur."

Kevin geri çekildi ve motorun kütüphane masasının üzerindeki yerine baktı. "Hem onu ödünç vermeniz hem de bu odaları sizden almama izin vermeniz çok iyi oldu."

Chase konyak sürahisine uzandı, sonra iki bardağa doldurdu. "Her iki konuda da bana iyilik yapıyorsun. Evlendiğimden beri Brigsby'nin düzgün bir durumu yok. Bu da karışıklıklara yol açtı. Sıradan bir uşak olmayı reddediyor ama bütün bir evi yönetmek için de uygun değil. Benimle olan uzun geçmişi nedeniyle, uşak ve kahyayı kızdıracak şekilde, kendisini hizmetkârlarla eşitler arasında birinci olarak görüyor. Artık evinizde kendi uşağınız var, ancak hayatınızın bu kısmıyla ilgilenmek Brigsby'yi meşgul edecektir. Size burada hizmet etmesi önerisi onu memnun etti. Artık yeniden kendi krallığına sahip."

"Artık ajanlarınızdan biri olarak görev yaptığınızı sanıyordum."

Chase bir sandalyeye çöktü. "Bazen." Kapıya doğru baktı, sonra sesini alçalttı. "Çoğu zaman yararlı olamayacak kadar dikkat çekicidir. Daha anonim bir görünüm ve tavır genellikle gereklidir. O-"

Tam o sırada kapı açıldı ve söz konusu adam içeri girdi. Kahve ve fincanlarla dolu bir tepsi taşıyarak alçak bir masaya doğru ilerledi. Kahveleri ustalıkla doldurup teslim etti, sonra da kendi işini iyi yaptığı için gururla gülümsedi.

Brigsby'nin anonim görünen hiçbir yanı yoktu, bu kesindi. Orta boylu ve zayıf yapılı olan bu adam, çoğu zaman hizmetlilerin işten atılmasına neden olan bir özgüvene sahipti. Yakası o kadar mükemmel ütülenmişti ki

kenarı bir silah olabilirdi. Pomad, seyrek siyah saçlarını kafatasına doğru kaydırđı. Yüz ifadesi küstahlıktan biraz uzaktı. Belli ki, sorumlusu olduğu kişiyi en temel yaşam alıştırmalarında yardıma ihtiyacı olan biri olarak gören türden bir hizmetkârdı.

"Kahve çok güzel," demek zorunda hissetti Kevin kendini, çünkü Brigsby övgü bekliyor gibiydi. Ya da başka bir şey.

"Siz memnunsanız ben de memnunum, efendim." Chase'le yüzleşmek için hafifçe döndü. "Buradaki görevlerim hakkında kısa bir konuşma yapabilir miyiz diye merak ediyordum, böylece onları düzgün bir şekilde yerine getirebilirim."

"Elbette." Chase, Kevin'e eğlenen, beklenti dolu bir ifade takındı.

Kevin bunun ne anlama geldiğini bilmeden, "Sanırım sen Chase'le buradaykenki halleriyle aynılar," dedi.

"İzninizle efendim, başka bir eviniz var, yani burada yaşamayacağınız konusunda haklı mıyım?"

"Normal şekilde değil."

"Ah. Ben mükemmel bir aşçıyım. Çoğu evde çalışandan çok daha iyiyim." Chase'e hızlı, yan bir bakış attı. "Ara sıra burada yemek yemek ister misiniz?"

"Sanırım bu mümkün, eğer geç kalırsam."

"Çok iyi, efendim. Çarşaf ve benzeri şeyler dışında çamaşır gerekecek mi?"

"Sanmam."

"Anlıyorum. Bu bana çok zaman kazandıracak. Bazı görevleri yerine getirmem gerekmeyeceği için, ihtiyaç duyulduğunda soruşturmalarda çalışmaya devam etmemin bir sakıncası var mı?"

Kevin göz ucuyla Chase'in ince gülümsemesini gördü. "Bunu bir düşüneyim ve önce burada işlerin nasıl gittiğine bir bakayım."

"Çok iyi, efendim. Küstahlık etmek istemem ama belki de en iyisi benim ihtiyaçlarımı da konuşmamız olacaktır."

"Bunlar ne olabilir?"

Brigsby hem itaatkâr hem de üstün görünmeyi başaran bir gülümsemeyle gülümsedi. "Maaşımı iki haftada bir almayı tercih ediyorum. Bunun normal bir yöntem olmadığını biliyorum ama bana uyuyor. Ve eğer yemek için bir misafir bekliyorsanız, gerekli malzemeleri temin edebilmem için en geç o sabah haber vermeniz gerekiyor."

"Bu çok mantıklı."

"Teşekkür ederim, efendim. Bir şey daha var. Eğer bir hanımefendinin gece kalmasını istiyorsanız, kapının mandalından sarkan çekiciyi kaldırmanızı rica ediyorum.

kiler. Yanlışlıkla izinsiz girmek istemem."

"Bunu yapacağımı sanmıyorum ama geleneği bilmek güzel." Briggsby nazik bir selamla kütüphaneden ayrıldı.

"Bana ne yaptınız?" Kevin sordu.

"O mükemmel bir uşaktır. İsterseniz muhasebe işlerinizi bile halledebilir. Bu işletme satış ve kâr göstermeye başladığında, onu kullanmayı düşünebilirsiniz." Chase kahvesinin kalanını içti, sonra fincanı bir kenara bırakıp konyağını aldı. "Ona sahip olduğun için şanslısın."

"Bir ay kadar sonra kabul edip etmediğimi sana bildiririm." Ayağa kalktı ve kütüphaneyi inceledi. Kitapların çoğu Chase'in şimdi Minerva'yla paylaştığı eve taşınmıştı. Bu ona, Rosamund'un evini satın aldığında onu çok üzen boş rafları hatırlattı. O kütüphane şimdi Kevin'in kitaplarıyla dolup taşıyordu. Belki bazılarını buraya taşırdı, böylece Rosamund tercih ettiklerini almaya devam edebilirdi.

Dün ona, satın aldığı özel ciltli kitaplardan birini okurken rastlamıştı. Sayfalar yavaş dönüyordu ama o okumaya devam etmişti. Adam kütüphanedeyken iki kez ayağa kalkmış ve yazı masasının üzerinde açık bıraktığı sözlüğe gitmişti.

"Ev hayatı sana uygun mu?" Chase sordu.

"Hem de çok." Kevin odayı incelemeye devam etti.

"Evlendikten sonraki bir ay içinde ayrı odalarda kalmaya karar vermeniz bunun aksini ima ediyordu."

"Onlar ayrı değiller. Onlar ekstra. Aralarında bir fark var." "Sen öyle diyorsan."

Kevin bu ses tonunu biliyordu. Bu, Chase'in arkasında on soru bekleyen, benim için soru değil tonuydu.

"Evliliğimden pişman değilim, eğer düşündüğünüz buysa."

"Bunun tuhaf olması dışında bir şey düşünmüyorum." Chase kütüphanenin etrafını işaret etti.

"Eğer böyle düşünüyorsanız, neden bu daireyi teklif ettiniz?"

"Bunu yapacağınızı söylediniz ve burası müsait ve iyi bir konumdaydı. Kararlarınızı vermek bana düşmez."

"Yine de onları sorgulamak size düşüyor gibi görünüyor."

"Sadece bir sorum var. Rosamund'un bundan haberi var mı?"

". Bu ekstra odalara ihtiyacımız olduğu konusunda tamamen hemfikir."

Chase kaşlarını kaldırdı, sadece rahatsız edici olacak kadar.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Dışında-"

Bu tür konuşmalarda her zaman bir *istisna* vardır.

Chase, "Seni daha iyi tanımasaydım, yeminini ettikten sonraki bir ay içinde kendini ilişkilere hazırlıyormuşsun gibi göründüğünü söyledim," diye bitirdi. "Ama tabii ki ilişkiye girmiyorsunuz. Bayan Jameson ile olana kadar."

"Bilmeniz gerekiyorsa, burası şirket için. İkimiz de evimizden başka bir adres istedik. Ayrıca evimizin dışında bir ofis. Bu konular için ayrılmış bir yer, böylece girmemeleri gereken yerlere girmesinler."

Kaşlar daha uzun bir süre için tekrar yukarı kalktı. "Ah."

"Bu son derece sinir bozucu bir 'Ah' idi. Sanki gizli soruşturmalarda uzman olan kişi cevaplarını aldığı sonucuna varmış gibiydi."

"Tüm vardığım sonuç, bir iş ortaklığı ile bir ev ortaklığının aynı yerde iyi bir şekilde bir araya gelemeyeceğine karar verdiğinizdir."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Evlendiklerinden beri Kevin, Rosamund'un payını ona bırakma konusunda imzaladığı anlaşmaya birkaç kez lanet okumuştı.

"Bir tartışma yaşadık," dedi. "Küçüktü ama her şeyi etkileyen bir zehir haline geldi. İlgi alanlarımın peşinden gitmek için bir yere ihtiyacım olduğunu söylemiştim ve hayatımızın bu iki bölümünü ayırmaya karar verdik."

"Yani ikiniz ne zaman bir girişim hakkında konuşacak olsanız, bunu burada mı yapacaksınız?" "Düşüncemiz bu."

"Ve eğer tartışırsanız, tartışmayı burada bırakabileceğinize inanıyor musunuz?" "Elbette. Neden olmasın?"

"Bildiğim hiçbir evliliğe benzemiyor ama sen de tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyorsun, belki de mükemmel bir çözüm bulmuştundur. Şimdi şehre gitmem gerekiyor. Seni ve Brigsby'yi yerleşmeniz için yalnız bırakacağım."

Brigsby tarafından yerleştirilme fikri Kevin'i Chase'in peşinden kapıya doğru koşturdu. "Yolun yarısını seninle geleceğim."

* * *

Rosamund ellerini, bileklerini başının üstündeki yatak direğine bağlayan ipek bağın etrafına . Savunmasızlığı onu beklediğinden daha fazla heyecanlandırmıştı. Kevin onu mükemmel bir şekilde, ustalıkla tahrik etmişti. Şimdi bacaklarının üzerine oturup onu izliyor, arzudan titrerken onu bekletiyordu.

Bunun gibi dersler aralıklarla ve başlangıçlarla ilerlemişti. Yeni bir ders için bir hafta geçebilirdi. Bir düzen ortaya çıkmıştı. O sessiz, berrak sesiyle ona ne yapacağını söylüyordu. Bir keresinde kız onun sözlerini geri çevirmişti. Adam bu fikri bir kenara atmış ve bir daha asla dile getirmemişti.

Bu ona ilk kez birlikte oldukları, ellerini başının üzerinde birleştirdiği zamanı hatırlattı. Ancak başka hiçbir şey benzer değildi. Bir kere yatmıyordu, oturuyordu.

Bacaklarını ayırdı ve birini boylu boyunca öptü. Öpücükler yükseldikçe kadının nefes alışları kısılıyordu. Ağzı oradaki ıslaklığa doğru döndü. Parmaklarıyla okşadı ve diliyle oynadı. Kadın gözlerini kapadı ve adamın yarattığı hazzın yoğunluğuna kapıldı.

Neredeyse oraya varmıştı, neredeyse parçalanıyordu ki, adam tekrar hareket etti ve onun ihtiyacını tamamlanmaktan yoksun bıraktı. Ona yakın bir yerde diz çöktü, yukarı doğru yükseldi. Ellerini çözdü.

Adam bu kısmı tarif etmemişti ama kadın ne yapacağını biliyordu. Onu okşadı, elleri gövdesinden yukarı, sonra kalçalarına ve uyluklarına doğru yükseldi. Aletini ellerinin arasına aldı ve onu sevdiği şekilde tatmin etti.

Adamın ve kadının pozisyonu onu tamamen okşamasına izin veriyordu. Aynı zamanda başka bir şeye de izin veriyordu. Kadınların bu konuda konuştuklarını duymuş ve bunun görevlerinin en kötülerinden olduğunu düşünmüştü. Şimdi bu düşünce onu şaşırtmıyordu. Dürtüyle eğildi ve dilini adamın sikinin shaftında gezdirdi. Adamda yeni bir gerginlik hissetti ve başını kaldırıp baktı.

"Bunu istiyor musun?" Dilini tekrar oynattı. "Evet."

Kesik kesik sesi, gergin çenesi, onu izleme şekli... hepsi bunu "evet "ten daha çok istediğini gösteriyordu.

Dudakları ve parmak uçlarıyla onu sıyırdı, sık sık ona yaptığı gibi onu kızdırdı. Ona işkence ediyor ve açlığını artırıyordu. "Acaba seni yalvartabilir miyim?" dedi dilini ucun etrafında dolaştırmadan önce.

"Asla."

"Hayır mı? Öğrenmek için bütün gecem var."

Bir koluyla yatak başlığını destekledi. "Elinden geleni yap."

* * *

Kevin uyandığında Rosamund'un ona doğru baktığını gördü. Yan yatmış, başını dik duran elinin üzerine koymuş, bir yandan da onu izliyordu.

Yere yığıldıktan sonra uyuyakalmış olmalı. Kadın onu çok yormuştu. Tecrübesizdi ama merakı bile onu tahrik ediyordu. Ve onu büyüledi. Onun keşfettiğini ve deney yaptığını hissetmek kanını dondurmuştu.

Şimdi kendinden memnun bir gülümseme takınmıştı. "Sanırım namuslu kadınların bunu yapmaması gerekiyor," dedi. "Bu yüzden mi benden hiç istemedin?"

Müthiş bir soruydu. "Belki daha sonra diye düşünmüştüm." "Sana kadınların konuştuğunu söylemiştim. Erkeklerin bundan hoşlandığını biliyorum."

"Evet. Şey . . ."

"Yalvaracak kadar hoşuna gitti."

"Bir 'lütfen'in yalvarmak olduğunu sanmıyorum."

"Sadece bir 'lütfen' değil, çok sayıda 'evet, böyle' ve 'daha derin' ve-"

Onu yakaladı ve her çaresiz mırıldanışını tekrarlamak zorunda hissetmemesi için yakınına soktu.

Tekrar uzaklaşmaya başladı. "Bana

Leydi Greenough'dan bahset."

Birden uyandı ve üzerlerinde dalgalanan yatak örtüsünün alt tarafına baktı. "Ne olmuş ona?"

"Geçen yıl onunla bir ilişkiniz olduğunu duymuştum. Sevgilin olmadığını sanıyordum."

Verdiği yanıtın bir önemi olmamalıydı ama keskin bir ihtiyat duygusu onu tereddüt ettirdi. "Çoğunlukla, hayır."

"Onun istisna olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Lanet olsun. "Evet, ancak o kadar kısa sürdü ki 'irtibat' doğru kelime değil."

"Sağduyu konusunda hiç tecrüben olmadığını sanıyordum, ama bundan sonra biraz tecrübe edinmiş olmalısın."

"Pek sayılmaz." Bir erkek dört gün boyunca bir kadının özel odasında yaşadığında ihtiyata gerek yoktu. Hesaplanmış iki kişilik bir seks partisiydi bu, alaycı bir amacı olan pervasız bir kumardı.

Bir süre başka bir şey gelmedi. Sonra . . . "Onu sevdin mi?"

Rosamund'un tacına baktı. "Hayır."

Başını adamın koluna yaslayarak sırt üstü döndü ve onun yatak örtüsünü incelemesine ortak oldu. "Anlamadığım bir şey var. Chase seni araştırırken neden onunla birlikte olduğunu söylemedin?"

Amcanın ölümü? Onunla konuşsaydı seninle ilgili sorular hemen açıklığa kavuşurdu."

Kafasında her biri bir öncekinden daha şaşırtıcı olan bir dizi kavrama sıralandı.

Dükün öldüğü gece nerede olduğuyla ilgili soruları biliyordu.

Ona bu şüpheleri hakkında hiç soru sormamıştı.

Chaseden daha fazla bilgi toplamıştı. Yine de tüm bunlara rağmen onunla evlenmişti.

Bunun kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını ve onu ilgilendirmediğini söyleyerek bu konuşmayı bitirebilirdi. Ya da daha önce kimseye söylemediği ve kendisini iyi yansıtmayan birkaç şeyi açıklayabilirdi. Neyi seçerse seçsin, bu evlilik, bu sonsuzluk muhtemelen değişecekti. Ne olacağının kendisi için önemli olduğunu kabul etti.

Onu görebilmek için yan döndü. Onun yanağından öptü. "Amcama asla zarar vermediğimi bilmeni istiyorum."

Başını çevirerek onun gözlerinin içine baktı. "Buna inanıyorum. İnanmasaydım burada olmazdım."

Son keşif. Evlenmeyi kabul etmeden önce tüm bunları tartmıştı. Bir adamı lanetleyebilecek kanıtları sıralamış ve ona inanmayı seçmişti.

Onu hak etmiyordu.

* * *

Bunu söyledikten sonra bakışları ısındı ama görüşünün bir kısmının içe döndüğünü görebiliyordu. Başka ne söylemek istiyorsa onu bekledi. Belki de onu rahatlattığı için şimdi uykuya dalacaktı.

"Bir gece önce oradaydım," dedi. "Forestier için paraya ihtiyacım olduğunu söylemek üzere Melton Park'a gittim. Amcam da benim gibi yatırım yapmıştı ve potansiyeli görmüştü. Ancak bana daha fazla fon vermeyi reddetti. Tartıştık. Bunu Chase'e, Fransa'dan iddia ettiğimden daha erken döndüğümü öğrendiğinde söyledim."

"Vasiyetinde yarısını size bıraktığını mı düşündünüz?"

Tereddüt etti. "Evet. Bildiğim kadarıyla vasiyetnamenin değiştirildiğinden sadece Chase'in haberi vardı ve o bile ne yazdığını bilmiyordu."

Bunun pek yardımcı belirtmedi. O bunu bilirdi.

"Ve tüm bu süre boyunca bu bayanla birlikteydiniz, samimi miydiniz?"

"Her zaman değil. Benim bile dinlenmeye ihtiyacım var." Onun küçük şakasına gülmedi. "Yine de eve yaptığım o ziyarette orada kaldım. Bir flörttü. Birbirimize uygun olabileceğimizi düşündüğüm anlık bir çılgınlıktı, ama öyle olmadığını fark ettim."

Delilik. Aşk değil, büyülenme. Evliliği düşünecek kadar büyülenmiş. Ya da belki de değildi. Belki de sadece arzuydu. Bunu çok iyi biliyordu. Belki de bu kadının parasını gerçekten istiyordu ve tensel güçlerini böyle bir eşleşmeyi teşvik etmek için kullanmıştı. Bunu kabul edilebilir bir anlaşma olarak görebilirdi. Zevk karşılığında evlilik ve para.

Ona yaptığı şey , değil mi?

"Minerva bana Chase'in önemli birine bir rapor verdiğini söyledi," dedi. "Eğer yapıldıysa, bunu yapabilecek tüm insanları içeriyordu. Sen de onlardan biriydin, tıpkı onun gibi."

"Bu konudaki ayrıntıları bilmiyorum. Bildiğim tek şey, o raporu vermeden önce, gerekirse ülkeyi terk etmeye hazırlanmam için bana sahile gitmemi söylediği."

"Dediğini yaptın mı?"

"Yapmadığım bir şey için asılmak ."

Şimdi onunla bu konu hakkında konuştukça daha da endişeleniyordu. Felicity'nin dedikodusu bir şeydi. Gerçek bir tehlike olduğunu bilmek başka bir şeydi.

"Bunun bir kaza olduğu sonucu - bu değişebilir mi? Gelecekte birileri farklı bir karar verebilir mi?"

"Sanırım öyle. Elbette bu benim için ağır bir yükü. Ancak geçen her ayla birlikte daha da iyiye gitti."

Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Korkunçtu. Her odanın duvarında bir ilmiğin gölgesiyle yaşamıştı.

"Eğer iş o noktaya gelirse, o gece nerede olduğunuz konusundaki sessizliğinizi bozacağınıza inanıyorum. Sevgilinin adını korumak için bu konuda aptal bir beyefendi gibi davranmamalısın." Bakışlarını perdeye çevirdi çünkü o kadını düşündüğünde onda aşka benzer bir şey gördüyse, bu onu incitmemiş gibi davranmak zor olacaktı.

Aralarında uzayıp giden sessizlikte kendini azarladı. Aşk için evlenmemişti. O da kesinlikle evlenmemişti. Pratik evlilikler düşünüldüğünde, bu muhtemelen çoğundan daha iyiydi. Bir yıllık bir ilişki yüzünden kıskanç olmak

önce aptalcaydı. Çocukçaydı. Neredeyse Charles'ın hayaline tutunmak kadar kötüydü.

Yine de bunu bilmek üzüntüsünü durdurmadı. Hiçbir zaman büyülenmediğini söylemişti, bu yüzden onun kendisine büyülenmemiş olmasını pek umursamıyordu. Sadece en azından bir kez büyülenmiş gibi görünüyordu. Çoğunlukla kendi duyguları değiştiği için kıskandığını itiraf etti. Derinleşmişti.

Beatrice bir keresinde ona, aralarına yeni bir kadın katıldığında, hepsinin bir sonraki ayı ona asla aşık olmamasını, patronlar için ne olduğunu asla yanlış anlamamasını hatırlatarak geçirdiğini söylemişti. Biri bunu ona ve bu evliliğe de yapmalıydı. "Bu pratik bir eşleşme. Bir mantık evliliği. Kalbinin kırılmasını istemiyorsan ona aşık olacak kadar aptal olma."

Günlerdir o kadınla birlikteydi ama aile içi bir şekilde değil. Derslerde ne kadar ilerlediklerini merak ediyordu.

"Gerekirse nerede olduğumu açıklarım," dedi. "Sessiz kalmak aptallık olur."

"Bu konuda söz vermeni istiyorum."

Kadının yüzünü kendisine doğru çevirdi ve onu nazıkçe öptü. "Aptal bir centilmen olarak sana söz veriyorum."

Bölüm Yirmi Bir

Rosamund onu nehrin yukarısına götürmesi için bir araba kiraladı. Bütün gün kalacağını söylediği dükkândan ayrıldı. Çantasında bir not taşıyordu. İki gün önce Bay Lovelace'dan gelmişti. Mekanik sorunla ilgili yardımları için teşekkür ediyor ve onu iş yerlerini ziyaret etmeye davet ediyordu. Kevin'den söz edilmemişti ve kendi davetini de almamıştı.

İyi bir eş muhtemelen kocasını niyetinden haberdar ederdi. Rosamund yapmadı. Muhtemelen hiçbir şey çıkmayacaktı, öyleyse neden fırtınalar kopmasını teşvik etsin ki? Oyunağını yapacak bir adam bulmaya gittiğinde o tartışmayı unutmamıştı. Yine de merak ediyordu. Bay Lovelace'ı sevmişti ve onun ne yaptığını görmek istiyordu.

Araba onu Southwark'a, oradan da kırsal kesime götürdü. Bazı çiftlikler hâlâ geliyordu ama diğerleri küçük fabrikalara devredilmişti. Nehir kıyısını süslüyorlardı.

Bay Lovelace büyük iş yerlerinden birinin sahibiydi. Adamlar büyük bir avluda ilerliyor, bir o binaya bir bu binaya giriyor, bazıları demir eşyalar taşıyor, bazıları da tekerlekli araçlarla kömür taşıyordu. Arabacıdan içeri girmesini ve sahibine dışarıda olduğunu söylemesini istedi.

Bay Lovelace gülümseyerek hoş geldiniz dedi. "Geleceğinizi düşünmemiştim ama umutluydum."

"Sektörünüzü merak ediyorum."

"Benimle gel, sana göstereyim."

Uzun bir binaya girdiler. Adamlar masalarda oturmuş, metal üzerinde eğe ve çekiç kullanıyorlardı. "Parça yapıyorlar," dedi Bay Lovelace. "Bunların içinde hataya pek yer yok. Bu bir demircinin yapacağı iş değil. Her çarkın, her pistonun, her dişlinin yapılabilirdi kadar mükemmele yakın olması gerekiyor." Bir grubu işaret etti. "Dökme demir için kalıp yapıyorlar. Aceleye getirilemez."

Binanın sonunda bir grup adam parçaları birbirine takıyordu. Ortaya çıkan sonuç Kevin'in ona gösterdiği motora benziyordu ama çok daha büyüktü.

"Yaptığım her bir ürün için gerekli lisanslara sahip olanlara ödeme yapıyorum. Öyle bile olsa, kar etmemi sağlayacak kadar çok talep var."

"Ya kullanıldıktan sonra bir şeyler ters giderse?"

"Tamir etmesi için bir adam gönderdim. Bir parça hariç. Bu bir sır ve eğer öyle görünüyorsa, Bay Watt adamlarından birini gönderir." Ona anlamlı bir bakış attı. "Bu sektörde çok fazla hırsızlık olduğunu söylediğim için üzgünüm. Dikkatli olduğu için Bay Watt'ı suçlayamam. Ama hem parça hem de bakım için ona borçlu olmaktan mutlu değilim. Onun da çalmasını engelleyecek ne var? Müşterilerimi kastediyorum."

Bir süre daha motora hayranlıkla baktıktan sonra arabasının yanındaki binaya doğru yürüdüler. Adam onu içecek bir şeyler paylaşmaya davet etti ve nehre bakan küçük, ahşap bir terasta oturdular. Yanlarından mavnalar ve bir gezi yatı geçiyordu.

"Bay Radnor'ın ziyaretimden memnun olmadığı ," dedi. "Pek değil."

"Yine de bana sorunumu nasıl çözeceğime dair bir açıklama gönderdi. Elbette farklı bir makineydi. Motor değil."

"Ondan yardım etmesini istedim."

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Bu yüzden buraya gelmeni istedim. Söyleyeceklerimle ilgileniyor gibiydin."

"Öyle olup olmamamın pek önemi yok."

"Benim düşünceme göre, eşler kendilerine daha fazla etkiye sahiptir. Benimki kesinlikle öyle."

Limonata getirilmişti ve bir bardağı budaklı, iri elleriyle kaldırıp içti. Küçük dinlenme yerini memnuniyetle inceledi. "Forestier'in bana o ölçme aletinin lisansını vermeyeceğini söyledikten sonra bana ne dediğini söyleyeyim. Bay Radnor'ın onu daha iyi kullanabileceğini söyledi."

"Ve öyle."

"Ayrıca mucitler ve yapımcılar olduğunu ve Bay Radnor'un ilk olduğunu söyledi. Bu yüzden bana onun adını verdi. Mucitlerin yapımcılara ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben bir yapıcıyım. Yaptığım motorları nasıl geliştireceğimi ya da değiştireceğimi bulamadım ama onları herkesten daha iyi yapıyorum. Fransa'ya ve bir tane de Rusya'ya motor gönderdim." Başparmağıyla aşağıdaki binayı işaret etti. "Bu adamlar zanaatlarını biliyorlar. Metali bir sanatçı gibi işliyorlar. Benim makinelerim kırılmıyor, çünkü parçalar doğru yapılmış."

Başka bir deyişle hassasiyet. Kevin bundan ve bunun ne kadar önemli olduğundan bahsetmişti.

Bay Lovelace ona doğrudan bir bakış fırlattı. "Ne icat ettiğini bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Görünüşünü ya da işlevini değil ama ne işe yaradığını. Sanırım elinde gösterge denen bir şey var. Basıncın haritasını çıkaran bir şey.

buharın nasıl çalıştığı ve ondan daha fazla güç emilip emilemeyeceği görülebilir. Forestier basınç için bir gösterge icat etti, bu yüzden birlikte kullanılmaları mantıklı."

Kulağına doğru gibi gelmişti ama boş boş baktı. "Ben bir mucit ya da yapımcı değilim Bay Lovelace. Haklı olup olmadığınızı gerçekten bilmiyorum."

"Tabii ki hayır. Ama sanırım kocanızın böyle bir fabrikayı yönetmeye çalışarak zamanını boşa harcamaktansa daha fazla icada yönelmesinin daha iyi olacağını biliyorsunuz. Sadece beni dinlemesi için onu cesaretlendirebilir misiniz diye soruyorum, hepsi bu. Birlikte harika şeyler yapabileceğimizi düşünüyorum."

Bu adamı sevmişti. Bir kere, Forestier'nin fikrini Kevin'den daha fazla çalmamıştı. Lisansları ödemiş ve sanatçıları işe almıştı. Eserlerinden bazıları Londra'dan çok uzakta değildi. Neyi yapıp neyi yapamayacağını bilen, büyük fikirleri olan çalışkan bir adamdı.

"Bay Lovelace, eğer Bay Forestier ile konuştuysanız, belki size Bay Radnor'un işinin yarı sahibi olduğumu söylemiştir."

Önce irkilmiş, sonra da şaşırmış görünüyordu. Sonunda sıırttı. "Kırmızı ipekli hanımefendi siz misiniz? Bayan Jameson? Bu pek çok şeyi açıklıyor. Sizi gördüğümde, hayatında iki güzel kadın olmasının haksızlık olduğunu düşünmüştüm. Bunu söylediğim için beni bağışlayın."

"Fransa'dan döndükten kısa bir süre sonra evlendik."

Güldü. "Yarısının sana ait olduğunu bilseydim daha farklı şeyler söyleyebilirdim."

"Sanırım her şeyi gayet iyi anlattın." Hızlı hızlı düşündü. Bu adamı herhangi bir şekilde cesaretlendirirse Kevin çok kızacaktı. Öfkelenirdi. Ve yine de . . .

"Bay Lovelace, ortağımın bu yola girmeye meyilli olmadığını biliyorsunuz. Bununla birlikte, önerinizi dinlemeye hazırım."

* * *

Kevin eskizlerle dolu büyük kâğıdı masanın bir tarafına taşıdı. Temiz bir sayfa aldı ve şu ana kadar yaptığı ve kendisini tatmin eden tek çizimi kopyalamaya başladı.

Yeni bir projeye başlamayalı uzun zaman olmuştu ama bu fikir aklından çıkmıyordu. Nereye varacağını da görebilirdi. Şu anda çözümden çok sorun sunuyordu. Buna aldırıyordu. Aksi takdirde ilginç olmazdı.

Yumuşak bir öksürük düşüncelerini böldü. Arkasına baktığında Brigsby'nin yere baktığını gördü. "Bunları almamı ister misiniz efendim?"

Kevin halının üzerine saçılmış bir düzine kadar kâğıda baktı. "Buna gerek yok."

Brigsby en yakın gazeteye parmak bastı. "Burada ezilmiş olabilirler. Mahvolabilirler. Onları yazı masasının üzerine yığacağım." Eğildi ve kâğıtları toplamaya başladı.

Kevin buna katlandı ve kâğıtların yazı masasının üzerine düzgünce yığılmasını bekledi. "Buraya toparlanmaya ihtiyacım olup olmadığını görmek için mi geldin, yoksa başka bir şey mi vardı?"

"Bayan Radnor'un bu öğleden sonra ziyarete geleceğini söylemişsiniz. İsterseniz küçük bir pasta yapabilirim. Ayrıntılı bir şey olmaz."

"Brigsby, Bayan Radnor burayı ziyaret etmiyor. Burası benim olduğu kadar onun da. İnsan kendi dairesini ziyaret etmez."

"Elbette, efendim."

"Güzel." Kevin çizimine geri döndü. Bir dakika sonra Brigsby'nin hâlâ orada olduğunu fark etti. Tekrar döndü. "Başka ne var?"

"Pasta, efendim. İsteyecek misiniz?"

"Güzel. Mükemmel. Bir pasta. Çok güzel. *Şimdi git.*" Brigsby kapıya doğru giderken o yine resme döndü. Kevin arkasından, "Küçük," diye seslendi. "Çok küçük."

Hem Brigsby'nin meşgul olmasını sağladığından hem de küçük pastanın on santim genişliğinde ve yirmi santim yüksekliğinde olma ihtimalini önlediğinden memnun olan Kevin tekrar işine döndü.

Brigsby'nin yeniden ortaya çıkması onu yeterince meşgul etmişti. "Pasta yapıyorsun sanıyordum."

"Tamamdır, efendim." Sandalyelere baktı, sonra ikisini birer santim kadar kaydırды. "Birazdan kahveyle birlikte getiririm. Bayan Radnor yukarı geliyor."

Kevin cep saatini kontrol etti. Saatler uçup gitmişti.

Brigsby aceleyle dışarı çıktı ve Rosamund'a ziyaretçi değilmiş gibi eşlik ederek geri döndü. Gerçi buraya pek sık gelmiyordu. Birlikte Forestier'nin ölçü aletinin çizimlerini ve örneklerini inceledikleri bir görüşme dışında hiç "ziyaret" etmemişti. Saat birde daha sonra geleceğini bildiren notu bu nedenle geçici bir meraktan ibaretti.

Şimdi oturma odasının etrafına bakıyordu. Pencereleere doğru yürüdü ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi etrafı kontrol etti. O

Yazı masasının yanına yanaştı ve başını eğerek en üstteki çizimi inceledi. Başını çevirdi ve adamın çalıştığı büyük masaya doğru baktı.

"Bu nedir?" diye sordu, atılmış çizimlerden birini kaldırarak.

"Sadece üzerinde düşündüğüm bir fikir."

"Bir eve benziyor. Burada aşağı yukarı uzanan bu çizgiler ne?" "Borular."

Onu yere koydu. "Sanırım ben bir dükkânın arkasındaki çalışma odasında şapka yaparak vakit geçirirsem, sen de burada boru çizebilirsin."

Brigsby, içinde kahve, fincan ve kek bulunan bir tepsiyle tekrar geldi. Kevin bunu küçük olarak tanımlamazdı ama daha kötüsü de olabilirdi.

Rosamund yine de memnun görünüyordu. Oturdular ve Brigsby servis yaptı, sonra da gitti.

"Bu çok lezzetli," dedi Rosamund. "Bunu yapmayı düşünmesi ne kadar hoş."

"Adam ayak altında. Rahatsız edici. Dikkat dağıtıcı. Chase bana hem yer hem de uşak vererek çok kurnazca davrandı. İkisi birlikte gitti tabii. Şimdi nedenini biliyorum."

"Şuradaki kâğıt düşünürsek, çok dikkat dağıtıcı ."

"Olmayabilir. Yine de yalnız olmaya alışkınım. Arkamda birilerinin telaşla dolaşmasına alışık değilim."

Rosamund ona eğlenerek gülümsedi, sonra da pastasını ısırdı. "Dün gece çok yaramazlık yaptık. Emekli olduğumda o kase muhallebinin orada ne aradığını hayal bile edemezdim. Kötü bir planın olduğunu hemen anlamalıydım."

Bundan bahsetmesi, o borularla ilgili süregelen düşünceleri ortadan kaldıran anıları canlandırdı. "Canım biraz muhallebi çekti, hepsi bu."

"Çoğu insan kaşık kullanır."

Kolunu onun boynuna doladı ve bir öpücük için onu rahatlattı. "Ne kadar sıkıcı." Gözlerini pastaya dikti. "Bunu yatak odasına götürebiliriz."

"Burada bunların hiçbirini kabul etmedik. O Chapel Sokağı için, bu da şirket için." Tekrar kâğıtlara baktı. "Ve başka ne yapıyorsunuz."

"Girişim hakkında konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyordum. Sonraki adımlarımız belirlendi. Bir ölçü aleti daha yaptırıyoruz ve biter bitmez iki parçayı birlikte test edeceğiz."

"Tabii ki."

Onun gözlerinde ve tavırlarında tereddüt gördü. Alt dudağını ısırıldı. Genelde bu onu tahrik ederdi ama bu sefer temkinli davranmasına neden oldu.

"Suçlu bir çocuk gibi görünüyorsunuz ve bunun tek nedeni dudaklarındaki kek kırıntıları değil."

Ağzını sildi. "Hoşuna gitmeyecek bir şey yaptım." "Hoşuma gitmeyecek tek bir şey yapabilirsin Rosamund."

Onun elini tuttu. "Bu çok hoş ama doğru değil. Aslında, bunu tercih edebilirsiniz. Dört gün önce Bay Lovelace'ı iş yerinde ziyarete gittim."

Kadın haklıydı. Bundan hoşlanmamıştı. "Neden?"

"Bence onun söylemek istediklerini dinlemeliydin. Onun yerine ben dinledim."

"İlgilenmediğimi açıkça belirttim."

"Ben de aynı derecede açık konuştum. Teklifinin dikkate alınmaya değer olduğunu düşünüyorum."

Ayağa kalktı ve hızlı adımlarla uzaklaştı. "Ona bildiğin her şeyi anlattın mı?" "Elbette anlatmadım. Beni bununla suçlamaya nasıl cüret edersin?"

Ona döndü. "Çünkü bir erkek ne hakkında evlenme teklif ettiğini bilmeden evlenme teklif edemez." Öfkesini dizginlerken durakladı. "Bir göstergeden bahsetseniz bile, gerisinin çoğunu tahmin edecektir."

Gözlerini kısarak o da ayağa kalktı. "Şey, söylemedim. Ona ipucu verecek bir şey de söyleyemezdim, çünkü bu lanet şeyin nasıl çalıştığını anlamıyorum. Ancak o aptal değil. Sektörü biliyor. Kimsenin tek kelime etmesine gerek kalmadan elinizde ne olduğunu anlayabilirdi."

"Pek olası değil."

"Büyük ihtimalle. Size göre yaşayan en zeki insan olduğunuzu biliyorum ama başkaları da düşünüyor ve icat ediyor. Bu konuda çok açıktı."

Çenesi o kadar gergindi ki boynunu ve tüm başını etkiliyordu. Şu anda arzuladığı kadını görmüyordu. Onun kararlarını hiçe sayan ve arkasından konuşmalar yapan müdahaleci bir kadın görüyordu.

Yüz ifadesi yumuşadı. Ona doğru geldi. "Her şeyi yazmış. Sadece oku. İstersen yine de reddedebilirsin. Seni durduramam."

"Ama yapabilseydin yapardın, bunu mu söylüyorsun? Bu işin sonunu getireceğime güvenmiyorsunuz."

"Bu güvenle ilgili değil, Kevin. Bu pratik olmakla ilgili. Artık düşünme zamanı geçti. Harekete geçmenin, bu şeyi yapmanın ve kullanıma hazır hale getirmenin zamanı geldi. Kendi başımıza devam edersek bir yılımızı alabilir. Belki de

daha uzun. Başka birinin yardım etmesi ne kadar iyi olur, böylece hemen gerçekleşir." Elini onun koluna koydu. "Aklın şimdiden başka şeylere başladı. Eminim harika şeyler. Zekice şeyler. Bu icadın yapılabilmesi için biriyle paylaşılması gerekecek ve ben Bay Lovelace'ı seviyor ve ona güveniyorum."

Onun eline baktı. Bu dokunuş onu akıl sağlığının yarısına getirmişti ama daha ötesine değil. "Ne istiyor?"

"Eğer teklifi okursanız-" *"Ne istiyor ki?"*

Elini . Sanki adam ona vurmuş gibi geri adım attı. Bir kez göz kırptı, sonra sert bir ifade takındı.

"İki şirket. Biri bizim, diğeri onun. Biz onunkinin bir kısmına sahip olacağız, o da bizimkinin bir kısmına sahip olacak."

"Hayır."

"Ne demek hayır?" dedi, sesi yükselmişti. "Tanrı aşkına Kevin, onunki yoğun ve başarılı, bizimki ise hâlâ bir hayal. Bu adil olmaktan da öte."

"Bu işi başkasına vermek için üç yılımı harcamadım."

"Kimse sizden bunu istemiyor. Şu anda sizden tek istediğim bunu düşünmeniz ve orada ne yaptıklarını görmek için çalışmalarını ziyaret etmeniz. Sanırım ihtiyacımız olduğunu söylediğiniz hassasiyete sahip olduklarını göreceksiniz."

"Sıradan bir şapka üreticisi olmanın yanı sıra şimdi de mühendis mi oldunuz? Hakkında hiçbir şey bilmediğin ve anlamaktan aciz olduğun şeylere karışmayı bırak. Lanet olsun, bazen düşünüyorum da o paranın yarısı aptal akrabalarım gitse daha iyi olurdu."

Onu susturmak için böyle bir şey söyledi. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

Uzun bir süre sessizce ona baktı. An be an, yavaş yavaş, öfkeyle birlikte sıcaklığı da onu terk etti. Dönüp dışarı çıktığında, bir yabancıya bakıyor olabiliirdi.

* * *

"Burada yemek yemek ister misiniz efendim? Yemek pişirmek için çok geç oldu ama tavernadan bir şeyler getirebilirim."

Ses Kevin'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Günün azaldığını ve derin bir alacakaranlığın belirdiğini fark etti. Saatlerdir dikkati dağınık olmalıydı.

Hoş olmayan düşünceler de, olasılıklar ya da borular hakkındaki düşünceler gibi bunu yapabiliirdi. Öfke ve pişmanlık arasında defalarca gidip gelmişti. Şimdi Brigsby karşısında durmuş, şüpheli bir şekilde sempatik görünüyordu. Adam muhtemelen tartışmayı duymuştu, umarım gerçek kelimeleri anlamamış olsa bile.

Bir seçimle karşı karşıyaydı. Ya burada kalacak ya da Chapel Sokağı'na dönecekti. "Bir şeyler al. Bu gece burada olacağım."

Kendi kendine korkaklık yapmadığını söyledi. Rosamund'la tekrar konuşmak için kafası hâlâ çok sıcaktı.

Ertesi sabah uyandığında kendini en azından yarı yarıya normal hissediyordu. Tatsız bir yemek ve yarım şişe şarap zihnini köreltmeye yetmişti. Kaos onu terk etmemiş olsa da uyku nihayet gelmişti.

Brigsby giyinmesine yardım etmekte ısrar etmiş, hatta gömleğini ve kravatını ütülemek üzere almak için yatak odasına bile girmişti. Keyfini yerine getirecek bir kahvaltı bekliyordu. Sonunda atını almak için ahıra gitti.

Bu odaları Chase'e bırakmak akıllıca olmuştu. Artık Chapel Sokağı'na dönebilirdi ve bu sıra başka bir zaman ve mekândan olacaktı. Yine de Rosamund'dan özür dileyecekti. Kendini kaybetmiş ve düşüncesizce konuşmuştu. Birkaç gün içinde Bury Sokağı'nda tekrar buluşabilirlerdi ve o da gerekçesini daha dikkatli bir şekilde açıklardı.

Eve girdiğinde bunu nasıl yapacağına dair düşüncelerini yeniden düzenliyordu. Merdivenleri çıkarken evin farklı hissettirdiğini fark etti. Daha büyük. Daha boş. Ona gecenin sonunda, konukların çoğunun ayrıldığı bir balo salonunu hatırlattı.

Dairesine girdiğinde Morris'i soyunma odasında meşgul buldu. Sıkı bir karşılama ve hızlı bir baş sallamanın ardından Morris postayla ilgilenmesi gerektiğini mırıldandı.

Kevin Rosamund'u aramaya gitti ama Rosamund odasında değildi. Merdivenlerden indi ama Rosamund sabah odasında da yoktu. Ortada hiç yiyecek olmadığını görünce ilk endişe alarmı çaldı.

Morris postayla geldi. Bir desteyi Kevin'in normalde oturduğu yerin yakınına koydu, sonra şaşkın bir ifadeyle diğerlerini tuttu. "Onları göndereyim mi efendim? İletelim mi?"

Göğsü boşaldı. Nefes aldığı anda, tekrar doldu, çok doldu. O kadar doluydu ki kalbini eziyordu.

"Dün gece mi gitti?"

"Evet, efendim. Akşamın erken saatlerinde. Hizmetçisi Jenny, önce Bayan Radnor'un kız kardeşini ziyaret edeceklerini, sonra da başka bir işle ilgileneceklerini söyledi. Hizmetçiden o öğretmenlere çağrılmadıkları sürece bir daha gelmemelerini söylemesini istedi."

Kevin onun dairesine geri döndü. Gardıropta hâlâ bazı elbiseler asılıydı ve bu ona güven veriyordu. Kendisini ele geçirmekle tehdit eden kasveti yenmeye çalışırken yatak odasının etrafına bakındı.

Yatağa bakmaktan kaçındı, bu yüzden yastıkların arasındaki kâğıtları fark etmeden önce oradan ayrılıyordu. Kadının bir not bırakıp bırakmadığını görmek için onlara uzandı. Belki de kız kardeşinin hasta olduğu ya da başka bir aksilik olduğu haberi gelmişti.

Not yok. Onun yerine Lovelace'ın teklifini gördü. Kevin onu yatağa bırakırken, zihnine bir öfke çivisi saplandı. Bütün bunların nedeni o adamdı. Sıralar, sert sözler, bu boş odalar. Öfke kendini suçlamasını engelledi ama bir gölge gibi oradaydı, bekliyordu.

Bir başka kâğıt ilkinin yanından düşerek dikkatini çekti. İlk başta hiçbir anlam ifade etmedi. Sonra bunun bir tür yasal belge olduğunu ya da en azından Rosamund'un bir belgeyi taklit etmeye çalıştığını fark etti. Bunu kendi eliyle yazmıştı, sadece birkaç mürekkep damlası ve kurutma kâğıdı lekesi vardı. Rosamund'u bu işe eğilmiş, harfleri zarif bir hanımefendinin yazabileceği bir şekle sokmaya çalışırken kaşlarını çatarken hayal etti.

Belgenin kendisi onu uyuşturmuştu. Belgede, şirketteki payını kocası Kevin Radnor'a devrettiğini yazıyordu.

Londra'ya, hatta bu eve dönebilirdi, ama o zaman onun kendisine asla dönmeye niyeti olmadığını .

Yirmi İkinci Bölüm

Rosamund dükkânın kapısının önündeki saksıya biraz su döktü. Vitrini inceledi, sonra tekrar içeri girdi. Yeni kadın Bayan Hutton'ın bir müşteriye nasıl hizmet ettiğini izlemek için durakladı. Bayan Hutton işini biliyordu, bu çok açıktı. Rosamund geri döndüğünde işlerin ne kadar iyi idare edildiğinden etkilenmişti.

Merdivenleri çıktı. Richmond'da çalışma odası birinci kattaydı ve oraya girip pencerenin altına oturdu, böylece yaptığı ince dikiş için iyi ışık alıyordu. Yanındaki çırak Molly, Lily'ye bir dikişi nasıl süsleyerek gizleyeceğini öğretiyordu.

Lily parmağını batırdı. Bunu çok yapardı ama çoğu yeni kız yapardı. İlk seferinde şikâyet etmiş ve inlemişti. Şimdi sadece biraz merhem sürüyor ve parmağını temiz bir beze sarıyordu.

"Kanamanın durmasını bekle," dedi Rosamund, çalışırken bir yandan da gözlerini dört açarak. "O bonede kan istemiyoruz. Bir damla bile."

Lily boneyi bir kenara bıraktı ve beklemeye başladı. Bir çocuk gibi ayaklarını tekmeledi ve bir parmağını uzun, bağlanmamış sarı buklelerinden birine doladı. Rosamund onun yarattığı görüntüye gülümsedi. Yarı çocuk, yarı kadın. Bazı saatler bir tarafını, sonraki saatler diğer tarafını gösteriyordu.

"Bu okuldan daha eğlenceli," dedi Lily. "Belki de burada ya da Londra'daki dükkânda kalmalıyım. Senin gibi bir değirmenci olabilirim."

"Benim söz hakkım olursa daha iyisini yaparsın."

"Bence okul harika olur," dedi Molly.

"Birlikte yaşadığım kızlarla tanışsaydınız böyle söylemezsiniz. Onlar korkunç, gururlu, kibirli ve-"

"Ve sen de öyle olmayan iki arkadaş edindin," dedi Rosamund. "Benimle bir hafta daha kal, sonra geri dönüyorsun. Yolda Londra'da duracağız ve birkaç elbise diktireceğiz."

Rosamund'un da bildiği gibi, yeni elbiseler tartışmayı sona erdirdi. Lily okulda gerçekten mutsuz değildi. Sadece o yaştaki kızların yaptığı gibi şikâyet ediyordu.

Lily'yi götürmek için haber vermeden gelmişti. Lily'nin bir süreliğine yanında olmasına ihtiyacı vardı. Yaptığı şeylerin çoğu onun yüzünden olmuştu.

Kız kardeşi. Lily'yi görmesi ve en azından bu kısmının iyi bir fikir olduğu konusunda kendini rahatlatması gerekiyordu.

Lily kesilmiş dikişi göstermek için geldi.

"Buradaki dikişler çok büyük," dedi Rosamund. "Onu söküp yeniden yapmak zorunda kalacaksın."

"Altına sıkıştırılmış birkaç dikişi kimse fark etmeyecek."

"Bir gün patronunuz boneye bakacak ve onları görecek. O zaman sizin dikkatsiz bir fabrikatör olduğunuza karar verecek. Her detayı olabildiğince mükemmele yakın hale getirmeliyiz."

Bu sözler kafasının içinde yankılanıyordu, ama şimdi Bay Lovelace'ın sesiyle. Bu da onu Kevin'la olan tartışmaya götürdü. İçine tanıdık, derin bir hüzün yayıldı.

Gün boyunca bu kalp hastalığından kaçtı. Dükkânda çalışmaya devam etti. Lily'ye yakın kaldı ve onun arkadaşlığından keyif aldı. Geceleri yalnız kaldığında, babası öldüğünde olduğu gibi acı çekiyordu.

Şimdi kendine, Kevin'le yaşadığı tartışma yüzünden Londra'dan ayrılmadığını hatırlatıyordu. En azından kendi başına değil. Girişim hakkında daha önce de tartışmışlardı. Hep bu konuda.

Onun da kendisine sadece bir ortak olarak tahammül ettiğini her zaman biliyordu. Elinden bir şey gelmediği için bunu kabullenmişti. Ama bundan hoşlanmıyordu. Yine de, özellikle Paris'ten sonra ortak bir zemin bulduklarını düşünüyordu. Ama belki de bulamamışlardı. Belki de arzu ve zevk onu ve onu da kör etmişti.

Tartışma kelimesi kelimesine hafızasında canlandı, sonundaki patlaması yüksek sesle ve sertçe çınladı. O zaman bir şeyler olmuştu. Ona bir şey olmuştu. Sanki aniden kenara çekilip izlemeye başlamış ve gözlerinin önünde gerçekte neler fark etmiş gibiydi.

Çoğunlukla kendini çok net görüyordu, hem kendi kalbinin beklentisinden hem de onun sözlerinden. Kevin'in onu her şeye karışan, sıradan bir şapkacı ve yatakta olmadıkları sürece çoğunlukla sinir bozucu biri olarak görmesi... Muhtemelen buna katlanabilirdi. Bununla yaşamayı öğrenebilirdi. Ancak onun kendisini sevdiği gibi sevmediğini ve muhtemelen hiçbir zaman da sevmeyeceğini bilmek, bunu kabullenmek canını fena halde yakmıştı. Charles'la bahçede yaşadığı aşağılanmayı tekrar yaşamıştı.

Böyle yaşamak istemiyordu, adamın hayatının bir parçasını küçümsediğinin farkındaydı. Onların hayatının. Onun bir parçası, gerçekten. Bu her şeyi etkileyecekti, hatta

zevk. Şimdi bile paylaştıkları zamanın bir kısmını farklı görüyordu.

Düşünceleri dikkatini dağıttı. Parmağını batırdı, bu artık nadiren yaptığı bir şeydi. Şapkayı bir kenara bıraktı ve merheme uzandı. Diğer masada Lily kendi işine geri dönmüştü.

Parmağını sardı ve pencereden gökyüzüne bakarken bekledi. O kadar yağmurdan sonra bugün maviydi. Chapel Sokağı'ndaki bahçede muhtemelen bütün güller açmıştı.

Zamanla belki geri dönerdi. Aşk fethettiğinde. Yine de bir rüyayı yaşamak için beş yıl daha harcamaya hiç niyeti yoktu. Bunun için çok yaşlıydı.

Dürüst olmak gerekirse, geri kalanı için pazarlık ettiğinden daha fazla ya da daha az değildi. Bunu unutmuş olması onun değil, kendi hatasıydı.

Onun nerede olduğunu tahmin etmişti. On gün önce bir mektup gelmişti. Tek bir cümle:

"İyi misin?"

Başını salladı ve güldü. Karısı haber vermeden gidiyor ve onun tek sorusu bu mu?

O da aynı şekilde kısa bir cevap vermişti.

"Evet, oldukça iyi."

Sonra dört gün önce bir mektup daha. Onda da sağlığıyla ilgili bir şey yoktu. Sadece Chase'in Minerva'nın hamile olduğunu açıkladığını bildirmişti. Bilmek isteyeceğini düşünmüştü. Bu sefer iki cümle.

Merdivenlerde adım sesleri duyuldu. Bayan Hutton önce başı, sonra da diğer kısımlarıyla dışarı çıktı.

"Molly, Şimdi sana aşağıda ihtiyaım olacak. Yapman gereken bazı işler var," dedi çalışma odasına girdikten sonra.

Molly işini bıraktı ve koyu renk buklelerini sallayarak oradan ayrıldı. Bayan Hutton onu takip etmedi. Rosamund'un yanına geldi ve çalışma masasının üzerine bir kart koydu. "AŞağıda. Sizi görmek istiyor. Ne söylemeliyim?"

Kevin'in kartıydı. *Henüz değil*, dedi kalbi.

Bu asla olmazdı. Ayağa kalktı. "Benimle gel, Lily."

Lily onu merdivenlerden aşağı kadar takip etti. Rosamund son basamakta durdu ve derin bir nefes aldı. Başını çevirdi ve kız kardeşiyle konuştu. "Lily, Bay Radnor dükkânda. Onunla tanışmanı istiyorum."

Lily'nin gözleri büyüdü. Merdiven boŐluĐunun duvarını görmek için boynunu uzattı ve neredeyse düşüyordu. Rosamund onu dükkâna getiren son adımı attı. Kevin en uçtaki pencerenin yanında durmuş, bir Şapkayı incelemek için başını eğmişti.

"Bana onun yakışıklı olduğunu sylememiŐtin," diye fısıldadı Lily.

YakıŐıklıydı. Özellikle de bugün. Belki de birkaç hafta arayla onu normalden daha yakışıklı yapmıştı.

Atölyeye baktı ve onları gördü. Rosamund, Lily'yi bir kalkan gibi ileri iterek pencerenin önünde ona katıldı. "Kevin, bu benim kız kardeşim Lily."

Lily okulunun ona öğrettiği Şekilde reverans yaptı. Kevin eğildi, sonra gülümsedi. Lily de ona kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Rosamund kendisiyle gurur duyarak nefes verdi. Ne kadar telaŐlı hissettiğini belli etmemişti. AĐlamamıŐtı.

* * *

Lily çok güzel bir ocuktı. Rosamund da büyümeden önce, o yaşlarda muhtemelen buna çok benziyordu. Çocuklarla konuşmak hakkında hiçbir Şey bilmiyordu ama ona okulu nasıl bulduğunu sordu, o da gevezelik ederek diğer kızlardan ve öğretmenlerden bahsetti. O konuşurken Rosamund'a göz ucuyla baktı.

Çok uzun zaman olmamıştı ama Chase'in kütüphanesinin kapısında durmuş onu yeniden gibi hissediyordu. Kız kardeşi konuşurken usulca gülümsedi ama kız nefes almak için durakladığında elini onun omzuna koydu.

"Birazını sonraya sakla," dedi. "Neden Molly'yi bulup Bayan Hutton'ın ondan ne yapmasını istediğini öğrenmiyorsun?"

"Gitmeden önce belki ona bunu vermek istersin." Kevin döndü ve yanında getirdiği bir kutuyu kaldırdı. "Birkaç gün önce geldi."

Lily'nin gözleri büyüdü. Rosamund'a baktı, o da başıyla onayladı. Lily dikkatle kutunun üstünü kaldırdı. "Aman Tanrım." Elini içeri soktu ve metal bir bebek çıkardı. Rosamund'la birlikte bebeği önden ve arkadan incelediler.

"Nedir bu?" Lily anahtarı bulduğunda sordu. Rosamund,

"Çevir, sonra da yere bırak," dedi.

Lily de öyle yaptı. Kadın gülümsedi. Sonra şapkayı tutan elini kaldırdı ve şapkayı Lily'nin başına yerleştirdi. Lily şaşkınlıkla bakakaldı ve Rosamund sevinçle gülümsedi.

"Molly'ye gösterebilir miyim?" Lily

sordu. "Elbette," dedi Rosamund.

Lily mekanik bebeği kaldırdı. Küçük bir reverans daha yaptı ve koşarak uzaklaştı. "Bunu getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Rosamund. "Herkes onu kıskanacak.

döndüğünde okulundaki her kıza gösterecek." "Çok çekici biri."

Ve sonra oradaydılar, birbirlerine bakıyorlardı. Söyleyeceği her türlü zekice şeyi prova etmişti ama bunlar onu terk etti.

Kapı açıldı ve bir kadın içeri girdi. Başka bir kadın da onu karşılamak için arkadan öne doğru geldi. Her ikisi de ona ve Rosamund'a doğru baktı.

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu.

"Eğer kastettiğiniz buysa, burada mahremiyet yok. İsterseniz sırayla gidebiliriz."

İşe yaramak zorundaydı. Dışarıda birlikte adım atmaya

başladılar. "Son mektubuma cevap vermedin," dedi.

"Minerva'ya yazdım. Hamile olan o." "Tabii ki. Yine de-"

Güldü. "Kevin, yazacak ne vardı ki? İki cümle ve hepsi onun hakkında." Genişçe gülümsedi ve başını salladı. "Zavallı bir muhabirsin, değil mi?"

"Bunu özlü olmak olarak düşünmeyi seviyorum."

"Anlıyorum. Gerçekten. Şüphesiz bir şeyler düşünmekle meşguldünüz. Borular gibi."

"Siz yokken borular hakkında çok az düşündüm."

"Bunun yerine girişim sizi meşgul mü ediyor? Bunu duyduğuma sevindim." Caddeden aşağıya baktı. Gürültü rahat konuşmayı zorlaştırıyordu ve insanlar yanından geçip gidiyordu. "Burada olmamın bir nedeni de bu. Sana bundan bahsetmem gerek. Dark Horse Inn'de bir odam var. Bağırarak zorunda kalmayız arabaların üzerinde."

Yürümeyi bıraktı ve ona baktı. Soruyu onun ağzından duymasına gerek yoktu. Ne olduğunu biliyordu. Merak etmesi bile ona acı veriyordu ama sonra öfkeyle ayrılmışlardı.

"Ben haklarını talep edecek türden bir koca değilim Rosamund. Umarım hakkımda bu kadarını biliyorsunuzdur."

Kadın başını salladı ve hana doğru yola devam ettiler.

* * *

Onun bir şey talep edip etmeyeceğini merak etmemişti. Onu baştan çıkarmayı düşünüp düşünmediğini merak etmişti. Böyle bir şey olursa karşı koyabileceğinden emin değildi.

Sözleri onu rahatlatmıştı. Onun tuttuğu odaya doğru yürüdüler. Avluya değil, sokağa bakan güzel bir odaydı. En azından at kokusu yoktu.

Masanın üzerinde yarım şişe şarap duruyordu. "Biraz ister misin?" Bir sandalyeyi zaten orada duran sandalyenin yanına taşıırken eliyle işaret etti. "İstersen buraya oturabilirsin."

Normalde öğleden sonra şarap içmezdi ama şu anda iyi bir fikir gibi gelmişti. Oturdu ve küçük bir kadeh bordo şarabı kabul etti. Lavabonun yanında fırçalarını ve usturasını, aralık bırakılmış gardırop kapısından görünen frakını fark etti. Yatağın üzerinde bir yığın kâğıt duruyordu. Belki de pipo çizimleri.

Birlikte sessizce otururlarken zaman uzadı. Kalbini hem neşelendiren hem de hüznendiren anılar sel gibi aksa da ona bakmaktan kendini alamadı. Kaçınmayı umduğu şey buydu; bir ömür boyu böyle anların yaşanması, sevgisinin sadece onu gördüğünde artması, ancak aşkın aptalca bir hata olduğunu kabul ettiğinde ona acı vermesi.

Şarabını içtikten sonra nihayet, "Burası iyi bir dükkâna benziyor," dedi.

"Bununla çok gurur duyuyorum. Londra'dakinden bile daha fazla. Onu tekrar görmek güzeldi."

Şarabı kadehinde döndürerek hareket etmesini izledi. "Burada kalmaya niyetli misin?"

"Bir süreliğine. Lily ile geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum. Bir seferde birkaç günden fazla birlikte olmayalı yıllar oldu. Birbirimizi yeniden tanımaya başladık."

"Seni takip etmeli miydim?" diye sordu. "Benden bunu mu bekliyordun?"

Kevin gibi. Kibar olmak için beyhude bir çabayla birkaç hoşbeş, sonra aniden, gerçekten önemseddiği şeye geçti.

"Bu hiç hoşuma gitmezdi."

"Başka türden bir kadın bunu bekleyebilirdi ama sizin bekleyeceğinizi düşünmemiştim."

"Yani bir hanımefendinin bekleyebileceği bir şey mi? Sıradan şapka üreticileri böyle şeylerden oyun yapmazlar."

Bakışları, kadının kendisini tanımlamak için kendi kelimelerini kullandığını yansıtıyordu. "O günkü davranışım için özür dilememe fırsat vermediniz. Öylece çekip gittin."

"Senin yüzünden gitmedim. Kendim yüzünden ayrıldım."

"Yine de özür dilerim."

"İsterseniz kızgın olduğunuz için kastetmediğiniz şeyler söylemişsiniz gibi davranabiliriz. Ancak insanlar o zaman tam olarak ne demek istediklerini söyleme eğilimindedir. Normalde konuşmadıkları kısımlar ortaya çıkar. Bunun için seni suçlamıyorum. Umursamıyorum bile, her ne kadar rol yapmak kolay olsa da. Sadece sen bana kim olduğumu hatırlattın. Ne olduğumu. Neden evlendiğimizi. Sen dikkatimi dağıtmadan biraz bununla yaşamam gerekiyordu."

Ayağa kalktı ve yatağın etrafında yürüdü. "Burada imzalamanız gereken bir şey var. Davetsiz gelmemin bir nedeni de bu." Yataktan kâğıt yığınını aldı, sonra sandalyesine döndü. "Girişimle ilgili."

"Ben kendi payımı sana verdim. Artık benim imzama gerek yok."

"Onu bana verme girişiminiz geçerli değildi. Tanığınız yoktu. İmzaladığınıza dair hiçbir kanıt yok. Ayrıca, kısa süre önce Bay Sanders'tan öğrendiğim üzere, eğer satmak ya da vermek isterseniz, sizi zorladığım düşünülmesin diye, bağlayıcı olmadan önce bunu bir yargıç önünde söylemeniz beklenecek. Yasalar evli kadınların mülklerini ellerinden çıkarmalarına şüpheyile yaklaşıyor, çünkü bu baskı altında olabilir."

"Bu çok can sıkıcı. Bay Sanders'a doğru düzgün yaptırdınız mı? Olay bu mu? Tanıkları bulup bugün başlayacağız."

"Bunu yapmayı düşünmemiştim. Başka bir şey imzalamanız gerekiyor." Ona katlanmış bir belge uzattı. "Yine de şahitlere ihtiyacımız olacak."

Kâtibin akıcı ve zarif elini tanıdı. Kalın parşömeni kucağına sarkana kadar açtı. Her şeyi anlaması epey zaman aldı. Bunun nedeni kısmen, anladığından emin olmak için bölümlerin üzerinden geçip durmasıydı.

"Bu Bay Lovelace ile yapılmış bir sözleşmeye benziyor, Kevin."

"Öyle. Girişimin dörtte biri ona, bunu gerçekleştirmek için kuracağı şirketin dörtte biri de bize ait." Katlanmış başka bir belgeyi havaya kaldırdı. "Pazarlığın diğer tarafı burada."

Kadın şaşkınlıkla parşömeni yere bıraktı. "Onunla konuştun mu?"

"Çok zeki bir kadın bana bunu tavsiye etti. Ona ulaşmak birkaç günümü aldı ama sonunda teklifini okudum."

"Öfkelenmeyi bırakman bu kadar uzun mu sürdü?"

Parşömeni ondan aldı ve masanın üzerine koydu. Burunları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıp kadar öne doğru eğildi. "Gittiğini öğrendiğimde yaşadığım şoku atlatmam o kadar uzun sürdü."

Adamın yakınlığı ve nefesinin sıcaklığı kadının titremesine neden oldu. "Bay Lovelace'ın teklifinin iyi bir plan olduğu sonucuna vardınız mı?"

"Çok pratik olduğunu inkar edemezdim. Mantıklı. Uygun. Onunla konuştuk ve eserlerini inceledim. Geri kalanını görmek için Shropshire'a bile gittim. Haklıydın Rosamund. O bunu başaracak."

Aptal aşkını biraz kontrol edebilmek için alt dudağını ısırды. "Günlerini çok içinde geçirmeni istememişim. Niyetim bu değildi."

"Biliyorum. Yine de oradaydı. Sonsuza dek gitmiş olabileceğin gerçeğiyle yüzleşmek istemedim. Sanırım seni bildiğimden çok daha fazla hayal kırıklığına uğrattım."

"Yapmadın. Sözüne sadıktın. Anlaşmamıza. Şirkete gelince, bu kadar kolay paylaşmanı hiç beklemiyordum." Gülümsemeye çalıştığında ağzı titredi. "Bir keresinde Leydi Greenough ile yaşadığınız o kısa çılgınlık dışında kadınlardan hiç etkilenmediğinizi söylemişsiniz. Nedenini ben de anlıyorum. Seni büyüleyecek daha büyük şeyler vardı. Elbette yarattıklarınız konusunda sahiplenici olursunuz. Ben de dükkânım ve şapkalarım hakkında böyle hissediyorum."

Sanki söylediği her kelime önemliymiş gibi dikkatle dinledi. Konuşmanın bir bölümünde kaşları çatıldı ve dikkati daha da yoğunlaştı, tabii bu mümkünse.

Arkasına yaslandı ve sık sık yaptığı gibi dikkatini içine çevirdi. Onun kendi zihninde kendini soyutlayabilmesini hiçbir zaman kıskanmamıştı. Bunu her zaman gizemli ve hatta heyecan verici bulmuştu.

Tekrar ona baktı. "Rosamund, bu girişimin benim için senden daha önemli olduğunu düşündüğün için mi ayrıldın?"

"Hayır, çünkü tabii ki öyle olduğunu kabul ettim. Ne de olsa bu yüzden evlendik."

Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Aniden ayağa kalktı ve uzaklaştı, sonra sırtı ona dönük ve elleri kalçalarında durdu. Derin bir iç çekiş duydu. Onu yine öfkelenmişti. Nasıl olduğunu hayal bile edemiyordu.

Aynı sertlikle tekrar döndü ve geri yürüdü. Sandalyesini bir kenara fırlattı ve kadının önünde diz çöktü. Kızın iki elini de avuçlarının içine aldı.

"Rosamund, bu yüzden evlendiğimizi söyledik ama benim için bu pratik bir eşleşmeden çok daha fazlası oldu. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Kim ve ne olduğunun her ortaya çıkışında seni daha çok istedim. Sana asla büyülenmediğimi söylediğimde yalan söylemedim, ama şimdi yalan söylemeden bunu asla söyleyemem, çünkü seninle uzun zamandır büyülenmiş durumdayım. Büyülenmiş. Büyülendim. Kalbimi çaldın sevgilim ve ruhumun daha iyi bir kısmını. Asla kaba, öfkeli ya da herkesin beni suçladığı gibi biri olmayacağıma söz veremem. Sadece nerede olursan ol seni sonsuza dek seveceğime söz verebilirim."

Eğilip ellerini öptü ve dudaklarını tenine bastırarak orada bıraktı. Mutluluk içinden taşarken gözleri bulanıklaştı ve kalbi sevgisini serbest bıraktı. Adamın kendisini bu şekilde ilan etmiş olması onu çok etkilemişti. Ondan kendisine dönmesini bile istememişti. Sadece ne yaparsa yapsın ya da nereye giderse gitsin bunu bilmesini istiyordu.

Onun tacını öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Aşık değilmişim gibi davranmaya dayanamıyordum. Bundan bahsetmemek, zevki ve dostluğu kabul etmek ama beni bunaltan bu diğer duyguyu inkâr etmek. Eğer sen de beni seversen, bunu yapmak zorunda kalmayacağım."

Yukarı baktı. Yüz ifadesindeki rahatlama kalbini burktı.

"Asla zorunda kalmayacaksın." Bir anlık tereddüt. Bir ihtiyat titreşimi. "Eve gelecek misin?"

Başını salladı.

Gülümsedi, sonra yatağa baktı. O gülümseme hınzırlaştı.

Hem gülerek hem ağlayarak adamın kravatının bağını kopardı. "Sen evlilik haklarını talep edemeyecek kadar iyi olabilirsin ama ben değilim." Düğümü çözmeye çalıştı. "Seni meşgul edecek bir girişim olmadan ne yapacaksın? Pipo mu?"

"Ve başka şeyler." Ceketini çıkardı, sonra ayaklarını ayakkabılarından kurtardı. "Sonuç olarak ortaya çıkan pratiklikleri sana bırakacağım. Biz iyi bir eşiz Rosamund. Belki de Dük öyle olabileceğimizi tahmin etmiştir."

Elleri elbisesinin altından yukarı kaydı ve jartiyerini aradı. Onu neyin beklediğini hatırlatacak kadar yükseldiklerinde kıvrandı.

Yeleğinin düğmelerini iliklerken parmakları titriyordu. "Şehirde, görmeden ve amacını bilmeden herhangi bir icadınızdan pay satın alacak adamlar olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bu çok saçma."

Gömleği dikkatinin bir kısmını işgal ediyordu. Adamın üst giysilerini hızlıca çıkardı, böylece çıplak göğsü bakışlarına ve ellerine açık hale geldi. "Çoğunu aşağılamış olsan da bazı insanları etkilemiş olmalısın."

Kadının çoraplarını indirdi ve bir kenara attı. "Nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Ancak, düzinelerce hissedarı dolandırmak istersek, bunun için gerekli araçların elimizin altında olduğunu bilmek güzel." Ayağa kalktı ve onu kucağına aldı.

Bu yatırımcıların sunabileceği tamamen yasal olasılıklara kayıtsız kalmak Kevin'a ne kadar da yakışırdı. Eninde sonunda bunu ona açıklayacaktı.

İlk öpüşmeleri başını döndürmüş, onu saran sıcaklık ve sevgi için minnettarlık duymasına neden olmuştu.

Uyarılmışlığının gücü onu dehşete düşürdü. "Çok uzun zaman olmadı, ama ben ..." "Biliyorum. Ben de öyle. Bu sefer oyun ya da ders yok. Seni içimde tutmak istiyorum.

kollarıma ve kalbime karşı."

Sevgi dolu bir birliktelik içinde birbirlerini geri kazanırken tekrar tekrar söylenen bağlılık sözleri dışında hiçbir söz de yoktu.

Madeline Hunter'dan bir sonraki Dükün Mirasçısı
Romansını kaçırmayın.

VARİS GELİN

Yeni Hollinburgh Dükü Nicholas Radnor yakışıklı, unvanlı, çekici ve toprak fakiridir. Bu son özellik yakında değişebilir, çünkü amcasının kişisel mülkünün bir kısmı kendisine ve huysuz geniş ailesine açılmak üzeredir. Ancak on birinci saatte, son dükün önemli miraslar bıraktığı üç gizemli kadından sonuncusu olan Iris Barrington, uygunsuz bir şekilde Nicholas'ın kapısında belirir. Kadının hikâyesini şüpheli, geçmişini belirsiz, kişiliğini ise hem gösterişli hem de ... büyüleyici bulur. Ancak görev çağırmaktadır ve onun gerçekten amcasının tercih ettiği mirasçı mı yoksa bir şarlatan mı olduğunu keşfetmesi gerekmektedir. İkisini de tehlikeye atabilecek sırlar.

Tam bağımsızlık Iris Barrington'ın sıra dışı bir kadın olmasını sağlamıştır. Nadir kitap satıcısı, dünyayı geziyor ve sofistike bir hayatı var. Ayrıca Nicholas'ın da aralarında bulunduğu yakışıklı erkeklerden hoşlanmaktadır.

Ne yazık ki adam da onu çok merak etmektedir ve ilgileri aşk dolu olduğu kadar şüphecidir de. Onun asla bilmemesi gereken sırları olduğu için, muhtemelen onu bir kol mesafesinde tutmalıdır, ancak baştan çıkarıcı yetenekleri bunu zorlaştırır. kararlılığı ne olursa olsun.

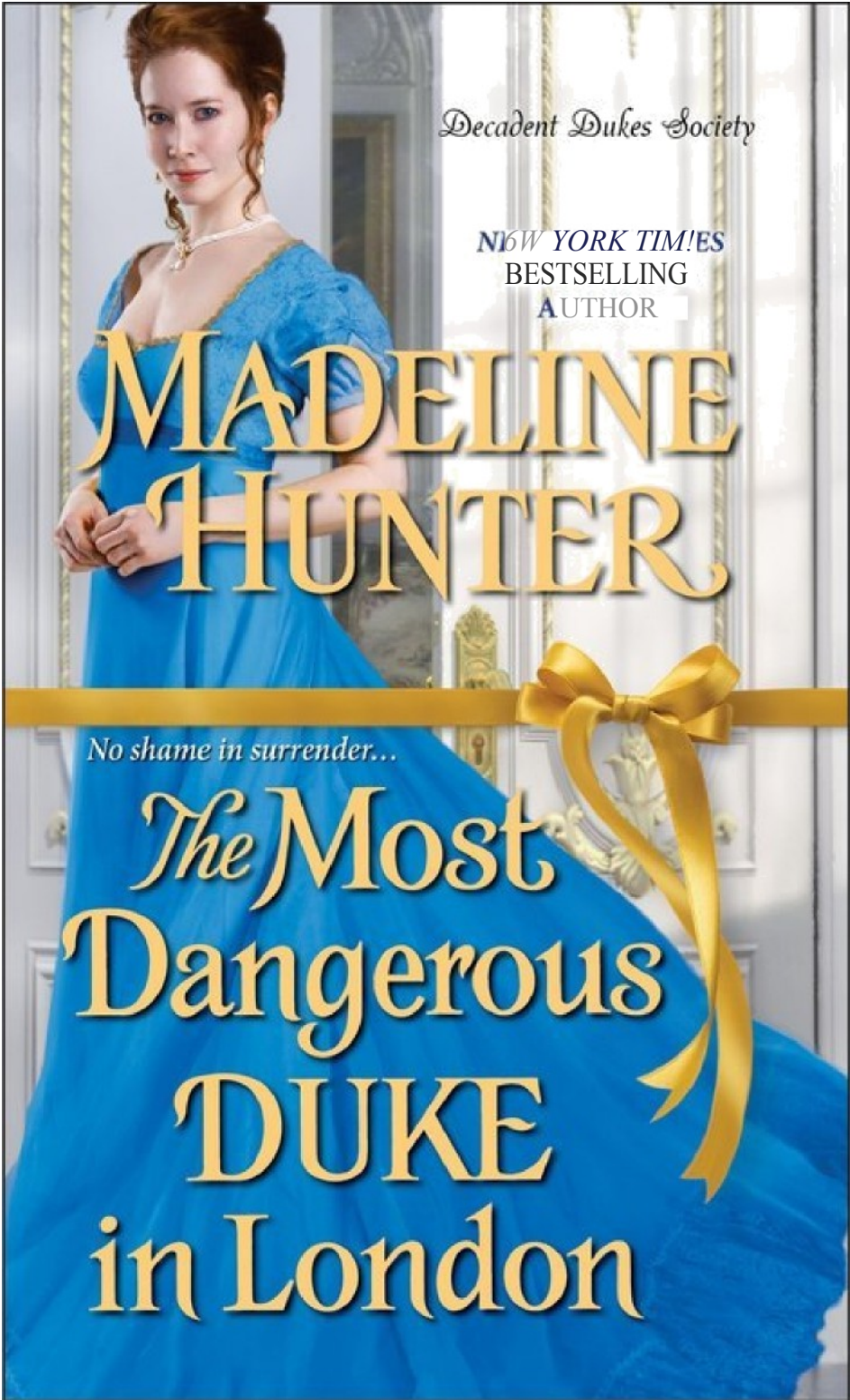
2022 İlkbaharında Geliyor
Kensington Publishing Corp.

Fotoğraf kredisi: Studio 8

Madeline Hunter, kitapları altı milyondan fazla baskı yapan *New York Times* çoksatan yazarıdır. Aralarında son olarak *Never Deny a Duke*, *A Devil of a Duke* ve *The Most Dangerous Duke in London*'ın da bulunduğu, ulusal çapta çok satan otuz bir tarihi romanı bulunmaktadır. RWA'nın Onur Listesi'nin bir üyesi olan yazar, iki kez RITA Ödülü'nü kazanmış ve yedi kez finalist olmuştur. Kitapları *The New York Times*, *USA Today* ve *Publishers Weekly*'nin en çok satanlar listelerinde yer almış ve on üç dile çevrilmiştir. Sanat tarihi alanında doktorası vardır ve bu alanda üniversite düzeyinde dersler vermiştir. Madeline okuyucularından haber almayı çok seviyor ve kendisine web sitesi üzerinden ulaşılabilir:

www.madelinehunter.com,
Facebook'ta www.facebook.com/madelinehunter/, ve twitter.com/madelinehunter
adreslerinde.

Decadent Dukes Society

NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

MADELINE
HUNTER

No shame in surrender...

*The Most
Dangerous*
DUKE
in London

First in a new series!

*First business,
then pleasure . . .*

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

MADELINE
HUNTER

*Heiress
for Hire*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

